

FUNDAȚIA ACADEMIA DACOROMÂNĂ
„Tempus DacoRomânia ComTerra“

Vasile I. Zărnescu

HOLOCAUSTUL GOGORIȚA DIABOLICĂ

S.C. TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA S.R.L.
București, Drumul Taberei nr.26/119; Tel.: 4 0214138434; 0722972522,
geostroe@gmail.com, O.P. - 58, C.P. - 14, Cod poștal 061355;
www.tempusdacoromania.ro, www.academiadacoromana.ro

Copyright 2014 ©
All rights reserved
Vasile I. Zărnescu

Coperta: Vasile I. Zărnescu
Culegere și tehnoredactare: Vasile I. Zărnescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Vasile I. Zărnescu,
Holocaustul – gogorița diabolică / Zărnescu, Vasile I.,
- București:
Editura Dacoromână TDC, 2014
ISBN 978-606-601-061-0

Toate drepturile și răspunderea asupra textului
aparțin autorului.

TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA -
o editură dacoromânească pentru timpul dumneavoastră !

Printed in DacoRomânia

VASILE I. ZĂRNESCU

HOLOCAUSTUL GOGORIȚA DIABOLICĂ

București
2014

Vasile I. ZĂRNESCU s-a născut la 24 februarie 1947, în satul Mihai Viteazul, comuna Vlad Țepeș, Județul Călărași.

Este de naționalitate română și de religie ortodoxă. Este căsătorit și are doi copii: o fată studentă la U.A.T.C. și un băiat student la Facultatea de informatică managerială.

Este absolvent al Facultății de filozofie, secția sociologie. Politologul Ovidiu Trăsnea i-a fost conducător științific al diplomei de licență.

A lucrat ca sociolog-principal la Întreprinderea de Confecții și Tricotaje București – I.C.T.B. (1972-1989), de unde a fost concediat cu art. 64, lit "t" din Legea 5/1978 republicată în 1982 – articol introdus special contra oponenților regimului; apoi a lucrat la Oficiul de relații publice al Televiziunii Române – TVR (1990-1991) și, în final, ca ofițer analist-sintezist în cadrul Serviciului Român de Informații (1991-2002), de unde a fost trecut în rezervă cu gradul de colonel.

Activități politice: director al Departamentului de presă, imagine și relații publice al Partidului Unității Națiunii Române (2002-2004); candidat al P.U.N.R. pentru funcția de senator într-un colegiu al județului Ialomița la alegerile din 28 noiembrie 2004; vicepreședinte al Partidului Stângii Unite (P.S.U.); vicepreședinte al Partidului Alianța Socialistă (P.A.S.), până în aprilie 2009; candidat la Primăria Sectorului 5, la alegerile locale din iunie 2008, actualmente este vicepreședinte al Filialei Sectorului 2 a Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate (S.C.M.D.) și membru al Comitetului de Inițiativă al „Mișcării pentru Constituția Cetățenilor” (M.C.C.).

Activitate publicistică: articole, recenzii, comentarii diverse în publicații centrale și regionale, precum *Atac la persoană*, *Alo, București!*, *Culisele politiciii*, *Curentul Internațional*, *Dacoromânia*, *Economistul*, *În Justiție injuste*, *Justițiarul*, *Lupta*, *Miorița noastră* (New York), *Națiunea*, *Politica*, *România Mare*, *Revue Roumaine*, *Santinela*, *Viitorul social*, *Ultima Oră*, *Semănătorul*, *AlterMedia* etc. Redactor șef al revistelor *Dacoromânia* și *Lupta* (2002-2007); este redactor șef al revistelor *SANTINELA* și *Justițiarul*.

Cercetarea de față este atât un comentariu al cărții lui Arthur Robert Butz „*THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY*”, cât, mai ales, o sinteză originală, suficient de cuprinzătoare, dar nu exhaustivă a principalelor informații produse, după anul 2003, de istoricii și cercetătorii care caută să clarifice această temă tenebroasă, holocaustul – „minciuna secolului XX” –, care-i sărăcește, care-i umilește și învinovățește pe unii și-i îmbogățește pe alții.

Nu vă temeți!
Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală
și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut“!
Matei, 10, 26

CUPRINSUL

Prefață, de Geo Stroe	9
Cuvânt către cititor	13
1. Diferența dintre „evreu” și „jidani”	19
2. Clarificarea esențială: jidanii nu sunt evrei	22
2.1. Congresul sionist de la Focșani	24
2.2. Declarația Balfour promitea „cămin național”	25
2.3. A. N. Poliak și Khazaria	27
2.4. Cuvântul „jidani”: concept geopolitic și istoric	29
3. Aria calomniei valorificată de jidani	30
4. Gogorița diabolică a „holocaustului”	32
4.1. Reacția bumerang: negarea holocaustului	36
5. Don Heddesheimer: <i>THE FIRST HOLOCAUST</i>	38
6. Marea minciună a sionismului	40
6.1. Originile biblice ale numărului „șase milioane”	40
7. Principiul dominoului în demolarea făcăturii „Holocaustului”	42
8. Rabinul Stephen S. Wise: tartorul propagandei holocaustice	46
9. Selecție de articole care „prezic” holocaustul	48
10. Soluția finală: Acordul de transfer dintre Hitler și sioniști	58
11. Apariția grupului revizionistilor	61
12. Perfidia jidănească diabolică	70
13. „Jidanii au venit cu saci de ruble din lagăre”	79
14. Presiunea organizațiilor jidănești asupra românilor	84
15. Mascarea jidanilor sub nume autohtone	91
16. Selecția sionistă a jidanilor: Palestina sau lagărul	99
17. Atitudinea contradictorie a Ungariei față de jidani	104
18. Puterea de persuasiune a „falsurilor autentice”	111
18.1. Campania „Toarnă-ți prietenul!”	118
19. Evreii despre ei înșiși	124
20. Românii protectori ai jidanilor au fost asasinați sau denigrați	130
21. Elita românilor despre pericolul jidănesc	140
22. Revizionisti români	153
23. Trei teroriști promotori ai holocaustului	163
23.1. Elie Wiesel impostorul sau Pseudowiesel	163
23.2. Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2	191
23.3. Radu Ioanid-Sperjurul	191
24. Incontinența malefică a propagandei holocaustice	206
25. Libertatea este unicul adevăr al spiritului	212
26. Holocaustul – singurul subiect interzis cercetării	215
27. Se întrevade sfârșitul supremației S.U.A.	219
28. Necesitatea abrogării O.U.G. nr. 31/2002	222

28.1. Mănăstirea Putna a rămas în granițele României	223
29. Concluzie	228
30. Note bibliografice	232
31. Bibliografie generală	243
32. ANEXE	251
32. 1. Campania „Toarnă-ți prietenul!”	251
32. 2. „Holocaustologii mai au o victimă pe conștiință”	252
32. 3. Mariana Maxim: nemernica neamului	254
32. 4. Propaganda holocaustică – un gheșeft super-abject	259
32. 5. Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2	264
32. 6. Wiesel + Ioanid = Mizerabilii	281
32. 7. Falsitatea noțiunii de holocaustolog	290
32. 8. Delictul de opinie	294
33. Lista ilustrațiilor	302
34. Ilustrații	304

În loc de prefață

Mărturisesc sincer, din capul locului, că prima reacție pe care am avut-o atunci când amicul meu, autorul acestui fulminant studiu (poate cel mai serios secretar general al Academiei DacoRomâne, de la fondarea acesteia), mi-a solicitat să-i prefațez cartea, a fost aceea de a căuta elegant să găsesc grabnic un pretext credibil să-l refuz, ca să nu îmi creez probleme.

Dar, după ce am văzut seriozitatea și profunzimea documentării, logica argumentării, hotărârea cu care a spart toate *tabu*-urile unei teme atât de controversate, pentru care, în unele țări europene care dau lecții de „democrație“, poți face pușcărie numai pentru faptul că te îndoiești de existența holocaustului, ori afirmi că nu există, am simțit că, în calitate de președinte fondator al unei fundații care are drept scop esențial cercetarea fundamentală în domeniul dacoromânisticii (știința despre conștiința acțiunilor și inacțiunilor națiunii dacoromâne de la origini până în viitorul posibil și dezirabil), al științelor social-politice în general, cel juridic, istoric, sociologic, al științei conducerii – *management*-ului în special –, am acceptat provocarea. Am considerat că eternizarea valorilor temporale dacoromânești nu vine în contradicție cu o astfel de cercetare științifică.

Nu este ușor să stai alături de vulcanul care este sociologul Vasile Zărnescu, membru fondator al Fundației Academiei DacoRomână TDC, de după 1989, coleg de cercetare în cadrul Colectivului interdisciplinar de cercetare „Știința conducerii“ încă din vremea în care, la Uniunea Juriștilor, la sediul central, sub îndrumarea regretatului profesor universitar, cu patru doctorate, general de divizie (r.) Emil Mihuleac, căutam, împreună cu alți cercetători independenți și curajoși, soluții posibile la problematica societății în care trăiam cu toții în deceniile opt și nouă ale secolului XX.

Sunt uimit de decizia unora de a nu se cerceta această temă, ca și cum celor care ar spune adevărul le-ar fi teamă că adevărul există. Adică, unii ne obligă, prin lege, să admitem, fără să cercetăm, că acest fenomen, holocaustul, a existat (unde, în România, în Transnistria, în Germania?!). Cui îi este frică de adevăr? Conștiința continuă, prin consens liber și prin redescoperire personală, referitoare la existența unui fenomen, unui fapt este dovada convingerii asupra existenței sau inexistenței aceluiași fapt istoric. Și dacă este așa, de ce să aperi un „adevăr“ prin lege, sub amenințarea unor măsuri punitive severe? Cine se teme acest adevăr?

Istoria este o mare necunoscută. Mereu aflăm, sub alte unghiuri și interpretări, aspecte ale unor lucruri care au fost cunoscute în alte culori și nuanțe. Viața științifică este în mare efervescență. Dacă este adevăr, cu certitudine, în orice vreme, cu orice mijloace, el va fi redescoperit ca un adevăr adevărat și nu contrafăcut din motive ideologice, iar dacă împiedici

cercetarea lui, cu siguranță trezești suspiciunea că acel „adevăr“ nu există, ci este doar un fals plasat în ambalaj cu sclipici, ca să-l păcălească pe cumpărător. E ca un fruct oprit pentru copii. Va fi cercetat cu prioritate și cu mai mare curiozitate. Și toată lumea se întreabă de ce se interzice cercetarea acestui adevăr. Oare nu înseamnă că prin lege se încearcă acoperirea unui „adevăr“ care, de fapt, e o minciună bine ascunsă și bine poleită? Nici nu-și închipuie regizorii legilor cât de mare e prejudiciul interzicerii prin lege a susținerii unui adevăr.

Trăim într-o lume deschisă, liberă, în care adevărul este la vedere, la îndemâna tuturor, chiar dacă unii „nu au ochi să-l vadă“ pentru că nu au informațiile necesare să-l perceapă sau pentru că „adevărul supără!“ Dar nu trebuie să existe nici o opreliște în a-l releva tuturor, de la vlădică la opincă, de către cei care disting mai bine adevărul din noianul faptelor istorice disparate sau aparent contradictorii.

Așadar, consecvent propriilor mele convingeri precum că adevărul nu trebuie apărat cu legea și cu interdicții pentru că devine o modalitate prin care se sugrumă libertatea, iar gândul nu este niciodată încarcerat prin pedepse penale privative de libertate, am răspuns pozitiv solicitării domniei sale de a publica, în calitate de editor, acest studiu politologic deosebit de instructiv. După cum veți constata, argumentele sunt clare, documentele provin inclusiv de la surse iudaice și totul este „cu materialul clientului“, cum ar spune atât un croitor, cât și un profesionist al logicii.

Desigur, sunt nuanțe, diferențe, unghiuri care țin de stil, de modul de argumentare și de multe alte aspecte ale expunerii problematicei avute în vedere de autor. Aici, stilul autorului depășește, uneori, ironia caustică, voltaire-iană, și se apropie de maniera vitriolantă a lui Marx din *Capitalul* sau din *18 Brumar al lui Ludovic Bonaparte*.

După legile mai vechi sau mai noi, editorul răspunde împreună cu autorul. Ei, și? Trăim într-o țară liberă, democratică, într-o societate bazată pe adevăr, dreptate și demnitate. Oare așa să fie? Vom vedea!

Cum îl știu un excelent mânuitor al condeiului, cu nerv, un sociolog destul de acid, de percutant când e nevoie de ofensivă și hotărât să caute și să spună adevărul, chiar dacă nu convine mai marilor vremii, sunt convins că cercetarea de față va prezenta un interes deosebit pentru lumea științifică din domeniul istoriei, politologiei, sociologiei de orice naționalitate sau etnie. Studiul este mai puțin un comentariu al lucrării lui Arthur Butz, *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* – a cărei traducere a publicat-o, recent, pe internet –, și mai mult o sinteză originală, care conține multe informații și idei necunoscute publicului românesc, chiar dacă forma sa *in nuce* a cunoscut o ediție pe *site-ul AlterMedia* – formă preluată prompt de alte 4-5 publicații și *site-uri on line*, precum *Națiunea*, *Justițiarul*,

Necenzurat și altele, ca dovadă atât a valorii intrinseci a studiului, cât și al prestigiului științific de care, de altfel, se bucură autorul. Studiul de față constituie încununarea materialelor publicate, timp de peste un deceniu, pe tema holocaustului, unul dintre domeniile politologice importante care au constituit preocupările sale, alături de teme ca ruina economică a României, agresiunile secesioniste ale maghiarilor neorevizioniști, acțiunile demolatoare ale ex-greco-catolicilor, deteriorarea imaginii României prin impunerea de către autorități a vocabulei „rom” în loc de țigan etc. – toate subsumate temei generale a asigurării securității naționale. Prin argumente multiple și printr-o demonstrație impecabilă, autorul ajunge la o concluzie categorică, pe care, fără îndoială, și-o vor însuși cititorii, care, sperăm, vor fi tot mai mulți.

Se vor găsi, fără îndoială, destui oameni care se vor deasupra adevărului, care confiscă și impun un „adevăr” numai al lor, cărora le place numai „adevărul” lor, refuzând realitățile și documentele, care ne vor acuza, fără nici o dovadă, că tocmai noi am fi cei care măsluim adevărul.

Cum se știe, cei care au vrut și au reușit – nu prin convingerea oamenilor, ci prin mijloacele coercitive ale statului – să-și impună, în mare forță după proclamarea republicii „democrat populare”, „adevărurile” lor au fost iudeo-bolșevicii veniți pe tancurile sovietice și care, în calitate de ateii, au introdus în România noua „religie” laică a comunismului, înlăturând religia strămoșească ortodoxă; o dată cu această samavolnicie au trecut și la altele: ne-au falsificat istoria, ne-au interzis să ne cântăm cântecele, să ne purtăm portul național, au chiuretat literatura pe motiv că era naționalistă și ne-au îndopat cu alte cărți, scrise pe alte meridiane, mai de la Est, pentru reeducarea noastră în spiritul „omului nou, comunist”. Acum, în plin regim al statului de drept, ateii care contestă existența lui Dumnezeu nu pătesc nimic – ceea ce este normal, fiind admisă prin Constituție libertatea cuvântului, libertatea de exprimare, libertatea credinței (în speță religioasă) sau libertatea de a nu crede în nimic. Dar, încălcându-se, flagrant, Constituția și statul de drept, o singură libertate este interzisă: cercetarea problemelor pendinte de holocaust și, la limită, negarea holocaustului, dacă, cercetând aprofundat problema, descoperi că ai argumente să te exprimi în acest sens. În acest caz, statul a dat legi ca să te pedepsească cu ani grei de pușcărie: până la șase ani, cam cât a primit Bercea Mondial pentru că a băgat șișul în nepot’-su’, deși, vorba aceea, țigani au „regele” lor, au staborul lor, au „statul” lor, și statul român nu trebuia să se amestece. În cazul cercetării problemei holocaustului și, apoi, în consecință, al negării lui, statul român a devenit un stat evreiesc și interzice libertatea cuvântului, libertatea științei? A semnat, în acest sens, tratate cu Israelul și nu știm noi?!

Mai circulă idei neverificate cum că Hitler și Stalin – doi khazari care ar fi trebuit să se înțeleagă pentru a crea un stat al lor în Palestina –, s-ar fi certat și, prin urmare, Stalin, nesupunându-se și eliminându-i pe liderii khazarilor bolșevici, i-ar fi determinat pe ceilalți să se solidarizeze contra lui spre a fi pedepsit, pentru că el fi acționat contra deciziilor luate în spatele ușilor închise și, astfel, a apărut istoria celui de-Al Doilea Război Mondial. Vom afla vreodată cum a fost, în realitate, această istorie?!

Personal, consider că, din principiu, adevărul trebuie redescoperit, sau măcar reîntregit, de fiecare generație în deplină libertate de conștiință, din proprie curiozitate și sete de adevăr și dreptate.

În calitate de cercetător științific – meserie pe care am profesat-o în domeniul cercetării juridice, oficial, într-un institut de specialitate în care am obținut un doctorat – și de președinte fondator al Fundației Academiei DacoRomâne „Tempus DacoRomânia ComTerra“, cred că studiul de față prezintă interes public pentru dacoromâni și pentru oamenii curioși care vor să cunoască adevărul și numai adevărul, iar adevărul ne va elibera pe toți, pentru că adevărul este în noi, peste noi și nu noi peste adevăr.

Dr. Geo Stroe,
București, 15 iunie 2014, *Comemorarea a 125 de ani de la asasinarea lui Mihai Eminescu*.

Cuvânt către cititor

Afirmația că ar fi existat un holocaust este insustenabilă. NU există ordine militare, documente ale oficialilor Germaniei naziste care să ateste acțiunile de exterminare a jidanilor. Dar există, în acest sens, propaganda sionistă proholocaustică manifestată virulent încă înainte de Primul Război Mondial și continuată până după Al Doilea Război Mondial. Această propagandă constituie cea mai mare escrocherie a secolului XX! Iar jidanii (și țiganii) care au murit în intervalul 1939-1945 nu au murit fiindcă ar fi fost uciși în mod deliberat și cu prioritate doar pentru că erau jidani (sau țigani), pentru a se conforma definiției date holocaustului pe *site*-ul de la Yad Vashem: „*În centrul Holocaustului a stat decizia de a ucide fiecare evreu – bărbați, femei și copii*”. Această definiție este literalmente falsă și tendențioasă: nu a existat o asemenea decizie nicăieri, ci a existat doar o propagandă coerentă, concertată, consistentă și programată **cu cel puțin O SUTĂ DE ANI ÎNAINTE de Al Doilea Război Mondial**. Așa cum am dezvăluit documentat aici – pe urmele înaintașilor autodenumiți „revizionişti”, deși eu prefer și propun termenul de „criticişti” –, aceeași propagandă a holocaustului a existat și cu 50 de ani înaintea Primului Război Mondial și în timpul acestuia și după Primul Război Mondial, până la al Doilea Război Mondial! Ba, mai mult, între 1933 și 1945 a existat și a funcționat – și încă „într-o foarte mare măsură reciproc avantajoasă”, cum a scris cu mânăta ei chiar mult-lăudata Hannah Arendt – *Decizia de Transfer* a jidanilor în Palestina, luată de liderii Germaniei în deplină înțelegere cu liderii jidanilor sioniști din Germania și cu liderii jidani și evrei *yichouv* din Palestina! „*Înțelegerea de transfer*”, *The Transfer Agreement*, *Der Transfer Agreement* a fost aplicată consecvent atât de Germania, cât și de către liderii sioniști din Germania – fiindcă aveau un interes comun: germanii să scape de jidani, iar liderii sioniști să adune cât mai mulți indivizi în Palestina ca să-și înființeze acolo un stat. Dar „*Înțelegerea de transfer*” a fost înfăptuită în mod descrescător ca pondere numerică, din cauza obstrucțiilor comise de Perfidul Albion, în pofida promisiunii făcute prin *Declarația Balfour*, obstrucții la care s-au asociat discret S.U.A., Canada, unele state sud-americane etc. (vezi cazul pachebotului *SS Saint Louis*). A existat chiar intenția Germaniei, din aprilie 1944, de vânzare a unui milion de jidani contra a 10.000 de camioane militare! A existat chiar și *Paradoxul jidănesc*, semnalat de însuși marele istoric al problemei jidanul Nahum Goldman, constând în faptul – „miraculos” ar fi putut zice șef-rabinul Moses Rosen dacă n-ar fi fost un mare fariseu! – supraviețuirii a 600.000 de jidani din

lagărele de concentrare, care n-ar fi supraviețuit dacă ar fi existat o decizie de exterminare a jidanilor luată la Conferința de la Wannsee – cum pretind holocaustiștii – și dacă ar fi existat – în mintea liderilor Germaniei – „definiția Holocaustului“, confecționată tendențios și *post factum* de Yad Vashem ca să se conformeze bombardamentului asurzitor al propagandei holocaustice! Pentru că și evreii și jidanii și toți oamenii planetei sunt, realmente, bombardați „zilnic, ceas de ceas și în proporție de masă“, cum zicea Lenin, cu cărți, filme, informații etc. transmise prin toate *mass media* despre „Holocaustul unic“ al „poporului ales“ – mai ales că, atât pe plan global, cât și în România, *mass media* sunt controlate, în cvasitotalitatea lor, de jidani. Dar nu a fost nici un holocaust, ci doar „**înșelătoria secolului XX**“, și nici un „*popor ales*“, ci doar un popor barbar, hrăpărețul popor khazar, travestit în „popor biblic“ prin însușirea frauduloasă a cultului iudaic.

Jidanii au murit, cum subliniază ironic Arthur Butz, „fiindcă în acel timp de război era chiar război – ceea ce holocaustiștii se prefac că ignoră“, la fel ca și fanii lor imbecilizați de propagandă –, deci, au murit din aceleași cauze din care au murit în acea vreme de război toate victimele aparținând celorlalte popoare, angajate direct sau indirect în marele măcel mondial: din cauza bombardamentelor aviației și artileriei, a rănilor provocate de arme, a epidemiilor – îndeosebi de tifos exantematic, dizenterie și tuberculoză, foarte răspândite atât în armatele, cât și în rândul populației civile din Est și, implicit, al prizonierilor aduși în Germania –, a bolilor individuale, a muncii excesive, a foametei, a frigului, a lipsei medicamentelor și asistenței medicale, a lipsei locuințelor (împuținate drastic de explozii), adică a condițiilor generale precare de viață provocate de război. De aceea, fiindcă propaganda holocaustică este absolut falsă, urmărind doar escrocarea oamenilor, trebuie condamnată de Tribunalul Penal Internațional de la Haga, activiștii respectivi încarcerați și banii extorcați până acum restituiți!

Firește, este ușor de spus, de scris și chiar de citit. Dar, în virtutea adagiului românesc „Căinele nu pleacă de la măcelărie!“ – ați remarcat, desigur, că nici dacă dai cu bățul după el, nu pleacă: se îndepărtează puțin și, apoi, revine, spăsit și pe furie la ciolan –, nici Israel și organizațiile sioniste jidănești care au colectat „banii de Holocaust“ nu-i vor restitui. Vor trebui, într-o formă sau alta, recuperați cu forță! Și aici, categoric, va fi o mare problemă, aproape imposibilă, dat fiind faptul că Israelul este, prin favoarea ilegală făcută de S.U.A., o forță nucleară. Concluzia?! Trebuie să fie silit de o forță mai mare: eventual, termonucleară. Oricum, așa cum sugerase premierul Malayeziei, Mahathir Mohamed, „trebuie organizată o cruciadă contra jidanilor“. Probabil ultima cruciadă din Istoria universală.

În încheierea *Cuvântului către cititor* al ultimei sale lucrări, „*Istoria Românilor văzută de Neagu Djuvara – FALS ȘTIINȚIFIC sau TRĂDARE*

DE ȚARĂ?”, prof. univ. dr. Dan Zamfirescu scrie: „Am speranța că prin publicarea acestei cărți voi da un semn că, și aici, răbdarea acestui neam îndelung răbdător începe să ia sfârșit”.

Într-adevăr, de-a lungul Istoriei sale multimilenare – după opinia unor cercetători, decimilenare – Poporul Român a dat dovadă de răbdare, de „omenie” și de ceea ce se scrie tot mai mult în ultima vreme, de toleranță, cerându-i-se să fie în continuare tolerant. În acest răstimp s-a vorbit despre proverbiala omenie a românilor și s-a admis că așa și este: românilor le este specifică omenia ca o trăsătură caracterologică dominantă, rezultantă a toleranței sale, confirmate istoric și factologic. Singurii care au contestat această trăsătură definitorie de caracter a românilor au fost jidanii, care, de când s-au aciuat aici, i-au acuzat și continuă să îi acuze pe români de „antisemitism”. Acum jidanii s-au obrăznicit atât de mult încât au devenit intoleranți cu românii, le aruncă în obraz acuza de a-i fi holocaustizat și le impută „bani de holocaust”, scornind prin falsificare „dovezi” pentru care, chipurile, românii ar fi buni de plată. Circulă tot mai insistent zvonuri că guvernele postdecembriste au început, deja, să le plătească – deocamdată vreo patru miliarde de euroi – aceste „daune de holocaust”, dar guvernele tac, vinovate. *Qui tacet consentire videtur*. „Cine tace pare să consimtă” (că așa este, că este vinovat).

De peste două milenii, de când datează istoria sa cunoscută, scrisă, consemnată de istoricii antici și moderni, Poporul Român a demonstrat că a fost și că este tolerant. De aceea, așa cum am mai scris și în alte articole, acum „România a ajuns o casă de toleranță” din cauză că a tolerat prea multe insaniități produse de prea mulți ticăloși. În timpul ocupației germane din vremea Primului Război Mondial, jidanii, protejați de soldații generalului Mackensen, s-au purtat în modul cel mai ticălos cu românii, aflați la anaghie: soldații jidani au dezertat la inamic – la germani – , civilii jidani au devenit spioni, informatori sau traducători ai trupelor germane, îi identificau și-i denunțau germanilor pe liderii românilor, cărora li se confiscau averile, casele și erau încarcerati sau chiar împușcați pentru diverse vini scornite de jidani (vedeți detalii aici: Voicu Tudor, „Zoe Petre – o mincinoasă nerușinată și încă tolerată”, *AlterMedia*, 13 ianuarie 2013, pe <http://www.altermedia.info/romania/2013/01/13/zoe-petre-o-mincinoasa-nerusinata-si-inca-tolerata/>)! În timpul ocupației germane din vremea celui de-Al Doilea Război Mondial, jidanii au dus-o ca-n Rai protejați de regimul Mareșalului Ion Antonescu, care i-a ținut în orașe, la strâns zăpada sau la făcut curățenie pe străzi (cf. fig. 33), în loc să-i trimită pe Front, în linia întâi, cum i-a trimis pe tinerii legionari, care s-au prăpădit aproape toți! Mai mult, Ion Antonescu și Mihai Antonescu le-au dat jidanilor mii de pașapoarte în alb și le-a dat vapoare ca să emigreze în Palestina, le-a dat teatre ca să se

distreze, le-a înființat chiar „Centrala Evreiască” prin care să se administreze singuri și care a devenit, astfel, un stat jidănesc în interiorul statului român.

România Mareșalului Ion Antonescu a fost singura țară europeană care i-a protejat pe jidani, în timp ce toate celelalte țări îi trimiteau în lagărele de muncă, să-i suplinească pe militarii lor, care luptau pe front. Jidanii se distrau și se îmbogățeau în România, iar militarii noștri mureu pe Frontul de Est ca să doboare bolșevismul și ca să stea jidanii la adăpost, în siguranță, deși tocmai jidanii lui Lenin și Stalin înființaseră bolșevismul stalinist. Numai în Bătălia de la Cotul Donului au murit circa 130.000 de militari români din Armata României și circa 100.000 de militari români încorporați în Armata Ungariei – adică peste 230.000 de militari în câteva zile numai la Cotul Donului! Rezultatul? Jidanii l-au maculat pe Mareșalul Ion Antonescu cu eticheta de „criminal de război” – deși nici Stalin, nici Tribunalul de la Nürnberg nu îndrăzniseră să o facă, fiindcă nu aveau motive! – și l-au asasinat în ziua de dinaintea zilei lui de naștere! Se pare că Mareșalul Ion Antonescu se deromânizase fiindcă avusese o amantă jidancă și uitase de străvechea înțelepciune românească: „Pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești!” Deși, poate, ar fi prea mult, aș fi tentat să spun că, probabil, a avut ce-a meritat: în loc să-i extermine pe toți jidanii trimiși în Transnistria, cum o cereau situația și legile războiului – fiindcă cei trimiși acolo erau toți comuniști-bolșevici, spioni, hoți sau speculanți (iar pe timp de război, speculanții și spionii de împușcă pe loc!) –, s-a îngrijit să-i apere de ucrainenii care voiau să-i omoare. Și aveau motive bine întemeiate să-i lichideze pe toți jidanii, îndeosebi pentru ceea ce se numește Holodomor (cf. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Holodomor>), deoarece acest genocid a fost conceput deliberat de către conducerea U.R.S.S., compusă, în cvasitotalitatea ei, din jidani, a fost pus în practică de către comisarii politici, care, în cvasitotalitatea lor, erau jidani și s-a făcut sub supravegherea și controlul N.K.D.V.-ului, care, era condus de către jidanul polon Felix Edmundovici Dzerjinski și care, în cvasitotalitatea acestui minister, era compus din jidani, fiindcă în cine putea să aibă încredere Dzerjinski dacă nu tot în jidanii lui! De aceea, ucrainenii le păstrasera o ură deplină și definitivă.

Da, dar noi nu merităm tratamentul intolerant la care ne-au supus și ne supun atât liderii „vocali” ai jidanilor, cât și jidanii de rând prin acceptarea tacită – și, deci, complice – a comportamentului și a propagandei respectivilor lideri, de la Alphonse Crémieux la cei actuali, care ne acuză de holocaust. Nu merităm ca escrocul internațional Elie Wiesel să ne arunce în față „*România a ucis, a ucis, a ucis!*” Da, a ucis dușmani pe front, dar nu pe toți: au mai rămas jüdeo-bolșevicii și descendenții lor biologici sau ideologici! Nu merităm ca urmașul la

comanda centrului înființat de teroristul și escrocul internațional Simon Wiesenthal, Efraim Zuroff, ca escrocul sperjur rămas nepedepsit Radu Ioanid, ca vameșul cu procese penale mușamalizate Marco K. Katz și ca alți lideri jidani ticăloși să ne comande în țara noastră cu deplină intoleranță. Iată unde au dus bunătatea, toleranța, indiferența, nepăsarea înrudită cu nesimțirea și chiar prostia românilor: „Un popor ridicol și criminal de tolerant“, cum declara Nicolae Iorga în 1910 (vezi Nicolae Iorga, *Problema evreiască la Cameră*, 1910).

Parafrazându-l pe profesorul Dan Zamfirescu, pot spune și eu că, prin această carte, voi da un semn că a venit vremea să fim intoleranți cu intoleranții. A continua să mai fim acum toleranți ar fi mai mult decât o imensă prostie: ar fi o sinucidere națională! Ar însemna să admitem singuri să dispărem din Istorie. Mai ales că ne-au invadat din nou, ca și după 1848 și ca de fiecare dată după cele două războaie mondiale. Palestinienii, ca să se apere de exterminarea etnică practică cu nonșalanță de Israel și rămasă nepedepsită de comunitatea internațională, au recurs la Intifadă: au recurs la pietre fiindcă altceva nu au. Dar noi avem mai mult decât pietre. Și mai avem și granițe. Arabia Saudită s-a deșteptat și a început să ajute Libanul, atacat, nemotivat, de două ori de Israel. Treptat, se vor deștepta toți arabii, se vor coaliza și în vor arunca în mare pe izraelieni. Să nu-i lăsăm să vină în România, iar pe cei care ne-au invadat, ilegal, după 1990, sau care ne-au agresat, în diverse forme, înainte de 1989, să-i alungăm! Să împiedicăm pe orice cale realizarea proiectului revitalizat „Israel în România“!

28 iunie 2014, *Comemorarea a 64 de ani de la Ultimatumul U.R.S.S., care a fost echivalent cu o Declarație de război calificată.*

Autorul

1. Diferența dintre „evreu” și „jidani”

În mai multe articole [1] de-ale mele [2] și, acum, după cum ați citit în unele note adăugate în câteva episoade ale *ÎNȘELĂTORIEI/SECOLULUI XX*, am precizat că noțiunea „jidani” este forma fonetică deformată, dar istorică și științifică, provenită din germanicul din *Das Jüden*. În limba română, foarte multe neologisme de origine academică latină care încep cu „j” sau care-l conțin pe „j” se pronunță ca atare, „j”: just, justiție, justițiar, justițiabil, Justinian/Iustinian; majestate/maiestate; majestuos/maiestuos. Sunetul semnificat de litera nemțească „ü” – redat în scrierile mai vechi și prin litera „y” – pronunțat prin diftongul „iu”, s-a aglutinat, prin eliminarea vocalei *u*, în sunetul „i”. Astfel că germanicul „Jüden” – care în germană se pronunță „iüden” – a dat în românește pe „jidani”, consemnat ca atare și în *Dicționarul* lui Lazăr Șăineanu, care era jidan și care nu se rușina de acest cuvânt. De fapt, cuvântul „jidani” este adaptarea în limba română a cuvântului „Jüden”, preluat din celelalte limbi cu pronunție fonetică a scrierii din țările Europei Centrale și de Est – din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Rusia etc. – de unde au venit jidanii în Țările Române: Moldova, Transilvania și Muntenia.

Diferențierea dintre „evreu” [3] și „jidani” se face și lingvistic, la fel ca în limba română, inclusiv în alte limbi: în limba franceză, „evreu” = „*hébreu*”, unde sunetul „v” a devenit „b”, de unde și „limba ebraică”, pentru „limba evreiască”, dar „jidani” = „*jui*”; în limba spaniolă, „evreu” = „*hebreo*”, dar „jidani” = „*judio*”; în limba rusă, „evreu” = „*yevrey*”, dar „jidani” = „*jid*”, sufixat cu *-ov* (jidov, preluat și în limba română!); în limba italiană, „evreu” = „*ebreo*”; în limba engleză, „jidani” = „*jew*”; în limba germană, „jidani” = „*Jüde*”; etc. Așadar, în limbile engleză și germană, pentru „evreu” nici nu există, în uzul curent, varianta europeană și biblică „evreu”, „*hébreu*”/„*hebrew*”, ci doar „jidani” = „*jew*”, „*Jüde*”! Și aceasta, deoarece în Marea Britanie și Germania, fiind mai îndepărtate de Palestina, evreii autentici nu prea au ajuns, ci doar jidanii, veniți din Europa de Est: din Rusia, Polonia (Galiția), Cehoslovacia (Boemia-Moravia), Ungaria și, firește, Germania, căci doar treceau Canalul Mânecii.

Ceea ce este curios, dar și favorabil cercetării mele, fiind în consens cu cele pe care le susțin aici, este faptul că, dacă folosești motorul de căutare și de traducere Google, atunci când ceri traducerea în engleză și franceză a expresiei „Evrei de vânzare”, apar sintagmele „*Hebrew for Sale*” și „*Hébreu à vendre*”. Dar dacă ceri găsirea titlului „*Yehuda Bauer Hebrew for Sale?*” și „*Yehuda Bauer Hébreu à vendre?*”, se afișează numai

„*JEWS FOR SALE? by Yehuda Bauer*“ și, respectiv, „*Juifs à vendre?: les négociations entre nazis et Juifs*“. Cu alte cuvinte, și motorul Google, contemporan nouă și abia inventat – dar „cult în cap“, cum zice Marean Vanghelie, un veritabil *self-made man* al Țiganilor – știe că Hitler a avut de vânzare nu evrei, ci jidani: nu a avut de vândut un milion de „*Hebrews/Hébreus*“ pe zece mii de camioane, ci un milion de „*Jews/Juifs*“ – din cele șase milioane pe care le exterminase, dar, care rămăseseră tot șase milioane, conform unei caricaturi care-l reprezintă pe Albert Einstein scăzând 3.000.000 din 6.000.000 și dându-i la rest tot... 6.000.000!

Desigur, în literatura de specialitate, apar sporadic și formele „*hébreu*“/*hebrew*, mai ales în denumirea unor ziare, cum voi arăta mai jos. În mod evident, prin forța lucrurilor, în literatura problemei – exprimată, îndeosebi, în limbile franceză și engleză, dar, de aici, prin inerție și mimetism, în alte limbi – s-a preluat forma proprie a cuvântului avută în conotația noțiunii germane, *Das Jüden*, adică „*Jews/Juifs*“, care, în limba română trebuie tradusă prin „iudei“, dar trebuie avută în vedere lecțiunea și grafia „*jidani*“. Ca atare, în textul cercetării mele, când a fost vorba de traducerea textelor din engleză sau franceză, noțiunile „*Jews/Juifs*“ le-am tradus prin „iudei“, cu rugămintea ca cititorul să facă această *reservatio mentalis*, anume că autorii străini **nu fac distincția între evrei și jidani** – deci îi consideră pe toți ca fiind iudei, tratându-i după forma cultului religios adoptat, cultul iudaic, și nu după neam, după matricea lor genetică, adică după sânge, deși, conform paremiologiei românești, „sângele apă nu se face!“

O altă dovadă istorică irefutabilă care atestă că jidanii nu sunt evrei decât prin însușirea cultului iudaic este faptul că jidanii nu au cunoscut niciodată limba ebraică. Jidanii și-au format, în decursul secolelor de conviețuire cu popoarele europene pe care le-au păcălit să-i suporte, limba idiș [4], grafiată și *idish* sau *yiddish* [5]: un amestec indistinct de cuvinte din limbile germană, polonă, rusă, „ucraineană“ (care ea însăși era o aglutinare de dialecte ale etniilor trăitoare pe teritoriul respectiv, denumit *U Kraina*, însemnând „la margine“, unde se refugiau cei ce voiau să scape de legile țărilor vecine sau de persecuția unor satrapi locali) etc.

Elocvent este că pe *site-ul Wikipedia*, unde este postat *link-ul* pentru „*Yiddish language*“, la începutul textului este pus avertismentul: „*Not to be confused with Hebrew language*“ [6]! „*A nu se face confuzie cu limba ebraică*“. Nu, nu facem această confuzie! Tocmai de aceea explicăm, pe îndelete, că jidanii sunt una, iar evreii alta. Jidanii din Europa (de la Atlantic până în Munții Urali și până dincolo de ei, în republica ex-sovietică Birobidjan [7], unde s-a încercat concentrarea jidanilor din vestul Uniunii Sovietice!) vorbesc limba *idiș*, care este o corcitură, ca și „cultura idiș“, ce conține elemente furate din limbile popoarelor principale pe care le-au

parazit – rus, polon, maghiar, german etc. – și de unde au emigrat (au „*aliat*“) în Palestina, transformată în Israel. Dar aici, toți jidanii, ca să fie cât mai repede și mai autentic transformați în „evrei“, sunt obligați să învețe rapid limba ebraică, pe care ei, jidanii, ca descendenți ai khazarilor, nu au știut-o niciodată, fiindcă nu erau evrei! Și deși este notoriu faptul că jidanii nu cunosc limba ebraică și nu vorbesc decât limba idiș, nu i-a întrebat nimeni pe jidani sau pe vreun lider de-al lor – de exemplu, pe impostorul Elie Wiesel, sau pe Șerban Leibovici –: „De ce nu știți evreiește, dacă pretindeți că sunteți evrei?!“ Mai mult, așa cum recunoaște șef-rabinul Moses Rosen, Șerban Leibovici, jidanul comunist participant la Congresul Mondial Jidănesc, ținut la Montreux, în 1948, nu știa nici limba idiș: „Limba idiș, singura în care Șerban s-ar fi putut înfățișa, îi era cam necunoscută!“ (cf. „*Primejdii, încercări, miracole*“, pag. 70). Conchidem, deci, că toți **participanții jidanilor la acel congres vorbeau numai idiș ca limbă comună; limba ebraică le era necunoscută aproape tuturor!**

Totodată, sociologia limbii mai oferă un argument esențial dat de logica intrinsecă a limbii. Întrucât khazarii și-au însușit, prin directiva conducătorului, cultul iudaic, au fost numiți „iudei“ – nu „evrei“. Dintre țările Europei, jidanii au dus-o cel mai bine în Germania. Limba germană a constituit unul dintre ingredientele de bază la formarea limbii idiș. De aceea s-a împământănit germanicul *Das Jüden*, iudei, care a luat forma *jew/jews*, cu derivatele sale, în arealul anglo-saxon și *juif/juives* în limba franceză, cu variantele sale în limbile neoromanice, și care a devenit *jidan/jidani* în limba română, preluat, cum am relevat la început, din limbile popoarelor din Europa Centrală și de Est. Dar forma „iudeo“, chiar dacă este pronunțată ca atare, este grafiată și „judeo-...“ în unele cuvinte compuse: „judeo-bolșevic“, „judeo-maghiar“, „judeo-comunist“ etc., dar este pronunțată în ambele variante, „judeo-bolșevic“ sau „iudeo-bolșevic“, „judeo-comunist“ sau „iudeo-comunist“.

Elocvent este și faptul esențial, pe care trebuie să-l știți și să-l rețineți, că evreii autentici, de neam, *sefarzii* – numiți așa fiindcă în limba ebraică Spania era numită Sefard, de aceea, mai sunt numiți și *sefardimi* sau sefardiți, care au fost foarte puțini în România și au rămas și mai puțini, fiindcă au fost excedați de jidani, de *așkenazi* – le poartă o ură deplină și definitivă jidanilor și **nu vor să se amestece cu jidanii nici sub pământ!** Într-adevăr, în București, de exemplu, există trei cimitire „evreiești“: unul este cimitirul *sefard*, mai mic, iar celelalte două, uriașe, sunt ale *ashkenazilor*!

Presiunea – făcută de jidanii conduși de escrocul vama [8] Marco Maximilian Katz, care a avut impertinența să înființeze un centru de monitorizare a presei românești pentru depistarea antisemitismului, de către cei de la „institutul“ „național“ „Elie Wiesel“, care ne denigrează pe

banii noștri și, de aceea, trebuie denumit „antinațional”, de către cei de la centrul altui impostor, tardiv-răposatul Simon Wiesenthal, care, toți, au țipat la Academia Română și au cerut eliminarea cuvântului jidan din vocabular pentru că ar fi insultător pentru jidănime – este absolut condamnabilă, iar concesiile făcute de Academia Română din cauza acestei presiuni sunt rușinoase, antinaționale și antiromânești. Ar trebui să-și schimbe numele în Academia jidovită din România. De aceea, pentru a respecta adevărul istoric și pentru a-i respecta pe evrei, pe evrei (câți mai sunt!) să-i denumim ca atare, **evrei**, iar pe jidani, *jidani*. Cu o precizare: că, în limba română, cuvântul „jidov” – însemnând „uriaș”, prin nu știu care etimologie – este mult străvechi românesc, spre deosebire de omonimul său omograf „jidov”, împrumutat de la ruși, care înseamnă *jidan*, care l-a dat și pe „jidovit”, cu sensul de „jidănit”.

2. Clarificarea esențială: jidanii nu sunt evrei

Dar, în cazul jidanilor, se impune o precizare importantă: **jidanii nu sunt evrei de neam**, adică nu sunt dintre cele 12 triburi de evrei originari din Palestina biblică, ci sunt urmașii khazarilor – care sunt de origine turcică și care s-au răspândit printre popoarele Europei, în interiorul cărora au produs numai tulburări, motiv din cauza căruia au fost alungați de peste tot. Ei sunt „*Al treisprezecelea trib*”, cum i-a indicat, corect istoric, etnic și genetic, Arthur Koestler [9] – jidan și el, deci descendent khazar, după cum și recunoaște – în cartea sa omonimă (cf. *THE THIRTEENTH TRIBE. The Khazar Empire and its Heritage* [10], 1976; vezi și trad. rom., *Al treisprezecelea trib: KHAZARII*. Editura Nagard, 1987)! Nu este exclus ca să fi fost „sinucis” din cauza acestei cărți, care, în fond, denunța intenția perfidă a jidanilor de a se da drept „evrei”. Conducătorul khazarilor, un anume Bulan [11], le-a impus – „probabil în 740”, scrie Koestler – adoptarea cultului iudaic în varianta talmudică de atunci (după ce adoptaseră cultul iudaic biblic în varianta adaptată împrejurărilor de rabini în cele opt secole anterioare), ei devenind, astfel, viitorii „*Das Jüden*” – adică jidani neintegrați în Europa, claustrați în ghetto-uri la comanda rabinilor talmudiști. Între evreii de neam – sau, măcar, de proveniență – din Palestina și jidani există o luptă surdă și absconsă, care abia recent a fost exteriorizată de *Neturei Karta* (cf. www.nkusa.org [12]), organizația evreilor numiți de jidani „fundamentalisti” (din ramura *caraiților*), care, la manifestările lor organizate cu predilecție în S.U.A. și Canada, etalează sloganuri ca acestea: *JUDAISM REJECT ZIONISM and the state of „Israel”*; *Authentic Rabbis*

always Opposed Zionism and The State of Israel; Torah forbids a Jewish state; Judaism Condemns Zionist Atrocities in Gaza and Lebanon; State of „Israel“ does not represent world Jewry etc. și ard sistematic drapelul statului Israel [13]).

Primul congres sionist a fost convocat de Theodor Herzl ca un parlament simbolic pentru simpatizanții implementării obiectivelor sioniste. Herzl intenționase să organizeze întâlnirea la München, dar, din cauza opoziției locale jidănești, reuniunea a fost ținută în Elveția, în sala de concerte al Cazinoului Municipal din Basel, la 29 august 1897. Să reținem, așadar, că, încă de la înființarea sa, Sionismul a întâmpinat opoziția cvasitotalității jidănimii simple din Germania, dar, mai ales, aproape a tuturor rabinilor – cu excepția, firește, a celor foarte puțini, care erau sioniști. Și explicația acestei atitudini era foarte simplă: în Germania jidanii o duceau cel mai bine, germanii erau cei mai toleranți dintre toate popoarele europene – și, ca atare, nici un om cu mintea întreagă nu dorea să plece de la bine în necunoscut sau în ceea ce cunoșteau despre Palestina: o țară inospitalieră sub aspect geografic și demografic, dar mai ales politic, întrucât era sub ocupația Imperiului Otoman, care-și dobândise o tristă faimă. De aceea, liderii sioniști și-au concentrat direcția acțiunilor lor propagandistice în țările din Europa Centrală și de Est, unde, realmente, jidanii erau persecutați, cel mai adesea din motive întemeiate – dar dându-se, astfel, apă la moară clamării lozincii „antisemitismului“. În mod corect „politic“, Herzl chiar recunoscuse în lucrarea sa, *Statul iudeu*, că „antisemitismul este în favoarea Sionismului“ – adică este un argument major în determinarea jidanilor să se conformeze principalului obiectiv sionist, emigrarea în Palestina, spre a se forma acolo un stat jidănesc. După formarea Italiei, marele promotor al acestui deziderat, masonul Giuseppe Mazzini, a declarat: „Am format Italia, acum trebuie să-i creăm pe italieni!“ În cazul lui Herzl, problema se pune invers: pentru a reuși înființarea statului Israel, trebuia, mai întâi, să-i creeze pe sioniști. Principalul mijloc pentru aceasta era arma propagandei holocaustice: răspândirea prin presă și, de aici, prin propaganda de la om la om, a informațiilor despre ororile pe care trebuie să le suporte jidanii în țările central- și est-europene, despre holocaustul care li se pregătește, spre a le induce ideea emigrării în Palestina.

2.1. Congresul sionist de la Focșani

Jidanii se mândresc cu locul pe care îl are în istoria Sionismului „congresul sionist de la Focșani“, numit și „marele congres de la Focșani“. Citiți, în continuare, descrierea făcută acestui „congres“ de către Zvi Ben Dov, publicată în 10 decembrie 2012, pe care o redau textual, cu greșelile pe care le găsiți aici și, desigur, fără diacritice, fiindcă jidanii nu se grăbesc să respecte limba română (cf. <http://net7.com/rjh/ro/?p=10564>):

«Acum aproape de jumătatea anului 2006 gasesc de cuviinta sa astern pe hârtie un eveniment care a adus schimbari istorice în viata poporului evreu si în special în viata evreilor din România, în urma cu 125 de ani.

Este vorba despre **Congresul de la Focșani**, care se cheama si **Marele Congres de la Focsani**, si care a avut loc pe 30 si 31 Decembrie 1881 în orasul Focsani din România (orasul meu natal), cu 16 ani înaintea primului congres sionist de la Basel. Hotarârile congresului au fost înfaptuite în anul 1882 prin emigrarea în Palestina a celor care au înfiintat coloniile **Ros Pina si Zihron Iacov** si denumita **prima alia** (emigrare). (...)

Primul congres al tuturor uniunilor din România pentru colonizarea în Eretz Israel a avut loc la Focsani, la scoala evreiasca de baieti, în urma cu 125 de ani (30-31 Decembrie 1881) cu participarea a 51 delegati, reprezentantii a 32 de uniuni, alaturi de doi ziaristi, trei scriitori si **Eliezer Rokeah**, redactorul ziarului “Israel”, precum si alti invitati. (...)

Presedintele congresului a fost ales Dl. **Smuel Pineles** (din Galati) care fost principalul spirit conducator pentru emigrarea în Eretz Israel. Principalul sustinator al sau a fost **David Rintler**, care a fost ales secretarul congresului. Invitatie la congres a fost scrisa de **David Rintler** în limba ebraica si trimisa lui **Theodor Herzl**, pe data de 1 August 1898. [Aici este o evidentă greșeală de datare: nu puteau să-l invite pe Herzl în 1898, când congresul s-a ținut în 1881 – n.n., V.I.Z.]

Presedinte de onoare al congresului a fost **Rabinul Sef din Focsani, Mose Aharon Alevi Goldring**. Interventia lui a fost primita cu entuziasm. Dupa el a luat cuvântul scriitorul **Israel Teller**. S-au evidentiat prin discursurile lor **Eliezer Rokeah** (nepotul lui **Israel Bek**, om cu multe calitati care a venit în România ca sa încurajeze emigrarea în Israel si înfiintarea de colonii agricole) si **Sir Lawrence Olifant** (crestin iubitor al poporului evreu, încrezator ca se poate rezolva problema evreiasca. Ei au fascinat participantii prin descrierea peisajelor din Israel si au accentuat

importanta momentului pentru emigrare. În sala congresului a fost prezentată harta Palestinei, alături de fotografiile lui **Mose Montefiori** și **Adolf Cremié** (*sic*).

Primul congres pentru asezarea în Israel, desfășurat cu 16 ani înaintea Congresului Sionist de la Basel în anul 1897, a semnalat începutul miscării sioniste și a avut influență mare asupra evreilor din România, dar și a celor din afara granițelor României.

Congresul a stabilit ca soluția problemei evreiești din România este emigrarea în Israel, în colonii agricole, unde se putea continua tradiția și cultura evreiască. Totodată din Israel urma să se asigure ajutorul necesar și al celor care vor urma să emigreze.

La sesiunea de încheiere a congresului au participat rabinul din Focsani, și **Rabinul Avner Katvan. Israel Teler și Smuel Pineles** au încheiat congresul cu cuvintele „Robi suntem pentru poporul nostru”. Hotărârile congresului au fost duse la îndeplinire în anul 1882 prin emigrarea în Israel și înființarea coloniilor Ros Pina și Zihron Iacov. (La jumătatea lunii Noiembrie 1882, a fost cumpărat pământul în Zihron Iacov, și la prima lumânare de Hanuka au ajuns și primele trei familii care au venit din Focsani: familia Israel Schechter – fratele geaman al lui Zalman Schechter; familia Alter Weinstock – fiul familiei Filderman; și familia Itzhak Apelboim, care participase la Congres în anul 1881).

Acest congres a fost primul în istoria evreilor. El a fundamentat ideea unui stat al evreilor în Israel. Evreii din România au fost primii care au pus în practică ideea sionistă. Congresul de la Focsani a fost un capitol nou în istoria poporului evreu. Existența congresului a fost un factor principal în gândirea evreilor din România și întreaga Europă în anul 1881».

2.2. „Declarația Balfour” promitea un „cămin național”

Prin înființarea oficială a Sionismului, în cadrul Congresului de la Basel, s-a început tot mai intens propaganda pentru emigrarea jidanilor în „patria” lor, Palestina, deși **Palestina nu fusese niciodată patria lor**. După Primul Război Mondial, deși Imperiul Britanic s-a opus cât a putut, această migrare s-a accentuat, fiindcă o parte din conducerea sa era manevrată de jidani, după cum o demonstrează confecționarea „*Declarației Balfour*” [14]! „Evreul defector” Benjamin Freedman, în celebrul său discurs din 1961, a relevat cum au fost păcăliți europenii, în principal britanicii, să le promită, prin „*Declarația Balfour*”, făcută la presiunea liderilor jidanilor din S.U.A. – printre care se numără și S.S. Wise – și din Marea Britanie, înființarea unui

„**cămin național**“ jidănesc în Palestina (cf. „De ce au ajuns germanii să-i omoare pe evrei... Cine a declanșat și la ce au folosit războaiele mondiale“ [15]). Repetăm, era vorba de înființarea unui „**cămin național**“ și nu a unui **stat**! Dar, vorba aceea, „îi dai jidanului un deget, iar el îți ia toată mâna“! După 1948, prin înființarea statului Israel, migrarea, „*alia*“-rea, adică **aflierea jidanilor** din toată lumea în Palestina – care a fost desființată și transformată în statul **etnic** și **rasist** [16] Israel – și, concomitent, **alungarea palestinienilor** de pe pământurile lor străbune au devenit „politică de stat“ pentru conducerea Israelului. Întemeietorul statului Israel, David Ben Gurion, a fost supranumit „marele epurator“ tocmai din cauza represaliilor comise contra autohtonilor palestinieni cu scopul de a-i extermina; pe cei pe care nu i-au putut ucide, i-au alungat, iar pe cei pe care nu i-au putut alunga i-au îngrădit cu ziduri de beton înalte de peste 10 metri (vedeți fig. 46; cf. și <http://www.changesinlongitude.com/palestine-murals-on-security-wall-in-israel/>)! Trebuie să atragem atenția că, practic, Palestina a fost cucerită de jidani, căci toți oamenii politici și militari ai Israelului nu sunt evrei, ci jidani, adică provin dintre sioniștii descendenți ai khazarilor europeni, numiți și *ashkenazi* – spre deosebire de evreii adevărați, din Palestina, numiți *sefarzi*, pentru că au emigrat în Europa îndeosebi prin Spania! Acesta este motivul fariseic pentru care jidanii din România (ca și din alte părți, de altfel) declară că se simt „jigniți“ când sunt denumiți, corect științific și istoric, „jidani“ și vor să fie denumiți exclusiv „evrei“: fiindcă vor să ascundă faptul că nu sunt evrei de neam, ci niște hoți de neam turcic (Nicolae Iorga a denumit statele de neam turcic „state de pradă“, fiindcă nu trăiau din munca proprie, ci din jefuirea altor popoare!), care și-au apropiat – adică, într-o exprimare neacademică, au furat – sau, zis mai frust, au parazitat identitatea religioasă a evreilor din Palestina, dar vor să păcălească lumea, ca să fie considerați evrei autentici! De atunci, jidanii, ca o plantă agățătoare care se urcă pe trunchiul unui copac și îi sugerează seva, s-au insinuat în cultura altor popoare – **ascunzându-se sub nume însușite de la autohtoni** – și au declarat ritos că au contribuit la dezvoltarea acelei culturi și, apoi, extrapolând situația, că au, ei înșiși, o „cultură tradițională“. De altfel, în acest sens, A. Koestler este nevoit să recunoască: „Realizările filozofice, științifice și artistice individuale ale unora sau altora dintre evrei constau în contribuții la cultura națiunilor-gazdă; ele nu reprezintă o moștenire culturală“ (*op. cit.*, pag. 235). Un exemplu elocvent în ceea ce privește România este furtul melodiei populare „*Cucuruz cu frunza-n sus*“ [17], pe care a înregistrat-o compozitorul Guilelm Șorban, tatăl lui Raoul Șorban – protector al jidanilor –, melodie pe care jidanii, dându-i un ritm *andante majestuos*, au transformat-o în imn național al Israelului [18]! Între timp, nu s-au rezumat numai la „Cucuruz cu frunza-n sus“, ci au furat aproape toată România,

sau, cum spune diplomatic Shimon Peres [19], „am cumpărat România“ [20].

2.3. A. N. Poliak și *Khazaria*

„Unul dintre cei mai radicali promotori ai ipotezei despre originile khazare ale evreimii este A. N. Poliak, profesor de istorie medievală a evreilor la Universitatea din Tel Aviv. În cartea sa, *Khazaria*, publicată în ebraică, în 1944, (...) Poliak scrie că realitățile impun «un nou mod de abordare atât a problemei relațiilor dintre evreimea khazară și celelalte colectivități evreiești, cât și a întrebării cât de departe putem merge în considerarea acestei evreimi (khazare) drept nucleu al mării comunități evreiești din Europa orientală... Descendenții acesteia – cei care au rămas pe loc, cei care au emigrat în Statele Unite și în alte țări, precum și cei care s-au dus în Israel – formează astăzi marea majoritate a evreimii mondiale». Dacă așa stau lucrurile, ar însemna că strămoșii lor veneau nu de pe malurile Iordanului, ci de pe ale Volgăi, nu din Canaan, ci din Caucaz (...); deci, **din punct de vedere genetic, ei se înrudesesc mai de aproape cu triburile hunilor, uigurilor și maghiarilor** decât cu semințiile lui Abraham, Isaac și Iacob [s. n., V.I.Z.]. Dacă se va dovedi că acesta este adevărul, atunci termenul de «antisemitism» ar deveni fără noimă, s-ar goli de conținut, s-ar baza pe o concepție împărtășită atât de călăi, cât și de victimele lor. Povestea Imperiului khazar, așa cum se dezvăluie încetul cu încetul din trecut, începe să apară ca cea mai cruntă farsă pe care a pus-o vreodată la cale istoria“ (A. Koestler, *op. cit.*, ediția Nagard, pag. 15). În episodul „*Înșelătoria secolului XX (46)*“ am precizat, în notele mele, citându-l pe Arthur Koestler, că, în imensa lor majoritate, cetățenii actualului stat Israel **nu au nici o legătură genetică și rasială cu evreii de acum două mii de ani** (semiți), [co]autori ai textelor biblice, deși jidanii, îndeosebi după anul 1900, prin ideologia sionistă, au complotat și revendicat teritoriul Palestinei pentru a înființa Israelul, în baza „dreptului lor natural“ asupra „vechiului lor stat“. Deci, pe scurt, istoria acestor barbari, **khazarii**, travestiți în popor biblic, relevă temerile autorilor evrei, privind propriile lor dezvăluiri, acelea că „evreii“ de azi, adică jidanii, nu sunt evreii semiți, biblici (vezi și Cornel-Dan Niculae, *RĂZBOIUL NEVĂZUT AL EVREILOR SIONIȘTI CU ROMÂNII*. Carpathia Rex, București, 2011, ediția a IV-a, pag. 5-13).

Cercetările recente asupra A.D.N.-ului confirmă ipoteza profesorului A. N. Poliak. «Cine sunt iudeii? (*Jews*, în original), se întreabă Texe Marrs. Care este originea lor? Sunt iudeii (*Jews*) o rasă omogenă?

Sunt iudeii descendenți din Abraham, Isaac și Iacob? Astăzi, știința ADN-ului arată că aproape toți iudeii din lume provin din Khazaria. Ei nu sunt, pe linie genetică, din neamul lui Avraam și al profeților, ci al regelui Bulan și al popoarelor păgâne din Caucaz. Strămoșii iudeilor de azi nu sunt izraeliți, ci sunt khazari. Popoarele din Khazaria, în secolul al VIII-lea, s-au convertit de la păgânism la iudaism. În secolul al X-lea, acești khazari transformați în „iudei” au emigrat în Europa de Est, în special în Polonia și Lituania. În 1948, khazarii, în mod eronat crezând ei înșiși că ar fi „iudei”, au ajuns pe teritoriul Palestinei și au înființat statul Israel. Popoarele de astăzi din Israel sunt, practic, toate de sorginte khazară (din grupul turco-mongol). „Evreii” nu pot să aibă nici o pretenție de sorginte genetică asupra țării lui Israel și nici o legătură de familie în Israelul istoric. Știința A.D.N.-ului se alătură recentelor descoperiri din istorie și arheologie spre a prezenta lumii o imagine corectă și remarcabilă a poporului evreu. Acum, totul se schimbă!» [21].

Așadar, Texe Marrs aduce încă un argument, bazat pe studierea structurii A.D.N.-ului, care atestă că jidanii nu sunt, de neam, de sânge, același lucru cu evreii biblici, din Palestina lui Solomon. Faptul că au adoptat cultul mozaic nu-i transformă, automat, în evrei. Problema se pune în dublu sens, dar convergent. Pe de o parte, după cum am mai precizat, tot așa cum eu, de exemplu, dacă adopt budismul sau taoismul sau șintoismul nu devin, subit, indian, chinez sau, respectiv, japonez – nu-mi apare în frunte ochiul kundalini, nu mi se fac ochii oblici, părul castaniu, ușor ondulat, nu mi se face negru-lins, pentru că, așa cum spune un proverb românesc – dar regăsit și în paremiologia altor popoare –, „sângele apă nu se face”. Pe de altă parte, spre deosebire de cultul iudaic, adoptat numai de evrei și de jidani, cultul musulman se întinde din Nordul Africii, trece în Asia prin Orientul Apropiat – în care se află și Israelul – și merge mai departe, prin Orientul Mijlociu spre Orientul Îndepărtat până în Extremul Orient. Pe toate aceste meridiane – care cuprind jumătate de glob – pe care se întinde musulmanismul există o mulțime de popoare, dintre care mulți dintre membrii lor sunt musulmani. Dar, dacă un egiptean ortodox devine musulman, dacă un indian sau pakistanez sau chinez părăsește budismul sau taoismul și devine musulman, nu încetează de a fi egiptean, indian, pakistanez sau chinez! Nici sângele khazarilor, matricea cromozomială a A.D.N.-ului lor, nu se transformă, subit, în sângele evreilor biblici prin însușirea iudaismului, cum pretinde sionismul. Dimpotrivă, împrărierea cultului iudaic prin decizia regelui Bulan atestă, încă o dată, dimensiunea prădătoare a khazarilor, lăsată moștenire „iudeilor” europenizați, jidanilor: se știe și se confirmă zi de zi că principala caracteristică a jidanilor este goana după averi, după bani – „rechini imobiliari” și speculatorii financiari fiind principalele forme moderne de

escrocarea a românilor, după cum în secolul 1850-1950 au fost arendarea, cămătăria, concurența neloială și ruinarea. Marea finanță mondială este concentrată în mâinile câtorva familii de jidani, care, deși au foarte multe bogății, vor tot mai multe. De altfel, cum se știe, lăcomia, ahtierea după averi (*Ieșirea*, 20, 17; *Deuteronomul*, 5, 21, 7, 25-26; *Evrei*, 13, 5) și preocuparea predilectă pentru speculația financiară (care înseamnă, zis mai puțin academic, escrocherie) sunt relevante și condamnate atât în *Vechiul Testament*, cât, mai ales, de Iisus Hristos, care le-a reproșat zarafilor iudei că au pângărit Templul transformându-l într-o „peșteră de tâlhari” (*Matei*, 21, 12-13; *Marcu*, 7, 21-22). Dar nici sub raport spiritual, religios, cultic, rabinii fundamentaliști, „autentici” nu acceptă sionismul și, în discursurile și demonstrațiile lor stradale, afișează mereu sloganul „JUDAISMUL RESPINGE SIONISMUL!”, ca și în vremea lansării, în 1890, a sionismului de către Herzl.

2.4. Cuvântul „jidani”: concept geopolitic și istoric

În concluzie, cuvântul „jidani” semnifică un concept **geopolitic și istoric**, care indică aria geografică, inițială, de atestare istorică a existenței jidanilor – situată la nordul și nord-estul Mării Caspice – și originea etnică turcică a poporului respectiv: khazarii. De aceea, nu are nimic peiorativ în el, cum pretind lichelele din Academia Română, care le cântă în strună jidanilor tocmai pentru ca ei, jidanii, să își mascheze originea ne-evreiască, dar cu scopul de a se da drept evrei, căci, ca evrei, ar avea un pedigree biblic, transformat într-unul rasist, de „popor ales” și, astfel, și-ar aroga superioritatea asupra tuturor celorlalte popoare! Din același motiv au acaparat Comitetul de atribuire a premiilor Nobel, spre a le acorda cu prioritate jidanilor, ca să impună și în acest mod ideea superiorității intelectuale a jidanilor (vezi *infra*, nota [31]).

Remarcabil este faptul că, în rândul contestatarilor „Holocaustului unic” pe care-l clamează cu nerușinare incontinentă escroci ca Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, Léon Poliakov, Efraim Zuroff [22], Marco K. Katz [23], Radu Ioanid [24] și alții mai mărunți de la noi, ca Teșu Solomovici, Aurel Vainer, Andrei Marga și „escrocul politic” [25] Răzvan Theodorescu, se înregistrează și revizioniști evrei sau chiar jidani, dar cinstiți, competenți și renumiți în profesia lor, ca Norman Finkelstein – cu deja faimoasa lui carte *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* [26] –, ca Noam Chomsky, Israel Shahak sau Bobby Fischer, celebri ca șahist, dar mai puțin cunoscut în România ca negaționist vehement și perseverent al holocaustului: „A negat holocaustul și și-a anunțat intenția de a demasca crimele evreilor și a susținut că Statele Unite sunt o «farsă controlată de evrei ticăloși,

circumciși, murdari și coroați» – afirmație din cauza căreia a fost alungat din S.U.A. și fugărit peste tot, până la moarte [27]!

Firește, toți acești „negaționiști” evrei (sau, poate, doar jidani) au fost denigrați și chiar persecutați (Norman Finkelstein, Israel Shahak sau Bobby Fischer, Benjamin Freedman), ca să nu mai spunem de alții, neevrei – cum e cazul cu autorul acestei memorabile cărți, Arthur Robert Butz, sau cei care au fost bătuți sau băgați la închisoare, ca Ernst Zündel, Jürgen Graf, Roger Garaudy, Paul Rassinier, George Dănescu, Robert Faurisson [28] ș.a.

3. Aria calomniei valorificată de jidani

Paul Joseph Goebbels [29] a fost Ministrul Propagandei Publice în timpul regimului nazist [30] din anul 1933 până în 1945 și, pentru o zi, chiar Cancelarul Germaniei. Din zvon public și, îndeosebi, de presă, i se atribuie lui Goebbels afirmația cum că „dacă repeți o minciună de o mie de ori, atunci ea sfârșește prin a fi crezută”. Ca unul care avea un doctorat în filozofie – și în Germania acelor vremuri un doctorat nu se lua ca în România de azi –, mă îndoiesc de veridicitatea acestei paternități, întrucât panseul atribuit lui este un sofism prea evident fals pentru un filozof ca să fi fost enunțat de Goebbels. (Recent, pe un *site* de comentarii, un postac i l-a atribuit lui Stalin!). Și că, deci, aceasta ar fi esența mincinoasă, demagogică a propagandei hitleriste. După cum au decurs lucrurile în timpul infamului Proces de la Nürnberg și după aceea, s-a obișnuit să li se pună în cărca liderilor Germaniei hitleriste cât mai multe fapte și idei degradante, pentru a-i sataniza și a le „umfla banii” urmașilor germanilor trăitori în etapa interbelică. Evident, promotorii acestei deșănțate propagande antigermane au fost profitorii ei, liderii organizațiilor sioniste sau pionii lor, ca escrocii internaționali Elie Wiesel [31], Radu Ioanid [32], Michael Shafir [33] și alții asemenea [34] lor.

După absolvirea facultății de filosofie, în 1972, am fost repartizat la Întreprinderea de Confecții și Tricotaje București (I.C.T.B. – fosta APACA), deoarece conducerea acesteia îi ceruse Ministerului Învățământului un sociolog, și am fost încadrat la Atelierul de cercetare și proiectare a îmbrăcăminte (A.C.P.I.), fiindcă doar acolo puteam face muncă de cercetare sociologică, pe motivul că, de vreme ce în titulatura atelierului figura cuvântul „cercetare”, puteam fi încadrat acolo. Aici am întâlnit o atmosferă autentic stalinistă – profund opusă liberalismului din Facultatea de filozofie – și, mai ales, am remarcat rapid că I.C.T.B. era un fel de sinagogă laică: toți șefii erau jidani – de la șeful de echipă până la șeful cel

mare, faimosul director general „Iuju“ [35], adică Leon Iosif Steinbach [36], membru perpetuu în C.C. al P.C.R. și în Marea Adunare Națională (M.A.N.) și, deși nu avea nici cele șapte clase terminate, a fost promovat ca adjunct al ministrului Industriei Ușoare doar ca să-l scoată din postul de director general al I.C.T.B., respectiv, al C.I.C.B. Iosif Steinbach jefuia sistematic C.I.C.B. de când ajunsese director, într-o manieră foarte perfidă: înlesnea introducerea unor maiștri sau șefi de echipă jidani în camioanele firmelor străine care transportau la export confecțiile românești, iar acolo, în străinătate, respectivii transfugi erau ajutați de Joint să deschidă magazine de vânzare a confecțiilor respective, importate în România, la prețuri mult mai mari, iar prețurile de export erau menținute neschimbate de 20 de ani! Până s-a prins, cu greu, e-adevărat, Securitatea și l-a sfătuit pe Nicolae Ceaușescu să-l promoveze ministru adjunct ca să-l scoată de la conducere și să destrame mecanismul de jefuire prin export a plusvalorii țării produsă la APACA. După 1990, Iosif Steinbach a fost numit vicepreședinte al Congresului Mondial Evreiesc etc. Desigur, printre acești șefi din structura C.I.C.B. se mai strecurau și câțiva șefi români, dar îi numărai pe degetele de la mâini.

Atelierul nostru colabora cu *Atelierul de antropometrie*, condus, firește, de un inginer „evreu“, care, uneori, ne făcea câte-o vizită „de lucru“. Vorbind despre istorie și alte asemenea, acest evreu cumsecade ne-a mărturisit cum se realiza propaganda politică în presă între anii 1945-1955: „Unii ziariști, ca să se dea mari și să-și impună ideile fără să aibă nimeni curajul să-i contrazică, își împănau articolele cu numeroase citate din Marx și Engels. Fiindcă devenise o modalitate sufocantă de a-l cita îndeosebi pe Marx, ulterior s-au găsit unii de la cenzură să verifice respectivele citate și au descoperit, neplăcut surprinși, că în lucrările lui Marx nu existau frazele cu care-și împopoțonau ei articolele!“ L-am întrebat, foarte mirat: „Chiar așa?! Cum era posibil? Și ce au pățit farsorii în cauză?“ Nu pățiseră nimic, fiindcă asemenea fapte se mușamalizau discret, ca să nu se compromită „ideologia“ regimului „democrat popular“. Pe de altă parte, mai mult ca sigur că ziariștii panglicari erau tot jidani, chiar dacă toți își luaseră nume de români – așa cum ne asigură inclusiv fostul ministru de Externe Ștefan Andrei (cf. Lavinia Betea, *I SE SPUNEA MACHIAVELLI*, pag. 21-24).

Privită prin această practică jidănească, nu este exclus ca afirmația atribuită lui Goebbels să fie o scorneală a propagandei sioniste, tot așa cum ziariștii jidani din România îl „citau“ pe Marx fără să-l fi citit, născocind fraze „din opera lui Marx“ spre a-și impune ideologia „marxistă“ și, implicit, puterea *jüden*-stalinistă. Și chiar dacă fraza atribuită lui Goebbels i-ar aparține, e posibil ca ea să fi fost o concluzie pe care el a tras-o tocmai din observarea practicii propagandei sioniste, care își făcuse o axiomă din

repetarea insistentă a unor minciuni spre a fi impuse în conștiința publică națională sau internațională cu mult înaintea lui Goebbels.

Exemplul irefutabil al unei minciuni repetate de mii de ori spre a fi impuse opiniei publice internaționale este marea escrocherie a *holocaustului celor 6.000.000 de evrei*, care, chipurile, ar fi fost lichidați de naziști și de alții în Al Doilea Război Mondial. Scopul escrocheriei: extorcarea de bani a țărilor incriminate [37] că ar fi fost vinovate de holocaustul jidanilor. De aceea, cum relevă, cu profundă ironie, Norman Finkelstein [38], inclusiv în cartea *TUPEU! Argumentul antisemitismului și maltratarea istoriei* (Editura Antet, 2008), pretinsul holocaust „unic” al evreilor [39] a fost transformat într-un autentic *holocash*. Apoi, alți autori, inspirați, evident, de titlul cărții lui Arthur Butz, „*THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY*”, au dezvoltat jocul de cuvinte și au găsit formula *holohoax* (cf., de ex., <http://trutube.tv/video/14691/Holocaust-or-Holohoax>).

4. Gogorița diabolică a „holocaustului”

Gogorița „holocaustului celor 6.000.000”, impusă tot mai vehement după Procesul de la Nürnberg – început în 1946 și supranumit „al învingătorilor” tocmai pentru a-i sublinia părtinirea, injustiția dovedită în timpul deliberărilor și în pronunțarea sentințelor –, fusese scoasă din pălărie de către rabinii sioniști încă de pe la 1900 – deci cu circa o jumătate de secol **înainte** să înceapă mult invocatul Proces de la Nürnberg. Unul dintre acești rabini a fost însuși Stephen S. Wise, care avea să ajungă președintele Congresului American Jidănesc și, totodată, președintele Congresului Mondial Jidănesc [40]. Ca atare, a devenit *un lobby-ist* cu un rol extrem de important în migrarea jidanilor din Polonia în S.U.A. ca preținși „refugiați” spre a beneficia de intrarea liberă în S.U.A. și de substanțialele subvenții aferente ca „ajutoare de instalare” – migrare denunțată ca ilegală în „Raportul” său de consilierul Senatului S.U.A., George Meader, „Raport” care, a fost, „însă, îngropat în urma «formidabilei presiuni a Casei Albe, a Departamentelor de Stat, de Război, a senatorului Vandenberg și a generalului Clay, care amenința cu demisia». Raportul Meader nu a fost adus la cunoștința publicului” [41]. A fost mușamalizat în stil „democratic” american, așa cum avea să fie mușamalizat, peste circa două decenii, atacul criminal al aviației izraeliene asupra navei *LIBERTY* [42], din 8 iunie 1967, aviație care trăsese și asupra marinarilor [43] aflați în apă sau în bărcile de salvare [44]! Adică piloții izraelieni erau, efectiv,

asasinii americanilor care le dădeau imense ajutoare în bani și în armament de ultimă oră! Guvernul Israelului a zis „Pardon, scuzați, bonsoar! Am confundat nava *LIBERTY* cu un cargou egiptean care transporta cai”, iar guvernul S.U.A. a tăcut mîlc. James Bamford s-a documentat 20 de ani și, apoi, a scris cartea *THE PUZZLE PALACE* [45], în care descrie atacarea criminală a navei *LIBERTY* de către prietenii izraelieni. După încă 20 de ani de documentare pe aceeași temă, a mai publicat cartea *BODY of SECRET* [46], în care a dezvăluit că, în timpul torpilării navei-spion *LIBERTY* de către aviația militară a Israelului, un avion american AWACS a înregistrat toate convorbirile radiofonice ale conducerii Armatei Israelului, convorbiri din care reieșea clar că izraelienii cunoșteau sigur rolul navei-spion *LIBERTY*, care era în serviciul Agenției Naționale de Securitate (N.S.A.) – „cea mai secretă agenție de spionaj a S.U.A.”, supranumită „agenția care nu există” – și au bombardat-o deliberat, ca să nu se afle cum duc izraelienii războiul și, în special, faptul că atacaseră, tot deliberat, o coloană a trupelor O.N.U., provocându-le, tot „din greșeală”, mari pierderi. Chestia cu „cargoul egiptean care transporta cai” era, firește, doar praf în ochii „proștilor” din guvernul american – care nu erau, de fapt, proști, ci tot jidani, dar trebuia să li se ofere un paravan la adăpostul căruia să brodeze explicații privind inacțiunea manifestată în apărarea navei. Guvernul S.U.A. a aflat în timp real, din transmisiile imediate ale avionului de supraveghere AWACS, ce crime comite armata Israelului contra navei *LIBERTY*, precum și a altora, dar s-a făcut că nu a aflat niciodată. Pentru că, într-adevăr, au trimis cu mare întârziere câteva avioane ca să apere, chipurile, nava *LIBERTY*, dar pe care, apoi, le-au întors din drum pe motiv că aveau la bord numai armament nuclear și trebuia să li se schimbe cu armament clasic. Evident, palavre. De ce acoperă conducerea S.U.A. asasinarea cetățenilor săi de către Israel?! Iată un motiv, dintre multe altele: încă de la prima sa întâlnire cu Ben Gurion, la Hotel Waldorf Astoria din New York, în primăvara anului 1961, președintele John F. Kennedy îi spune: „*Știi că am fost ales grație voturilor evreilor americani. Le datorez alegerea mea. Spuneți-mi ce trebuie să fac pentru poporul evreu*” (Edward Tivnan, *The Lobby: Jewish political power and American foreign policy* [47], Ed. Simon and Shuster, 1987, pag. 56).

Supraviețuitorii echipajului navei-spion *LIBERTY* – unii dintre ei mutilați grav, iar alții rămași definitiv în spitalele de nebuni! – protestează și azi [48], după cinci decenii, contra atacării lor criminale de către prietenii izraelieni, dar guvernul S.U.A. tace, în continuare, mîlc, fiindcă, pe de o parte, e vorba de un „secret de stat” – denunțat, între timp, de James Bamford –, iar, pe de altă parte, guvernul S.U.A. este condus de jidani, cum spusese, încă în 1961, Benjamin Freedman, și cum susțin, și acum, John J. Mearsheimer [49] și Stephen M. Walt [50] în cartea lor *Lobby-ul*

izraelian și politica externă a Statelor Unite [51], publicată în 2007, dar care constituie dezvoltarea unui articol publicat în 2002. Între timp, opinia lor a fost reconfirmată și demonstrată cu lux de citate din discursurile și textele rabinilor jidani și sioniști de către Kevin MacDonald, în extraordinara sa carte *Înfluența evreilor în lume* [52], în care demască, printre altele, agresivitatea funciară a jidanilor, moștenită, pe de o parte, evident, de la barbarii khazari și, pe de altă parte, de la iudeii biblici, prin intermediul religiei mozaice, așa cum apare această agresivitate în unele cărți ale *Vechiului Testament*, în care sunt descrise acțiunile de exterminare a triburilor vecine. Acum sunt agresate armat țările vecine, cum procedează, în aceste zile – 20-22 iulie 2014 –, Israelul în Fâșia Gaza. Cu acribia sa științifică, reputatul psiholog american demască presiunea sionistă asupra președintelui Johnson: «...solicitând ajutor pentru Israel atunci când Egiptul a închis Strâmtoarea Tiran, în mai 1967. Lucrul acesta s-a întâmplat în etapa imediat următoare „Războiului de șase zile“, în timpul căruia S.U.A. au acordat asistență militară substanțială și a cooperat activ la camuflarea asaltului contra navei *USS Liberty*. Jidanii își învățaseră lecția înfrângerii suferite din partea lui Eisenhower și își dublaseră eforturile, creând, după cum o recunoaște oricine, cel mai eficient *lobby* de la Washington» (*op. cit.*, pag. 62). Referitor la propaganda criminală jidănească, sunt elocvente câteva citate cu opiniile unor rabini: «De exemplu, rabinul Itzak Ginzburg de la Mormântul lui Iosif, din Nablus/Shechem, după ce câțiva studenți ai lui au fost trimiși la închisoare, fiind bănuți de uciderea unei adolescente arabe, spune că: „Sângele ebraic nu este la fel cu sângele unui necredincios“. Rabinul Ido Elba: „După Tora, suntem într-o situație de pikuah nefesh (salvarea unei vieți) în timp de război, iar într-o asemenea situație poți ucide orice păgân“. Rabinul Israel Ariel scrie, în 1982, că „Beirutul este o parte a pământului lui Israel. [Aceasta este o referire la granițele Israelului așa cum au fost stabilite prin legământul dintre Dumnezeu și Abraham, în *Geneza*, **15**, 18-20 și *Iosua* **1**, 3-4]... conducătorii noștri ar fi trebuit să intre în Liban și în Beirut fără ezitare și să-i fi ucis pe toți, până la unul. Nici măcar o amintire nu ar fi trebuit să rămână» (*op. cit.*, pag. 27)! Dar asemenea afirmații talmudiste, „tribale“ – cum le numea Roger Garaudy – și patologice, în esență, ca ale rabinului Israel Ariel, se fac și acum. Astfel, o membră a Knesset-ului, Ayelet Shaked, perorează cu inconștiență: «O cunoscută parlamentară din Israel, membră a partidului extremist „Căminul evreiesc“, i-a numit pe toți membrii poporului palestinian ca fiind „teroriști“, informează presa arabă, turcă și iraniană, informația fiind preluată și de unele cotidiane occidentale. Mai mult, aceasta a spus pe pagina ei de Facebook că în opinia ei toate mamele palestinienesc nasc „pui de șerpi“ și ar trebui omorâte în timpul atacurilor asupra Fâșiei Gaza, un teritoriu controlat de militanții islamiști

Hamas. „Ele trebuie să moară și casele lor ar trebui demolate ca să nu mai poată adăposti teroriști“, a declarat Ayelet Shaked, adăugând că „ei (palestinienii) toți sunt dușmanii noștri, iar sângele lor trebuie să fie pe mâinile noastre, lucru valabil și pentru mamele teroriștilor morți“. „Ele ar trebui să-și urmeze fiii. Nimic nu ar fi mai corect“, a mai spus parlamentara». Remarcile radicale sunt, efectiv, un apel la genocid și la curățarea etnică a teritoriilor ocupate, fapt remarcat și condamnat și de premierul Turciei, Recep Tayyip Erdogan (http://www.apologeticum.ro/2014/07/gandire-de-talmudista-parlamentar-israelian-mamele-palestiniene-ar-trebui-ucise/; cf. și: http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/1.605255; http://dissidentvoice.org/2014/07/israeli-mp-mothers-of-all-palestinians-must-be-killed/).

De altfel, asta au tot făcut din 1948 încoace (vedeți fig. 32).

Citind asemenea îndemnuri patologice la crimă rasială – nemaîntâlnite nici în textele atribuite de către jidanii holocaustiști naziștilor! –, nu poți să nu-i dai dreptate lui Mahmoud Ahmadinejad, când spune că „existența Israelului este o rușine pentru omenire“ (v. fig. 49) și că „Israelul trebuie șters de pe hartă“, citându-l pe Imam-ul Ruhollah Khomeini (cf. http://web.archive.org/web/20070927213903/http://www.iribnews.ir/Full_en.asp?news_id=200247)!

Oricât ar fi de mare secretul și oricât de mare ar fi slugărnicia guvernului S.U.A. față de Israel, torpilarea navei *LIBERTY* și asasinarea militarilor americani aflați în apă și în bărcile de salvare **constituie crimă de război imprescriptibilă** – conform tratatelor internaționale, îndeosebi ale Acordurilor de la Geneva referitoare la tratamentul prizonierilor și răniților de război! Faptul că guvernul S.U.A. ignoră în continuare această crimă nu îl va absolve, în viitor, de pedeapsa meritată, căci presupunem că poporul american se va trezi din letargia halucinogenă în care încă este menținut. Totodată, acest fapt, adică mușamalizarea, în continuare, a crimei comise de Israel atestă că guvernul S.U.A. îi consideră pe propriii cetățeni, fie ei militari, marinari sau agenții-spioni de pe *LIBERTY*, doar ca pe niște cetățeni de sacrificiu, buni să fie „carne de tun“ – „pagube colaterale“, cum îi calificase cu cinism madam Madeleine Albright – pentru realizarea unor scopuri absconse ale politicii externe „americane“, dar concepute și aplicate de jidani.

4.1. Reacția bumerang: negarea holocaustului

Numai că propaganda acerbă și dezagreabilă privind pretinsul holocaust suferit de jidanii europeni din cauza fasciștilor în etapa interbelică și în vremea ultimului război mondial a provocat un efect de bumerang: reacția celor incriminați și aflați în legitimă apărare. În mod firesc, reacția lor a dus la descoperirea – după septembrie 2003, când Arthur Robert Butz și-a tipărit ultima ediție a celebrei sale cărți *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* [53] (*MISTIFICAREA SECOLULUI XX. Pledoaria contra presupusei exterminări a jidănimii europene*) – descoperirea, ziceam, a adevărului că pretinsul holocaust „unic” din Al Doilea Război Mondial, clamat neîntrerupt, fusese născocit cu circa un SECOL ÎNAINTE (!) să se fi produs în „realitate” – „realitate” care este, și ea, contrafăcută de propaganda holocaustică [54]. Repetarea continuă – exact cum preconiza Goebbels – a fost comisă de către sioniști în mii de articole, cărți și filme *hoollywood-iene*, ca în absolut falsul film *Auschwitz* sau precum în tezistele filme ale lui Steven Spielberg [55] *München (Münich)*, *Lista lui Schindler* și, îndeosebi, *The Last Days* [56]. Despre acesta ultimul, Eric Hunt a făcut filmul *Spielberg's Hoax – The Last Days of The Big Lie* [57] (*Ultimele zile ale Marii Minciuni a lui Spielberg*, prin care anunța documentarul său [58] extins, *The Last Days of the Big Lie* [59] – *Ultimele zile ale mării minciuni*, în care, desigur, demolează filmul lui Spielberg, *The Last Days*.

Într-adevăr, ca justificată reacție de apărare, a apărut, la început firav, în 1949, apoi tot mai viguros, curentul istoric numit „revizionist”, care contestă realitatea holocaustului și, implicit, numărul rotund și exact – nici mai mult, nici mai puțin – de 6.000.000 de evrei [60] omorâți în așa-zisele lagăre de „exterminare” naziste [61] prin camere de gazare, camioane de gazare, crematorii și alte asemenea snoave de tip *horror*, introduse în literatura holocaustică de grafomani ca impostorul Elie Wiesel [62] și alții aidoma lui. Debutul revizionismului l-a făcut, în 1949, în principal istoricul Paul Rassinier [63], fost deținut în lagărul de la Buchenwald [64], prin cartea *Le Mensonge d'Ulysse* [65], continuând cu *Ulysse trahi par les Siens* [66], *Le véritable Procès Eichmann* [67], *Le Drame des Juifs européens* [68] etc., aspect asupra căruia voi reveni.

Fantasmagoria „camerelor de gazare”, diseminată cu deșănțare de escrocheria holocaustică, a determinat opinia publică occidentală să ceară anchete și expertize care să ateste existența lor reală și nu să se rămână la nivelul declarațiilor și mărturiilor teatrale, una mai fantastică și mai aberantă decât alta. Între 1988 și 1995, trei rapoarte de expertiză tehnică au

spulberat definitiv născocirea camerelor de gazare de la Auschwitz: 1) expertiza tehnică [69] semnată de inginerul-arhitect Fred Leuchter [70], american, constructor de camere de gazare în faimoasele închisori din Statele Unite; 2) contraexpertiza poloneză, sub egida Universității din Cracovia; 3) contra-contraexpertiza chimistului german Germar Rudolf [71], doctor al Institutului Max Plank din Stuttgart (vezi *The Rudolf Report: Expert Report on Chemical and Technical Aspects (Holocaust Handbooks Series, 2)* [72]). Concluzia comună a acestor trei expertize tehnice: clădirile și instalațiile actuale de la Auschwitz, prezentate drept camere de gazare, care ar fi servit la gazarea industrială a milioane și milioane de oameni, s-au dovedit incompatibile din punct de vedere tehnic cu o astfel de destinație. Dar popularizarea acestor constatări a fost boicotată de organizațiile angajate în menținerea și exacerbarea propagandei holocaustice. Mai mult, Germar Rudolf a fost anchetat, arestat și băgat la pușcărie. Fred Leuchter a fost, la fel, hăituit de vectorii sioniști ai holocaustului – în special de către *Anti-Defamation League* (ADF) [73], înființată în 1913 de loja masonică *The Independent Order of B'nai B'rith* [74]. ADF este considerată de F.B.I. a doua organizație teroristă din S.U.A. (cf. fig. 46) și pe care, în 2013, **a investigat-o pentru spionaj** [75]. Firma de construcție a lui Fred Leuchter a fost boicotată, ca în anii de după 1933, de aceleași organizații sioniste și aproape falimentată.

Mergând pe urmele „revizioniștilor”, unii au adâncit cercetările și au ajuns la dezvăluirea relevantă în cele de mai jos: gogorița „*Holocaustului*” [76] – cu H mare – împănat cu făcătura celor „*sase milioane*” de jidani pe cale de a fi exterminați se lansase încă din 1900. Ulterior, s-au mai descoperit și alte apariții ale acestor două expresii terifiante, dar absolut **false** [77]! Astfel, un împătimit al căutării adevărului a făcut o listă cu citate, de la 1900 încoace, referitoare la cuvântul „holocaust” și la numărul „6.000.000”, postată la 7 octombrie 2011, sub chiar titlul „6.000.000” [78].

Urmărind această enumerare, un „alt însetat după dreptate” – cum se spune în a 4-a *Fericire* a lui Iisus Hristos (*Matei*, 5, 6) – a publicat articolul *140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began*: [79] *140 de apariții ale cuvântului Holocaust și ale numărului 6.000.000 înainte ca Procesul de la Nuremberg să fi început!* Aceste texte explicative sunt extrase din cartea lui Don Heddesheimer *The First Holocaust*, tipărită în S.U.A., la Chicago, în octombrie 2003.

5. Don Heddesheimer: *THE FIRST HOLOCAUST*

- Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims
During And After World War One

PRIMUL HOLOCAUST. Campaniile evreiești de strângere de fonduri în numele Holocaustului, în timpul și după Primul Război Mondial [80]

Cartea **PRIMUL HOLOCAUST** cuprinde o uimitoare colecție de decupaje și articole de propagandă de la sfârșitul secolului al XIX-lea și până în 1945, în care se susține – de 50 de ani! – **iminența** suferințelor și exterminărilor la care vor fi supuși evreii din Europa. Din aceste articole aflăm că jidanii au invocat de zeci, de sute de ori, în anii premergători celui de-Al Doilea Război Mondial, că numărul 6.000.000 – din punct de vedere cabalistic – reprezintă numărul evreilor care **vor fi** distruși și **vor muri** în nenumăratele conflicte din Europa și Rusia, după interpretarea – evident, fantasmagorică și tendențioasă – a unor rabini.

Cei mai mulți dintre noi cred că aproximativ „șase milioane” de evrei au fost uciși de Germania Național-Socialistă în anii celui de-Al Doilea Război Mondial, în cursul evenimentelor care au fost denumite – de către perfida propagandă sionistă – „Holocaust” sau, mai recent, „Shoah” [81]. Dar de când știm noi, opinia publică, despre acest număr, „șase milioane”? Cel mai răspândit răspuns este că numărul de „șase milioane” s-a stabilit **după** cel de-Al Doilea Război Mondial, în cadrul Procesului de la Nürnberg. De exemplu, pe placa comemorativă din fața Templului Coral din București scrie „în iadul istoriei au murit 6.000.000 de evrei, dintre care 400.000 din România și din teritoriile ei vremelnic ocupate, fiind uciși de fasciștii germani, români și maghiari etc.” Deși este adevărat faptul că numărul de șase milioane este considerat numărul care reprezintă fără nici un fel de tăgadă adevărul – pentru că așa a susținut Tribunalul Militar Internațional în cadrul Procesului de la Nürnberg –, cifra aceasta este mult mai veche, după cum dezvăluie, în cartea sa, Don Heddesheimer.

De exemplu, declarația „Șase milioane de evrei în Polonia și Rusia amenințați de un holocaust iminent” a apărut pe anumite surse, cum ar fi *The New York Times*, încă în anul 1919!

Documentele de după Primul Război Mondial cuprinse în cartea *Primul Holocaust* a lui Don Heddesheimer conțineau idei propagandistice potrivit cărora jidanii din Europa de Est **erau pe cale** de a fi anihilați, invocându-se cuvinte cu care suntem obișnuși, deja, astăzi, cum ar fi „exterminare”, „holocaust”, dar și numărul de acum faimos și aproape magic de „șase milioane”. Aici găsim detalii referitoare la modul cum

acționa propaganda în epoca de dinaintea celui de-Al Doilea Război Mondial pentru a crea agitație cu privire la drepturile minorităților jidănești din Polonia, precum și la sionism și bolșevism în Polonia și Rusia. Astfel s-a demonstrat cum, prin acțiunile fundațiilor jidănești de strângere de fonduri din America, s-au acumulat sume imense de bani în numele hrănirii evreilor polonezi și ruși, sume canalizate, apoi, exclusiv către acțiunile sioniștilor și comuniștilor – inclusiv bănci, syndicate și kibuțuri –, și, deci, niciodată către evreii care, realmente, ar fi fost înfometați sau într-o situație social-economică precară.

Cartea *PRIMUL HOLOCAUST* include și mărturii ale unor diplomați și atașați militari americani, aflați în misiune în Polonia și Rusia, care contrazic plângerile jidanilor cu privire la persecutarea lor din timpul Primului Război Mondial până în vremea celui de-Al Doilea Război Mondial. Această carte reflectă înșelătoria **deliberată** indusă de campaniile propagandistice sioniste și de *mass media* – **cu mult înainte** ca Hitler să devină Cancelar al Germaniei în 1933 –, campanii care urmăreau să atragă simpatia publicului și suportul financiar pentru ambițiile politice ale jidanilor, cum ar fi sionismul și comunismul.

Invocarea în mod obsesiv și insistent a mitului cabalistic potrivit căruia „6.000.000 de evrei **vor muri**“, care circula frecvent, în presa occidentală, îndeosebi britanică și americană – cu cel puțin patru decenii **înainte** de evenimentele din vremea celui de-Al Doilea Război Mondial –, a determinat și a indus ideea că 6.000.000 de evrei **au pierit**, efectiv, în anii 1939-1945, așa cum au susținut jidanii. **A fost, de la început, o fantasmagorie și este la fel și acum!**

Primul Holocaust de Don Heddesheimer este o lucrare critică asupra încercărilor continue ale jidanilor de a invoca cifra magică de „6.000.000“ și cuvântul „Holocaust“ înainte și după Primul Război Mondial. Desigur, acești propagandiști inteligenți și-au realizat obiectivul de stabilire a mitului „holocaustului evreiesc“ în conștiința publică după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial. În mare parte din cauza filmelor de ficțiune de la Hollywood, precum *Lista lui Schindler* a celebrului Steven Spielberg, dar și a pletorei de cărți dedicate propagandei holocaustice.

Așa cum este documentat în cartea *PRIMUL HOLOCAUST*, sioniștii au încercat isteric să demonstreze că șase milioane de evrei erau în mare pericol, pe moarte sau morți în Europa sau Rusia încă de pe la anul 1860 (conform documentelor de presă descoperite până acum). Oricând existau tulburări în Europa, deși dezordinea era adesea provocată de jidani, personalități proeminente sioniste și organe de presă la nivel mondial controlate de jidani au lansat tot felul de povești false pentru a determina oamenii să se simtă întristați și să doneze bani asociațiilor caritabile jidănești. Și trebuie să știm că, cu șapte decenii înaintea lui

Benjamin Freedman, Vasile Conta dezvăluia și acuza: „Trei din patru părți din jurnalistica lumii se află în mâna jidanilor“! Or, această pondere de trei pătrimi reprezenta o formidabilă armă în războiul imagologic și informațional care se desfășura în mod silențios, fără ca opinia publică să-l conștientizeze.

Se pare că această cifră mitică de 6.000.000, de mult timp discreditată de revizioniști, vine de la un mit religios al Talmudului evreiesc, care spune că „vă veți întoarce fără șase milioane“ sau „te vei întoarce în țara lui Israel cu șase milioane mai puțini“ și, desigur, cel de-Al Doilea Război Mondial a favorizat apariția statului modern Israel, care a fost înființat în 1948, ca răzbunare pentru cei „șase milioane de evrei uciși în Holocaust“. Jidanii au explicat adesea genocidul sistematic contra palestinienilor și furtul teritoriilor palestinienilor ca fiind o compensare vindicativă a așa-numitului Holocaust din cel de-Al Doilea Război Mondial, despre care orice cercetător serios și gânditor critic știe, deja, că este o fraudă de proporții colosale. Dar sioniștii au dobândit cu timpul o influență atât de mare încât au transformat o „profeție“ delirantă jidănească în „fapt istoric“.

6. Marea minciună a sionismului [82]

Alți trudituri anonimi, dar dornici să aducă la cunoștința opiniei publice românești adevărul – mascat cu grijă de propaganda sionistă cu concursul complice al autorităților – au postat pe Internet traducerea articolului *„140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began: 140 de apariții ale cuvântului Holocaust și ale numărului 6.000.000 înainte ca Procesul de la Nuremberg să fi început“* sub titluri ca „*Marea minciună a sionismului*“ sau „*Istoria victimizării evreiești: Rădăcinile Holocaustului*“ [83].

6.1. Originile biblice ale numărului „șase milioane“

Profețiile jidănești din Tora (așa cum a fost ea compilată de rabinii de după secolul al VIII-lea) pretind că șase milioane de evrei trebuie să „dispară“ înainte ca statul Israel să fie format. „Vă veți întoarce fără șase milioane“. De aceea, în *The Seventh Million: The Israelis and the Holocaust* [84], Tom Segev, un istoric izraelian, a declarat că „6 milioane“ este o încercare de a transforma povestea Holocaustului în religie de stat. Cele

șase milioane de jidani, conform profeției, trebuie să dispară în „cuptoare de ardere”. După modelul promisiunii divine conținute în *Biblie*, Genocidul este un element de justificare ideologică pentru crearea statului Israel, menționează Tom Seghev [85]. Ca o chestiune de fapt, Robert B. Goldmann [86] scrie: „...Fără Holocaust nu ar fi nici un stat evreu”. O simplă consecință: având în vedere cele șase milioane de „evrei” „gazați” la Auschwitz, care au sfârșit în „cuptoare de ardere”, profețiile s-au „împlinit” și Israelul poate deveni un „stat legitim”. „Această țară există ca o realizare a unei promisiuni făcute de Dumnezeu însuși. Ar fi ridicol să-i cerem socoteală asupra legitimității promisiunii” – aceasta este axioma de bază a mitului „biblic”, formulată de Golda Meir (cf. *Le Monde*, 15 octombrie 1971). „Acest teritoriu ne-a fost promis și avem drepturi asupra lui”, „psalmodiază” și Menahem Begin la Oslo (*Davar*, 12 decembrie 1978). Argumente suplimentare pentru teza „Statul Israel – consecința vindictivă a Holocaustului, dar și stat teocratic condus de atei” aduce Roger Garaudy în cărțile sale, îndeosebi în *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene* [87].

Dar, în virtutea celor pe care le dezvăluim în această sinteză – pe baza cărții lui Arthur R. Butz, *Mistificarea secolului XX*, precum și a lucrărilor istoricilor revizionişti anterioare și ulterioare apariției acesteia –, silogismul falacios al lui Robert Goldmann trebuie refăcut conform adevărului istoric: **„Întrucât nu a existat nici un holocaust, statul Israel nu are legitimitate”!** De altfel, până în urmă cu câțiva ani, O.N.U. calificase statul Israel ca stat terorist. Oricum, organizația *Neturei Karta* – a evreilor și „rabinilor autentici”, cum precizează aceștia pe lozincile lor – contestă legitimitatea statului Israel și, la manifestările sale publice, etalează lozinci ca acestea: *ISRAEL IS NOT JEWISH STATE; Authentic RABBIS Always Opposed Zionism and The State of „Israel”; TORAH FORBIDS A JEWISH STATE* etc.

Încă un argument, aș putea spune chiar jidănesc: *The American Jewish Year Book*, nr. 5702, din 22 septembrie 1941 la 11 septembrie 1942, vol. 43, publicat la Philadelphia de către *The Jewish publication society of America*, indică la pagina 666 că, după expansiunea nazistă maximă, până în Rusia, și socotindu-i și pe cei rămași în Germania, existau în Europa supusă Germaniei 3.110.722 (!) de jidani, numărați pe dește (cf. R. Garaudy, *op. cit.*, pag. 134). [Pagina 666 din text este o pură coincidență, fără legătură cu numărul Satanei, atât de citat în ultima vreme.]

Atunci, cum să fi fost exterminați șase milioane?! De altfel, dacă se însumează cifrele maxime despre jidanii omorâți în lagăre (Auschwitz – 9 milioane, conform mențiunii din filmul *„Nuit et Brouillard”* (1955) al lui Alain Resnais, Maidanek – 1,5 milioane, în cartea *The War against the Jews* a lui Lucy Dawidowicz, și alte asemenea cifre fantasmagorice ale altor surse

holocaustiste de dezinformare) ar rezulta că Germania omorâse mai mulți jidani față de câți militari pierduse U.R.S.S. în acel război, conform cifrei oficiale declarate de sovietici!

Mai mult. Adolf Hitler, în aprilie 1944, în virtutea colaborării permanente cu sioniștii germani, a propus delegatului sionist Brand, prin intermediul lui Adolf Eichmann, o afacere profitabilă: din cele trei-milioane-o-sută-două'j'dă-mii de jidani din Europa germanică (sau cotropită de Germania, cum vreți să-i ziceți!), dădea un milion de jidani contra a 10.000 de camioane, pe care să le folosească exclusiv pe frontul sovietic (cf. Yehuda Bauer, *Juifs à vendre? Les négociations entre nazis et juifs 1933-1945*, Paris, Éditions Liana Levi. 1994; *Evrei de vânzare*, Ed. Liana Levi, Paris, 1994, pag. 227-229, *apud* R. Garaudy, *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*. Ed. Samizdat, 1999, pag. 99)!

În ceea ce privește numărul „șase milioane”, trebuie să știți următoarele: în textul ebraic al profețiilor Tora se poate citi „te vei întoarce”. În text, litera „V” sau „VAU” este absentă, deoarece scrierea ebraică nu are nici o cifră; litera „V” înseamnă numărul 6. Ben Weintraub (un pseudonim) [88], un om de știință religios, a învățat de la rabini că sensul literei lipsă înseamnă că numărul este „6 milioane”. Deci, dacă lipsește litera V, care înseamnă 6, înseamnă că **vor** lipsi „șase milioane”: „*Ta Shu Vu*” = „*You Shall Return*” = „Vă veți întoarce cu șase milioane mai puțin”. (Cf. Fig. 1). Și de când numărul 6 (șase) este egal cu 6.000.000 (șase milioane)? (Vezi Fig. 2 și Fig. 13). Nu vi se pare cam abracadabrantă interpretarea?! Ei bine, pe această aberație incalificabilă se întemeiază dogma celor „șase milioane de evrei uciși” în „Holocaustul unic”!

7. Principiul dominoului și făcătura „Holocaustului”

Din 1976, când a fost prima ediție a cărții sale, până la ultima ediție, completată, din septembrie 2003, Arthur Robert Butz, evident, nu cunoscuse cartea lui Don Heddesheimer referitoare la colecția de articole de presă din anii 1900-1939, care a fost tipărită în octombrie 2003. De aceea, el s-a bazat, în demonstrarea falsității propagandei holocaustice, pe demolarea prezentării cazului Auschwitz ca lagăr de exterminare, prezentare făcută, pe ultima sută, inclusiv de Steven Spielberg în filmul său, pe urmele multor cărți pe cât de false, pe atât de apologetice pe această temă. Arthur Robert Butz se bazează pe cunoscutul zis „principiu al dominoului”. A plecat de la premisa că, dacă demonstrează făcătura cazului Auschwitz ca lagăr de exterminare, atunci demonstrează fantasmagoria întregii propagandă a holocaustului. Și demonstrația i-a

reușit cu succes, întrucât, în documentarea sa riguroasă, a analizat inclusiv celelalte lagăre, remarcând că erau de trei tipuri: de muncă, de tranzit sau de tratament; de acest ultim tip fusese Birkenau, supranumit, în mod întemeiat, „lagărul morții” deoarece, acolo fiind o mare concentrare de bolnavi și bătrâni care erau tratați ca să trăiască, era normal să se înregistreze cel mai mare număr de decese. În România de azi, aflată în plină involuție social-economică din cauza capitalismului sălbatic reinstaurat după retrovoluția din decembrie 1989, cu medicina și medicația actuală, te internezi în spital cu o boală și ieși cu șase. Vă imaginați cum era în Germania în anii 1939-1945, când penicilina avea să fie introdusă în uz, timid, abia în 1946, iar bombele cădeau tot timpul pe capul germanilor?! Dar toate lagărele de concentrare aveau spitale și îi tratau pe cei internați ca să rămână în viață și să muncească, pentru că aceasta era și rațiunea pentru care fuseseră înființate: să muncească în locul cetățenilor germani transformați în soldați, care mureau pe front. Așa cum arată Butz, conducătorii Germaniei nu aveau nici un interes să îi extermine deliberat pe internați – indiferent că erau jidani, țigani, ruși sau de alte nații –, fiindcă aveau imperioasă nevoie de forță de muncă, elita bărbaților germani murind pe cele două fronturi pe care Hitler fusese nevoit să le suporte, contra A.B.C.-ului strategiei militare: războiul nu se duce niciodată pe două fronturi. În susținerea demonstrației lui Arthur Butz vine și expunerea lui Elie Wiesel, din fabulația sa *Noaptea* [89]. Revista *Romanian Historical Studies* [90] îi face portretul în *aqua forte*: „Dar ura asta nestinsă pentru întregul popor german din adâncurile preistoriei și până dincolo de sfârșitul veacurilor nu l-a împiedicat pe Elie Wiesel – atunci când se afla internat la spital la Birkenau, în ianuarie 1945, din cauză că avea o infecție la un picior, unde tatăl său îi ținea tovarășie până la însănătoșire –, la apropierea trupelor sovietice, să prefere să se retragă în Germania împreună cu trupele naziste. Wiesel tatăl și fiul au analizat bine situația și au cerut să însoțească trupele germane în retragere, în loc să-i aștepte pe eliberatori (*Night*, p. 93; *Noaptea*, pag. 90)”. Vedeți că, din cauza autosuficienței lor autarhice, nemții au și lipsuri? Nu au cunoscut proverbul românesc „Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești!” Dacă, în loc să-l trateze, îl lăsa să moară pe nemernic, scăpau lumea de un ticălos și nici nu s-ar fi observat. Vorba lui Eichmann (dacă i-o fi aparținând lui și nu i-a fost pusă în gură de jidani): „Dacă omori un singur individ, e o crimă. Dacă omori șase milioane e o statistică!” Scena tratării la Birkenau și a retragerii benevole cu odioșii S.S.-iști este reamintită de Elie Wiesel în porcăria sa de memorii, *All Rivers Run to the Sea*, traduse sub titlul *Toate fluviile curg în mare* (pag. 92). Deci, nemții i-au tratat pe el și pe tatăl lui (le-au dat și cafele!) până în ultima clipă de control al lagărului Birkenau – despre care, amintesc, Arthur Butz scrie că era supranumit, întemeiat, „lagărul morții” –

și, culmea, aceștia doi – Wiesel tatăl și nătângul său fiu, Elie – au scăpat vii din lagăr, tratați de nemți, și au ales să de retragă tot cu mârșavii naziști, decât să rămână să fie „eliberați” de către Armata Roșie „eliberatoare”. O altă dovadă de „recunoștință”, „tipic jidănească” – spre a folosi expresia ironică a lui Marx –, este faptul că maică-sa, atunci când „Sighetul a redevenit *Marmorossziget*” (adică după Dictatul de la Viena!), „era și ea mulțumită de schimbarea noastră de naționalitate. Pentru ea era un fel de întoarcere la copilărie și trebuia să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru asta” (*sic*), consemnează el, cu seninătatea și inconștiența lui de idiot aflat la maturitatea vârstei, în *Toate fluviile...* (pag. 33). Totuși, sinceritatea sa idioată ne este salutară, fiindcă se întoarce contra lui. Adică, pentru intrarea horthyștilor în Ardeal, toanta de mă-sa – care era simpatizantă comunistă și își transformase casa în loc de întâlnire clandestină a agenților comuniști care spionau România – era mulțumită [91]! Evident, mulțumirea i-a crescut când horthyștii au trimis-o în lagăr, de unde s-a ridicat la cer pe coșul crematoriului – zice el în maculatura sa. În treacăt fie zis, tâmpitul de Elie Wiesel, devenit, între timp, membru de onoare al Academiei Române iudaizate [92], ar fi trebuit să scrie „schimbarea noastră de *supușenie*” – căci deveneau supușii regatului Ungariei, condus de amiralul de baltă Miklos Horthy –, și nu „naționalitate”, căci naționalitatea nu și-o poate schimba niciodată: a fost și a rămas, tot timpul, un „jidăniș” (sintagmă plagiată după formula academică prezidențială „țigancă împușcată”). Aceste pasaje, singure, relevă elucubrațiile din toată maculatura escrocului internațional Elie Wiesel, cel mai cunoscut propagator al termenului „Holocaust” [93], începând cu cartea sa „*La Nuit*”, și popularizat de numeroasele filme pe tema „Holocaust”. Un astfel de film-aberație sau fantasmagoric în sensul propriu al termenului este interminabilul film „*Shoah*” (1985), de 9 (nouă!) ore și jumătate, al lui Claude Lanzman. Norocul nostru este că, deși este farsor și denigrator ca Hannah Arendt, este la fel de sincer ca ea și ca Wiesel: așa cum ea a mărturisit că cifra magică de „6.000.000” este doar o presupunere care n-a fost niciodată confirmată, la fel spune și Lanzman despre aberația sa de film: „*Trebuia făcut acest film din nimic, fără documente din arhive, inventând totul*” (cf. *Libération*, 25 aprilie 1985). De fapt, folosirea, aici, a cuvântului „inventie” – pe care, din păcate, îl utilizează frecvent și Arthur Butz – este un abuz de limbaj, care compromite acest cuvânt: pentru asemenea manufacturi – cărți, filme, conferințe (cum obișnuiește să țină și farsorul Elie Wiesel!) etc. – trebuie folosite cuvintele corneală, născocire, fantasmagorie, aberație. Dar de ce „*trebuia făcut acest film*”? Evident, doar pentru a prolifera propaganda holocaustică. O lungă – dar, fără îndoială, incompletă – listă de filme pe tema holocaustului o puteți accesa aici: http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Holocaust_films.

Lista este, într-adevăr, incompletă cel puțin pentru faptul că începe cu filme produse în anul 1946, dar nu include și filmul *Symphony of Six Million* (semnalat de un comentator pe <http://www.stormfront.org/forum/t1005283/>). Filmul „*Simfonia celor șase milioane*” este produs în 1932, regizat de Gregory La Cava, cu Ricardo Cortez, Irene Dunne și Gregory Ratoff în rolurile principale. Bazat pe nuvela *Clopotul Noptii* de Fannie Hurst, filmul se referă la ascensiunea unui medic jidan de la rădăcinile sale umile până în vârful profesiei, precum și costurile sociale rezidând în pierderea legăturii cu comunitatea lui, familia lui și cu meșteșugul vindecării. Dar ce legătură are filmul cu sintagma „șase milioane”? Nici una, în afară de misiunea propagandistică promovată de activiștii holocaustiști. Diferendurile cu jidanii din țările Europei se mai estompaseră, așa că trebuia găsit un motiv ca să fie pusă în atenția opiniei publice sintagma celor „șase milioane” (vedeți fig. 30).

Prin producerea unor asemenea filme eminamente false, prin cărți fantasmagorice elaborate deliberat pentru a întreține și răspândi făcătura „Holocaustului” – precum cele confecționate de Lucy Dawidowicz, Léon Poliakov, Stefan Szende, Miklos Nyiszli, Simon Wiesenthal, Elie Wiesel, Jean Ancel, Matatias Carp, Oliver Lustig, Gitta Sereny ș.a., mulți dintre ei ridiculizați în mod expres și de Arthur Butz în *ÎNȘELĂTORIA SECOLULUI XX* – s-a ajuns la inducerea în opinia publică internațională a „convingerii” existenței în realitate a „legendei” Holocaustului, cum se exprimă unii autori, inclusiv Arthur Butz. Eu prefer să-i spun „făcătură”, deoarece se compromite cuvântul „legendă” prin asocierea lui cu escrocheria *holocash*-lui. Puterea de persuasiune a propagandei holocaustice a devenit atât de mare – îndeosebi prin industria cinematografică de la Hollywood, unde, ați văzut, aproape că nu e film, indiferent de tema principală, unde să nu apară un supraviețuitor al lagărelor cu kipa pe cap, un antebraț cu număr tatuat în lagăr sau un alt personaj care vorbește despre o rudă de-a sa care a murit sau a suferit în lagăr etc. – încât, cum relevă Roger Garaudy, „chiar și foștii deportați de la Buchenwald sau de la Dachau s-au lăsat sugestionați de legenda atât de grijuliu întreținută. Un mare istoric francez, Michael de Bouard, decan onorific al Facultății din Caen, membru al Institutului și fost deportat la Mauthausen, declara în 1986: «În monografia despre Mauthausen pe care am făcut-o (...) în '54, în două rânduri am vorbit despre camera de gazare. Timpul reflecției o dată sosit, mi-am zis: unde am dobândit convingerea că exista o cameră de gazare la Mauthausen? Nu în timpul șederii mele în lagăr, căci nimeni nu bănuia că ar putea exista acolo; este vorba, deci, de un „bagaj” pe care l-am primit după război, asta e sigur. Apoi am remarcat că în textul meu – în timp ce majoritatea afirmațiilor mele se sprijineau pe referințe – privitor la camera

de gazare nu aveam nici una...»“ (*Ouest-France*, 2-3 august 1986, pag. 6, *apud* R. Garaudy, *Miturile fondatoare...*, pag. 139).

Așa am fost, ani de zile, păcălit și eu și mulți alți români, precum și milioane de oameni din lumea-ntreagă de murdara propagandă privind „Holocaustul“. Noi am fost păcăliții, iar păcălici au fost jidanii propagatori ai escrocheriei holocaustice, care au încasat „verzișorii“. Dar Adrian Năstase, om școlit, cu două facultăți – de drept și de sociologie –, ministru de Externe, președinte al Camerei Deputaților, premier, poliglot, plimbat prin lume, nu era un om neinformați. Dimpotrivă: inclusiv S.R.I.-ul îl informa prin buletinele de presă cotidiene și prin note informative, rapoarte, sinteze speciale. Totuși a dat criminala O.U.G. nr. 31/2002, care, îndeosebi prin articolul 6, a terorizat cercetarea istorică și politologică, a terorizat Academia Română și toate *mass media* – practic, a îngenuncheat România. Și acum vine și demagogul Crin Antonescu (consiliat, fără îndoială, de impostorul Niels Schneckner) să ne pună lațul de gât, vrând să accentueze pedepsele prevăzute de O.U.G. nr. 31/2002; e drept că Crin Antonescu este doar istoric, dar, cum a rămas repetent câțiva ani, se cheamă că a aprofundat studiul istoriei, apoi este politic-„astru“ de 20 de ani, a fost și președintele Senatului României, și președintele Partidului Național Liberal – care, prin actele antinaționale comise de Crin Antonescu și predecesorii săi, numai național nu este și, ca atare, acum este în derivă. Pot fi iertați aceștia? Categorie, nu!

8. Stephen S. Wise: tartorul propagandei holocaustice

Ziarul *New York Times*, din 11 iunie 1900, în pagina 7, publică „Mesajul“ rabinului Stephen Samuel Wise (1874-1949) [94]. Am văzut că, în toată cartea lui Arthur Rober Butz, numele acestui rabin este prezent, în anii 1940-1945, cu calitatea de președinte al Congresului American Jidănesc și al Congresului Mondial Jidănesc. A fost un individ longeviv căci, evident, este vorba de aceeași persoană. Ca și alți propagandiști, încă din 1900, Wise scria: „*There are 6,000,000 living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism*“ – „Există 6.000.000 de argumente trăinde, sângerânde, suferinde pentru Sionism!“! Grație facilităților acestei formidabile rețele care este Internetul, acum puteți citi – până nu este și acesta cenzurat – și descărca articolul integral de la această adresă: <http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res=9E01E7D61F3CE433A25752C1A9609C946197D6CF>.

Ca tânăr publicist, rabinul Wise folosește și figuri de stil: fantasmagoricul număr „șase milioane de jidani” îl prezintă ca „șase milioane de argumente”. Dar politizează problema: presupușii „șase milioane” de jidani nu „sângerează, nu suferă” din cauza vicisitudinilor sorții, ale istoriei, eventual, din cauza persecuțiilor rasiale etc., ci pentru „Sionism”. Deși, firește, dintre milioanele de jidani din Europa Centrală și de Est, nu mulți auziseră de sionism. E-adevărat, în îndoctrinarea făcută oamenilor simpli de către rabinii sioniști, jidanii ajunseseră ca, la despărțirea între ei, să-și zică, nu ca tot omul, „La revedere!”, ci: „La anul la Ierusalim!” așa cum relevă Shalom Alehem în scrierile sale. Adică să emigreze în „țara lor”, Palestina, deși neam de neamul lor nu fuseseră la Ierusalim, căci ei nu erau evrei, ci jidani, descendenți ai khazarilor.

Poziția de proeminent *lobby*-st al sionismului pe care o deținea rabinul Stephen Samuel Wise (născut **Weisz!**) a fost determinată, evident, de cumulul de funcții – de președinte al Congresului Mondial Jidănesc și, implicit, al Congresului American Jidănesc – și de relațiile sale inextricabile cu marii magnați jidani ai finanțelor S.U.A., proprietari ai băncilor „americane”, care constituiau principalele grupuri de presiune asupra guvernului S.U.A. Presiunea acestora a dus la capitularea guvernului S.U.A. și a Aliaților în fața propagandei insidioase, insistente și eminamente false a rabinului S.S. Wise *et comp.* privind pretinsul holocaust. Capitularea a fost determinată de *lobby*-smul sionismului, a fost favorizată inclusiv de incompetența Serviciilor Secrete (aflate la începutul funcționării lor) și, îndeosebi, de insuficienta supraveghere a propagandei holocaustice desfășurate prin *mass media*. Arthur Robert Butz redă opiniile unor funcționari ai Departamentului de Stat, care remarcaseră că scornelile debitate de rabinul Wise și clica lui nu sunt decât **repetarea balivelnelor utilizate de jidani în propaganda lor din timpul Primului Război Mondial, pe tema holocaustului**, dar, din păcate, nu au marșat cu demonstrația folosind ca argument această constatare. Nu e mai puțin adevărat că niște funcționari ai Departamentului de Stat – oricât ar fi fost ei de competenți și/sau de sus-puși, ca Secretarul de Stat adjunct J. Breckenridge Long, care a opus o puternică rezistență perfidei propagande holocaustice duse de rabinul Wise – nu puteau rezista unor vectori de presiune ca ministrul Finanțelor Henry Morgenthau, de meserie jidan, sau altora ca el. De altfel, Breckenridge Long i-a făcut rabinului S.S. Wise un portret realist: „Wise ia mereu aerul lui fals, mios, ipocrit și presărat cu formule din arsenalul personal, pentru a pleda cauza «intelectualilor și sufletelor dârze ale refugiaților care fug din fața torturilor, a dictatorilor». Bineînțeles, doar o infimă parte dintre refugiați aparține acestei categorii, iar printre ei unii sunt cu siguranță agenți germani. (...) Nu fac aluzie la cargoul *Navemar*, plecat din Lisabona cu destinația Havana și New York.

(...) Patru jidani au murit înainte de insulele Bermude, alți șase au fost spitalizați, dintre care unul a murit. Aceștia au fost victimele lăcomiei companiilor de călătorie, nu ale Germaniei, nici ale politicii Statelor Unite. Acest cargou este un pericol și o amenințare pentru igiena porturilor în care face escală, o rușine pentru cupiditatea omenească ce îngăduie astfel de lucruri. În răspunsul meu, nu am făcut, însă, aluzie la Rabinul Wise. (...) Fiecare dintre ei crede că oricine, oricând și oriunde are *dreptul* să vină în Statele Unite, în vreme ce eu cred că nimeni, de niciunde, nu are acest drept, dacă Statele Unite nu îl doresc”. Revedeți, pentru detalii, episodul „Înșelătoria secolului XX (14)” [95].

Între timp, așa cum am mai menționat în prezentarea introductivă a cărții, cercetătorii onești și oripilați de omniprezenta propagandă sionistă a *holocash*-ului au relevat că lamentațiile rabinului Wise pe tema holocaustului fuseseră publicate, în *New York Times*, încă din 11 iunie 1900 (!) – adică îi devansase cu șase decenii pe escrocii Ilya Ehremburg, Elie Wiesel, Léon Poliakov ș.a., și cu aproape un secol pe escrocii Radu Ioanid, Braham Randolph, Jean Ancel, Vladimir Tismăneanu ș.a. După cum se poate vedea, în cadrul bibliografiei folosite de Arthur Butz, cea mai citată publicație este *New York Times*, care, după cum se știe, aparține unor jidani și, ca atare, devenise vectorul principal al propagandei holocaustice.

9. Selecție de articole care „prezic” holocaustul

1869, 7 noiembrie – Cercetătorii propagandei holocaustice au găsit, într-un articol din 7 November 1869, din ziarul *MEMPHIS DAILY APPEAL*, statul Tennessee, **prima apariție** a sintagmei „șase milioane” de jidani: „*The Hebrew National, of London, says that there are six millions Jews in the world*”. (Fig. 2).

1899, 7 mai – Aceiași cercetători, dovedind o acirie deosebită, au găsit (în căutările de până acum) că sintagma „holocaustul jidanilor” apare **prima dată** în articolul „*Un american la Sevilla*”, în numărul din 7 Mai 1899 al ziarului *The New York Times*: „*At such a place, we read, was once a mighty holocaust of Jews; beneath our feet, we are told, is a mass of human bones and cinders (...)*” – În această piață, citim, a fost o dată un înfiorător holocaust al evreilor; sub picioarele noastre, ni se spune, e un morman de oseminte și cenușă umană (...). „*The New York Times* este, de dinainte de 1899 și până acum, port-drapelul propagandei holocaustice. Cu ironia sa demolatoare, Norman Finkelstein acuză: „*The New York Times* slujește drept principal vehicul de promovare a industriei Holocaustului. (...)”

În privința frecvenței menționărilor, Holocaustul se află pe locul al doilea, la o diferență mică față de prognoza meteorologică!“ Dar și anul 1899 este un an „bogat“ în apariții, în diverse publicații americane, a articolelor care menționează cele „șase milioane“ de jidani. (Fig. 3).

1900, 11 iunie – Stephen Samuel Wise, *The New York Times*, June 11, 1900: „*There are 6,000,000 living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism*“. Am reluat citatul în această scurtă „revistă a presei“, pentru că trebuie semnalată mereu logoreea liderilor sioniști în propagarea falsurilor. (Fig. 4).

1902, 27 noiembrie – Samuel W. Goldstein, *New York Times*, November 27, 1902: „*PLEA FOR ZIONISM ... In answer I would say: Does Dr. Silverman represent the 6,000,000 Jews in Russia, 300,000 in Roumania and the 1,000,000 in Galicia?*“ – „PLEDOARIE PENTRU SIONISM... Ca răspuns, aş zice: Îi reprezintă dr. Silverman pe cei 6.000.000 iudei din Rusia, 300.000 în România și 1.000.000 din Galicia?“

1902 – *Encyclopaedia Britannica*, 10th Edition, Vol. 25, 1902, page 482: „*While there remain in Russia and Rumania over **six millions** of Jews who are being systematically degraded...*“ – „Atâta timp cât rămân în Rusia și în România peste șase milioane de iudei, care sunt în mod sistematic degradați...“ etc. (Fig. 5). După cum se vede, Perfidul Albion s-a făcut vectorul acțiunii sioniste de denigrare a tinerei României prin propaganda jidănească proholocaust, folosind „prestigioasa“ *Encyclopaedia Britannica*, în care se pretinde că și România participă, alături de Rusia, la „degradarea sistematică a șase milioane de jidani“. Ei bine, jidanii au rămas, după 1902, în România, în epoca interbelică au invadat, practic, România [96], după 1945 au „aliat“ pe rupe din România, de „persecutați“ ce erau de către conducerea judeo-stalinistă impusă la conducerea țării de U.R.S.S., deși, cum am spus și cum se știe din alte documente, jidanii ocupau toate posturile de conducere din România, iar după 1990, deși ar fi dus-o, chipurile, atât de rău în România, acum revin cu zecile de mii încât, iarăși, nu mai avem loc de ei! Un exemplu simptomatic îl anunța Dumitru Constantin: «*Deși admonestat de ministrul izraelian de Externe, care și-a exprimat „consternarea“ / Sandu Mazor, ambasadorul Israelului la București, a solicitat cetățenia română*» [97]. Nu ți-e frică, Mazore, că o să te „holocaustizăm“ din nou?! Recent, și ex-ambasadorul Mark Gitenstein [98] a revenit în România, cu afaceri: „Mark Gitenstein, fost ambasador SUA în România, devine consilier al Astra Asigurări“ [99]. Numai că se pare că a călcat, iarăși, cu stângul, sau o fi el un jidan ghinionist: „ANAF a început un control la Astra Asigurări, în urma sesizării ASF“. Scandalul „Astra Asigurări“ îi afectează, implicit imaginea, și așa foarte șifonată, de ambasador-care-și-a-depășit-atribuțiile în România – chiar dacă „se vede de la o poștă“ că scandalul „Astra Asigurări“ este o înscenare pentru a se

plăti niște polițe. Un alt jidan important care a dat buzna în România, de dragul ei, firește, este generalul (r.) Wesley Clark, fost comandant al trupelor N.A.T.O. din Europa, supranumit „măcelarul de la Waco (Texas)” [100] – căci incendiasse cu napalm ferma în care se baricadasese secta „Davidienilor” [101], arzând 89 de persoane, printre care și pe cei 24 de copii ai lui David Koresh [102]; Wesley Clark a venit pe post de consilier al premierului Victor Ponta! Invazia acestora din elita americană atestă că România a devenit din nou importantă – dar nu ca pe vremea lui Nicolae Ceaușescu, un loc de intersecție a demersurilor politice mondiale, ci a intențiilor de jefuire și demolare a țării. Dar aceștia sunt doar câțiva din „elită”. Nenorocirea e că au venit zeci de mii de jidani, să-și ia „înapoi” averile pe care nu le-au avut, dar pentru care au găsit „documente și martori”, cum că, „Da!”, le-au avut și, cu ajutorul unor avocați, procurori și judecători corupți, și-au însușit averi nemăsurate. Și acțiunea lor rapace va continua în forță dacă nu se lichidează radical corupția, dacă nu se reintroduce pedeapsa cu moartea pentru asemenea ilegalități și dacă nu se controlează imigrația!

1903, 18 septembrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), September 18th, 1903, page 6: „...six million downtrodden brethren” – „...șase milioane de fărtați oprimați”.

1904, 19 februarie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), February 19th, 1904, page 2: „...where five or six million people existed under persecution” – „...unde cinci sau șase milioane de persoane sunt persecutate”.

1904, 7 octombrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), October 7th, 1904, page 1: „...the final and definite deliverance of the six millions of Russian, Roumanian and Galician Jews... transporting five or six million people over the sea” – „...ultima și definitivă izbăvire a celor șase milioane de jidani ruși, români și galițieni (...) transportarea a cinci sau șase milioane de oameni peste mare...”.

1904, 20 octombrie – Israel Zangwill, *The New York Times*, October 20, 1904: „The problem does not relate to the American Jews, but to the 6,000,000 in Russia. The Russian Government has consented to allow the Jews to leave” – „Problema nu se referă la iudeii americani, ci la cele 6.000.000 din Rusia. Guvernul rus a consimțit să permită iudeilor să plece”.

1905, 29 ianuarie – *The New York Times*, January 29th, 1905: „[Dr. M. H. Harris] declared that a free and a happy Russia, with its 6,000,000 Jews, would possibly mean the end of Zionism, since the abolition of the autocracy would practically eliminate the causes that brought Zionism into existence” – „El a declarat că o Rusie liberă și fericită, cu ale sale 6.000.000 de jidani, ar însemna, eventual, sfârșitul sionismului, de vreme

ce abolirea autocrației ar elimina, practic, cauzele care au dus la apariția sionismului“. (Fig. 6).

1905, 1 noiembrie – *New York Times*, November 1st, 1905: „*From 1800 to 1902 he caused 6,000,000 Jewish families to be expelled from Russia...*“ – „Din 1800 până în 1902 a făcut ca 6.000.000 familii de jidani să fie expulzate din Rusia“.

1906, 25 martie – *New York Times*, March 25th, 1906: „...*the condition and future of Russia's 6,000,000 Jews were made on March 12 in Berlin to the annual meeting of the Central Jewish Relief League of Germany by Dr. Paul Nathan ... He left St. Petersburg with the firm conviction that the Russian Government's studied policy for the "solution" of the Jewish question is systematic and murderous extermination*“– «...starea și viitorul celor 6.000.000 de jidani din Rusia au fost făcute [publice] la 12 martie la Berlin la reuniunea anuală a Ligii de Ajutor Jidănești Centrale din Germania de către Dr. Paul Nathan (...) A plecat din Sankt Petersburg cu convingerea fermă că studiata politică a Guvernului rus pentru „soluția“ problemei jidănești este exterminarea sistematică și criminală». (Fig. 7). Aceasta era doar un truc pentru a acoperi faptul că revolta comunistă care avusese loc cu un an în urmă (1905) era produsul unor jidani care comiseseră atrocități împotriva unor patrioți ruși, care nu doreau un guvern despotice judeo-bolșevic.

1907, 18 octombrie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), October 18th, 1907, page 13: „... *for six million people cannot emigrate*“– „...pentru șase milioane de persoane care nu pot emigra“.

1908, 17 martie – *Deseret Evening News*, March 17th, 1908: „...*poverty, starvation and disease are the afflictions which now beset the six million Jews in that country and Roumania*“: – „...sărăcia, inaniția și boala sunt afecțiunile care acum îi năpăstuiesc pe cei șase milioane de jidani din acea țară și din România“.

1908, 7 august – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), August 7th, 1908: „...*when six million Russian Jews are crying...*“: – „...când șase milioane de jidani ruși plâng...“.

1910, 13 noiembrie – În raportul anual al Comitetului Jidănesc American se susține că, din 1890, Rusia a avut o politică de „expulzare sau exterminare“ a șase milioane de jidani. (Fig. 8).

1911 – *Encyclopaedia Britannica*, 11th Edition, Vol. 2, 1911, page 145: „*While there remain in Russia and Rumania over **six millions** of Jews who are being systematically degraded...*“ Se reia placa din ediția din 1902! Apelez la românii din Anglia, care au ceva timp pentru a face muncă voluntară în folosul patriei, să caute în edițiile ulterioare ca să vedem de câte ori repetă Perfidul Albion această mizerabilă dezinformare!

1911 – Max Nordau, co-fondator al Organizației Mondiale Sioniste, împreună cu Teodor Herzl au avertizat, la congresul sionist din Basel, Elveția, asupra „anihilării a șase milioane de oameni”. Această declarație a fost făcută **cu 22 de ani înainte** de venirea la putere a lui Hitler (cf. Ben Hecht, *Perfidy*, Ed. Julian Messner, New York, 1961, pag. 254, pe <http://www.amazon.com/Perfidy-Ben-Hecht/dp/0964688638>). (Fig. 9).

1911, 1 septembrie – Max Nordau, *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), September 1st, 1911, page 3: „...the downfall of six million creatures (...) for no war has ever yet destroyed six million human lives” – „...căderea a șase milioane de creaturi (...) pentru că nici un război încă n-a distrus vreodată șase milioane de vieți omenești”.

1911, 31 octombrie – *The New York Times*, October 31st, 1911: „The 6,000,000 Jews of Russia are singled out for systematic oppression and for persecution due to process of law” – „Cele 6.000.000 de jidani din Rusia sunt ținta unei oprimări și persecuții sistematice prin toate pârghiile juridice”.

1912, 11 septembrie – *American Jewish Year Book* 5672 (23 Sep 1911-11 Sep 1912), page 308: „Russia has since 1890 adopted a deliberate plan to expel or exterminate **six millions** of its people for no other reason than that they refuse to become members of the Greek Church, but prefer to remain Jews” – „Încă din 1890 Rusia a adoptat un plan deliberat de a expulza sau extermina șase milioane de persoane pentru nici un alt motiv decât că ei refuză să devină membri ai Bisericii greco-ortodoxe, ci preferă să rămână jidani”.

1912, 5 ianuarie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), January 5th, 1912: „...more than six million Jews reside in small towns and villages there is no Sabbath question” – „...Mai mult de șase milioane de jidani locuiesc în orașe mici și sate și nu se pune problema Sabatului”.

1912, 11 septembrie – În stilul său bombastic și ipocrit tartor-rabinul Stephen S. Wise (fost Weisz) continuă să-și împrăști otrava holocaustică. Rabbi **Stephen S. Wise**, *New York Tribune*, September 11th, 1912, page 9: „Russia is now asphyxiating the Jews. It does not dare to offend the nations by blood spilling, so it is slowly, but surely grinding out the lives of 6,000,000 Jews” – „...Rusia acum asfixiază jidanii. Ea nu îndrăznește să ofenseze națiunile prin vărsare de sânge, așa că, încet, dar sigur macină viețile a 6.000.000 de jidani”.

1913, 18 octombrie – *Fort Wayne Journal Gazette* (IN), October 18th, 1913, page 4: „There are **six million** Jews in Russia and the government is anxious to annihilate them by methods that provoke protests from the civilized world” – „Sunt șase milioane de jidani în Rusia și guvernul este nerăbdător să-i anihileze provocând proteste din partea lumii civilizate”.

1914, 10 iulie – *The Jewish Criterion* (Pittsburgh), July 10th, 1914, page 9: „...where **six million** Jews are suffering...” – „unde șase milioane de jidani suferă...”.

1914, 2 decembrie – *The New York Times*, December 2nd, 1914, page 12: „**APPEAL FOR AID FOR JEWS**. ...the plight of more than 6,000,000 Jews... upon the Jewish people, more than nine millions of whom live in the countries at war and over **six million** of these in the actual war zone in Poland, Galicia and the whole of Russian frontier” – „APEL DE AJUTORARE A JIDANILOR. (...) supliciul a mai mult de 6.000.000 de jidani ... asupra poporului jidănesc, din care mai mult de nouă milioane trăiesc în țările în război și peste șase milioane din aceștia în însăși zona de război în Polonia, Galiția și pe întreaga frontieră rusească”. (Fig. 10).

1915, 14 ianuarie – *The New York Times*, January 14th, 1915, page 3: „In the world today there are about 13,000,000 Jews, of whom more than 6,000,000 are in the heart of the war zone; Jews whose lives are at stake and who today are subjected to every manner of suffering and sorrow...” – „În lumea de astăzi există aproximativ 13.000.000 de jidani, dintre care mai mult de 6.000.000 se află în inima zonei de război; jidanii ale căror vieți sunt în joc și care sunt supuși la nenumărate feluri de suferințe și dureri...”.

1915, 25 iunie – În *The Jewish Criterion* (Pittsburg) se glosează: „Anihilarea a șase milioane de jidani...” (Fig. 11).

1917 – Sioniștii Chaim Weizmann [103] (viitorul prim președinte al statului Israel) și Nahum Sokolow [104] presează guvernul britanic să sprijine proiectul sionist de stabilire a unui **cămin național** (atenție, nu *stat*, ci *cămin*) în Palestina. Guvernul britanic emite declarația cunoscută sub denumirea de *Declarația Balfour*, această scrisoare fiind adresată lui Lionel Walter Rothschild. (Fig. 12). Din grupul de presiune făcea parte și rabinul S.S. Wise.

1919, 8 septembrie. În *New York Times* din 8 septembrie 1919, imediat după încheierea Primul Război Mondial, jidanii pretind că încă „șase milioane” sunt în pericol de a muri. Se cere stoparea pogromului contra jidanilor ucraineni. (Fig. 14).

1919, 18 septembrie – În *Fort Wayne Journal Gazette* din 18 septembrie 1919, se publică, în pagina 2, pentru tot statul Indiana, sloganul „Save Six Million”! (Fig. 15).

1919, 19 octombrie – În *San Francisco Chronicle* din 19 octombrie 1919, Nathan Straus îngroașă și el minciuna despre cele „șase milioane”. (Fig. 16).

1919, 31 octombrie – În *The American Hebrew*, din 31 octombrie 1919, Martin H. Glynn cere „stoparea crucificării jidanilor”. (Fig. 17).

1921, 20 iulie – În *New York Times* din 20 iulie 1921, jidanii pun iarăși clișeul cu cele „șase milioane” de victime pentru a contracara ofensiva „rușilor albi”, care câștigă teren în fața jidanilor bolșevici, în încercarea de a ascunde implicarea lor în bolșevism. (Fig. 18).

1931, 29 decembrie – Doar jidănimea suferă de foame... (Fig. 19).

1933, 24 martie – În *Daily Express* din 24 martie 1933, „Iudea declares war on Germany”. (Fig. 20). *Adolf Hitler vine la putere și imediat începe să își tipărească propria monedă, retrăgând Germania de pe orbita financiară a sistemului bancar jidănesc condus de Rothschild.* Consecința imediată: jidănimea mondială **declară război** economic Germaniei, încercând să înăbușe, astfel, Germania și regimul național-socialist. Liderii sioniști din Germania și liderii evreilor și jidanilor din Palestina se opun declarației de boicot economic a lui Samuel Untermyer, care și el vorbea de „uciderea a șase milioane de evrei”. Presa din S.U.A., controlată în totalitate de jidani – care fuseseră, în totalitate progermani, cum avea să-i denunțe Benjamin Freedman în discursul său [105] – schimbă politica cu 180 de grade și face o presiune atât de puternică încât zombii americani trec la blocada produselor importate din Germania [106]. Actul de trădare al jidanilor duce, în mod întemeiat, la declararea lor ca „dușmani ai statului” de către regimul național-socialist și, eventual, sunt internați în lagăre de muncă. Același lucru avea să se petreacă și cu japonezii de pe teritoriul american după atacul de la Pearl Harbour. Dar dacă ceea ce făceau americanii era normal și moral, aceleași fapte făcute de germani erau condamnabile.

1933. În presa americană se face propagandă pentru **boicotarea** produselor germane. (Fig. 21).

1938, 9 ianuarie – În *The New York Times*, din 9 ianuarie 1938, cu nouă luni înainte de *Noaptea de Cristal*, jidanii pretind că „6 milioane de jidani” sunt victime ale persecuției guvernelor statelor europene. (Fig. 22).

1939, 22 februarie – În *The Evening Independent*, St. Petersburg, Florida, din 22 februarie 1939, „Șase milioane de jidani disperați...” (Fig. 22 bis).

1939, 13 octombrie – În *The Jewish Criterion*, din 13 octombrie 1939: „A weekly paper for Jews in Pittsburgh, advised readers five years before the end of WW2 6,000,000 Jews would be annihilated as part of a Nazi plan” – „Un săptămânal al jidanilor din Pittsburgh își informa cititorii, cu cinci ani înainte de sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, că 6.000.000 de jidani vor fi anihilați ca parte a unui plan nazist” (cf. <https://www.stormfront.org/forum/t893694-2/>). (Fig. 23).

1940, 26 iunie – Jidanii pretind, încă o dată, că „șase milioane sunt condamnați la distrugere”, chiar înainte ca lagărele de concentrare să fie

construite (Fig. 24), dar în toamna lui 1945 vor găsi exact „șase milioane“ de jidani uciși, deși numărătoarea lor nu fusese făcută. (Fig. 25).

1945, 8 ianuarie – Înainte ca cineva să fi știut numărul exact al victimelor, jidanii sioniști deja avansează numărul de „șase milioane“ ca fiind, chipurile, un fapt istoric, real. „6.000.000 de jidani morți“, titrează *New York Times*, citându-l pe Jacob Lestchinsky, secretar la *Yiddish Scientific Institute* – atenție, *Yiddish* nu *Hebrew* –, care dezinforma, astfel, lumea, într-o conferință la Hotel Park Central din New York. (Fig. 26).

1945, 15 martie – În săptămânalul moscovit în limba engleză *Soviet War News*, sordidul denigrator al României și al Armatei Române, Ilya Ehreburg – un *jüden*-bolșevic strecurat printre epurările staliniste –, „întors după o vizită de două săptămâni în Germania“, își „expunea impresiile“: „*The world now knows that Germany has killed six millions Jews*“ – „**Lumea acum știe** că Germania a ucis șase milioane de jidani!“ Nici nu se terminase războiul, nu se făcuse numărătoarea victimelor, dar Ilya Ehreburg, ca și Jacob Lestchinsky, știa că fuseseră uciși șase milioane de jidani! Dată fiind existența încă a războiului, nu era posibil ca Ehreburg să fi putut să comunice cu Lestchinsky. De aceea este mai plauzibilă presupunerea că și Ehreburg era la curent cu directiva promovării sintagmei fatidice „șase milioane de iudei uciși“ – clișeu difuzat în presa americană de șapte decenii, îndeosebi în timpul și după Primul Război Mondial. Dar, peste circa două decenii, lui Hannah Arendt avea să-i scape „porumbelul“ pe gură: „...numărul total al victimelor *Soluției Finale* este o simplă presupunere – între patru și șase milioane – și nu a fost niciodată confirmat!“ (Fig. 27).

1945, toamna. În *The Times* (Londra), din 14 august, 22 septembrie și 9 octombrie 1945, se glosează pe cele „șase milioane de jidani uciși“, deși nu se făcuse numărătoarea morților. (Fig. 25).

Textele complete referitoare la cele 256 de apariții ale noțiunilor „holocaust“ și „șase milioane de jidani“ folosite în presă înainte de începerea Procesului de la Nürnberg, însoțite de alte facsimile din presa vremii și explicații detaliate, le puteți accesa aici: <http://criticomblog.wordpress.com/2013/04/19/256-erwahnungen-von-6-000-000-juden-vor-bekanntmachung-durch-die-nurnberger-prozesse/> și aici <http://zioncrimemuseum.com/the-six-million-myth/>. Un colaj de extrase de presă din 31 octombrie 1869 și 17 februarie 1945 este prezentat în fig. 28. Alte câteva facsimile cu propaganda holocaustică de la începutul secolului XX, din 16 septembrie 1903 până în 2 octombrie 1941 sunt expuse în fig. 33. De asemenea, consultați și *site*-ul general, cu multe facsimile de presă, <http://www.stormfront.org/forum/t712023-2/>.

La vremea când marele nemernic Ilya Ehreburg se plimba prin Germania distrusă și care încă mai lupta pe două fronturi, un jidănel

necunoscut era oblojit de către nemții umaniști pentru o infecție la un picior în lagărul de tratament de la Birkenau: un „puțoi opărit“ pe nume Elie Wiesel. Folosesc sintagma „puțoi opărit“ deoarece aceasta aparține marelui nostru ziarist Cristian Tudor Popescu [107], cu care l-a caracterizat pe un alt mare „patriot“ (anti)român [108], Mihai-Răzvan Ungureanu [109], pe vremea când fusese ministrul de Externe al României și a cedat Ungariei averea Fundației Gojdu; sintagmă pe care nu i-a mai atribuit-o în timpul cât a fost proțăpăit șef al Serviciului de Informații Externe, iar în cele două luni juma’ cât a fost premier, C. T. Popescu nu a mai avut timp s-o scoată din panoplie sau, poate, a fost intimidat de M.-R. (Austro)Ungureanu [110] pe când mânca vaca Kobe.

Să revenim à *nos moutons*! La câțiva ani după ieșirea din lagăr, un viitor mare ticălos – dar insignifiant în acei ani – a făcut un mare gheșeft pentru el, dar în dauna Omenirii: Elie Wiesel, căci despre el e vorba, s-a întâlnit cu un searbăd scriitor francez ajuns, printr-un concurs de împrejurări, membru al Academiei Franceze, François Mauriac. Acesta i-a propus să-l infiltreze în elita presei și literaturii franceze, cu condiția ca Elie Wiesel să nu implice Franța în propaganda holocaustului, care, după verdictele date în Procesul de la Nürnberg și la adăpostul trupelor de ocupație ale Aliaților, scotea capul pe plan internațional, nu doar în presa din S.U.A.

Astfel, «Wiesel este cel care a ajuns să prezideze instanța elvețiană care „distribuie“ sume colosale furnizate de către băncile elvețiene organizațiilor jidănești care le pretind sentențios. Literatura holocaustică este cel mai enorm cașcaval al epocii noastre și Wiesel este profetul său. Confirmarea o găsim în cele de mai jos», semnalează *autorii francezi ai introducerii* [111] la studiul lui Naomi Seidman, *Elie Wiesel and the Scandal of Jewish Rage* („Elie Wiesel și scandalul furiei evreiești“) [112].

Surprinzător este faptul că în Franța, care, și ea, a fost jidănită în mare măsură, au putut să apară cărți care să denunțe chiat fenomenul jidănirii. Vom enumera, cu titlu de exemplu, câteva dintre ele.

1. Édouard Drumont, cu: *La France juive DEVANT L'OPINION*. Ed. C. Marpon et E. Flammarion, Paris, 1886; *Les Juifs contre la France. Une nouvelle Pologne*, Paris, f. a. (mai are încă patru lucrări) [113].

2. Alphonse Toussenel, *Les Juifs. Rois de l'Époque*, Paris, 1886 [114].

4. Auguste Rohling, Maximilien de Lamarque, *Le Juif Talmudiste*, 1888 [115].

5. Henri Gardot, *Les Juifs Algériens*, Alger, 1890.
 6. Abraham Léon, *La conception matérialiste de la question juive*, 1942 [116].
 7. André Gaillard, *Les Antisemitismes. Cause commune et causes conjoncturelles*.
 8. André Bellessort, *La Roumanie contemporaine*, 1905 [117].
 9. Carlos Porter, *Voici les preuves du l'„Holocauste“*, 1945 [118].
 10. Louis-Ferdinand Celine, *L'École des cadavres*. Editions Denoël [119].
 11. Israel Shahak, *Histoire juive – Religion juive*, 2004 [120]. Cartea e tradusă și în limba română: vezi Israel Shahak, *Povara a trei milenii de istorie și religie iudaică*, Ed. Samizdat, f. a.
 12. Douglas Reed, *La Controverse de Sion* [121].
 13. Pierre-Antoine Cousteau, *L'Amérique Juive*. Edition du Pilon, 1942/2007 [122].
 14. Roger Lambelin, *Le Péril Juif – Le Règne d'Israel chez les Anglo-Saxons*, Paris, 1921 [123].
 15. Marcel Jouhandeau, *Le péril Juif*. Paris, 1938/1972 [124].
- O listă extinsă despre „*Publications antisémites en France*“ puteți consulta aici:
http://fr.wikipedia.org/wiki/Publications_antis%C3%A9mites_en_France. În 1981, Keith Stimely a realizat *Revisionist Bibliography*, care însumează 54 de pagini (cu corp 10 la 1,15 rânduri!) cu autori din toată lumea, accesibilă aici: <http://ihr.org/books/stimely/stimely.shtml>. Firește, acum, după 33 de ani, lista e mult mai lungă. Dar chiar și această *Revisionist Bibliography*, dacă s-ar tipări, ar fi o broșurică respectabilă; dacă ar avea cine să o aducă la zi, ar fi un ghid excelent, căci ar înlesni cunoașterea aprofundată a amplexelor marii falsificări pe care o reprezintă *holohoax*, ar demonstra, o dată în plus, că în statele care se respectă există libertatea cuvântului, libertatea de exprimare, că adevărul nu poate fi ascuns la nesfârșit și că, deci, propaganda holocaustică trebuie reprimată, deopotrivă cu promotorii ei: cu cât mai repede și mai complet, cu atât mai bine!

10. Soluția finală: „Acordul de transfer“ dintre Hitler și sioniști

Numai că, treptat, activitatea revizioniştilor a fost pusă la index în ultimele decenii, îndeosebi în anii regimului condus de curvarii [125] și corupții [126] François Maurice Adrien Marie Mitterrand [127] și Roland Dumas [128]. Astfel, la 13 iulie 1990 apare Legea rasistă și fascistă nr. 90-615, cunoscută și sub numele *Lex Faurissonnia* sau legea Fabius-Gayssot, „votată“ de doar patru deputați, care au manevrat cheile de vot pentru cei 573 de membri ai parlamentului francez, dintre care, „oficial“, 308 au „votat“ „pentru“, iar 265 „contra“ (cf. Roger Garaudy, *op. cit.*, pag. 252-253)! Halal democrație franceză! În comparație cu ei, fotomodelul-sociolog Roberta Anastase și ziaristul-jurist Sever Voinescu-Cotoi sunt niște mici copii. În baza acestei legi au fost prigoniiți și condamnați revizionişti francezi radicali – adică „negaționişti“ „*shoah*“-ului [129]; dintre aceștia, două exemple: Roger Garaudy a fost condamnat la o amendă de 120.000 de franci pentru „defăimare rasială“ și pentru „negaționism“, iar George Dănescu [130], proprietarul Librăriei Românești Antitotalitare din Paris, a fost victima agresiunilor repetate [131] ale autorităților franceze (la presiunea sioniștilor), a fost nevoit să părăsească Franța și să revină în România. Dar și aici este persecutat de autoritățile [132] obediente față de organizațiile oculte externe și injuriat de revista 22, a neocominterniştilor de la G.D.S. Această revistă a publicat traducerea unui articol extrem de defăimător la adresa României și a franco-românului George Pișcoci-Dănescu, „Un scandal: librăria romana (*sic*) din Paris“ [133], de Bernard Camboulives. Când citești textul acestui fan al „camerelor de gazare, al jurnalului Annei Frank, al săpunului făcut din grăsimea evreilor“, este prea puțin să spui că Bernard *Cam-bou-lives* este „cam bou“ (vedeți fig. 48)! Pentru că, de fapt, este mult mai mult: este un susținător al escrocheriei holocaustice, un ticălos ca toți răspândacii acestei propagande. Mai rămănea să enumere „abajururile“ făcute din piele de jidan, „cărțile“ legate în piele de jidan și pe „jidanii atârnați în chingile de la Abator“ și lista era completă. „*Cam-bou-lives*“ trebuia să-i atragă atenția traducătoarei că trebuia să scrie „librăria românească“, nu „română“. Dar unuia *cam-bou*... n-ai ce-i cere.

Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 31 din 13 martie 2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii a fost dată după vizita premierului Adrian Năstase în S.U.A., la presiunea păpușarilor sioniști de acolo –

congresmenii Christopher Smith, Alfonse d'Amato, Tom Lantos, Lojă B'nai B'rith –, dar a fost calchiată după legea Fabius-Gayssot. Deși validarea parlamentară a O.U.G. nr. 31/2002 a fost oprită de senatorul Mircea Ionescu-Quintus, care a cerut clarificarea definiției termenului „holocaust” [134], ea a fost aplicată ilegal timp de patru ani, până la transformarea ei în Legea nr. 107/2006, publicată în *Monitorul Oficial* nr. 377 din 3 mai 2006, prin escrocheria juridică numită „aprobare tacită”, conform art. 75 din Constituție. Dar, așa cum am mai spus, O.U.G. nr. 31/2002 este ilegală, antiromânească, antinațională, proholocaustică și, deci, filisionistă: în esență, este criminală.

Așadar, Don Heddesheimer, în cartea sa *PRIMUL HOLOCAUST*, relevă că, încă din 1900, liderii jidani, ca obiectiv de realizare a teoriei sionismului, au tipat în toată presa că șase milioane de jidani sunt persecutați, maltratați, expuși pericolului de a fi omorâți și trebuie strânși bani pentru a fi salvați. Apoi, înaintea începerii Procesului de la Nürnberg, făcuseră numărătoarea exactă, că șase milioane de jidani fuseseră, deja, uciși de germani! E drept că, în corul acestor calomnatori ai popoarelor acuzate, neîntemeiat, de holocaustizarea jidanilor, s-a mai găsit și o toantă „filosoafă” ca Hannah Arendt – o calomniatoare acerbă [135] a României – care scrisese: «„Astfel, numărul total al victimelor *Soluției Finale* este o simplă presupunere – între patru și șase milioane – și nu a fost niciodată confirmat, la fel ca și numărul total al victimelor din fiecare țară implicată” (Hannah Arendt, *Eichmann la Ierusalim*. Editura Humanitas, București, 2007, pag. 5 – s.n., A.Z.). (...) Să scrii, cu nonșalanță, așa ceva, când propaganda holocaustistă nu scria/vorbea – în toate articolele, cărțile, filmele („documentare”) și pe toate monumentele – decât de fix „6 (șase) milioane” nu însemna decât „să-ți pui toată lumea-n cap!”» [136]. Și, într-adevăr, pentru asemenea afirmații, Hannah Arendt și-a atras mânia jidănească, la fel cum au pățit și jidanii onești: Benjamin Freedman, Norman Finkelstein, Israel Shahak ș. a. Dar, în contradicție cu înțelegerea pe care o dă aici – ca, de fapt, toți holocaustiștii – „Soluției Finale”, adică „exterminarea totală” a jidanilor europeni, Hannah Arendt îl citează pe „un sionist radical”, Hans Lamm: „...este indiscutabil că, în timpul primelor stadii ale politicii lor evreiești, național-socialiștii considerau propice adoptarea unei atitudini prosioniste” (*op. cit.*, pag. 76). Adică – și acesta este **singurul sens real și practicat de naziști al „Soluției Finale”** – **transferarea jidanilor** în alte teritorii. Inițial, înțelegerea a fost pentru Palestina, deoarece era în consens cu „Declarația Balfour”, din 2 noiembrie 1917, inițiată, concepută de sioniști și lansată la presiunea lor, dar redactată, de fapt, de Alfred Milner [137] și semnată, ca primarul, de Arthur Balfour [138]. De aceea și scria „sionistul radical” Hans Lamm despre „atitudinea prosionistă” a naziștilor din „primele stadii”. Aceste „prime stadii”

au durat din 1933 – când jidanii, prin Samuel Untermyer, declaraseră, deja, boicotarea Germaniei – până în 1938, adică cinci ani: ceea ce, trebuie să recunoaștem, este un cincinal în care germanii au dovedit multă răbdare, boicotați fiind în acest interval, boicot despre care vorbește și Hannah Arendt în *Eichmann la Ierusalim!* În acest scop „a existat o înțelegere, într-o foarte mare măsură reciproc avantajoasă, între autoritățile naziste și Agenția Evreiască pentru Palestina – o *Ha'avarah*, sau Înțelegere de Transfer“ (Hannah Arendt, *op. cit.*, pag. 78. Vezi și: Roger Garaudy, *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*. Oradea, Editura Samizdat, 1999, pag. 37-40). După 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, firește că „Înțelegerea de Transfer“ era mai tot greu operabilă sau chiar imposibilă, fiindcă Palestina era sub mandat britanic, iar Anglia era principalul inamic al Germaniei în război și, cum se știe, se opunea migrării jidanilor în Palestina. După ce mareșalul Ion Antonescu a trimis mai multe vase cu jidani din România în Palestina – despre care, după cum ați văzut, amintește și Arthur R. Butz –, Anglia a protestat vehement și transporturile au fost oprite oficial, dar au continuat clandestin, deși în România mișunau spionii britanici. De altfel, Hitler a aprobat emigrarea a 937 de jidani germani, toți cu pașapoarte în regulă, iar mulți cu vize de intrare în S.U.A., în 13 mai 1939, la bordul pachebotului *SS Saint Louis*, cu destinația S.U.A. (Havana ca post de debarcare). Dar, „Roosevelt, primul solicitat, refuză. Canada refuză. Toate națiunile din America Latină refuză. La Berlin, Goebbels exultă: NIMENI NU VREA SĂ-I PRIMEASCĂ!“ (vezi Gilbert Sinoué, *Un vapor pentru infern*, Pro Editură și Tipografie, București, 2009, ultima copertă) [139].

Acum holocaustiștii păstrează o tăcere mormântală despre această înțelegere de transfer, deoarece nu vor să apară în postura de colaboratori ai lui Hitler. Ca să nu mai vorbim despre soldații jidani din armata hitleristă [140]! Recent a apărut cartea lui Edwin Black, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine* [141], un evreu autentic, african, care denunță politica extremist-teroristă a statului Israel și, în genere, propaganda holocaustică, în contradicție cu „Înțelegerea de Transfer“ amiabilă – și „într-o **foarte mare măsură** reciproc avantajoasă“, cum recunoaște chiar Hannah Arendt – dintre Al Treilea Reich și Evreimea Palestiniană. Cartea a apărut în 65 de ediții în 14 limbi în 61 de țări; evident că jidanii de la editura Hasefer nu o vor traduce în românește, fiindcă nu le convine adevărul: ei publică doar cărțile holocaustiștilor, în care ne înjură pe banii noștri, fiindcă editura Hasefer este subvenționată de stat.

11. Apariția grupului revizionistilor

Sunt necesare unele clarificări conceptuale. Noțiunile „revizionism” și „negaționism” nu sunt echivalente, cum vor să inducă în gândirea opiniei publice exterminatiștii, adică propagandiștii holocaustiști. **Revizionismul** ca formă teoretică de exprimare este atitudinea și practica „teoretică” a istoricilor și cercetătorilor care susțin că, în domeniul științei și, mai ales în domeniul istoriei, nu există dogme, aspecte „bătute în cuie” și trebuie revizuite, îndreptate, corectate ideile care au stat la baza susținerii concepțiilor inițiale. Când se ajunge la faza necesității schimbării paradigmei explicative, se instituie o etapă de „criză” teoretică, până se clarifică noua formă teoretică explicativă după care se va ghida știința respectivă. Cuvântul „critică” are sensul său propriu și clar, conținut cu o tentă ironică și în titlul lucrării lui Marx și Engels, „*Sfânta familie. Critica criticii critice*”: criticarea unor idei, situații etc. va fi succedată, la rândul ei, de o critică a acestei critici, care, ulterior, va fi și ea criticată după ce vor apărea explicații noi, mai apropiate de adevăr, și așa mai departe, până se va „ajunge”, asimptotic, la o valoare apropiată de adevărul absolut. Un exemplu peremptoriu este teoria atomului, care, de la Democrit până la teoria cuantică a suferit foarte multe critici, adică revizuirii succesive ale teoriei și, cum se știe, modificări. Și chiar acum se știe că este perfectibilă, fiindcă este foarte posibil să mai existe și să mai fie descoperite particule noi ale atomului. Desigur, în Istorie ajungerea la cunoașterea adevărului absolut este adesea imposibilă, cu atât mai mult când este vorba de un trecut îndepărtat, cu privire la care lipsesc dovezi documentare și materiale care să ateste o supoziție, o afirmație sau alta emisă inițial. O ilustrare plastică a acestei atitudini științifice de căutare și de găsire a adevărului prin **metoda criticistă** este stabilirea valorii numărului „ π ”, din geometrie, adică valoarea raportului dintre diametrul cercului și circumferința lui. În calculele obișnuite – cum ar fi, de exemplu, la construirea unui butoi, la aflarea capacității butoiului, a unui rezervor sferic de lichide, sau la trasarea unui cerc ornamental într-un parc etc. – se folosește valoarea de 3,14, care este considerată ca suficientă și *adevărată* pentru precizia acestui gen de operații. Dar, din punct de vedere matematic strict teoretic, această valoare este riguros *falsă*. Pentru a o corecta, se calculează mai multe zecimale: 3,1415, pentru a-i da mai multă precizie, în comparație cu valoarea anterioară; dar și aceasta este riguros falsă în comparație, de exemplu, cu valoarea 3,141592; și tot așa, adăugând din ce în ce mai multe zecimale: 3,14159265; sau 3,14159265358; apoi, tot mai multe altele:... 3,1415926535897932384...

Fiecare dintre aceste valori, luată în parte, este riguros *falsă*, dar fiecare dintre ele este *mai adevărată* decât cea anterioară, cu mai puține

zecimale. Ca atare, putem conchide, în baza raționamentelor analizei matematice, că „adevărul absolut (asimptotic) este limita către care tinde un șir infinit de afirmații false” – ca să folosesc, cum zice Imre Tóth, această exprimare paradoxală! Acesta este spiritul de gândire dialectică pe care se bazează metoda revizionistă. Și, în spiritul dialecticii lui Marx – care începe la Heraclit din Efes, continuă cu Democrit, Lucretius, Sfântul Augustin, Nicolaus Cusanus, Immanuel Kant, Georg W.F. Hegel ș.a. –, cred că ar fi mai bine să înlocuim cuvântul *revizionism* cu cel derivat de aici și mai potrivit, *criticism*.

Am folosit această ilustrare a problemei criticii în știință, în filozofie, istorie etc., deoarece, cum se știe, constanta matematică „pi” are un număr **infinit** de zecimale! Elocvent atât pentru problema noastră, gnoseologică, a capacității de cunoaștere sporită prin demersul criticii, cât și pentru fascinația reprezentată de „constantă” „pi” – constantă ca *simbol* pi, dar nu ca *valoare*, întrucât este infinită și, deci, nu mai este o „*constantă*” de vreme ce valoarea ei este, paradoxal, absolut *variabilă*, fiind funcție directă de numărul tot mai mare de zecimale calculate, care o apropie de adevăr! – este această știre: „Un japonez în vârstă de 54 de ani a anunțat joi [5 august 2010 – n.n., V.I.Z.] că a calculat primele 5.000 de miliarde de zecimale ale constantei matematice Pi, un veritabil record în domeniu, care, dacă va fi omologat, va depăși de aproape două ori precedentul record, stabilit de un francez”, care era de 2.700 de miliarde de cifre după virgulă ale constantei Pi (http://www.realitatea.net/un-numar-record-de-zecimale-pentru-pi-identificate-de-un-japonez_726743.html).

Dincolo de fascinație, valoarea preocupărilor pentru calcularea cât mai exactă a „constantei” pi are o dimensiune foarte pragmatică. De exemplu, dacă în calcularea traiectoriei unei rachete balistice intercontinentale intervine numărul pi, de precizia lui, adică de numărul mai mare sau mai mic de zecimale depinde precizia punctului de impact al rachetei: evident, dacă pi nu este calculat cu destule zecimale, racheta nu mai nimerește ținta. Dacă este vorba de traiectoria unei nave interplanetare cu oameni la bord, calcularea unui număr insuficient de zecimale ar putea face ca nava cosmică să nu mai ajungă pe planeta de destinație, ci în... Soare!

În domeniul istoriei și cu privire la problema holocaustului în special, revizionistii istorici admit, ca poziție de principiu, **de gândire științifică** – adică în conformitate cu realitatea – că **ar fi putut exista un holocaust al jidanilor**, cu condiția să existe documente, ordine militare, martori obiectivi, arhive de lagăr, cimitire etc. care să confirme existența reală a acestui fenomen. Or, până acum nu există așa ceva, în afară de declarațiile contrafăcute ale inculpaților de la Nürnberg, memoriile fantasmagorice ale unor „martori” mincinoși, filmele și cărțile false,

confectionate de propaganda holocaustică. Deci, pe cale de consecință, conchidem că nu a existat nici un holocaust.

În sensul strict al sintagmei „revizionismul istoric“, a fi revizionist înseamnă a verifica în mod critic, obiectiv, științific, tot ceea ce ți se spune, tot ceea ce citești sau afli pe o cale sau alta. Vorba bătrânească zice: „Învățăm cât trăim“. Cu alte cuvinte, revizuim, criticăm cât trăim, pentru că nu totdeauna vedeam la fel, în diferitele momente ale vieții, aceleași lucruri. Și chiar în același moment istoric, opiniile a doi oameni referitoare la același fenomen, eveniment etc. diferă în funcție de educația sa, de bagajul său informațional și, îndeosebi, de glوريا sa, diferă în funcție de capacitatea sa de judecată: „*Non idem est si duo dicunt idem*“ – „Nu este același lucru dacă doi oameni spun același lucru“, ne învață Eminescu în poezia cu acest titlu: pentru că fiecare vede lucrurile în felul său. Dar acest relativism și diversitate de opinii pot fi corectate sau aduse la un numitor comun, la un consens prin comunicare interpersonală și interinstituțională, prin dezbateri, prin instruire, prin cultură și prin experiența îndelungată de viață a indivizilor și instituțiilor statului, ale societății, dar în nici un caz prin *ucaz*, prin interzicerea cercetării și prin impunerea unor „adevăruri“ definitive. Expresia „Mintea Românului de pe urmă“ tot aceasta spune. „Toamna se numără bobocii“ – adică în toamna vieții, după îndelungile comparații, verificări de o viață, după dobândirea flerului necesar, pe care unii îl numesc experiență, alții înțelepciune sau altfel. În industrie există faimoasele S.D.V.-uri – adică „scule, dispozitive și verificatoare“, pentru a produce un lucru bine făcut. Există chiar „*Tratatul despre lucrul bine făcut*“, al lui Kotarbinski. Știința se face prin comparații, măsurători, verificări. Iar cunoașterea a ceva, *știirea* despre ceva creează *știința*, iar aceasta creează *conștiința* – care, cum spune Hegel, este „știința despre sine“. În forma modernă a pedagogiei, ideea se exprimă prin sintagma „educația permanentă“, realizată prin diferite forme de organizare a instruirii. Adică nu mai sunt suficiente acum cele patru clase primare, care erau suficiente în urmă cu o sută de ani, sau, în țările subdezvoltate, până acum câteva decenii, deoarece cunoașterea și, îndeosebi, acumularea de noi cunoștințe avansează în progresie exponențială și omul trebuie să învețe toată viața, adică, implicit, să-și revizuiască, permanent, cunoștințele, bagajul de informații, în funcție de care să-și modifice comportamentul și interrelaționarea cu semenii. Încă Aristotel, în introducerea la *Etica Nicomahică*, spunea că tineretul nu este un bun auditor al științei politice și, deci, al practicării politicii – adică al „participării la viața cetății“, căci acesta este sensul genuin al expresiei „a face politică“, în sens larg: a participa la treburile statului, ale *polis*-ului, și nu a face politicianism, adică a face coterii de partid –, spunea, ziceam, că „nu este un bun auditor al științei politice fiindcă nu are experiența vieții!“ Deci, trebuie să învețe –

permanent, acum, în epoca revoluției științifice și tehnice – și să capete experiență, înțelepciune, dobândită prin revizuirea permanentă a ideilor, a cunoștințelor căpătate în gimnaziu cu cele din facultate, apoi, cu cele dobândite la locul de muncă, în relațiile cu semenii. Dacă revizuirea cunoștințelor, informațiilor, ideilor pe plan individual este strict necesară pentru succesul în viață, mai ales în această etapă a *tranzienței* – cum se exprima Alvin Toffler acum patru decenii în *Future Shock* –, adică a *schimbării accelerate*, de ce să fie pus la index revizionismul istoric, adică necesitatea de a studia, analiza, cerceta *critic* toate aspectele istoriei care, în lumina ultimelor informații în domeniu, trebuie modificate, completate, corectate? De exemplu, legenda despre Wilhelm Tell, care este doar o legendă, căci personajul nu a existat ca persoană fizică?! Pentru că vor unii să rămânem închistați în anumite dogme ale gândirii croite de ei – cum a făcut Roller, de exemplu, în anii '50, sau cum face poliția gândirii acum, prin O.U.G. nr. 31/2002 – pentru a ne încorseta mintea și viața, pentru a ne băga mintea în „patul lui Procust”?! Dar nu tăindu-ne picioarele, ca să nu mai mergem la bibliotecă, ci capul, ca să nu mai gândim deloc?! Pe plan social și cultural, „Revizionismul Istoric” este marea aventură spirituală a cunoașterii europene încătușate de legile totalitarismului – fascist, comunist, neocomunist, mondialist – contemporan contra adevărului, a omeniei și a lui Dumnezeu, marea aventură a spiritului european către sfârșitul secolului XX. Ca atare, „Revizionismul istoric” nu se limitează la ultimul război mondial, la o epocă sau o țară ori regiune anume. *Fiind vorba de o metodă de cercetare, de cunoaștere, nu de o ideologie*, el se aplică la întreaga istorie. În sens mai general, revizionismul – să-i zicem, mai bine, criticismul – se aplică și se practică din totdeauna în toate domeniile cunoașterii, așa cum am încercat să subliniez prin paralela cu faimoasa constantă matematică Pi. Revizioniştilor li se poate atribui calificativul de „negaționişti” doar sub precizarea expresă că ei *neagă* propaganda holocaustică, ceea ce revine la a spune invers, că *afirmă* deplina ei falsitate! Din păcate, termenul „revizionism” nu este prea fericit ales, întrucât nu este suficient de adecvat și, apoi, a fost compromis, pe plan internațional, chiar de Lenin, care era adeptul revoluției și îi arunca în față lui Karl Kautsky epitetul insultător de „revizionist” pentru că era adeptul reformelor treptate, ceea ce presupunea revizuirea teoriei marxiste a revoluției – care era calea propusă de Marx și de Lenin pentru răsturnarea regimului capitalist; Troțki mergea și mai departe: era adeptul „revoluției permanente”.

Evident, unii, prinși în capcana virulentei, falsei și incontinentei propagande holocaustice, au preluat, prin inerție, prin însușire necritică, prin psitacism, această idee a caracterizării revizioniştilor ca „negaționişti” – care este gândită ca un fel de blam tot așa de dur precum era în anii '50

cuvântul și, totodată, acuza „Oportunistule!“, care te putea băga și la închisoare prin simpla ei proferare – și o susțin în siajul acestei propagande. Într-adevăr, s-a ajuns ca acuza de negaționist să fie folosită ca o lance de către susținătorii propagandei holocaustice, pe care o aruncă în luptă oriunde au ocazia, tot așa cum în mai toate filmele americane apare, cum am spus, ba un antebraț tatuat cu un număr de deținut de lagăr german, ba o kipă, ba o referire la Auschwitz. Un exemplu îl oferă prefațatorul cărții lui Reynald Secher, *VANDEEA: DE LA GENOCID LA MEMORICID*, Gilles-William Goldnadel, care după nume pare a fi jidan și care spune, spre sfârșitul prefeței: „Aceeasi metodă e utilizată de către negaționiști pentru genocidul evreilor“.

Unii dintre acești istorici/cercetători „revizioniști“, care, în fond, ar putea să fie numiți – cum am sugerat, ca fiind mai adecvat conceptului – criticiști, au fost ei înșiși internați în lagăre de concentrare, ca, de exemplu, Paul Rassinier, care a venit din lagăr, este necesar să repet, în stare de invaliditate 100 la sută – și, deci, ar fi cel mai îndreptățit să fie ranchiunos contra celor care au organizat universul concentraționar. Dar, deși suferind din cauza lagărelor prin care a trecut, s-a revoltat contra propagandei holocaustice, tocmai fiindcă era falsă, tendențioasă, promovată exclusiv pentru a fabrica bani, îngrășând pipota unora ca Elie Wiesel & comp.

Primii „revizioniști“, în sensul că au fost primii care au denunțat dogma holocaustului lansată de propaganda bazată pe hotărârile luate în cadrul Procesului de la Nürnberg, de Tribunalul Militar Internațional, au fost: Maurice Bardeche, care publică, în 1948-1949 două volume, *NUREMBERG ou la Terre promise – Nuremberg sau Țara promisă* și *NUREMBERG ou Les Faux Monnayeurs – Nuremberg sau Falsificatorii de Bani*, în Editura Les Sept couleurs; în 1949 Gaston-Armand Amaudruz publică, la Paris, „*Ubu justicier au premier procès de Nuremberg*“, cu o prefață de P. Hofstetter, cu o nouă ediție, Akribeia, în 2008; conform unui articol publicat de Sylvie Arsever, în ziarul *Le Temps* din 11 aprilie 2000, „*Gaston-Armand Amaudruz a été condamné à un an de prison ferme*“ (vezi precizarea pe http://fr.wikipedia.org/wiki/Gaston-Armand_Amaudruz). Tot atunci, Paul Rassinier, fostul deținut de la Buchenwald și Dora (lagărul german unde s-au fabricat faimoasele rachete zburătoare V1, V2 și alte arme ultrasecrete pe atunci), a publicat cele două volume care formează *Minciuna lui Ulise*, accesibile gratuit pe Internet la www.vho.aaargh. În anii '50, Paul Rassinier publică și alte cărți, cum am relevat mai sus, care, treptat, deschid drumul a ceea ce se va numi, ulterior, „revizionism“ – **în nici un caz negaționism**. Negaționismul este vorba cu care exterminațiunii îi măscăresc, ca țigani, pe revizioniști. **Revizioniștii nu neagă, căci ceva care nu s-a petrecut niciodată nu poate fi negat**. Revizioniștii nu neagă, ei afirmă, corectând erorile produse din cauze

diverse – în principal a insuficientei cunoașteri a problemei analizate –, sau înlăturând dogmele menținute în mod interesat de anumite cercuri mai mult sau mai puțin oculte, cum este și dogma holocaustului, prezis cu opt decenii înainte de a fi „oficializat” prin deciziile pârinitoare și, deci, complet false ale T.M.I. Dușmanii revizioniştilor, exterminaționiştilor, îi califică astfel, cu epitetul „negaționişti”, aruncat în față ca pe un scuipat, ca pe un blam, inițial moral, devenit, apoi, penal prin legi de tipul Fabius-Gayssot. În propaganda holocaustică expusă atât pe Internet, cât și în toate *mass media*, atât cele obișnuite, cât și cele de specialitate, revizioniştilor sunt categorisiți ca „negaționişti” în spiritul autentic atât al terorii staliniste din anii '50, din spatele „cortinei de fier”, cât și al terorii mccarthyste din fața aceleiași „cortine”, numite „zona liberă”, occidentală, „democrată”. Așa începe și articolul 6 al O.U.G. nr. 31/2002, dar în forma corectată de Legea 107/2006, ca să fie mai *shocking* și, deci, mai amenințător: „Negarea în public a holocaustului...”. Adică se admite exhibarea în public a pederăștilor, a sodomiștilor, fără să fie condamnați pentru încălcarea moravurilor statuate încă din vremurile biblice, dar negarea în public a holocaustului se pedepsește! În textul inițial al O.U.G. nr. 31, formularea începe așa: „Contestarea și negarea în public a holocaustului...”, fiindcă cei care au conceput și redactat textul ordonanței erau niște tâmpiți care nu știau limba română – în mod cert erau alogeni – și au comis acel pleonasm: a zice „contestarea și negarea” este echivalent cu a spune „babă bătrână”! De fapt, la rigoare, exterminaționiştilor sunt adevărații negaționişti, întrucât, treptat, din aproape în aproape, ei sunt obligați să nege foarte multe adevăruri pentru a-și impune dogmele.

Thies Christophersen este un alt revizionist, martor ocular al inexistenței holocaustului. Thies Christophersen a fost la Auschwitz, dar nu ca deținut prizonier, ci ca ofițer, demobilizat, după ce și-a pierdut o mână pe frontul antisovietic. La Auschwitz a fost șef al unui laborator de cercetări în legătură cu fabricarea cauciucului natural din pădădie și alte plante, de exemplu rostopasca. El era singurul bărbat, în fruntea unui grup de vreo sută de jidănci, pe care le ocrotea și care, la rândul lor, îl ocroteau și ele. Soția lui Christophersen era profesoară de engleză la Hanovra, dacă nu mă înșel. În vara lui 1944, când și-a vizitat soțul la Auschwitz, a venit îmbrăcată ca vai de ea, jerpelită, cu o valiză scrijelită, al cărei capac de abia se mai ținea în balamale, cu un pardesiu răpănos și fără nici o rochie de schimb. După un sejur de o lună la Auschwitz, d-na Christophersen a plecat îmbrăcată ca o vedetă, înnoită complet: pardesiu nou, valiză nouă din piele de crocodil, nu mai știu câte rochii și fuste, două sau trei kg de unt (!) – toate procurate prin intermediul mafiei jidănești foarte eficiente, „procuratoare”, din super-kibutz-ul Auschwitz.

Robert Faurisson este autorul revizionist cel mai prolific: a scris șapte volume de „*Scrieri revizioniste*“, dar în care nu a folosit niciodată cuvântul negaționist, deoarece este o noțiune incongruentă cu concepția sa despre modul în care trebuie descrisă realitatea istorică pe care a trăit-o. Drept răsplată că i-a apărat onoarea reflectată de adevărul istoric, Franța l-a lăsat de izbeliște și a fost bătut de sioniștii deranjați de adevărul reflectat de scrierile sale.

De fapt, Revizionismul s-a manifestat chiar în timpul procesului de la Nürnberg: acuzatul Julius Streicher (ziarist care nu deținuse nici o funcție oficială pe timpul războiului) a spus clar că nu crede în povestea genocidului celor șase milioane, care nu se sprijină pe nici un document sau dovadă credibilă și care, din punct de vedere tehnic, este o imposibilitate (http://en.wikipedia.org/wiki/Julius_Streicher).

Pentru că a afirmat acest lucru, Julius Streicher este considerat primul revizionist istoric, în sensul științific perfect al cuvântului, adică, în esența sa, primul criticist istoric. El a cerut atunci o dovadă, un argument irefutabil cu privire la ceea ce procurorii și judecătorii sovieto-anglo-americiano-francezi afirmau. Firește că nu i s-a dat nici o dovadă, ci ștreangul: cf. <https://www.youtube.com/watch?v=rR073nnbbE4>.

Astăzi, după aproape 70 de ani, Faurisson și toți istoricii revizioniști cer o dovadă concretă, un argument imbatabil, de exemplu:

- un document semnat de Hitler sau alt mare demnitar nazist care să ateste o politică oficială de distrugere a jidanilor;
- un ordin al comandamentului OKW sau al vreunui mare comandant de divizie, armată sau măcar regiment, prin care se ordona uciderea domnilor jidani pentru simplul fapt că erau jidani;
- o cameră de gazare sau un camion de gazare, despre care se pretinde că ar fi fost instrumentele crimei nemaiauzite
- Numele unui singur om măcar, cu dovada clară că în ziua cutare, la ora cutare, în cutare loc și cutare context, a fost gazat într-o cameră de gazare care ar trebui arătată sau măcar descrisă etc.;
- instrucțiunile sau normele tehnice de utilizare a unei camere de gazare sau a unui camion de gazare. Astfel de instrucțiuni există și pentru o râșniță de cafea sau un mixer de bucătărie. O armă oarecare, un pistol sau un pistol-mitralieră AKM comportă un manual cu o schiță amănunțită, instrucțiuni de utilizare, măsuri de protecție etc. Cine poate să creadă că o instalație de complexitate a unei camere de gazare se poate vinde/exploata fără o schiță tehnică?

La aproape șaptezeci de ani după război, nimic din toate astea nu s-a prezentat în fața Istoriei. Cum s-a văzut în fotografiile etalate de propaganda holocaustică, pe bidoanele cu gaz Zyklon B erau inscripționate cuvintele: *Achtung! Danger!* Or, în fotografiile – truate, evident – în care

figurau soldații germani care evacuai camerele de gazare erau prezentați cu mâinile în șold, fără măști de protecție, fără mănuși și, culmea!, cu țigara în gură! Adică ceva ca în filmele cu proști. În schimb, Istoria a înregistrat promulgarea a diverse ordine cunoscute și necunoscute, a unor legi cunoscute și necunoscute, prin care se interzice cercetătorilor științifici să își facă munca lor de cercetare pentru a lămuri aspectele nebulose, tenebroase, obscure din motive istorice sau ținute în mod deliberat în întuneric de către cei care ascund documente și arhive – așa cum este cazul cu arhivele de la Auschwitz, capturate de sovietici și ținute sub obroc.

Studierea laborioasă a documentelor arhivelor și cercetările aprofundate, pe teren, ale revizionistilor au dus la clarificări majore și, implicit, la impunerea în conștiința opiniei publice internaționale a **convingerii și a demonstrației că, de fapt, holocaustul nici nu a existat**, ci e doar o gogoriță diabolică a sionismului în scopul extorcării de bani a credulilor sau, zis mai propriu, a proștilor, buni de buzunărit.

Așadar, până să apară această trecere în revistă a articolelor a lui Don Heddesheimer, despre cum va fi holocaustul și cum a fost el descris de jidani, au existat și istorici sau deținuți în lagărele de concentrare naziste care s-au simțit exasperați de aberațiile debitate de sioniștii denigratori, cel mai prolific fiind – cum l-a citat, în *Introducere* și în bibliografie, chiar Arthur R. Butz – Paul Rassinier. Dintre aceștia, autnumiți „revizionști” și, apoi, insultați de alții ca „negaționști”, enumerăm câțiva: Robert Faurisson, *Les Victoires du révisionnisme*, le 11 Décembre, 2006 [142]; „Auschwitz Survivor Claims Elie Wiesel is an Impostor”, March 4, 2009 [143]; Germar Rudolf [144], „Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of 'Truth' and 'Memory'” [145]; Carlo Mattogno, *Auschwitz: Open Air Incinerations*[146]; Santiago Alvarez, Pierre Marais, *The Gas Vans: A Critical Investigation* [147]; Germar Rudolf, Carlo Mattogno: *Auschwitz Lies—Legends, Lies, and Prejudices on the Holocaust* [148]; David Hoggan, *The Myth of the Six Million* (1969) [149]; Thomas Dalton, *Debating the Holocaust: A New Look At Both Sides*, New York, 2009 [150]; Richard Harwood: *Did Six Million Really Die? The Truth at Last* [151]; Don Heddesheimer: *The First Holocaust—Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One* [152].

Cu timpul, „revizionștii” au devenit tot mai mulți și, pe măsura extinderii cercetărilor în profunzimea documentară și în timp – dincolo de Al Doilea Război Mondial –, tot mai mulți dintre ei au devenit, la propriu, negaționști tot mai vehemenți, dar nu ai holocaustului, căci era ceva care nu a existat, ci ai propagandei holocaustice, manifestate virulent încă din 1900 și continuate și acum. Numele și lucrările lor sunt în librării și pe site-ul general <http://www.vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html> sau pe

http://en.wikipedia.org/wiki/Holocaust_denial. Printre creatorii curajoși ai literaturii în care se neagă, documentat, holocaustul, așa cum am mai arătat inclusiv în articolul „Literatura holocaustică: cașcavalul secolului” [153], se numără cercetători de pe aproape toate continentele și aparținând, deci, multor națiuni, unii fiind chiar evrei, enumerați în bibliografia mării cărți *MISTIFICAREA SECOLULUI XX*, a lui **Arthur Butz**, dar și mulți alții: Abraham Léon, Adrien Arcand, Jean-Marie Boisdefeu, **Maurice Bardèche**, Joaquín Bochaca, Antonio José de Brito, Carlos W. Porter, Enrique Aynat, Eric Delcroix, Paul Eisen, Israel Shamir, **John Mearsheimer**, Stephan Walt, J.-A. Mathez, Norberto Ceresole, J. B. Pranaitis, Paul Rassinier, **Wilhelm Stäglich**, Moshe Sharett, Livia Korach, Thies Christophersen, Vincent Monteil, Mark Weber, Stephen Sizer, Herman Otten, Douglas Reed, Joel S. A. Hayward, Edwin M. Wright, Robert Faurisson, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Lenni Brenner, Carlo Mattogno, David Hoggan, David Irving, Barbara Kulaszka, Serge Thion, **Don Heddesheimer**, Bruno Gollnisch, Edward S. Herman, Roger Garaudy, Ingrid Weckert, Charles E. Weber, Jack Bernstein, Theodore J. O’Keefe, Josef Ginsburg, Allan C. Brownfeld, Israel Shahak, John Sack, **Alfred M. Lilienthal**, **Benjamin Freedman**, Naomi Seidman, Noam Chomsky, Uri Avnery, Victor Ostrovsky, David Duke, Lasse Wilhelmson, Richard E. Harwood, Maxime Pale și mulți alții. Unii dintre ei au fost agresați fizic, în repetate rânduri, precum au pățit Robert Faurisson și Serge Thion, alții au fost amendați și/sau condamnați la închisoare, precum Roger Garaudy, Jürgen Graf, David Irving, Germar Rudolf, Ernst Zündel, iar unii au fost chiar uciși de către organizațiile teroriste, precum ziaristul canadian Serge Monaste. Vedeți și *L’assassinat du P. Thomas* [154]. Desigur, există și poziții mai nuanțate, ca a lui Norman Finkelstein, ai cărui părinți au fost în lagăre de concentrare și, de aceea, afirmă că a existat un holocaust, dar denunță propaganda deșănțată prin care s-a creat „industria holocaustului”, adică o formă de „exploatare a suferinței evreiești”. Dar, chiar și așa, după ce, inițial, cartea lui a fost complet ignorată de presa holocaustică, în speranța că va trece neobservată, a fost potopit cu o grămadă de invective, ulterior, așa cum le descrie, batjocoritor, în cele două prefete. Același tratament l-a suferit și Israel Shahak, despre care un ziar american a scris că a murit, iar când s-a dus la redacția respectivă să demonstreze că trăiește, a fost complet ignorat și el și nu s-a publicat nici o dezmințire a falsei știri!

12. Perfidia jidănească diabolică [155]

Recent, munca laborioasă a împătimiților pentru adevăr și, totodată, a revoltaților de turpitudine a fanilor și activiștilor propagandei holocaustice – fie ei simpli publiciști sau miniștri, ambasadori (ai S.U.A., Israelului etc.) –, a produs o altă colecție a aparițiilor în presă cu referiri la „holocaust” și „șase milioane de evrei”, care semnaleză că primul text (găsit până acum) a apărut încă din 1869. Colecția poate fi citită aici: „256 Erwähnungen von 6.000.000 Juden vor Bekanntmachung durch die Nürnberger Prozesse” [156]. Spre deosebire de colecțiile anterioare, care, toate, încep cu articolul rabinului Stephen S. Wise, din *New York Times*, din 11 iunie 1900, aceasta începe cu un articol din *MEMPHIS DAILY APPEAL* [157], Tennessee, 7 November 1869 [158] care – atenție! – citează ziarul cu numele bizar *The Hebrew National*: „**The Jewish People.** *The Hebrew National, of London, says that there are six millions Jews in the world. It is a remarkable fact that the numbers of this wonderful people have not materially increased or diminished since the time of King Solomon. Persecuted as no other people have ever been...*” etc. – „**Poporul iudeu.** *The Hebrew National, din Londra, spune că există șase milioane de iudei (Jews) pe glob. E un fapt notabil că totalul acestui minunat popor nu s-a diminuat simțitor de pe vremea regelui Solomon. Persecutat cum nu a fost vreodată nici un alt neam, și-a păstrat credința strămoșească și, de-a lungul a sute de ani, a riscat să fie exterminat în aproape orice moment, în aproape oricare dintre regatele Europei, iar unii dintre membrii lui au fost omorâți în fiecare an prin torturi dintre cele mai crude, dar nu și-a pierdut prea mult din efective de-a lungul tuturor acelor vremuri întunecate (...)*” etc. (Fig. 2).

Spun că e „bizar” numele ziarului „*The Hebrew National*”, deoarece e greu de înțeles cum putea exista un ziar cu numele „*Evreul Național*”, în interiorul Imperiului Britanic, la anul 1869, de vreme ce nu exista națiunea evreiască și nu avea să existe nici după 1948, când s-a înființat *statul* Israel. Analiza conținutului acestui articolaș de 36 de rânduri într-o coloană îngustă, precum și a contextului paginii *The Sunday Morning Appeal*, foarte mari, a ziarului *MEMPHIS DAILY APPEAL* atestă că este vorba de un articol publicitar tipic, de propagandă. Într-adevăr, un ziar din *statul* american Tennessee citează ziarul londonez *The Hebrew National*, fără a indica data apariției, numărul etc. – din această cauză eu cred că nici nu a existat acel ziar –, ca să ne spună ce: că, actualmente, iudeii – neamul lui Israel, la grămadă, fără să facă, evident, o distincție între evreii din Palestina lui Solomon și jidanii din Rusia – sunt în număr de **șase milioane**

pe **tot globul**, că această pondere demografică a rămas **constantă** de la Solomon încoace (deși nu există statistici demografice în acest sens), că au fost persecutați de-a lungul secolelor – mulți fiind chiar uciși, anual, dar, miraculos, numărul lor a rămas constant (deci ponderea natalității a fost egală cu a mortalității, indiferent că aceasta putea fi provocată de boli normale, personale, de epidemii, de uciderea indivizilor prin fenomenul persecutării istorice a evreilor „pe tot globul“ etc.); că iudeilor le este bine, acum, în statele civilizate, că este de așteptat să prospere în viitor etc. – căci „casa lui Israel este un miracol întruchipat – o mărturie în fața ochilor acestui necredincios secol al XIX-lea, o mărturie în sprijinul adevărilor din profeții începând de la Moise până la Malachia“[159]. Deși exprimarea „pe tot globul“ este neînțemeiată și este doar o formulă tipică de presă pentru a-și impresiona cititorii, persecutarea evreilor este, totuși, un fapt consemnat cert de istorie: Traian Romanescu expune, pe ani, începând din anul 1.000 î.e.n. până în 1945 (cf. *MAREA CONSPIRAȚIE EVREIASCĂ*, pag. 204-208), evenimente și nume ale regilor și împăraților vremii care au emis decizii de alungare, de persecutare sau chiar de exterminare a evreilor și, apoi, și a jidanilor.

În restul paginii, uriașe, *The Sunday Morning Appeal*, se relatează ceva despre Mark Twain, despre biserica presbiteriană, despre morală la Paris și alte știri și reclame, poate utile pentru cititorii ziarului. Acest articol este fără autor, ca și toate celelalte. Ceea ce atestă, încă o dată, că pagina este de strictă publicitate. Chiar dacă textul analizat se pierde în negura timpului pentru cititorii obișnuiți și nu s-ar mai fi aflat de el dacă acribia cercetătorilor revizionişti nu l-ar fi dezgropat, printr-o muncă de Sisif, din arhiva ziarului, este important de subliniat, în cadrul luptei contra escrocheriei holocaustice, că ideea **constanței demografice** a evreilor de la Solomon până în 1869, de **șase milioane** de indivizi pe tot globul – în ciuda persecutării lor, **reale** (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Persecution_of_Jews) de care au avut parte în aceste milenii „întunecate“ – **contrazice** în mod absolut propaganda holocaustică susținătoare a exterminării jidanilor de către Germania, între anii 1939-1945, în număr tot de „șase milioane“! Mai mult, dacă pe vremea așa-zisului rege Solomon (971-931) evreii erau în număr de șase milioane și, conform acestui articol, au rămas așa în toată LUMEA până la 1869, deci, dacă începând cu un mileniu înainte de Hristos și încă două milenii după – în total trei milenii! – evreii și-au menținut dimensiunea demografică la același număr, de șase milioane, atunci înseamnă că ei rămăseseră și în 1939, când a început Al Doilea Război Mondial, tot atâția. Dacă nemții au omorât „șase milioane de evrei“ în intervalul 1939-1945, înseamnă că i-au ucis pe toți. Atunci cum au apărut evreii de acum? Prin generație spontanee?! Conform unor statistici, acum ar fi, în toată lumea, după unii,

circa 13,3 milioane de evrei, iar după alții 13.746.100 (cf. <http://www.simpletoremember.com/vitals/world-jewish-population.htm> și, respectiv, <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Judaism/jewpop.html>). Nu-s cam mulți, dacă Germania i-a ucis pe toți? Sau s-a întâmplat ca în bancul cu Ilie, care a trimis-o pe nevastă-sa la mare, dându-i cinci lei de cheltuială, ca să se distreze și ea un pic. După vreo săptămână, consoarta i-a scris: „Dragă Ilie, îmi place la mare, e soare, ți-am luat blugi, mi-am luat și ie, din cinci lei, mai am o mie!“! Așa e bancul cu Ilie – nu e nici o aluzie la escrocul internațional Elie Wiesel, care a fost escrocat de coreligionarul său, escrocul american Bernard Lawrence Madoff, director la bursa NASDAQ (cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Bernard_Madoff)!

Este necesar să repet, sintagma „holocaustul jidanilor“ apare **prima dată**, în căutările de până acum, într-un articol din *THE NEW YORK TIMES* [160], 7 Mai 1899 [161]: „*Un american la Sevilla* (...) În această piață, citim, a fost o dată un înfiorător holocaust al jidanilor; sub picioarele noastre, ni se spune, e un morman de oseminte umane și cenușă (...)“. Vedeți fig. 3. Puteți citi articolul integral aici: <http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res=F40E14FC395913738DDDAE0894DD405B8985F0D3>. Într-adevăr, autorul anonim american al articolului din 1899 se referă la o situație reală, descrisă astfel de Gabriel Constantinescu: „Spre deosebire, însă, de pătura conducătoare, populația creștină din Spania era profund ostilă evreilor, în care vedea cauza tuturor relelor din țară. În această stare de spirit, nu este de mirare că predicile antiiudaice ale lui Ferrán Martinez, vicarul din Sevilla, au avut o puternică influență asupra mulțimilor. Pe lângă deosebirile de ordin religios, predicatorul îi acuza pe evrei de comportament arogant în raporturile cu populația creștină și de acumulare de bogății dobândite pe căi necinstite. La îndemnul său, în ziua de 15 martie 1391, creștinii din Sevilla au atacat cartierul locuit de evrei, incendiind clădirile și măcelărind tot ce le-a ieșit în cale. Din cei peste 20.000 de evrei, cât număra comunitatea iudaică, peste 4.000 au fost uciși. Mulți, pentru a-și salva viața, au trecut la creștinism.

De la Sevilla, tăvălugul antisemit, aducător de moarte, se va rostogoli peste tot întinsul Spaniei, punând capăt epocii de strălucire a iudaismului în acest colț al Europei. O parte dintre evreii spanioli – *sefarzii* – se vor refugia în Olanda, în țările musulmane, de unde unii, stabiliți inițial în Imperiul Otoman, vor ajunge pe meleagurile noastre. (...). Evreii rămași în Spania vor avea un destin trist. Pentru a-și salva viața, cei mai mulți dintre ei se vor încreștina formal. Populația creștină îi privea, însă, cu neîncredere, stigmatizându-i cu numele de *marranos* (blestemați) și îi ura mai mult decât pe evreii rămași fideli iudaismului. Și pentru ca paharul suferințelor să se umple, după ce tribunalele Inchiziției s-au instalat

temeinic în Spania, la 31 martie 1492, Regii Catolici Ferdinand și Isabela au semnat decretul de expulzare din țară a tuturor evreilor nebotezați (*Evreii în România*, pag. 34-35).

În același stil ca Andrei Oișteanu-Ogenstein, Léon Poliakov expune și el acest eveniment, dar din perspectiva lui de jidan promotor al holocaustului. «Începând cu anul 1378, arhidiaconul Ferrando Martinez de Ecija, fostul confesor al reginei-mamă, ținea la Sevilla predici împotriva evreilor și asmuțea împotriva lor populația creștină, „făcând-o să aibă oroare de oamenii aceștia”⁽⁶⁴⁷⁾. În mod samavolnic, el își mai arogase și drepul de a hotăr, înm calitate de judecător aclesiastic, în litigiile dintre creștini și evrei. Atunci când regele, „temându-se de daunele pentru trup și suflet”, i-a ordonat să înceteze agitația, el n-a ținut seama de porunca acestuia. Comparându-se cu profeții lui Israel, cu Isaia și cu Ieremia, și chiar cu cel mai mare dintre toți – cu Moise, care nu se temuse să braveze mânia faraonului –, el replicase: „...nu mă pot abține să nu predic și să nu spun despre evrei ceea ce a spus despre ei Dumnezeu nostru Isus (*sic*) Hristos în Evanghelii...”. De altfel, el era convins că acționează penru binele intereselor regale. Oare nu-i sfidau și nu-i înșelau evreii pe regii și pe principii acestui pământ, tot așa după cum îl sfidaseră și îl mințiseră pe Dumnezeu? Acestor explicații pe care le dădea regelui, Ferrando Martinez le mai adăuga în predicile sale antiseminte și alte comentarii (...)

Fapt este că, mai mult de doisprezece ani, Martinez și-a continuat nesancționat agitația, cerându-le enoriașilor săi să-i expulzeze pe evrei din orașe și sate, și să le dărâme sinagogile. Incapabili să-l oprească, decât poate cu ajutorul unor daruri, și cu intermitențe (o dispută obscură îi adusesese față în față, în 1388, pe Martinez și pe purtătorul de cuvân al *aljamei*, în legătură cu un cupon de stofă), evreii se temeau de ce-i mai rău. Faima agitatorului începuse să se răspândească în întreaga Spanie. Se pare, totuși, că, până în vara anului 1391, predicile sale nu provocaseră încă excese sângeroase. E drept, documentele de care dispunem nu lămuresc decât câteva aspecte ale campaniei sale; lacunele acestea te pun pe gânduri: pe ce protecții și pe ce complicități se baza el, pentru a-i putea sfida în același timp și pe rege și pe arhiepiscopul său? Amândoi, Ioan I, regele Castiliei, și Barroso, arhiepiscopul Sevillei, muriseră la distanță de câteva zile, la sfârșitul anului 1390. Scaunul episcopal rămăsese multă vreme vacant, iar succesorul la tron, Henric al III-lea, avea doar zece ani. Ațățătorul sevillan a profitat de acest interregn de fapt, pentru a-și înzeci propaganda. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate: pe data de 6 iunie 1391, după câteva încăierări, poporul dezlănțuit a năvălit în cartierul evreiesc; toți evreii care n-au apucat să se ascundă au fost somați

să se convertească; majoritatea se grăbiseră să îmbrățișeze crucea, restul au fost masacrați pe loc» [162].

Firește că acea plăcă comemorativă a fost pusă de organizațiile jidănești din Spania. E cazul ca Primăria din Sevilla să o dea jos. Dar e necesar să facem o hermeneutică a textului lui Léon Poiakov. Farsorul Poliakov scrie, evaziv prin acel „poate”: „Incapabili să-l oprească, decât poate cu ajutorul unor daruri...”, dar și fariseic, pentru că evită să folosească expresia corectă: „să-l corupă, mituindu-l cu ajutorul unor daruri”. Există multe texte ale unor istorici reputați care consemnează, consecvent, că una dintre modalitățile curente ale evreilor/jidanilor de a se insinua în societate era coruperea autorităților de care depindea parvenirea lor.

De când a fost găsită, în ziarul din Tennessee, acea primă semnalare a expresiei „șase milioane de iudei (*jews*)”, au mai fost depistate încă nouă texte cu menționarea expresiei „șase milioane de iudei” până la publicarea, în 11 iunie 1900, a „Mesajului” longevivului tartor-rabin Stephen Samuel Wise.

Apropo de *The Hebrew National*, e necesar să menționez că a mai existat un ziar cu un titlu similar, *The American Hebrew* [163], care a făcut presiuni asupra României, cu ocazia pertractării condițiilor impuse prin Tratatul de la Berlin (1878) [164], când, sub pretextul „persecutării” jidanilor din țara noastră, ni se cerea – îndeosebi de către Adolphe Crémieux (născut Isaac Moïse) [165], fondatorul și președintele Alianței Izraelite Universale [166], unul dintre detractorii acerbi ai României, care, la venirea în România pentru a face presiuni, a încercat să mituiască Parlamentul oferind României 25 de milioane de franci împrumut, în vederea modificării art. 7 din Constituție – ni se cerea, spuneam, împământenirea lor masivă, la grămadă, nu individual, cum se procedează în orice alt stat. Ziarul *The American Hebrew* publică, la 31 octombrie 1919, articolul „*The Crucifixion of Jews Must Stop!*” – „Crucificarea jidanilor trebuie oprită!”, scris de către Martin H. Glynn [167], „Former Governor of the State of N. Y.”, adică, nici mai mult, nici mai puțin decât „fostul guvernator al statului New York”, care, în acest text, folosește de 7 (șapte) ori sintagma „șase milioane” – conform „ariei calomniei” adaptate: „Minte, minte, căci se va găsi măcar un prost care să te creadă”. (Cf. fig. 17).

Escrocheria holocaustului începuse să fie propagată – și, implicit, să fie strânși bani de la fraierii milostivi, dar nu pentru a fi distribuiți jidanilor amărășteni, ci ca să fie deturnați către consolidarea organizațiilor sioniste – cu **77 de ani înainte să fi început** infamul Proces de la Nürnberg, supranumit „al învingătorilor”, care a „stabilit” că fusese un holocaust, deși procurorii aceia nu aveau nici o dovadă, după cum a demonstrat, cu prisosință, Arthur R. Butz în *MISTIFICAREA SECOLULUI XX!* Dar

escrocheria holocaustului este practică, în formă continuată, de 145 de ani, de la semnalarea celei mai vechi apariții a unui articol al propagandei holocaustice!

Vedeți în ce constă nemărginita perfidie jidănească diabolică, mascată de o ipocrizie la fel de mare, în privința „Holocaustului unic“, a „Shoah“-ului?! Cu cel puțin 77 de ani înainte de 1946, propaganda holocaustică a tipat în presa controlată de „Jüden“ că „șase milioane de iudei“ **sunt** persecutați, maltratați, înfometați, pogromizați și **vor fi** uciși în „**holocaustul unic**“ – din care motive colectau sume mari de bani pentru salvarea lor, dar nu le-au dat nici un sfanț celor „maltratați“, celor în pericol de a muri în „holocaust“ –, iar după 1945, același propagandiști tipă mai tare, căci au prins curaj sub steagul Aliatilor, la fel, în toate *mass media*, că, **deja, fuseseră** uciși în „**holocaustul unic**“ „șase milioane de iudei“, deși nu au nici o evidență a respectivilor morți. U.R.S.S. a capturat arhivele de la toate lagărele aflate în teritoriile cucerite (adică aproape toate dintre cele existente), dar le ține la secret și doar arată amenințător cu deștul către unii, dându-le de înțeles: „Vedeți că noi știm altceva despre numărul total al morților!“ De ce nu le face publice?! Șantajează, cumva, pe cineva? Acum, cu același tupeu (*chutzpah*, termen din idiș, folosit acuzator de către mama lui norman Finkelstein la adresa activiștilor „industriei holocaustului“) care datează de 145 de ani, „holocaustul“ e clamat de impostori [168] și escroci ca Elie Wiesel [169], Radu Ioanid [170], Aurel Vainer, Mark Gitenstein [171], Răzvan Theodorescu, Centrul Wiesenthal al impostorului cu același nume [172] și mulți alții, precum și de lichelele autohtone, care au stabilit o zi de comemorare a „Holocaustului“ [173]! Mai mult, circulă tot mai insistent zvonul că guvernele postdecembriste, pe lângă restituirile ilegale de averi pentru jidanii care s-au întors după ce părăsiseră țara după 1945, și primiseră despăgubiri la emigrare, acum plătesc și „despăgubiri de holocaust“ unor așa-ziși „urmași ai victimelor holocaustului“.

Așadar, **nu au existat lagăre de exterminare a jidanilor și a țiganilor** pentru simplul motiv că erau jidani sau țigani. Au existat lagăre de concentrare pentru a se depune o muncă intensă, excesivă chiar, spre a face față necesităților de război și a suplini forța de muncă germană care lupta, din păcate, pe două fronturi, pe de o parte, contra civilizației decadente a Occidentului și, pe de alta, contra „comunismului“ din U.R.S.S. Un astfel de lagăr de muncă intensă a fost Auschwitz, unde exista cea mai mare și mai modernă întreprindere din lume în care se fabricau benzină și cauciuc sintetice în proporții industriale, necesare Germaniei, pentru armată și pentru civili. Dar nu a fost un lagăr de „exterminare“, cum minte cu nerușinare propaganda holocaustică. Se pare că la Auschwitz, în toți anii de război, au murit mai puțini oameni față de câți civili au murit în București, la bombardamentul anglo-american din 4 aprilie 1944, și la

Dresda – bombardamente comise în mod deliberat terorist, pentru demoralizarea popoarelor Germaniei și României, cum stabilise strategia Comandamentului Bombardierelor din Aviația Regală a Perfidului Albion: vezi, îndeosebi, Frederick Taylor, *DRESDA. Marți, 13 februarie 1945*. Editura RAO, 2008.

Legat de perfidia jidănească, e locul să mai relev un aspect important, dar trecut cu vederea: efectul vorbelor lui Shimon Peres asupra unor jidani. Astfel, în ciuda atenției îndelungate acordată de d-l Ion Coja „problemei evreiești” și, în speță, „problemei holocaustului”, manifestă și o anumită naivitate. După vizita în România, din august 2010, a lui Shimon Peres, revista electronică *historia.ro*, printre alte publicații electronice, a publicat acest text:

**„Evreii români, nemulțumiți de discursul
președintelui izraelian Shimon Peres“**

Reprezentanții Centrului Simon Wiesenthal s-au declarat uimiți și dezamăgiți de discursul de joi al președintelui israelian Shimon Peres, la București, când acesta a mulțumit României pentru salvarea a 400.000 de evrei la Holocaust, ignorând cei pe care regimul mareșalului Antonescu i-a ucis.

Membrii centrului au precizat că regimul mareșalului Ion Antonescu a jucat un rol cheie în masacrul estimat la 280.000-380.000 de evrei români și ucraineni, în timpul Holocaustului, se arată într-un comunicat de presă de vineri al Centrului Wiesenthal. Directorul centrului, istoricul Efraim Zuroff, citat în comunicatul de presă, a menționat că discursul președintelui Peres a fost de neînțeles, în contextul în care o comisie istorică în frunte cu Elie Wiesel a descoperit, în 2004, că regimul din România a participat, în mod semnificativ, la uciderea unei părți importante a comunității evreiești, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Astfel, potrivit istoricilor, evreii erau deportați, mai ales din Basarabia, Bucovina și ținutul Dorohoi. Aceștia erau duși în Transnistria, care avea rolul unui „gigantic câmp de ucidere a evreilor”. **„Deși președintele Peres a urmărit, în mod evident, să sublinieze un element pozitiv al istoriei evreimii românești și unul care a avut un efect benefic asupra dezvoltării statului Israel, faptul că nu a condamnat crimele oribile ale regimului Antonescu împotriva evreilor va avea consecințe nefaste, mai ales în România și Europa de Est, unde există o tendință, în societățile postcomuniste, de a nega sau minimiza rolul jucat de colaboratorii naziștilor în anihilarea evreilor”**, precizează sursa citată. Reprezentanții centrului Wiesenthal i-au cerut lui Peres să-și corecteze și clarifice „remarcile” de joi de la București, pentru a nu întări

opinia celor care vor să nege sau să modifice istoria Holocaustului, promovând o falsă echivalență între crimele naziștilor și comuniștilor.

Președintele izraelian, Shimon Peres, a declarat, joi, la București, că Israelul nu va uita niciodată că, în cele mai negre perioade ale istoriei, vremuri ale nazismului, România a ajutat la salvarea a 400.000 de evrei, care au venit în Israel și au ajutat la construirea acestui stat, dar și-au păstrat și identitatea și cultura și dragostea pentru România. Shimon Peres a adăugat că dorește să mulțumească pentru aceasta poporului român.

16 august 2010

Autor: Redacția revistei *historia.ro*.

Sursa:

http://www.historia.ro/exclusiv_web/actualitate/articol/evreii-romani-nemultumiti-discursul-presedintelui-israelian-shimon-

Trebuie să reținem că titlul articolului este eminamente greșit: după cum am mai spus, nu există „evrei români“, ci doar „evrei din România“.

D-l Ion Coja republică acest text zilele trecute, în 21 iulie 2014, sub titlul „Urmașii escrocului Simon Wiesenthal fac valuri“, la sfârșitul căreia postează acest comentariu:

«Comentez: Simon Wiesenthal este nemernicul care a lansat oribila minciună privind „săpunul evreiesc“, pe care germanii l-ar fi fabricat din materia primă oferită de evreii din lagărele germane de concentrare a evreilor și a altor categorii de persoane, în anii WW 2! Nu s-a sfiit secătura să dea și cifre exacte: 900.000 de evrei au trecut prin sinistrul malaxor! Nu există insultă mai gravă adusă ființei umane! Imaginând această performanță limită a ticăloșiei și a mizeriei umane, Simon Wiesenthal a contribuit decisiv la deprecierea crimei, a asasinatului în masă! Orice bolnav mintal cu apucături criminale s-a simțit un mic și nevinovat copil față de cei care au transformat un milion de ființe vii în detergenți, în săpun, în produse chimice de igienizare!... Sau în lampadare și abajururi, în marochinărie fină, prin des-pielitarea a mii de evrei!...

E de mirare că azi, când se știe bine că „săpunul evreiesc“ a fost o minciună și o batjocură la scară planetară, mai poate exista o instituție care să poarte numele poltronului și escrocului fără pereche care a fost acest Wiesenthal?!... Spusele domnului prim ministru izraelian SHIMON PEREZ sunt pentru mine dovada că se apropie momentul când în mod oficial Israelul va rosti declarații de recunoștință față de români pentru soarta și regimul de care s-au bucurat evreii din România în anii guvernării mareșalului ION ANTONESCU.

Dacă ar fi vreun om serios printre cei care au protestat împotriva spuselor d-lui PEREZ referitoare la anii guvernării mareșalului, acel evreu ar trebui să ceară schimbarea denumirii institutului! Căci puține sunt

persoanele al căror nume să merite mai mult a fi uitate! În niciun caz cinstite, omagiate! Aceeași este și situația lui Elie Wiesel „al nostru“, escroc în viață, care ar merita să înfunde pușcăria pentru substituie de identitate, pentru ofensă adusă omenirii etc. Evident, principala vină a lui Wiesel fiind aceea că există!»

La această postare a d-lui prof. Ion Coja am postat comentariul meu: «Este îmbucurătoare opinia favorabilă exprimată, dar să nu uităm că tot el a zis, acum câțiva ani, că „a cumpărat România“ (cf. <https://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8>; <http://www.antena3.ro/externe/shimon-peres-afaceristii-israelieni-cumpara-romania-41813.html>) – frază care i-a revoltat pe toți românii care au aflat de ea! De aceea, cred că atunci când a rostit aprecierea pozitivă dezavuată de escrocul Efraim Zuroff – continuatorul terorismului practicat de tardiv-defunctul Simon Wiesenthal –, nu a făcut decât să „dreagă busuiocul“. În fond, prin asta a încercat să strângă relațiile cu România, ca să faciliteze reîntoarcerea jidanilor aici. Fiindcă arabii au început să se trezească și există riscul pentru jidani ca arabii să se solidarizeze mai rapid decât ar putea să emigreze ei în România, unde de mult vor să înființeze „al doilea Israel“.

Ca atare, nu trebuie să fim amăgiți de acest „cântec de sirenă“, absolut ipocrit. Atâta vreme cât nemernici ca Efraim Zuroff, Elie Wiesel, Marco K. Katz, Muia Benjamin, Michael Shafir ș.a. ne agresează cu escrocheria holocaustului, nu trebuie să ne lăsăm păcăliți de o asemenea „*captatio benevolentiae*“ și să-i determinăm pe jidani să plece din România.

Pentru argumente suplimentare și alte aspecte, vedeți aici: <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/14/inselatoria-secolului-xx-51/>; <http://www.agentia.org/teoria-conspiratiei/doi-ani-de-cand-israel-a-cumparat-romania-vezi-video-307.html>».

Acest comentariu nu a fost publicat de d-l Coja. Probabil ca să nu-i supere pe prietenii săi jidani care pretind să fie numiți evrei sau, probabil, este convins de „prietenia“ propusă și de „aprecierea“ etalată de Shimon Peres. Consider această atitudine ca naivitate; fiindcă alt termen, deocamdată, nu găsesc. Apropo de faptul Shimon Peres că „ne-a propus prietenie“: e bine de știut că, pe o listă cu primii 13 prim-miniștri izraelieni teroriști, președintele Israelului Shimon Peres – fost prim-ministru de două ori, fost ministru al Apărării sau al altor portofolii – este pe locul al nouălea: a fost foarte „agresiv în procurarea armelor nucleare și a avut succes în livrarea lor“, pentru un motiv pentru care, ca și alți președinți teroriști ai Israelului, a și primit Premiul Nobel pentru Pace (cf. <http://www.thehypertexts.com/Israeli%20Prime%20Ministers%20Terrorists%20Nakba.htm>)!

13. „Jidanii au venit cu saci de ruble din lagăre“

Auschwitz-ul, Treblinka, Dachau și celelalte „lagăre“ erau, de fapt, un fel de falansterie sau kibuturi internațional-socialiste, de care nemții erau mândri până la urechi, unde își conduceau oaspeții veniți de pretutindeni pentru a vedea ceea ce părea de necrezut: deținuții germani sau de alte naționalități nu trăiau ca ocașii francezi din Guyana, nici ca sclavii din Gulagul sovietic, coloniile englezești sau închisorile americane gen Guantanamo, din Irak, Afganistan și chiar de la noi, după unele persistente zvonuri. Fostele „lagăre“ germane aveau moneda lor proprie, bulevarde, străzi, piscine, curățenie exemplară, echipe sportive, apă caldă, apă rece, tot confortul modern, inclusiv bordel pentru oamenii muncii [174]. Lagărele populate îndeosebi cu jidani erau administrate, în interior, de echipe de jidani, în care posibilitatea de a face „gheșefturi“ era la ea acasă; se făcea și trafic de valută, inclusiv sovietică, mai ales după Bătălia de la Stalingrad, când devenise evident că *Blitzkrieg*-ul spre Est se oprise și începuse retragerea spre Vest.

Jidanii veniți în România din lagărele din Transnistria sau din Germania – indiferent că, aici, în Germania, fuseseră trimiși din România, adică, de fapt, de către autoritățile horthyste din Ardealul ocupat în urma *Dictatului de la Viena* [175], sau din alte țări, dar optaseră pentru România după trierea făcută de Aliați – s-au comportat, conform opticii adoptate de toți jidanii, pe care o recunoaște și Elie Wiesel în *Noaptea*, în modul cel mai ranchiunos: s-au dedat la tot felul de abuzuri contra românilor, jefuindu-i și la drumul mare, îmbrăcați în uniforme sovietice etc. Ca atare, se acutizase starea conflictuală dintre români și jidanii care activau în diversele organizații jidănești înființate după încheierea războiului. Redau, *ad litteram*, câteva citate din stenograma, din 5 octombrie 1945, redactată o ședință a C.C. al P.C.R., care se referă la populația jidănească.

„*Tov. Chiriță*: ... În Moldova situația este și mai grea. În Moldova nu este aproape un evreu ca[re] să fie în producție. Toți se ocupă cu specula.

Tov. Ghizela Vass: Cu specula.

Tov. Chiriță: Nu, pentru că acești evrei ar vrea să intre în producție. Aceste mici gheșefturi care le fac nu le asigură existența. (...) Și noi, în fața acestor probleme, stăm fără nici un răspuns. (...).

Tov. Vasile Luca: Dar întreprinderile care se refac în Moldova, nu angajează muncitori evrei?

Tov. Ghizela Vass: Numai evrei angajează.

Tov. Chiriță: Am convingerea, că în sânul nostru s-a creat un sectarism. (...) Care este poziția Apărării Patriotice, după mine sectară? Eu nu zic, că ar trebui să fie puși pe primul plan evreii. Dar între atâția vorbitori, eu cred că trebuia un vorbitor evreu. Și nu s-a pus. (...) Nu avem dreptul să băgăm capul în nisip și să ignorăm o problemă care există în țara românească; și să lăsăm ca acești câțiva jidănași (*sic*) să se agite pe stradă, fără a putea să facă ceva. (...)

Tov. Elena Stoie: Dacă comitetul evreiesc a luat măsuri, ca să nu mai fie atâția speculanți?

Tov. Ghizela Vass: Merg la țară, iau vite, iau tot și dacă îi arestează, spun: tocmai pe mine mă arestezi, care am fost în Transnistria? Și jandarmul le dă drumul. Mi-a povestit un tovarăș, că este o manifestare și atitudine pur legionară pe care o întrebuițează evreii. Dacă aveau un concurent creștin, se duceau și-l denunțau, că: el mi-a împușcat pe fiul meu. Au aceleași metode pe care le întrebuițau în Transnistria... (...)

Tov. Ghizela Vass: Reacționarii evrei primesc bani din partea englezilor.

Tov. Alice Benari: Discuția cu negustorii evrei: ei arată o simpatie grozavă, cei din București, față de englezi, curg banii în țară cum curge în Ardeal, curg banii reacțiunii aici și toate «congresele mondiale» cu Londra și America sunt praf aruncat în ochii mulțimii, spre a-i atrage spre o Palestină care nu poate realiza nimic. *Tov. Chiriță* pe care-l cunosc ca foarte realist, venea de obicei cu altă poziție. [*Chiriță*, în ciuda numelui său, era jidan: numele complet era *Chiriță Abramovici* – n. n., V.I.Z.]. (...)

Tov. Vasile Luca: ... Nu putem tolera, și în special voi nu puteți tolera, la evrei, ca pe baza suferințelor să se creeze acum o situație privilegiată, de jaf și asuprire a populației românești. Dar voi nu combateți aceasta. Și faptele nu sunt cu caracter izolat, ci au caracter de masă. Cu aceste fapte m-am întâlnit și eu personal în Moldova, atunci când era încă cald, abia ieșiți din lagăre, din ghetouri, eliberați de Armata Roșie. Cu capcana, cu lațul nu ai fi putut prinde un evreu, ca să ajute la săparea tranșeelor, în dosul frontului de 50-100 km, ca să ai linie de apărare și să nu reușească nemții să facă un contraatac. Și o sămânță o vindeau cu 5 ruble la ostașii roșii și puteau trăi bine cu familia și au strâns milioane. Și ce au făcut cei din lagăre? Au venit cu saci de ruble. Au cumpărat ruble cu 5 lei și le-au vândut cu suta apoi. Dacă ei ar fi vrut să se încadreze în producție, de ce nu s-au creat cu aceste imense capitaluri, întreprinderi, pe care să le pună în funcție, să refacă Moldova, să ia acești evrei în întreprinderi ca muncitori. De ce n-au făcut-o? Pentru că sunt capitaliști și speculanți. Sunt împotriva populației evreiești și cu ei nu ne putem uni. Nu putem combate antisemitismul, dacă nu combatem această plagă. Îmi spune că s-au îmbrăcat în haine rusești și au luat vitele de la țărani. (...)

Trebuie să înțeleagă și trebuie explicat, pentru că ce nenorocire am fi avut în Moldova... Partidul compus din evrei numai, organizațiile celelalte evreiești, poliția, aparatul administrativ, evreiești, și atunci s-a spus: Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc? Și în multe părți persistă asta. Și când noi avem o masă otrăvită de antisemitism, când vede numai un singur șef sau comisar, spune că nu mai este poliția românească, ci poliția evreiască. (...) Antisemitismul nu-l combați scoțându-i pe evrei din lagăr și punându-i în fruntea tuturor. (...) Au venit din lagăr și în scurt timp au devenit milionari. În Transilvania au făcut cooperative evreiești și speculează evreii cu firma partidului. Sunt 3-4 evrei acolo, și cu agentura lor. Și pe aceștia, în lupta noastră, trebuie să-i demascăm, trebuie să luptăm împotriva lor, nu ca să le dăm drumul, dacă au suferit, ca să facă orice" [176].

Teodor Wexler și Mihaela Popov, autorii și coordonatorii acestei lucrări în două volume masive, *ANCHETE și PROCESUL UITATE. 1945-1960*, au conceput-o și realizat-o pentru a reliefa, așa cum arată numele colecției etalat pe pagina de gardă, „antievreismul comunist”. În al său „Cuvânt înainte” la această lucrare, acad. prof. dr. Nicolae Cajal, președintele Fundației „Dr. W. Filderman” (sub a cărei egidă a apărut cartea), scrie: «Regimurile totalitare din centrul și răsăritul continentului nostru, deși inițial au susținut crearea Statului Israel, nu au mai admis, ani la rând, emigrarea evreilor, dorința lor legitimă de a face „alia” către renăscutul lor stat. În aceste condiții s-a creat un conflict între puterea totalitară din aceste țări și organizațiile evreiești care militau pentru reîntoarcerea fiilor lui Israel pe pământul străbunicilor lor, ceea ce a dus, printre altele, la interzicerea organizațiilor sioniste, arestarea și judecarea celor care militau pentru reîntoarcerea evreilor spre Sion” (*op. cit.*, pag. 7). Chiar dacă vorbește de la înălțimea sa intelectuală de academician, Nicolae Cajal, evident, falsifică cu nerușinare adevărul. Și nerușinarea lui este cu atât mai mare cu cât el știa de ideile lansate de un A. N. Poliak, de un Arthur Koestler sau de un Texe Marrs, cum că totalitatea *iudeilor* este constituită doar într-o mică proporție din *evrei* și în cea mai mare parte din *jidani* – adică din descendenții khazarilor, a căror patrie nu era Palestina și, ca atare, după cum am relevat anterior, nu aveau ce căuta acolo: nu sunt „descendenți din Abraham, Isaac și Iacob. „Astăzi, **știința A.D.N.-ului arată că aproape toți iudeii din lume provin din Khazaria**”.

Prefațatorul cărții, prof. dr. Carol Iancu, de la Universitatea „Paul Valéry”, Montpellier, Franța, este mai radical și mai concret: „Este meritul domnului Teodor Wexler și al doamnei Mihaela Popov de a fi găsit, în arhivele fostei Siguranțe Generale a României, acest document care are darul de a spulbera, o dată mai mult, narațiunile legionare sau național-comuniste privind adeziunea evreilor la Partidul Comunist, chiar dacă, de-a

lungul timpului, în rândurile acestuia și-au găsit locul și unii evrei despre care liderul tradițional (*sic*) al evreilor din România, dr. W. Filderman, afirma că acești oameni au încetat să fie evrei în momentul în care au intrat în rândurile Partidul Comunist Român“. Ați auzit ce glumă bună face prof. univ. dr. Carol Iancu? Lenin, Troțki, Buharin, Kamenev, Zinoviev, Lunacearschi, Litvinov, Maiski, Dzerjinski și toți ceilalți 90 la sută dintre conducătorii Marii Revoluții Socialiste din Octombrie (M.R.S.O.), care au instituit „comunismul“ în U.R.S.S., toți comisarii Armatei Roșii, toți ziariștii jidani ca Ilya Ehremburg, toți aceștia care erau toți jidani, au încetat să mai fie „evrei“ – cum zice Carol Iancu (nume neaoș românesc, dacă nu ați remarcat), citându-l pe Filderman – în momentul când s-au înscris în Partidul Comunist (b) din U.R.S.S.; litera „b“ dintre paranteze vine, pentru cine nu știe, de la „bolșevic“, cum propusese, demagogic, Lenin în 1905, deși comuniștii săi erau o minoritate în fapt, adică erau, „menșevici“ sub aspect numeric! Iar când a ajuns la conducerea Rusiei Sovietice, Lenin a dat ordinul ca toți cetățenii care au manifestări „antisemite“ să fie împușcați pe loc! Ați citit bine: să fie împușcați pe loc! De ce? Pentru că Lenin și clica lui nu mai erau – instantaneu! – jidani din momentul când se înscriseră în Partidul Comunist (b) din Rusia?! Cine poate crede această aberație? E adevărat că Troțki perora isteric că „el nu este evreu, ci este internaționalist“, dar acesta nu este un argument, fiindcă nici Carol Iancu nu-l folosește. Și Carol Iancu continuă imperturbabil: „De altfel, o bună parte a evreilor înscrși în rândurile P.C.R. s-au manifestat ca instrumente docile ale represiunii antievreiești. Autorii volumelor de față citează nenumărate exemple în care sunt menționate numele unor comuniști care au propovăduit antievreismul în formele cele mai violente, printre care: Iosif Chișinevski, Ghizela Vass, Alice Benari, Ofelia Manole, Chiriță Abramovici, Bercu Feldman sau torționari care își chinuiau coreligionarii, cum a fost cazul colonelului Dulgheru (anchetator șef în anchetele sioniste) sau locotenentul major Teodor Micle (anchetatorul lui A. L. Zissu), decorați de Gheorghe Gheorghiu-Dej după efectuarea anchetelor antievreiești. (...) Dintre multele documente prezentate de autori vom cita: Rezoluția C.C. al P.C.R. din 12 decembrie 1948 și Hotărârea Guvernului României din 4 martie 1949, privind interzicerea, pe teritoriul României, a activității organizațiilor Joint, ORT și OSE. Curios, dar adevărat, această hotărâre este semnată deopotrivă de toți miniștrii comuniști și anume: Petru Groza, Lotar Rădăceanu, Gheorghiu-Dej, Teohari Georgescu, Miron Constantinescu, Vasile Luca, Ana Pauker, Avram Bunaciu, Gheorghe Vasilichi, Ion Vințe. Aproape toți aceștia, în viața de partid, se sfășiau pentru posturi de conducere însă ura față de evrei i-a unit. Este momentul în care reîncepe represiunea împotriva organizațiilor sioniste și a populației evreiești“ (*idem*, pag. 10-11).

Nu-ți vine să plângi de atâtea suferințe evreiești provocate de jidani comuniști care nu mai erau – subit! – jidani din momentul în care deveniseră comuniști?! Oricum ar fi, aici se aplică proverbul românesc străvechi „Cui pe cui se scoate!“ Trebuie să fim recunoscători, într-adevăr, autorilor acestei masive lucrări în două volume, care însumează 2.187 de pagini A4, deoarece au scos la lumină persecutarea „evreilor“ de către jidani – adică a jidanilor de către jidanii comuniști, indicați în literatura problemei prin sintagma „iudeo-comuniști“ sau „judeo-comuniști“ – și, astfel, să extrapolăm, de aici, persecutarea românilor de către „iudeo-comuniști“ sau „judeo-comuniști“ sau „*jüden*-comuniști“ – ca să nu uităm de unde provine expresia „iudeo-comuniști“. Pentru că, evident, nu trebuie să luăm de bună caracterizarea făcută lor de către liderul „tradițional“ – cum poate cineva să fie lider „tradițional“, cum scrie acest „prof. univ. dr.“?! – Wilhelm Filderman, cum că „evreii înscriși în P.C.R.“ nu ar mai fi evrei! Sigur, ar avea perfectă dreptate dacă am schimba termenii: „jidanii înscriși în P.C.R.“ nu sunt evrei. Dar, după ce și-au făcut „plinul“ sau după ce i-au scos Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu din funcții, unde au făcut „alia“, nu tot în Eretz Israel?! Desigur, Wilhelm Filderman nu mai trăiește ca să ne mai răspundă la întrebare, dar „românul“ după nume Carol Iancu și autorii acestei masive lucrări, sau ceilalți jidani mascați, da!

Ca atare, autorii acestei lucrări consideră că afirmațiile lui Vasile Luca sunt eminamente „antievreiești“ și, de aceea, sunt false. „Singura explicație pentru discursul său antievreiesc o putem găsi în încercarea unui alogen care a luptat cu arma în mână împotriva României și a armatei române, odată (*sic*) în 1918 în Ardeal și a doua oară în 1944 în rândurile armatei sovietice, să-și poată face popularitate ieftină și să-și acopere trecutul antinațional și antiromânesc“ (*idem*, pag. 37). Eu cred că, dimpotrivă, tocmai din cauza trecutului său plin de păcate, Vasile Luca nu putea debita ineptii, nu putea fabula, ci trebuia să se situeze în limitele adevărului, fiindcă, în acele vremuri tulburi, risca mult, chiar dacă venise pe tancurile sovietice. Și, apoi, aspectele „antievreiești“ din discursul său au fost confirmate de afirmațiile Ghizelei Vass, precum și de alte mărturii și documente, ale neevreilor. Dar, firește, la fel este caracterizată și Ghizela Vass: „Prin întregul său rechizitoriu împotriva evreilor, Ghizela Vass se autoexcomunică din rândurile populației evreiești, devenind purtătoarea de cuvânt a dușmanilor evreilor. Desigur, ca și Ghizela Vass au procedat și alți comuniști“ (*ibidem*). Eu văd atitudinea Ghizelei Vass ca fiind una foarte realistă și pragmatică. Într-adevăr, pentru ea, o croitoreasă cocoșată cu cinci clase, nu era loc în Palestina, căci – cum sugerase Alice Benari – „nu putea realiza nimic“. Pe când, în România, încă de pe atunci, când avea cu doar trei clase mai mult ca trenul și abia i se ștersese din urechi uruitul mașinii de cusut, ajunsese mare sculă în conducerea C.C. al P.C.R., sub

aripa Anei Pauker – care, și aceasta, dintr-o spioană, prostituată, pușcăriașă și codoașă, ajunsese prima femeie din lume ministru de Externe al unei țări. Apoi, cum am mai relevat, este notoriu [177] că, după 1947, aproape toți jidanii [178] din România au fost puși în posturi de conducere [179]. În Palestina ar fi muncit în kibbuturi sau ar fi săpat tranșee ca să se apere de palestinienii cărora le furaseră pământurile.

14. Presiunea organizațiilor jidănești asupra românilor

Trebuie să fac o mică digresiune, legată, totuși, de tema noastră. Primul *kibbutz* a fost înființat de jidani în Palestina, în 1909, și constituia o organizație colectivă de tip „comunist”. Autoarea cărții *PSIHOSOCIOLOGIA ORGANIZAȚIILOR ȘI CONDUCERII*, Mihaela Vlăsceanu, o expertă în domeniu, face o descriere cvasicompletă a acestei instituții de bază, care a stat la originea înființării materiale, practice, economice a statului Israel, chiar dacă înființarea politică a Israelului a fost precedată, ideologic, de Sionismul teoretizat de Theodor Herzl (vezi *op. cit.*, pag. 144 și urm.; vezi și: „Sărbătorile kibbutului”, în Geoffrey Wigoder, *Enciclopedia Iudaismului*, pag. 593-595; Nicu Pârlog, „Kibbutz-ul: secretul eficienței agriculturii israeliene”, *DESCOPERA.RO*, 5 august 2013, pe <http://www.descopera.ro/stiinta/11199504-kibbutz-ul-secretul-eficientei-agriculturii-israeliene>). Marea Revoluție Socialistă din Octombrie (M.R.S.O.) a ieșit victorioasă, practic, din 1920, dar, cum se știe, echipa de conducere a acesteia era formată, în proporție de 90 la sută din jidani, în frunte cu Lenin. Colectivizarea agriculturii U.R.S.S. prin colhozuri și sovhozuri s-a făcut după modelul kibbutz-ului, chiar dacă, ulterior, forma de conducere a acestora nu a mai păstrat *democrația participativă* proprie kibbutz-ului – care i-a dat vigoarea și care constituie cauza pentru care subzistă și acum ca formă viabilă de organizare – și a degenerat, căci a devenit stalinistă! Deși jidanii din organizațiile actuale din România gâfâie vituperând contra comunismului, cum face, de exemplu, ex-comunistul năpârlit în virulent anti-comunist Vladimir Tismăneanu, mulți jidani recunosc și chiar se mândresc cu faptul că instaurarea comunismului în U.R.S.S. este opera lor, a jidanilor. Astfel, *Enciclopedia iudaică*, apărută la Ierusalim, la pagina 792 afirmă că „*mișcarea și ideologia comunistă au jucat un rol important în viața evreiască*”, îndeosebi în timpul deceniului 1920-1930, dar și în timpul și după cel de-Al Doilea Război Mondial. La pagina 793, ține să precizeze că în toate comunitățile evreiești comunismul s-a răspândit foarte mult, iar că, în unele țări, evreii au luat conducerea în partidele comuniste. Un alt aspect important, care este explicat tot aici, este acela că evreii, din

proprie inițiativă, și-au schimbat numele în unele neevreiești, cu scopul de a infirma dezvăluirile făcute de partidele de dreapta, care afirmau despre comunism că este produsul conspirației evreiești. Este clar că cei care au compus articolele pentru *Enciclopedia iudaică* nu l-au citit pe Marius Mircu, deși el și-a publicat cartea la Tel Aviv.

Iar în unele articole de-ale lor am citit că printre primele kibbutz-uri se situează și cele care ar fi fost întemeiate de „haluțimi plecați din România” – de fapt din nordul Bucovinei, aflată, atunci, sub administrație austriacă și țaristă. Prin indicarea zonei de plecare ca fiind „România” se vrea, probabil, să se insinueze ideea – expusă transparent de către Teșu Solomovici – că ar exista o „tradiție a prieteniei” dintre „evreii din Israel” și România, care ar trebui revitalizată acum. Dar, cred că trebuie să fiți de acord că această „prietenie” româno-izraeliană (cultivată mult, cum se știe, și de Ceaușescu!) ne-a cam sufocat, ba chiar ne-a cam pârlit, mai ales de când un elicopter militar izraelian s-a prăbușit în Munții Bucegi – deși nu știm ce căuta acolo, fiindcă Înălțimile Golan sunt pe alt meridian și, mai ales, pe altă paralelă! Și, oricum, regimul *jüden*-stalinist din intervalul 1945-1965, în care s-au lăfăit Ghizela Vass *et co.* s-a prelungit – prin odraslele cominterniștilor jidani, ca Petre Roman, Adrian Severin, Horia-Radu Patapievici (fiul lui „Dionis și Odarca Patapievici, un cuplu informativ creat de N.K.V.D. la începutul anilor '40 în Cernăuți și infiltrat apoi în secția Gestapo-ului din Viena, de unde, în 1947-1948, s-a petrecut marșrutizarea în România”), Bogdan Olteanu, Radu F. (de la Feldman) Alexandru, Vladimir Tismăneanu, Alexandru Florian (fiul cominternistului „teoretician” al marxismului Radu Florian), Mihai-Răzvan Ungureanu (fiul jidanului Ștefan Ungureanu – oare cum s-o fi numit mai înainte?!) ș.a. – până azi, adică nepermis de mult! Nu trebuie scăpat din vedere – or, Lucia Hossu-Longin scapă mereu din vedere să precizeze în comentariile sale din părtinitorul serial „Memorialul durerii” – că epoca istorică a regimului „democrat-popular” a fost opera dominată nu de români, nici măcar de „comuniștii români”, ci de judeo-bolșevicii care au urmărit și au reușit în mare parte să lichideze la Canal și în pușcăriile „comuniste” elita conducătoare a României Mari, de la toate nivelele: politic, economic, militar, cultural, spiritual etc. Iar presiunea regimului iudeo-comunist ne agresează „din primăvara anului 1944 până azi” – cum spune Paul Goma, în *SĂPTĂMÂNA ROȘIE SAU BASARABIA ȘI EVREII* (pag. 428). De exemplu, memorialistul Voicu Tudor a publicat în numărul 19, din august 2007 al revistei *SANTINELA*, articolul „*Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gardian jidan*” (vedeți fig. 35-36). După apariția pe piață a revistei, la rubrica „Săptămâna pe scurt” din revista „*România Mare*” a apărut acest comentariu: «În revista *SANTINELA* a apărut un articol intitulat „Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gardian jidan”. Dacă ar fi apărut la noi acest

titlu nu ne mai spăla nici Dunărea!»! Și nu era o autovictimizare gratuită, ci reală. Când, prin februarie sau martie a.c., am comentat pe postul de televiziune 6TV ororile regimului iudeo-stalinist și am citat, din cartea Doinei Jela, *DRUMUL DAMASCULUI*, pasaje conform cărora torționarii acestui regim – ca acel Franț Țandără, „comunist”-făcut-în-pripă, devenit intempestiv ucigașul tatălui său pentru că „nu-l lăsa la comuniști” și șantajat cu această crimă ca să devină ex-comunist-torționar – au fost instrumentul de exterminare a românilor comisă de torționarii cu gulere albe conduși de cluca Anei Pauker, am subliniat că cei care erau uciși cu prioritate erau tocmai membrii elitei politico-spirituale a românilor și nu indivizi insignifianți, ca Corneliu Coposu, care – explica Țandără – „nu era important pentru Nicolschi și Drăghici și de aceea a scăpat” (*op. cit.*, pag. 87-88, 99). Și am exemplificat cu cazul marelui istoric și patriot Gheorghe Brătianu, deschizând, frumos, în fața camerei, revista *SANTINELA*, unde se întindea pe două pagini, cu corp 24 și font *Arial Black*, titlul scandalos „**GHEORGHE I. BRĂTIANU A FOST OMORÂT DE UN GARDIAN JIDAN**” și cu subtitlul acuzator «**Ministerul Administrației și Internelor refuză să îl denunțe! „Prietenii știu de ce!”**». Când Dragoș Dumitriu, realizatorul emisiunii, a văzut pe ecranul de control din studio titlul etalat, s-a repezit la mine și mi-a smuls revista din mână, închizând-o, ca să nu mai apară pe ecran – căci eram „*În direct*!” – și m-a apostrofat că „nu e bine să ne referim la aceia!” Adică la jidani: nici ca „jidani”, nici ca altă denumire; în nici un fel: jidanii erau *tabu*! (Cine a urmărit emisiunea a putut să remarce incidentul. Dacă voi obține o copie a emisiunii, poate am să pun pasajul respectiv pe Internet.) Gestul realizatorului TV și ziaristului hârșit în multe Dragoș Dumitriu – cu care colaborasem încă de când scotea revista *ANCHETA*, prin vara lui 2002, și mă aprecia, cum și declara mereu în emisiunile pe care le făceam – era dovada publică și spontană a fricii induse de O.U.G. nr. 31/2002 și, totodată, a presiunii organizațiilor sioniste actuale. Pentru că în anul precedent și mai înainte avusese loc scandalul provocat de Radu Ioanid, Marco K. Katz *et comp.*, care se rățoiseră la Academia Română să scoată cuvântul „jidani” din DEX! Iar Academia Română jidovită se conformase! Adică noi, românii, nu mai putem vorbi limba română în România, fiindcă ne-o interzic niște impostori ca Radu Ioanid, Vladimir Tismăneanu, Marco K. Katz și alți jidani ex-comuniști năpârliți în anti-comuniști, reveniți în România să ne conducă. Limba română, Pământul Țării, Istoria României, Armata României, tradițiile Țării sunt factorii care definesc și apără, mențin în ființă Poporul Român. Dacă acestea dispar sau sunt alterate grav, dispore, treptat și pe neobservate, și Poporul Român. Or, iată că împotriva acestor piloni ai românității se duce un război insidios, numit, acum, atipic: Limba ne este siluită prin mimetismul cosmopolit, în care domină tropismul anglo-american; Pământul este cumpărat de străini,

în special de jidani, cum procedaseră în Palestina; Armata a fost, practic, desființată – redusă la o cantitate neglijabilă, care încapă pe un stadion mai mare, iar o parte din ceea ce a mai rămas din ea se prăpădește în diverse „teatre de operații” ca să apere interesele străinilor; Economia a fost atât de distrusă încât economistul Nicolae Belli s-a văzut nevoit să conchidă: **„Tranziția mai grea decât un război”** – și aceasta după doar un deceniu de tranziție, dar această distrugere avea să fie agravată în deceniul următor de „investitorii strategii”, de asasinii economici, de provenință mafirot-jidănească, escrocheriile comise de firma Bechtel și de Gold Corporation Roșia Montană fiind „clasice” în domeniu; Învățământul a fost transformat într-o caricatură ca să „producă tâmpiți” (Băsescu *dixit!*) care să nu înțeleagă mersul istoriei și să fie manipulați lejer; Sistemul sănătății a fost atât de mult deteriorat încât a devenit o vulnerabilitate a Securității Naționale, căci a apărut riscul de a se compromite matricea genetică a românilor; Istoria este modificată și falsificată de un găgăuț ca Neagu Djuvara – care, în istoria sa personală, ne avertizează reputatul istoric Dan Zamfirescu, ar fi contribuit, din emigrație, recrutând români patrioți care să fie parașutați în țară spre a lupta contra regimului judeo-stalinist, dar pe care tot el îi denunța Securității lui Nicolski, care îi aștepta la locul parașutării și îi împușca pe loc – sau de un individ ca Lucian Boia, ex-secretar de partid până în decembrie 1989, devenit, și el, democrat elitist în echipa agenților G.D.S.-iști. Și toate aceste nenorociri sunt provocate de neocominterniștii mascați în „anti-comuniștii” democrați postdecembriști, care, în realitate, constituie prelungirea abil fardată a regimului *jüden*-bolșevic, din care Ghizela Vass era o fosilă vie. Dar fantoma ei stalinistă acționează și după ce existența ei malefică a trecut în neființă.

Într-adevăr, e un fapt că Ghizela Vass, născută Gitta [180] a fost longevivă în mari funcții de conducere ale P.C.R.: a fost băgată în C.C. al P.C.R. în 1945, la vârsta de 33 de ani, când era o simplă croitoreasă cu cinci clase adusă din Basarabia – unde se intenționase formarea unui stat jidănesc –, iar în 1958 a devenit șefa Secției relații internaționale (!) a P.C.R., până în 1984, când a fost pensionată, dar cu influențe absconse până după retrovoluția din decembrie 1989. Și, în plus, și-a lăsat moștenitori în politica la vârf din România postdecembristă: întrucât copii ei emigraseră de mult în S.U.A. și în Israel, l-a propulsat în politica înaltă pe nepotul său, Bogdan Olteanu, fost președinte al Camerei Deputaților, actual viceguvernator al Băncii Naționale. E drept că, acum, Bogdan Olteanu a intrat într-un con de umbră. Dar, în urmă cu vreo opt ani, prof. univ. dr. Ion Coja a publicat un articol, în revista *SANTINELA*, în care scria că un prieten de-al său din S.U.A. îi semnală că, acolo, în S.U.A., umblă zvonul că Bogdan Olteanu este pregătit să ajungă președintele României! Să sperăm că va rămîne la stadiul de zvon, dar, cu amenințări ca ale

ambasadoarei jidance Victoria Jane Nuland, asistentă a șefului Departamentului de Stat (Ministerul de Externe) al S.U.A., care a ridicat la rang de limbaj diplomatic înjurătura națională americană, „*Fuck the E.U.*“ [181], cu consilieri ca jidanul Wesley Clark – un general capabil, care era să declanșeze al treilea război mondial [182] –, cu jidani agresivi, impertinenți și intoleranți ca Elie Wiesel, Marco K. Katz, Radu Ioanid [183], ca Teșu Solomonovici – care scrie în „*România iudaică*“ că evreii ar fi prezenți în țara noastră de două mii de ani! [184] – sau cu zecile de mii de jidani care revin buluc în România care i-ar fi holocaustizat – cum crede și ditamai academicianul Răzvan Theodorescu –, viitorul nostru va fi cam sumbru dacă nu ne debarasăm de toți jidanii care ne agresează și ne invadează și de toate lichelele care ne guvernează. În cărțile sale pe această temă, generalul (r.) Radu Theodoru insistă pe problema invaziei postdecembriste a jidanilor. Prof. univ. dr. Ion Coja confirmă acest lucru și opinează că ar fi vorba de un milion de jidani care vin în România: **„Un milion de evrei urmează să devină concetățenii noștri. Au acest drept? Nu! Nici vorbă!”** (vezi: <http://ioncoja.ro/la-zi/nu-nici-vorba/>). Aceasta, pe lângă milionul de jidani existent camuflat și perpetuat din vremea Socialismului biruitor. Această invazie ar fi consecința logică și istorică a altui fapt pe care l-a etalat, recent, și prof. Coja: „Căci, dacă cât de cât luăm în serios datele și cifrele vehiculate de negaționiști cu privire la dimensiunile reale ale Holocaustului, și le comparăm cu datele – certe de data aceasta, privind sacrificiul uman adus de popoarele europene pe altarul mării conflagrații, s-ar putea să constatăm că **națiunea care a avut cel mai mult de câștigat de pe urma celui de al II-lea Război Mondial nu au fost nici rușii, nici englezii, nici americanii, ci evreii! Sionismul!**“ (<http://ioncoja.ro/legionarii-in-eternitate/hitler-si-legionarii/>). Aici, prof. Coja se face ecoul – în mic, dar benefic pentru că este difuzat pe Internet și, astfel, îi conferă mai mare putere de difuziune și, deci, de accesibilitate – al ideii sintetice și teorizatoare exprimate de marele cărturar care a fost Gabriel Constantinescu: «La sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, în euforia provocată de victorie, rușii sovietici și-au închipuit că ei sunt învingătorii. Cuceririle teritoriale și sovietizarea unei bune părți din Europa le-au alimentat iluzia că ei au câștigat războiul. O gravă eroare. Au uitat că și Uniunea Sovietică este o creatură, un Golem – creatura iudaismului. Și, în ciuda aparențelor oferite de câmpurile de luptă, victoria nu a fost repurtată nici de ruși, nici de aliații occidentali, ci de evrei. *Evreii* au provocat războiul, ei l-au câștigat. Ce consecințe grave a avut această înțelegere eronată a realității, se știe. (...) O primă consecință a divorțului dintre iudaism și creatura sa, Uniunea Sovietică, a fost izbucnirea unui conflict, parțial ideologic, parțial economic, cu Occidentul. Un conflict care a durat o jumătate de veac și pe care istoria contemporană l-a înregistrat sub

denumirea de „Războiul rece“. În acest răstimp, comunismul sovietic, lipsit de sprijinul iudaic, a suferit o profundă alterare a fondului său ideologic. Internaționalismul (care a constituit una dintre trăsăturile definitorii ale comunismului până la cel de-Al Doilea Război Mondial) s-a transformat în Rusia în „mândrie națională“, iar raporturile cu aliații săi din Pactul de la Varșovia, până atunci „frățești“, s-au transformat în „doctrina suveranității limitate“. Aceste modificări de substanță ale comunismului originar au avut drept urmare apariția unui hibrid ideologic, „național-comunismul“. Și în timp ce internaționalismul comunist, așa cum a fost gândit de clasicii marxismului, degenerază în național-comunism, evreii inventează un substitut, o nouă formă de internaționalism, „mondialismul“ sau „globalismul“, care preia de la marxismul originar cele două obiective majore: *desființarea națiunilor* ca entități ontologice, prin amalgamarea lor într-un creuzet supranațional (asemănător *melting-pot*-ului în care a fost făurită „națiunea“ americană) și *subminarea Bisericii creștine* prin ecumenism, ofensiva sectelor și apropierea de iudaism, prin acțiuni menite să transforme creștinismul apostolic în „iudeo-creștinism“ („Evreii sunt frații noștri, și anume frații noștri mai mari“, declara papa Ioan Paul al II-lea în aprilie 1984, în Sinagoga de la Roma)» (vedeți *op. cit.*, pag. 189-190)! În treacăt fie zis, ex-marxistul-năpârlit-în-anticomunist Andrei Marga l-a plagiat și el, fiindcă tot suntem în epoca plagiatului, pe papa Ioan Paul al II-lea și și-a intitulat o recentă carte „*Frații noștri mai mari*“, în care, evident, cântă osanale jidanilor, după care Ovidiu Pecican cântă osanale lui Andrei Marga și, firește, jidanilor și „holocaustului“ în care au suferit ei atât de mult. Dar despre suferințele românilor provocate de jidani în Primul Război Mondial și, îndeosebi, ale românilor din provinciile răpite de către U.R.S.S. și Ungaria sprijinită discret de U.R.S.S. și Germania, în urma Pactului Ribbentrop-Molotov și al Dictatului de la Viena, nu au resurse sufletești și intelectuale să le releve.

În mod evident, însă, presiunea organizațiilor jidănești internaționale asupra Guvernului și Parlamentului României – în speță a congresmenilor jidani americani asupra premierului Adrian Năstase – au determinat promulgarea O.U.G. nr. 31/2002, iar această ordonanță de urgență, la rândul ei, a încurajat obrăznicia devenită insuportabilă a organizațiilor jidănești interne, precum aceea condusă de Marco K. Katz, a filialei „Centrului“ escrocului Simon Wiesenthal sau a altor lideri din România. Această presiune s-a concretizat inclusiv prin frica oamenilor de presă – de televiziune îndeosebi – de a mai comenta problema holocaustului, necum de a critica aspectele bizare, controversate ale acestei probleme. Un exemplu edificator a fost cel al liderului unei organizații politice răsărite recent, Mihai Neamțu, care, pentru a-și câștiga adepți, a marșat pe dimensiunea națională, cu care toți liderii politici aflați

În penurie de electorat au pus pe tapet naționalismul și patriotismul. Cum se știe, la o manifestație publică de partid, a recitat poezia lui Radu Gyr, „*Ridică-te Gheorghe, ridică-te, Ioane!*” Imediat au sărit jidanii, ofuscați că Mihai Neamțu a recitat poezia unui legionar și, vezi Doamne!, ar fi o invitație la revitalizarea Mișcării Legionare și, implicit, ar fi o dovadă de antisemitism. Au sărit cu gura și poltronii de la unele posturi de televiziune, ca Mihai Gâdea, Răzvan Dumitrescu ș.a., că Mihai Neamțu a greșit, că sucită, că-nvârtită. Dar despre Mihai Gâdea și Răzvan Dumitrescu se poate spune orice, mai puțin faptul că ar fi ignoranți, neinformați sau tâmpiți. Deci, ei știau că nu pot vorbi despre Mișcarea Legionară, acum, în 2014, ca pe vremea lui Mihai Roller, a lui Leonte Răutu – supranumit „dictatorul culturii române” chiar de către cameleonul Vladimir Tismăneanu – sau chiar ca în vara lui 1989. La fel, Dan Șova afirmase, în treacăt, că nu ar fi fost un pogrom antievreiesc la Iași, dar, după ce i-au sărit în cap jidanii holocaustiști din România, nelipsitul Radu Ioanid, actualul șef-loctiitor al tardiv-defunctului Simon Wiesenthal, Zuroff, și alții, și, evident, din presa americană, Dan Șova și-a pus cenușă-n cap, iar premierul Victor Ponta, ca să sublinieze slujul făcut în fața oculte americane, l-a trimis pe Șova la Muzeul Holocaustului din Washington, „ca să se instruiască”! Cazul Mihai Neamțu a fost o copie la indigo a cazului Dan Șova. Totuși, Mihai Neamțu este doctor în teologie al unei universități londoneze, este, deci, de departe, mai cult decât Dan Șova, are verb percutant și prezență de spirit și, deci, putea să le dea ca replică adecvată, măcar atât: că Radu Gyr scrisese respectiva poezie ca pe-un manifest anticomunist în vreme ce se afla într-o închisoare judeo-comunistă – după ce fusese, tocmai pentru conceperea și difuzarea orală a respectivei poezii, condamnat la moarte și i se comutase pedeapsa în închisoare pe viață –, deci nu mai era legionar, ci deținut politic în mâna jidanilor „comuniști” (adică bolșevici, staliniști). Totodată, Radu Gyr, când fusese adjunct al ministrului Cultelor și Propagandei în timpul guvernării legionare, înființase – pentru prima dată în istorie – Teatrul Evreiesc de Stat, care există și acum, și, ca atare, nu i se poate imputa nici o dimensiune anti-jidănească. Dar, Mihai Neamțu, poltron și el, nu a le-a dat intoleranților jidani nici o palmă, nici măcar o replică, a „făcut-o pe ghiocelul” – adică a pus, spăsit, botu-n pământ a vinovăție, iar jidanii au mai marcat un punct contra românilor, pentru că exact acesta este scopul principal al propagandei lor holocaustice: să ne inducă vinovăția că i-am fi holocaustizat, ca „să ne umfle banii”, ca țigani. În același sens al victoriilor contra românilor, propaganda holocaustică și-a făcut un clișeu din atacarea Mișcării Legionare, deși printre legionari au fost și jidani – se pare că ar fi fost evrei, dar încă nu s-a clarificat problema –, și, oricum, Mișcarea Legionară a fost cea mai curată, mai naționalistă și mai patriotică mișcare românească, îndreptată contra corupției oligarhiei și a

clasei politice interbelice – infestate, ca și acum, de jidani –, fără să fie, în nici un caz, „antisemită“! Ținând cont că actuala clasă politică este mai corupă decât aceea din etapa interbelică, de dinainte de Primul Război Mondial și chiar din epoca lui Ion Ghica, trebuie să reinventăm două sau mai bine trei Mișcări Legionare – ca să avem și de rezervă!

15. Mascarea jidanilor sub nume autohtone

Mai este un aspect esențial care trebuie subliniat: ascunderea jidanilor sub paravanul numelor autohtone, cu scopul deliberat de a se infiltra, cameleonice, în instituțiile statelor pe care le parazitează. Am văzut, mai înainte, că jidanul născut **Isaac Moïse** și-a luat numele franțuzesc de Adolphe Crémieux, a ajuns ministru de Justiție al Franței și a militat pentru drepturile jidanilor, acuzând cu predilecție România că ar încălca aceste drepturi. Căci francezii aveau și pe-atunci foarte mulți cretini și nu fuseseră în stare să-și aleagă un francez ministru – și încă la Justiție! –, tot așa cum l-au ales președinte pe François Mitterrand – un individ fariseu, profund imoral, adulterin și corupt, altfel profund socialist – sau, recent, pe Nicolas Sarkozy, o corcitură de jidan-țigan-moghior arestat recent pentru corupție! Rabinul Stephen Samuel Wise – fost **Weisz!** – s-a născut în Imperiul Austro-ungar, la 17 martie 1874. Bunicul său, *Joseph Hirsch Weisz*, a fost șef-rabin într-un mic orașel de lângă Budapesta. Fiul său Aaron a emigrat în S.U.A. și și-a luat numele americanesc de Wise, transmis fiului său Stephen Samuel Wise. Acesta, cum am menționat, a ajuns, ca american „pur“, președintele Congresului American Jidănesc, apoi al Congresului Mondial Jidănesc, și a fost tartorul promovării propagandei holocaustice în prima jumătate a secolului XX, cu cinci decenii **înainte** de lansarea impostorului Elie Wiesel, etichetat, frecvent și întemeiat, și „secătură“ de către prof. univ. dr. Ion Coja.

La fel, vă puteți pune întrebarea: „Ce legătură există între numele Korbel și numele Albright?“ Evident, nici una. Dar se poate crea una *ad hoc*, în funcție de nevoi. Astfel, evreul Josef Korbel (Körbel) a fost un diplomat al Cehoslovaciei, pentru că și acolo erau mulți jidani. El a avut și o fiică, *Marie Jana Korbelová*, născută la 15 mai 1937, la Praga. Ca diplomat versat, care avea multe relații și informații despre prezentul ostil în care se învârtea, și-a dat seama cum va fi viitorul imediat și, înainte de invazia nazistă în Cehoslovacia, în anul 1939, s-a refugiat cu familia la Londra. După cel de-Al Doilea Război Mondial, familia Korbel s-a întors la Praga. În anul 1948, după lovitura de stat stalinistă din Cehoslovacia, familia Korbel

a plecat din nou în exil, de această dată în S.U.A. Aici, *Marie Jana Korbelová* s-a fățuit în *Madeleine Albright*. Firește, e vorba de fățuirea identității civice, nu de fățuirea fizionomiei, căci, pe vremea aceea, nu exista chirurgia estetică. De aceea și acum arată ca și atunci: ca Gorgona. În anul 1957, Madeleine Albright a primit cetățenia Statelor Unite și, mai mult, a devenit membră a Partidului Democrat din Statele Unite și, mai mult, a devenit prima femeie care a deținut funcția de ministru de Externe al S.U.A., între 1997-2001. Oricum, S.U.A. au fost devansate de România – motiv pentru care România ar trebui să intre în Cartea Recordurilor –, căci la noi a existat prima femeie **din lume** care a deținut funcția de ministru de Externe: Ana Pauker, fostă Hanna Robinsohn, adică tot jidancă, dar spioană, proxenetă și bolșevică. Evident, asemenea cazuri de „ștergere a urmelor” prin schimbarea identității sunt și în alte state, și chiar Arthur Butz relevă câteva cazuri, printre care îl evidențiază pe Rudolf Vrba, fost Walter Rosenberg sau Rosenthal – unul dintre principalii fabulatori pe ale căror documente eminamente false s-a bazat confecționarea Raportului *War Refugee Board* (W.R.B.) [Vedeți episodul „Înșelătoria secolului XX (18)”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/07/inselatoria-secolului-xx-18/>].

Victoria Jane Nuland l-a avut bunic patern pe Meyer Nudelman, jidan care a imigrat din Imperiul Rus direct la New York (http://en.wikipedia.org/wiki/Victoria_Nuland).

Mișcarea politică din Ucraina a scos-o la rampă, din nou, pe Iulia Timoșenko, această escroacă internațională băgată la pușcărie în mod întemeiat pentru afacerile păguboase pentru Ucraina (cf. http://adevarul.ro/international/europa/sa-reamintim-nu-iulia-timosenko-martiraucrainei-1_530a3b2bc7b855ff569907ab/index.html), pe care le-a făcut cu gazele importate din Rusia. Ea a intrat în afaceri cu gaze încă din 1990 și a devenit una dintre cele mai bogate femei din lume, motiv pentru care a fost poreclită, neinspirat, „prințesa gazelor” – deși ar fi trebuit să i se zică „escroaca gazelor”. Această escroacă scoasă din pușcărie și adusă direct pe „Maidan”, în căruciorul cu roțile ca să producă un efect psihologic mai mare pentru „curajul” ei „revoluționar”, spusese, în anii când fusese premierul Ucrainei, că „România este un stat imperialist”! Adică repeta aceeași caracterizare făcută de ideologii judeo-bolșevici, de la Lenin încoace. Acum, ieșită din „pârnaie”, nu a uitat de ideologia comunistă, în varianta malefică a internaționalismului – dar nu proletar, ci, de data asta, capitalist, mai precis a capitalismului post-socialist, adică a capitalismului primitiv – și „cere Congresului S.U.A. sprijin militar pentru păstrarea independenței Ucrainei”, ca să poată fura ea mai bine, necontrolată, în mod normal, de către organele abilitate ale poporului ucrainean (http://www.etransmedia.ro/timosenko_solicita_sprijin_militar_din_partea_sua-2729). Dar, surpriză și nu prea: «exponenta nr. 1 a mafiei ruso-

evreiești din Ucraina – „blonda” Timoșenko (brunețică foc la bază)» – este jidancă. «Tăticu’ lui Timoșenko: Vladimir Abramovych Hrihyan, rus de origine jidănească, născut în Basarabia, făcea parte din Armata Roșie. Bunicuțul ei se numea Abram Kelmanovych Kapitelman, director al școlii publice jidovești din orașelul Sniatyn. Bunicuța sa se numea Maria Yosypivna Hrihyan, iar tăticu’ ei se numea Yosyp Yosypovych Hrihyan, din ambii părinți de origine jidănească, născut în Riga.

Timoșenko face parte din „Clanul Dnipropetrovsk”, alături de Victor Pinciuk, ginerele lui Kucima, alt criminal putred de bogat, cel care ne-a spart la bot cu Canalul Bâstroe. Șefa ei de PR, cea care se ocupa de agenda internațională, era Nemyria Hryhoriy, personaj care a stabilit un foarte strâns parteneriat cu Soros, fiind cu toții de aceeași origine etnică, parteneriatul a mers perfect» (cf. <http://deveghepatriei.wordpress.com/2014/03/12/cine-este-evreica-iulia-timosenko-fotografii-in-premiera-cum-i-au-pregatit-ofiterii-cia-si-mossad-pe-nazistii-de-pe-euromaidan/>).

Tatăl lui Petro Poroșenko, „regele ciocolatei” și noul președinte ales recent al Ucrainei, se numea Walzman, care, la căsătorie, a luat numele soției, să-și piardă urma de jidan. Arseni Iațeniuk, noul premier desemnat recent, la fel, este jidan născut la Cernăuți. „Revoluția portocalie” din Ucraina din această primăvară a adus la conducere – sub pretextul orientării către Europa Occidentală – o echipă de jidani. Nu trebuie să ne surprindă acest fenomen, căci în afară de cele 90 de procente pe care le dețineau jidanii în echipa care a condus U.R.S.S. după victoria M.R.S.O., Benjamin Freedman vorbește și despre „cei 40.000 de mici de jidani de la Moscova, care au pus stăpânire pe Rusia, și apoi, pe căile lor mișelești, au preluat controlul asupra multor altor guverne ale lumii”: *„And our government is spending 83 or 84 billion dollars of your money for defense, they say. Defense against whom? Defense against 40.000 little Jews in Moscow that took over Russia, and then, in their devious ways, took over control of many other governments of the world”* (vezi *infra*, nota [105]).

Evident, lista acestor jidani acoperiți cu nume preluate din nomenclatorul onomastic al popoarelor în care se aciuiază ar putea fi continuată pe multe pagini. Referitor la jidanii „noștri”, enumerați în listele indicate în notele bibliografice, unii dintre ei sunt descriși sau comentați sumar de Vladimir Tismăneanu – cu aerul său ipocrit că ne face un act reparator demascându-i pe „comuniști” – în cartea sa, *PERFECTUL ACROBAT. LEONTE RĂUTU, MĂȘTILE RĂULUI*.

Mascarea originii și identității jidanilor prin însușirea numelor autohtonilor este o politică deliberată a jidanilor de insinuare în guvernarea la orice nivel a țărilor parazitare, pentru a acapara conducerea statelor

respective. Astfel, adevăratul nume al patriarhului comunismului, Karl Marx, evreu (sau, mai degrabă, jidan) german provenit dintr-o familie cu mulți rabini în arborele genealogic, este Kissel Mordekay (cf. <https://es.groups.yahoo.com/neo/groups/tumi/conversations/topics/109708>). Jidanul rus Nuhăm Solomon Katz, urmărit de poliția țaristă pentru activitatea conspirativă socialistă, s-a refugiat în România, în 1875, unde năpârlește în Constantin Dobrogeanu-Gherea, cunoscut ca un activ propagandist a ideilor marxiste, iar, după 23 august 1944, „Academia R.P.R.” l-a făcut „membru de onoare *post mortem*”! Dar, relevă Gabriel Constantinescu, „cazul Katz-Dobrogeanu este, însă, instructiv și din alt punct de vedere: manevrele onomastice ale evreilor. Fiul lui Katz-Dobrogeanu, Alexandru, își va pierde numele originar de Katz, actele de stare civilă consemnându-i identitatea doar prin pseudonimul tatălui. Ceea ce, însă, Alexandru Dobrogeanu-Gherea nu și-a schimbat a fost identitatea comunistă, devenind în 1923 membru în C.C. al P.C. (d) R., participând la acțiunile comuniste ilegale din etapa interbelică și, pentru a evita urmărirea penală pentru unele acțiuni cu iz de terorism, refugiindu-se în Uniunea Sovietică, unde a și murit” (*op. cit.*, pag. 187-188). Identică este situația jidanului Ernest Neuländer, fiul rabinului din Oradea, care și-a luat pseudonimul Valter Roman, cu care a rămas în istoria României și pe care l-a lăsat moștenire fiului său, Petre Roman, care a avut tupeul să declare că este „os de ardelean prin nevastă-sa” și care a fost pus de către „Bestia Brucan” premier. Trebuie să recunoaștem două merite ale Mineriei din septembrie 1991: că i-a luat jucăria de premier lui Petre Roman și că i-a alungat pe țigani din Piața Universității și din alte mari piețe bucureștene, unde nu mai aveai loc de ei. La fel, printre alte câteva merite ale președintelui Traian Băsescu trebuie să i-l recunoaștem pe acela că l-a scos pe Petre Roman din prima linie a politicii, luându-i președinția Partidului Democrat. Dar, vorba aceea, „îl dai pe țigan pe ușă afară și el îți intră pe fereastră”! Petre Roman a fost recuperat de marele partid naționalist numit „Partidul Național Liberal” (!), care l-a făcut „reprezentantul românilor din străinătate”. Adică o cruntă bătaie de joc a P.N.L.! Mai spun aici că numele de Katz a fost și este foarte malefic pentru România: în afară de Katz-Dobrogeanu, Ileana Vrancea a fost tot o Katz – și chiar o cață, după cum spunea Mihai Ungheanu, care o poreclise „Lovinescolatra”! –, iar acum l-avem în coastă pe penalistul mușamalizat Marco K. Katz, care ne monitorizează *mass media*!

Anterior dezvăluirii lui Ștefan Andrei, citată la începutul acestei cercetări, și în consens cu avertizarea „tov. Vasile Luca”, expusă mai sus, există mărturia scriitorului jidan Marius Mircu, citată de Ion Rotaru, în monumentală sa carte, *O ISTORIE A LITERATURII ROMÂNE DE LA*

ORIGINI PÂNĂ ÎN PREZENT. Ion Rotaru rezumă astfel un fragment din cartea de memorii a lui Marius Mircu, intitulată „*Uite-așa se petrecea pe atunci...*” (Editura Glob, Bat Yam, Israel, 2001): «Un moment monumental, de consemnare memorialistică în această ultimă carte a lui Mircu, este capitolul intitulat *Drama și comedia pseudonimelor în România* (titlu foarte nimerit!). Nu se poate uita umorul grotesc cu care se povestește întâmplarea cu un camion-platformă, în care sunt încărcăți evreii de la cutare sau cutare instituție (de preferință redacții, edituri etc.) și duși, fără să li se spună de ce (oamenii se sperie că „și ăștia umblă să ne ducă” la vreo Jilavă pe undeva) la... Tribunal, pur și simplu. Unde, însă, mare surpriză, sunt puși în fața unei lungi liste de... pseudonime, listă pregătită de experți în materie, și sunt siliți să aleagă alte nume decât cele pe care le purtau până acum bieții oameni. Motivul? Li se explică, lucru rezonabil, totuși, că **e prea bătător la ochi numărul mare de evrei puși în funcții** (s.n. – V.I.Z.)» (Ion Rotaru, *op. cit.*, pag. 1113).

Exprimarea eliptică ascunde faptul că era vorba de funcții **de conducere** – pentru că sintagma „puși în funcții” aceasta semnifică. Adică situația alarmantă pe care Vasile Luca o denunța, în octombrie 1945, ca generatoare de consecințe periculoase în Moldova, dar „și în alte părți”, despre care avea el informații: „Trebuie să înțeleagă și trebuie explicat, pentru că ce nenorocire am fi avut în Moldova... **Partidul compus din evrei numai, organizațiile celelalte evreiești, poliția, aparatul administrativ, evreiești**, și atunci s-a spus: Ce este aici, este **un stat evreiesc sau un stat românesc?** Și în multe părți persistă asta”. Iar, pentru a încerca să se elimine pericolul, s-a trecut la „românizarea” aparatului de conducere din partid și din stat prin transformarea jidanilor în „români” recurgându-se la această formulă facilă, expeditivă, dar eficientă: atribuirea de nume românești, ca să fie „autohtonizați”! Evident, această mascare nu a rezolvat problema, dar a atenuat conflictele față de românii care nu cunoșteau manevra și care nu-i cunoșteau, personal, pe jidanii „românizați”, ele rămânând, însă, mocnite în mintea și sufletul românilor care știau de șmecheria „transformării”.

Numele lui Marius Mircu la naștere fusese **Israel Marcus** [185] și este fratele mai mare al matematicianului Solomon Marcus. După cum se vede, el însuși își schimbase numele, românizându-l. Nu trebuie să-i purtăm pică, fiindcă trebuie să admitem că la scriitori, ziariști, artiști și alte asemenea profesii înrudite se poartă pseudonimele. Pe lângă listele mai vechi, referitoare la jidanii din conducerea României, evidențiate mai sus, în notele nr. 176-178, în 18 iulie 2009 a fost publicată o listă cu „Personalități publice de origine evreiască din Romania”, în care se remarcă faptul că, aproape în totalitatea lor, cei angajați în toate *mass media* poartă nume românești – iar mijloacele de comunicare în masă au o

influență decisivă în manipularea opiniei publice, după cum se știe și după cum avertizase încă Vasile Conta și, apoi, Benjamin Freedman. De exemplu, Teșu Solomovici, până să emigreze în Israel, a lucrat ca ziarist și și-a semnat articolele folosind exclusiv nume românești. Revenit în România, a prins curaj, și-a luat numele de „evreu” și, mai mult, a început să ne denigreze subtil, în cărți masive, ca „ROMÂNIA JUDAICĂ. O istorie neconvențională a evreilor din România. 2000 de ani de existență continuă” (2001, două volume), „SECURITATEA ȘI EVREII” (2003, două volume), „ISTORIA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA” (2005, două volume) etc. Totuși, deontologia de ziarist, de politolog și de ofițer de informații mă obligă să subliniez că, deși este un dezinformator mai mult sau mai puțin subtil – cum am dezvăluit în unele articole, chiar dedicate lui, ca în „Teșu Solomovici-dezinformatoru” (pe

<http://www.altermedia.info/romania/2010/09/11/tesu-solomovici-dezinformatoru/>; vezi și <http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/19/paul-goma-are-dreptate-2/>) –, în comparație cu Elie Wiesel, care este un impostor care și-a însușit identitatea altui deținut – motiv pentru care evreul Miklos Grünner, fost deținut în lagărul în care pretinde și Elie Wiesel să ar fi fost, i-a intentat proces penal pentru substituie de persoană și furt de identitate –, care este „un mare martor fals” și „un escroc internațional”, cum îl califică Robert Faurisson (vezi *supra*, nota nr. 90), în comparație cu el, deci, Teșu Solomovici poate fi numit un „domn”! De exemplu, are curajul științific, ziaristic și literar să citeze *ad litteram* „învățăturile lui Oscar Steinhardt către fiul său Nicu Aurelian Steinhardt”: „*Vezi să nu mă faci de râs, să nu fii jidan fricos și să nu te caci în pantaloni*” (cf. „SECURITATEA ȘI EVREII”, vol. 1, pag. 291). Chiar dacă expresia „să nu te caci” este realistă, este, totuși, cam prea frustă, chiar grobiană și ar fi fost respinsă chiar de către criticii realismului socialist (de profesie jidani), din vremea când el semna cu nume exclusiv românești, și a fost evitată inclusiv de către un scatofag ca Matatias Carp, care a scris, în termeni academici, cum că „evreii își mâncau propriile excremente ca să supraviețuiască” în lagărele din Transnistria! Probabil, cum conchide prof. Ion Coja, din acele vremi tulburi au rămas, până azi, unii „evrei mâncători de căcat” (vezi: <http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/dementa-sau-prostie-evreiasca-sau-sionista/>), care au ajuns să fie cunoscuți și în Franța, prin traducerea, în 2009, a „Cărții Negre” a lui Matatias Carp (despre care tot prof. Coja afirmă că ar fi fost scrisă, în cea mai mare parte, de cunoscutul scriitor sovietic, bolșevic și „jidan îpuțit” Ilya Ehrenburg). Oricum, însă, prin redarea autentică și istorică a expresiei folosită de tatăl lui Nicolae Steinhardt, „să nu fii jidan fricos”, Teșu Solomovici le dă peste nas (aș putea zice, cu fecale) acelor lichele din Academia Română, din Consiliul Național al Audiovizualului, din Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării etc.,

care ne interzic să folosim cuvântul corect științific, istoric și neaoș „jidăni”, inclusiv în asemenea demersuri ca acesta, de cercetare științifică a problemei atât de spinoase a jidănilor pretins „holocaustizați”!

Dar, revenind la jidăni-cameleoni, nu aceasta este situația în celelalte cazuri, ale celor „puși în funcții”, descrise chiar de Marius Mircu, căruia, iată, trebuie să-i fim recunoscători pentru sinceritatea sa, care ne ajută să aflăm și să demonstrăm adevărul, „care ne va elibera”, furnizându-ne argumente și documente istorice – memoriile fiind, ele însele, veritabile onești, ca acest băcăuan concitadin cu Ion Rotaru. Am participat la elaborarea *Indicelui alfabetic* și a *Cuprinsului*, precum și la corectura multor pagini ale *ISTORIEI LITERATURII ROMÂNE...* a profesorului Ion Rotaru și pot să confirm că a făcut eforturi uriașe – suferind fiind – să-și redacteze și să-și vadă cât mai repede publicată opera finală a vieții (a și trecut la cele veșnice la câteva săptămâni după ce i s-a arătat cartea tipărită). De aceea, am observat că a căutat să se exprime, de cele mai multe ori, cât mai conciliant, mai înțelegător față de autori și opera lor, dar fără să-i fie afectată obiectivitatea, nepărtinirea. După ce am aflat de cartea lui Marius Mircu, am vrut, firește, să o am și eu și m-am dus, prin 2009, la Templul Coral să o cumpăr: acolo, în curte, la capătul aleii din dreapta, tot pe partea dreaptă, este o librărie. Nu aveau cartea lui Mircu, dar semnificativă este reacția librăriei: dacă la început m-a întâmpinat cu zâmbetul protocolar al vânzătoarei care trebuie să se arate binevoitoare față de potențialul client, după ce am întrebat-o de cartea lui Mircu, s-a întunecat la față – sau, cum se zice, „i-a căzut falca!” – și, când am mai întrebat-o unde aş putea să o găsesc (mai sunt câteva librării-depoziție, una fiind undeva pe B-dul Brătianu), mi-a răspuns înțepată că nu știe. Dar, după reacția ei spontană, necontrolată, era evident că știa de carte și, la fel de evident, că nu-i convenea conținutul ei sincer și demascator, deși, măcar din respect pentru vârsta matusalemică a autorului, pentru onestitatea sa și pentru valoarea documentar-istorică a operei lui, ar fi trebuit să o importe sau să o tipărească la Editura Hasefer, care este subvenționată de statul român ca să publice lucrări antiromânești, îndeosebi despre pretinsul holocaust și despre pretinsul antisemitism al românilor, precum „*Istoria antisemitismului*”, a lui Léon Poliakov, maculatura lui Elie Wiesel, cărțile șef-rabinului Moses Rosen etc. (Teșu Solomovici își tipărește cărțile în editura proprie).

În mod evident, însă, referitor la pasajul reprodus din memoriile nonagenarului Mircu, trebuie să-i facem, *post mortem*, lui Ion Rotaru câteva critici. Nu poate fi vorba de „un titlu foarte nimerit”, *Drama și comedia pseudonimelor...*, căci, în realitate, este vorba de tragicomedia pseudonimelor. Într-adevăr, dacă pentru jidani această însușire ilicită de

pseudonime – de fapt, alte nume „adevărate“, chiar dacă erau absolut false – a fost o comedie, în schimb, pentru noi, românii, această mascare a jidanilor prin pseudonime a fost o tragedie, deoarece a contribuit la păcălirea noastră multă vreme de către „bieții oameni“, care nu erau deloc „bieți“, ci foarte privilegiați, cum raporta Biroul Statistic Militar Cluj, al Statului Major al Armatei I, în 15 august 1940. Ba unii erau de-a dreptul ticăloși. De exemplu, Voicu Tudor, un venerabil memorialist, a relatat cum jidanii își luau nume românești în mod sfidător, unele fiind de-a dreptul blasfemii prin însușirea lor frauduloasă, ca Mihaiviteazu și Ștefancelmare: „După 1944, au plecat circa 500.000 de evrei, dar restul de peste 2 milioane au rămas și și-au schimbat numele în Argeșeanu, Moldoveanu, Munteanu, Ungureanu, Ionescu, Popescu, Săraru, Pribeagu, Plugaru, Țiganu, Manea, Dorel, Păsărel, Comănel, Oișteanu, Rotaru, Vizitiu, Birjaru, Trandafir, Roman, Călărașu, Creștinu, Săracu, Orfanu, Ionel, Emil, Mihaiviteazu, Ștefancelmare (și alte nume neaoș românești)” [186]. Mi-a mărturisit că acel jidan împuțit care și-a ales, evident, în batjocură, chiar numele „Ștefancelmare“ a ajuns judecător în București. (În paranteză fie zis, judecătorii, ca și medicii sau filozofii jidani se formau pocnind din degete: într-un seminar mai jovial, prof. Virgil Constantinescu ne-a mărturisit că la Facultatea de filozofie fusese adus, prin anii '50, un violonist care-l preda pe Kant; prof. Coja vorbește – mi se pare în *Marele Manipulator*... – despre cum Nicolae Cajal a ajuns medic după numai un an de studenție la Facultatea de medicină: rectorul Universității i-a refuzat insolența de a fi înscris direct în anul V, dar, la presiuni „de sus“, a fost dat afară din învățământ, iar noul rector l-a înscris direct în anul al V-lea, cum pretinsese! Vă dați seama ce competent era. În ultimii ani ai vieții a ajuns președintele Academiei Române.) Judecătorul în cauză s-a crezut atât de puternic pe vremea atotputerniciei Anei Pauker încât și-a bătut joc de o justițiabilă și i-a respins acțiunea, deși avea perfectă dreptate. Ghinionul lui a fost că justițiabila în cauză nu era alta decât sora lui Ion Gheorghe Maurer. Soră-sa i s-a plâns de măgăria judecătorului jidan „Ștefancelmare“, iar premierul, după ce a verificat tărășenia, a dat un ordin prin care jidanul ticălos a fost expulzat din țară în 24 de ore! Firește, a plecat în Israel. Dar nu toți românii aveau rude așa de sus-puse și, în consecință, pătimeau din cauza abuzurilor comise de aceștia, cum pătimesc și acum – fapt dezvăluit, printre altele, de trilogia lui Cornel-Dan Nicolae, *„Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii“*.

Legat de acest aspect, e locul să amintesc un fapt simptomatic: prin 1987 sau 1988, Nicolae Ceaușescu a dat un decret prin care cetățenii erau obligați ca, la completarea actelor de evidență, să menționeze „numele avut anterior“, tocmai pentru a se depista urma jidanilor camuflați cameleonic. E și unul dintre motivele pentru care a fost asasinat de către

„Bestia Brucan“ și acoliții săi. De altfel, în acest sens, apăruse și o anecdotă: „Un individ, Popescu, se duce la Tribunal să-și schimbe numele. Ce nume vreți să vă alegeți?, îl întreabă judecătorul. Ionescu, răspunde petentul. Bine, dar de ce vreți să vă schimbați numele în Ionescu, dacă acum vă numiți Popescu?!, se miră judecătorul. Pentru că acum, după ce spun că mă numesc Popescu, mă întreabă: dar înainte, cum vă numeați? Și eu trebuie să le răspund: Weissman!“ S-au găsit câțiva „idioti utili“ din conducerea Ministerului de Interne care să propună ca în cărțile de identitate să nu se mai treacă nici numele părinților, nici locul nașterii. Ca să se estompeze cu totul sorgintea individului. Oare cine le-or fi șoptit în ureche asemenea ineptii criminale, prin care se înlesnește insinuarea jidanilor în aparatul de conducere?! Care sunt consilierii ăia „americani“ care mișună în conducerea Ministerului de Interne?! Alți idioti sau corupți au acceptat ca unul dintre marii „rechini imobiliari“, care și-a însușit prin fraudă mari averi din patrimoniul statului român, impostorul Paul Lambrino, „prinț de Teleorman“, să-și zică „al României“ așa cum își zicea ex-regele: „Mihai I al României“! Vedeți figura 50. Ca dovadă că România a ajuns o casă de toleranță!

16. Selecția sionistă a jidanilor: Palestina sau lagărul

Colaborarea sioniștilor cu Hitler a fost determinată de consonanța dintre, pe de o parte, teoriile și legile rasiale hitleriste (numite „*Legile de la Nürnberg privind dreptul populației Reich-ului și protecția sângelui german și a onoarei germane*“, preluate, în spiritul lor, de Hitler de la antecesorii, printre aceștia figurând atât teoreticieni, cât și însuși Kaiserul), care urmăreau purificarea etnică a poporului „arian“, și, pe de altă parte, acceptate întrutotul de teoria sionismului, a cărei teză principală era înființarea unui stat național „pur“ evreiesc în Palestina. Theodor Herzl a vrut, inițial, să înființeze un stat jidănesc în oricare punct al lumii în care li s-ar fi permis: Uganda, Mozambic, Argentina, Cipru sau Tripolitania, la un moment dat existând și proiectul Ost-Africa. Prietenii săi l-au făcut să remarce că Palestina constituia un cuvânt de ordine mobilizator mai eficace. Ca diplomat realist, Herzl a acceptat sugestia lor pentru a folosi ceea ce el numește „**măreata legendă**“, aceea a „**înțoarcerii**“, care, pentru el, ca ateu – sau „**liber-cugetător**“, cum se autodenumea –, era o **pură legendă**, dar, în același timp, o forță mobilizatoare pentru jidanii credincioși. Și a rămas Palestina ca direcție și loc de afluire a jidanilor. Sionismul ca atare – cuvântul născocit prin 1890 odată cu teoria aferentă, având ca obiectiv înființarea unui stat-națiune **pur** „evreiesc“ în Palestina –

a stârnit opoziția tuturor rabinilor și organizațiilor evreiești din Europa și America, pe motivul că Sionismul contravine Iudaismului. Dar sioniștii au beneficiat de sprijinul conducătorilor Germaniei, care, evident, voiau emigrarea jidanilor în vederea realizării purității rasiale a nemților.

Odată realizată această convergență de opinii și de obiective, Germania a susținut, mereu, Sionismul. Ironia istoriei face ca atât legile rasiale hitleriste – ale căror victime principale (dar nu „unice”) au fost jidanii, și încă în mod întemeiat –, cât și doctrina rasială a Sionismului – ale cărui victime principale au fost palestinienii – să se inspire și să se întemeieze pe Ezdras și Neemia, iar strategia „purificării etnice” – aplicată de nemți în Germania și de jidani în Palestina (transformată, ulterior, în Israel) – să se bazeze pe mitul lui Iosua, din *Biblie*, fapt care a cimentat comunitatea de idei și colaborarea dintre Hitler și sioniști! Această lectură integristă a *Bibliei* făcută de Sionism în favoarea „poporului ales” avea să-l determine și pe generalul Moshe Dayan să declare justificativ și, totodată, programatic, anunțând, deci, viitoarele planuri de cuceriri teritoriale: „Dacă *Biblia* îi aparține, dacă este considerat poporul *Bibliei*, ar trebui să stăpânească teritoriile biblice, cele ale Judecătorilor și ale Patriarhilor, Ierusalimul, Ierihonul, Hebronul și altele” (*The Jerusalem Post*, 10 august 1967, *apud* Roger Garaudy, *AFACEREA ISRAEL*, pag. 57). Moshe Dayan este conducătorul atacului asasin comis contra navei *LIBERTY*, iar această declarație a fost făcută la două luni după torpilarea navei-spion pentru a o scufunda, în 8 iunie 1967, în timpul „războiului de 7 zile”, care a dus la extinderea teritoriului Israelului! Numai că, reamintesc, jidanii nu sunt „poporul *Bibliei*”, nu sunt „evreii”, ci descendenții barbarilor khazari travestiți în „popor biblic” – fapt pe care jidanii vor să-l țină cât mai ascuns!

Dar Iisus Hristos ne încurajează: „*Nu vă temeți! Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut*” (*Matei*, 10, 26)! Într-adevăr, cu sincerități sporadice scăpate fără voia lor de unii ca Claude Lanzman și Hannah Arendt, ca Teodor Wexler și Mihaela Popov, și, mai ales, cu lucrările istoricilor și cercetătorilor revizioniști/criticiști aflăm, treptat-treptat, adevărul: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (*Ioan*, 8, 32). Vom cunoaște adevărul care ne va elibera, în primul rând, de halucinantă, perfida și toxică propagandă holocaustică și, apoi, de presiunea și de prezența jidanilor înșșiși! (Și poate n-ar fi exclus ca războiul pe care Vladimir Putin intenționează, în mod întemeiat, să-l declanșeze în Ucraina, să îi sperie și pe jidanii care ne-au invadat din nou și să se întoarcă în Eretz Israel; oricum, miile de rachete pe care le-au tras organizațiile Hezbolah, Hamas și Al Fatah au ucis doar câțiva jidani, fiindcă erau rachete de mână a doua sau a treia; dar rachetele armatei lui Putin au altă precizie și altă muniție!)

Ca atare, așa cum relevă, detaliat, Roger Garaudy – îndeosebi în *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*, citând preponderent surse iudaice –, selectarea persoanelor pentru emigrarea în Palestina o făceau: (a) liderii sioniști ai comunităților jidănești din Germania și din țările cucerite sau aflate sub presiunea ei, de conivență cu (b) liderii comunităților evreiești și jidănești deja existente în Palestina – comunitățile autohtone, evreiești și jidănești, fiind numite, până la înființarea statului Israel, *yichouv* – și, firește, cu (c) autoritățile naziste. Erau trei criterii urmărite foarte strict de sioniști: 1) indivizii selectați să fie adepți ai sionismului; 2) să fie sănătoși, robuști și 3) să fie suficient de avuți, ca să ducă acolo un bagaj demografic și economic valid, necesar construcției noului stat. Indivizii săraci și slabi, bolnavi – pleava comunităților jidănești – erau trimiși în lagăre, la muncă, unde nu aveau șanse prea mari să supraviețuiască din cauza condițiilor excesive de muncă, a condițiilor de viață în timp de război, cu riscuri mari de apariție a epidemiilor de tifos (în special din cauza prizonierilor aduși din Est). Prin aceasta „împușcau patru iepuri dintr-un foc”: 1) asigurau masa critică demografică viabilă a viitorului stat Israel cu indivizi apti de muncă și de apărare (într-un stat rasist, constituit exclusiv pe criterii etno-religioase, pretins biblice, de „popor ales”, și înconjurat de o imensă masă arabă, devenită subit ostilă, din cauza înființării statului Israel – căci, până atunci, arabii, palestinienii și evreii coabitaseră pașnic, de peste două milenii!), 2) scăpau de elementele slab dotate sau chiar degenerate din cauza căsătoriilor între rude – căci jidanii, ca să-și păstreze, din cauza rapacității lor funciare, averea în familie, își cuplau descendenții cu rude foarte apropiate, ceea ce ducea la degenerarea neamului (tot așa cum se întâmplase cu familiile regale europene), și, 3) bomboana pe colivă, realizau prin intermediul germanilor holocaustul pe care-l preziceau de circa șapte decenii (conform documentelor descoperite până acum), holocaust prin care 4) își vor legitima înființarea statului Israel, conform promisiunii *Declarației Balfour* și, totodată, ca recompensă, compensație pentru „suferințele” prin care a trecut „poporul ales” – „suferințe” pe care le-ar fi îndurat jidanii de rând, dar nu elita și pentru care au cerut, în plus, o compensație pecuniară piperată atât de la germanii care le curățaseră etnia de stârpituri, cât și de la alții, ca România, care, dimpotrivă, îi protejase pe jidani – dar care, în contextul politico-strategic al acelei etape, este condamnată la fel ca Germania pentru că fusese „aliatul lui Hitler – pe picior de egalitate cu Italia”, cum, în mod evident tendențios – în anul de grație 2006! –, pretinde mercenarul holocaustist Pennys Deletant că ar fi fost situația în cartea sa *ALIATUL UITAT AL LUI HITLER – Ion Antonescu și regimul său 1940-1944*. Deși numele său ne-ar putea face să ne gândim la un diletant și, deci, să nu-i dăm importanță, totuși am greși mult subestimându-l dacă luăm în considerație întrebarea pe care ne-o

adreasează blogger-ul Titus Filipaș mai mult decât revoltat, dar cu temei: „Dennis Deletant, un agent MI6?” (cf. <http://blogideologic.wordpress.com/2008/09/06/dennis-deletant-un-agent-mi6/>).

Un exemplu notoriu de privilegiat al selectării diferențiate – adică „pentru unii mumă, iar pentru alții ciumă” – făcute de către elita lor prin liderii comunităților jidănești – jidanii nedotați („amărăștenii”, săracii, bolnavii ș.a.) pentru lagăre, iar cei pricopsiți (sănătoși, bogați, sus-puși în ierarhia comunității) pentru emigrare – este George Soros, născut Schwartz György. Tatăl lui, Tivadar Soros, a fost avocat, scriitor (de *esperanto*) și unul dintre liderii comunității jidănești budapestane. Astfel, deși regimul lui Horthy s-a remarcat prin zelul cu care i-a trimis pe jidani în lagărele de muncă germane, fiind campion printre țările ocupate sau aflate în zona controlată de Germania hitleristă, familia lui Tivadar Soros, beneficiind de înalta sa poziție în ierarhia comunității jidovești, a „supraviețuit” ocupării Ungariei de către Germania (după detronarea regentului Miklos Horthy), a „supraviețuit” cruntei bătălii pentru Budapesta dintre trupele sovieto-române și cele hitleristo-ungurești și a „supraviețuit” și instaurării regimului „democrat-popular” în Ungaria. George Soros a emigrat în Anglia abia în 1947, la studii, la o reputată și, deci, foarte scumpă școală de economie, căci taică-su îi dăduse bani, din cei agonisiți prin selectarea discriminatorie a jidanilor: sau pentru lagăre sau pentru emigrare în Palestina. Ulterior, cum se știe, odrasla lui s-a îmbogățit prin diverse mașinații financiare, facilitate de înființarea „Fundației Soros pentru o Societate Deschisă”, care nu este decât un „aspirator” de informații de toate felurile, adică, de fapt, o agenție de spionaj mascată într-una filantropică.

Întrebat fiind cum preferă să fie numit, Sörös a răspuns: „Speculant financiar, filantrop și filozof”.

Referindu-se la atacul asupra lirei sterline, într-un ziar austriac se spune: „Soros a mai dobândit odată o astfel de reputație funestă. În septembrie 1992, acest speculant putred de bogat a îngenunchiat Banca Angliei – Banca Națională engleză nu este o dugheană de provincie – și a eliminat lira britanică din sistemul monetar european, situație în care se află și astăzi” [adică în 1997 – n.n., V.I.Z.]. Cam în aceiași termeni se exprimă și Kurt Kister: «Ca nici un alt comerciant de deize, Sörös provoacă teamă și admirație președinților și boss-ilor băncilor din lumea întreagă. În 1996, italienii au deschis o procedură de investigații împotriva lui, acuzându-l că, în 1992, ca urmare a speculațiilor sale de bursă, a determinat înlăturarea lirei italiene din Sistemul Monetar European (EWS). (...) El este un apărător fervent al modelului „societății deschise” (...) și acordă sprijin

necon condiționat în special procesului de democratizare din fostele țări comuniste. (...)).

Numai că ceea ce dă cu o mână, ia înapoi cu mai multe mâini, provocând nemulțumirea multora – printre aceștia numărându-se și ungurul american Szel Karoly: „În Suedia, dacă cineva comite vreo infracțiune, organele oficiale nu dau publicității numele infractorului. Organele de informații comunică pur și simplu faptul că X sau Y este bănuit de comiterea unei infracțiuni. În cazul unor imigranți, se precizează în toate cazurile că este vorba de cetățeni de origine străină. Organele suedeze au făcut excepție într-un singur caz. Această excepție se referă la Sörös György, născut în Ungaria. (...) În august 1992, printr-o speculație valutară necinstită, Sörös a distrus coroana suedeză. Prin această manevră a băgat în propriul buzunar mai multe milioane, fapt cu efecte grave asupra economiei țării. Coroana suedeză și-a pierdut stabilitatea și s-a devalorizat cu 30 la sută. Pentru a-și salva banii, întreprinderile de export au scos din țară miliarde, în numai câteva ore. Pentru a opri scurgerea acestor sume uriașe, băncile au luat măsuri drastice: au crescut dobânda la credite cu 500 la sută. Urmările: ... falimentul, (...) a sporit numărul șomerilor. Mulți oameni, pe lângă locurile de muncă, și-au pierdut locuințele sau puținii bani agonisiți prin muncă cinstită timp de ani de zile. Sörös a comis asemenea speculații nerușinate nu doar față de Suedia, ci și față de Italia și Anglia. Urmările sunt cunoscute. Ce a făcut Sörös cu banii astfel obținuți? El a declarat că un anumit procentaj a fost utilizat în diverse acțiuni de caritate în Africa de Sud, Bosnia, Europa Răsăriteană și fosta Uniune Sovietică. Dacă din această valută internațională aventurieră ar fi dorit, într-adevăr, să înființeze un fond de caritate, i-ar fi avut la îndemână pe Rockefeller, Rothschild și Morgan, care dispun de un număr inestimabil de miliarde. Dar acei capitaliști iudei, care au pus temelia comunismului și continuă să-l sprijine și în prezent, nu pot fi storși de bani. Suedezi nu îl uită pe Sörös, iar acest semnal de alarmă poate fi întâlnit zilnic în presă“.

Apoi, prin toamna lui 1995, a mai dat o lovitură de câteva milioane de franci la Banca Republicii Franceze. Și, ne reamintim, presa internațională a comentat, în vara anului 1997, acuzația adusă lui George Sörös de către premierul Malaieziei, Mahathir Mohamed, pentru că a subminat economia țărilor A.S.E.A.N. De aceea, nu ne-a mirat sugestivul titlu „George Sörös – biciul cu care S.U.A. pedepsesc țările neascultătoare“: «Purtătorul de cuvânt al Departamentului de stat al S.U.A., Nicholas Burns, a sărit în apărarea lui Sörös arătând că „foarte apreciatul și respectatul miliardar, care a făcut o mulțime de lucruri bune pentru multe țări, n-ar putea sta la originea unei astfel de conspirații, despre care Statele Unite nici nu cred că ar exista“» [187]. Implicat în fraudă de la Roșia Montană și în alte acțiuni antiromânești, George Soros este unul dintre

inamicii intangibili ai României, cum a fost și mai este și al Angliei, Franței, Italiei, Malaieziei, Suediei și al altor state. Dar, vorba lui Mahathir Mohamed: n-am putea organiza – toate aceste state păgubite, jefuite – o cruciadă împotriva acestor inamici reprehensibili în cel mai înalt grad?!

17. Atitudinea contradictorie a Ungariei față de jidani

Ungaria a avut o atitudine contradictorie față de jidani: de la asimilarea elitei, la trimiterea în lagăre a păturilor sărace. Într-adevăr, surprinzător în atitudinea ungarilor (moghiorilor) față de jidani este caracterul paradoxal al acesteia, intervenit după ocuparea Ungariei de către trupele germane, în urma „trădării” regentului Miklos Horthy (aranjate, după unii istorici, cu ajutorul cominterniștilor și, îndeosebi, al lui Valter Roman, născut Ernő Neuländer, deci jidan maghiar, care-și păstrase relațiile cu jidanii din Ungaria), în ciuda originii lor comune, asiatice și a caracterului lor sinuos în decursul istoriei de 1100 ani a Moghioriei – întreruptă, cum se știe, de cele câteva secole de pașalâc, vreme în care, practic, Ungaria nu a existat.

La capitolul „Antecedente filojidănești în Ungaria”, care constituie o dovadă suplimentară a paradoxalului filojidănistism hungarist, este locul să relev că guvernul bolșevic instituit de Bela Kun era cvasitotal jidănesc: „Un raport al comisiei prezidată de senatorul american Clayton Riley Lusk a constatat că din cei 32 comisari principali cu care s-a înconjurat Bela Kun în Ungaria, 25 erau evrei, iar cei mai importanți erau membri ai directoratului: Bela Kun (Cohen), Bela Vaga (Weiss), Joseph Pogany (Schwartz) și Sigismond Kunfi (Kunstatter). Ca șefi ai terorii roșii, care s-au ocupat personal de execuții și torturi au fost identificați Alpari și Szamuely” (<http://www.scribd.com/doc/199091401/Comunismul-in-lume-%C5%9Fi-evreii>). De aceea guvernul lui Bela Kun a și fost privit cu simpatie de Consiliul Suprem al Conferinței de Pace care era manevrat de jidani și care, la rândul său, manevra aranjamentele după Primul Război Mondial, ocazie cu care, cum se știe, România i s-au impus condiții înrobitoare, deși contribuie substanțial la victoria Antantei. Bela Kun și guvernul său plin de jidani au adus capitalei Budapesta supranumele de *IUDAPESTA*!

Așa cum am mai relevat în unele studii, deși ar putea să pară surprinzător, maghiarismul are nu doar „meritul” de a fi inventat fascismul, cu care Horthy se lăuda în fața lui Hitler, dar este și inițiatorul antievreismului. „Putem, astfel, cita actul din 1222, semnat de regele Andrei al II-lea, prin care se stabilește: «Comiții cămării, schimbătorii de bani, slujbașii sării și strângătorii vămile să fie nobili ai regatului, să nu

poată fi ismaeliți și iudei». (...) Același rege Andrei al II-lea întărește actul din 1222, precizând că «**iudeii și saracinii să nu fie puși la conducerea monetăriei și a ocnelor de sare și a altor treburi obștești**», iar în 1233 vine cu restricții și mai puternice, interzicându-se iudeilor, saracinilor și ismaeliților **de a ocupa orice funcție publică**, de a se căsători cu creștini, de a avea robi creștini etc. Tot acum **se introduce pentru prima dată sistemul de semne distinctive pentru iudei**, saracini și ismaeliți, luându-se măsuri pentru separarea lor de creștini» (Paul Lazăr Tonciulescu, *RAMANIA – Paradisul regăsit*, pag. 104 – s.n., V.I.Z.) [188].

Totuși, ulterior, din cauza primitivismului, a ignoranței în care a trăit poporul moghior (ungar – încă nu s-au hotărât care este denumirea țării: *Hungary*, în documentele pentru extern și *Magyar* – citește: *Moghior* – în interior), clasa conducătoare a trebuit să apeleze la funcționarii alogeni, școliți, îndeosebi după revirimentul din secolul al XIX-lea, când, după asediul Vienei, Imperiul Otoman s-a retras spre sudul Europei. «Clasa guvernantă maghiară și-a recrutat oameni aparținând tuturor națiilor, dar în principal germani și evrei. Germanii, abandonați de către Viena și, încă și mai grav, de Germania, rămăseseră forța dominantă în comerț și industrie, chiar dacă uneori, în acest proces, căpătau un caracter maghiar. Evreii, care se ridicaseră din ghetouri la fel cum mica nobilime se ridica din comitate, erau cei mai ardenti susținători ai „asimilării” și aduceau, în literatură și în artă, o strălucire pe care autohtonii nu o aveau» [189]. Aici, prin „asimilare” A.J.P. Taylor înțelege, ca în tot cursul lucrării, maghiarizare.

Această „asimilare” a jidanilor în sistemul administrației din Ungaria în timpul dualismului Austro-ungar – când, *nota bene*, Ungaria nu a existat, practic, ca stat independent – a intrat în contradicție cu doctrina sionistă, care impunea neasimilarea, izolarea în ghetouri, în vederea determinării jidanilor să emigreze în Palestina, în locurile biblice. Totuși, în decursul secolului al XIX-lea, se crease o simbioză puternică între liderii comunităților jidănești și autoritățile Ungariei. Această colaborare a permis, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, colaborarea strânsă în vederea selectării discriminatorii, inclusiv în timpul presiunii germanilor de a fi deportați jidanii săraci și pricâjiți în lagărele de muncă – aspect căruia Arthur Butz i-a acordat o analiză minuțioasă, în Capitolul V, foarte extins, „Jidanii din Ungaria” (vezi episodul nr. 24, pe <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/13/inselatoria-secolului-xx-24/>) – făcând posibilă, cum am subliniat, și „supraviețuirea” familiei avocatului Tivadar Soros până la emigrarea întârziată din 1947 a fiului său György și la crearea viitorului strălucit al lui Schwartz György (oare cum s-o fi numit mai înainte de a-și fi maghiarizat numele?! Ytziç Shtrul?!), naturalizat în americanizatul-de-succes George Soros, care „A spart banca Angliei” –

cum se și lăuda în filmul documentar cu acest titlu pe care, acum, l-a dosit din jenă filantropică.

Dar **Olga Lengyel** nu a fost atât de influentă și de bogată ca avocatul și scriitorul Tivadar Schwartz și a fost dusă la Auschwitz, împreună cu toată familia ei. Olga Lengyel (19 octombrie 1908 - 15 aprilie 2001), din Cluj-Napoca, după cum este prezentată pe Wikipedia, «a fost o autoare româncă americană de origine evreiască, de profesie asistentă medicală, care a supraviețuit lagărelor de concentrare de la Auschwitz și a povestit, ulterior, experiențele ei în cartea sa „*Cuptoarele lui Hitler*” – în original, *Five Chimneys* – (tradusă în românește în 1986). Toată familia ei a murit în lagăr și, după război, Olga Lengyel a emigrat în S.U.A».

Miklos Nyiszli, cu a sa *Auschwitz: A Doctor's Eyewitness Account*, tradusă în românește, postum, în 1964, cu titlul „*Am fost medic la Auschwitz*”, este un jidan maghiarizat, fiind, deci, adept al „asimilării”. De la Auschwitz s-a reîntors în România, la Oradea, de unde, anterior, fusese ridicat de honvezi, împreună cu familia, și unde a și murit. Nu i-am aflat numele de „evreu”. A fost ironizat copios de Arthur Butz pentru fantasmagoriile debitate în cartea sa despre munca lui de medic la Auschwitz. La fel ca și Olga Lengyel, ca medic nu avea o situație socio-materială deosebită și, deși cu nume de „maghiar pur”, a fost săltat de horthiști și trimis în lagăr.

Oliver Lustig face parte dintre jidanii care nu și-au schimbat numele. „La 3 mai 1944, Lustig a fost închis, împreună cu părinții și cei șase frați ai săi, în ghetoul din Cluj (fosta fabrică de cărămidă, în apropierea căreia astăzi se află hipermarketul Real), de unde a fost deportat, la 15 iunie, în lagărul de exterminare Auschwitz-Birkenau. La Birkenau (4 km de Auschwitz; unde se făceau selecțiile în vederea gazării și, respectiv, a trimerii în lagărul de muncă de la Auschwitz) și-a pierdut mama și trei dintre frați, tatăl murind câteva luni mai târziu la Mauthausen. (...) În 1965 a obținut titlul academic de doctor în istoria doctrinelor economice. La 23 august 2004, colonelul în retragere Oliver Lustig din Ministerul Apărării Naționale a fost înaintat la gradul de general-maior (cu o stea) în retragere. A fost decorat cu ordinul național *Steaua României* în grad de cavaler (2007), împreună cu alți trei supraviețuitori ai Holocaustului. Lustig a publicat ulterior o serie de cărți, dintre care 12 pe tema holocaustului, traduse în limbile germană, maghiară, italiană, portugheză și engleză”, după cum se arată în prezentarea făcută pe http://ro.wikipedia.org/wiki/Oliver_Lustig. În cele publicate până în 1989, după cum se poate constata și în cazul altor autori jidani-„români”, el nu folosește niciodată cuvântul „holocaust”. Printre cărțile lui se află și „*atunci, acolo... la Auschwitz*” (ed. Cartea românească, 1977). Undeva, în carte, face afirmația că a plecat de pe Someș. Este singura precizare a zonei de

unde a fost dus în lagăr. Nu țara, nu regimurile politice, nici o precizare care să evidențieze coordonatele spațio-temporale ale evenimentelor; mai clar zis, cine l-a trimis în lagăr: România sau Ungaria? Tradusă în alte limbi străine, la cuvântul „Someș” se va adăuga un asterisc, prin care se va explica străinilor: „râu în Transilvania, România”. De unde toți cititorii străini vor putea spune ca nemernicul de Elie Wiesel – și el deportat din „Transilvania, România” – „**România a ucis, a ucis, a ucis!**”, care, și el, a fost „decorat cu Ordinul Național *Steaua României*”! Cartea lui Lustig a fost publicată după 30 de ani de la evenimente. De aceea conține numai baliverne.

Ana Novac. Nume „curat” românesc. „Ana Novac, născută *Zimra Harsányi*, (n. 21 iunie 1929, Dej, județul Someș, România – d. 31 martie 2010, Paris, Franța) a fost o scriitoare română (*sic*), evreică din Transilvania, supraviețuitoare a Holocaustului, care s-a stabilit în Franța. (...) *Zimra Harsányi*, care și-a luat pseudonimul de scriitoare *Ana Novac* la sugestia scriitorului Petru Dumitriu, s-a născut în anul 1929, la Dej, județul Someș, din Transilvania. La vârsta de 11 ani, s-a văzut *cetățeană* maghiară, ca urmare a Dictatului de la Viena. La vârsta de 14 ani a fost deportată de autoritățile fasciste maghiare în lagărele național-socialiste de concentrare Auschwitz și Płaszów. Părinții Zimrei, precum și fratele său au pierit în lagăr. (...) *Ana Novac*, scriitoare și dramaturg cu un stil acerb și vioi, fiind supraviețuitoare a *Shoah*, a rămas cunoscută îndeosebi prin *jurnalul* său *Les Beaux Jours de ma Jeunesse*, singurul jurnal care a supraviețuit lagărelor de concentrare. Ea era supranumită «*Anne Frank roumaine*», deși Anne Frank descrie evenimentele petrecute în afara lagărelor, iar *Ana Novac* scrie din interiorul acestora, iar *jurnalul* său este continuat mult după eliberarea din lagăr, fără să uite faptele memorate, tratând și multe alte subiecte, rămânând și mai departe tot atât de subversiv” (http://ro.wikipedia.org/wiki/Ana_Novac). Bizar este faptul că *Jurnalul* Annei Frank este republicat, în România, în numeroase ediții, deși este „un fals autentic”, conform sintagmei paradoxale a lui Imre Tóth, iar *jurnalul* Anei Novac nu a fost tradus niciodată! (Cf. de exemplu, <http://www.balderexlibris.com/index.php?post/Felderer-Ditlieb-Anne-Frank-s-diary-A-hoax>).

Ileana Vrancea. Unul dintre basmele românești cele mai cunoscute vorbește despre Ileana Cosânzeana și este una dintre eroinele cele mai notorii. Vrancea este, la fel, un ținut foarte omogen românesc, iar, conform legendei, Vrancioaia și băieții ei l-au ajutat pe domnitorul Ștefan cel Mare în luptele sale de apărare a Moldovei. Ce vrei mai românesc decât numele Ileana Vrancea?! „Ileana Vrancea (19 aprilie 1929, București) este istoric literar. Este fiica Anei Katz (născută Liebman), lucrătoare, și a lui Matei Katz, dentist; prenumele la naștere: Hedda. Ambii părinți se vor

sinucide după 1945 (?!). Vrancea învață la București, unde termină liceul în 1947, Facultatea de Drept în 1950 și Facultatea de Filologie în 1951. Își susține doctoratul în 1970 cu teza *E. Lovinescu – criticul literar*. Membră a Partidului Comunist Român din 1950, conduce secția de învățământ și cultură a ziarului *Scânteia* (1950-1955), secția de literatură și artă la revista *Lupta de clasă* (1955-1971), ulterior la *Era socialistă*. În 1958 și-a oficializat pseudonimul ca nume civil. În 1983 se stabilește în Israel, unde este conferențiară la Institutul Dinur și la Universitatea Ebraică din Ierusalim“ (http://www.crispedia.ro/Ileana_Vrancea). Așadar, „românca” neoașă Ileana Vrancea nu este alta decât jidanca Hedda Katz. Sunt mulți acești Katz care ne fac zile fripte, din secolul al XIX-lea până azi, la Marco K. Katz. De prin 1981 socialismul românesc a început să-i miroasă a românism, dar și să scârțâie, fiindcă F.M.I. și B.I.R.D au început presiunile asupra României să plătească anticipat mai multe rate ale împrumuturilor făcute pentru industrializare – împrumuturi acordate întemeiat tot de către F.M.I. și B.I.R.D –, iar Nicolae Ceaușescu a fost nevoit să treacă la o accentuată politică de austeritate și, ca urmare, viața în România a devenit tot mai dificilă. Așadar, când a dat de greu, în 1983, judeo-bolșevica Ileana Vrancea a spălat putina în Israel, deși, ca judeo-comunistă, nu mai era „evreică”, după părerea lui Wilhelm Filderman, Carol Iancu, Teodor Wexler ș.a. Dar jidanca Hedda Katz este și jidanca împruțită Ileana Vrancea, semnatara infamantei „Declarații de la Budapesta”, din 16 iunie 1989 (cf. <http://raportatacarearomanieideonu.wordpress.com/2011/06/08/16-iunie-1989-declaratia-de-la-budapesta-autonomie-pentru-transilvania/>).

Colonelul (r.) Mircea Dogaru scrie doct, ca să își mascheze revolta etalată la manifestațiile S.C.M.D.: «(*Europa liberă*) promova, în spatele propagandei pentru Libertate, gestionarea dizidenților. Iar noi, ca proștii, o ridicam în continuare în slăvi pe Monica Lovinescu, puiul de cuc din casa marelui critic, la fel de Lovinească precum e Mihai Argeșeanu zis Mihai Vitează de Hohenzollern. Și am înghițit-o în fruntea Alianței Civice, pe lângă fiica Anei Pauker (Maia) și pe Ileana Vrancea, colaboratoarea Monicăi în România, numită din acest motiv, de regretatul Mihai Ungheanu, „Lovinescolatra”. Cât de manipulabili suntem, din cauza lipsei de informație, o demonstrează faptul că numita Ileana Vrancea, în realitate Hedda Katz, era nu numai fosta șefă a batalioanelor de asalt U.T.C.-iste, care i-au scos pe marii intelectuali români din universități, ci și fiica lui Ștefan Voicu, unul dintre triumvirii care au condus, în realitate, România din spatele lui Nicolae Ceaușescu. Ceilalți doi erau Tudor Olaru și Gheorghe Rădulescu zis „Gogu”, cel care a creat, pe moșia sa de la Comana, în calitate de mecena și educator, grupul de dizidenți *post factum* care ne-au fost băgați pe gât, pe post de elită intelectuală, în 1989. Cine vrea să se informeze în plus, să studieze raportul de încheiere a activității al lui René

Al. de Flers, managerul secției române a *Europei libere*, carte publicată și la noi, în 2007, sub titlul *Europa Liberă. Secțiunea în limba română* (cf. <http://sindicatulcmd.blogspot.ro/2014/05/jocul-de-mobilizarea-4.html>). Dar, despre Hedda Katz colonelul (r.) Mircea Dogaru mai precizează: „Obiectivul principal, însă, a constat în contracararea noilor tineri intelectuali români, împiedicarea afirmării lor, compromiterea și, în final, executarea lor ritualică pe catafalc: Romulus Zaharia, Ion Lăncrănjan, Francisc Păcurariu, Marin Preda, Eugen Barbu, Paul Anghel, Cezar Ivănescu, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Mihai Ungheanu, Dinu Flămând, Aurora Cornu, Ion Iuga, Gheorghe Anca, Mircea Iorgulescu, Petru Popescu, Mircea Micu, Gheorghe Pituț, Grigore Hagiu, Ilie Constantin, Marius Robescu, Sânziana Pop, Vintilă Ivănceanu, Cristian Tudor Popescu, Raoul Șorban etc.” (cf. <http://sindicatulcmd.blogspot.ro/2014/06/jocul-de-mobiliarea-9.html>).

Ștefan Voicu – alt nume neaoș românesc – s-a numit, la naștere, Aurel Rotenberg.

Toate articolele despre jidanii din România, Ungaria etc. postate pe *Wikipedia* sunt realizate de propagandiști ai „holocaustului”, de aceea sunt prezentați, firește, ca „victime ale holocaustului”. În acest sens, este elocvent de analizat articolul despre *Imre Tóth*.

«**Imre Tóth** (n. Imre Roth, 26 decembrie 1921, Satu Mare, d. 11 mai 2010, Paris, Franța) a fost un filosof, istoric al matematicii și filolog judeo-maghiar născut în România. Filosoful german Vittorio Hösle l-a numit „unul dintre cei mai importanți istorici ai matematicii ai secolului al XX-lea”. Tóth s-a născut într-o familie judeo-maghiară din România. Și-a schimbat numele de familie în Tóth în timpul celui de-al Doilea Război Mondial pentru a-și ascunde originea evreiască. Tatăl său, Abraham Roth, germanofil convins, fusese ofițer în armata austro-ungară și luptase în Primul Război Mondial pe frontul din Italia. Tóth a supraviețuit Holocaustul (*sic*) (ca singur membru al familiei sale) în mod paradoxal, deoarece fusese membru al Rezistenței comuniste anti-naziste și fusese condamnat la 6 ani de închisoare, iar deținuții evrei urmau să fie deportați ceva mai târziu decât populația evreiască civilă. La data de 6 iunie 1944 a fost dus împreună cu alți deținuți la un tren cu care urmau să fie deportați la lagăre de exterminare, dar cu puțin timp înainte ca trenul să plece a fost oprit de către un ofițer maghiar care auzise de debarcările din Normandia și considera că războiul este pierdut; deținuții au fost duși înapoi în închisoare» (http://ro.wikipedia.org/wiki/Imre_T%C3%B3th).

Deci Imre Tóth nu ajunsese în nici un lagăr, nici nu plecase spre vreunul, dar „supraviețuise Holocaustului”! Corect științific și istoric autorul acestei biografii semi-măsluite trebuia să scrie: „a supraviețuit războiului”. Simplu, corect și onest. Oricum, trebuie să-i mulțumim celui ofițer maghiar

care a gândit realist geopolitic și strategic și nu l-a mai trimis în lagăr, unde, fără îndoială, exista riscul să moară. În acest fel cultura română și mondială s-au îmbogățit cu opera unui mare savant „judeo-maghiar” – cum se exprimă autorul prezentării de pe *Wikipedia*. La fel ca Vittorio Hösle, și eu îl consider cel mai mare filozof român al matematicii din secolul XX. În mod evident tendențios, autorul biografiei sale a omis din lista de lucrări cea mai importantă lucrare de filozofie a matematicii din limba română a lui Imre Tóth: *AHILE. Paradoxele eleate în fenomenologia spiritului*, apărută, în 1969, într-un tiraj de 1740 de exemplare, ceea ce pentru acei ani era un tiraj derizoriu; deși cartea i-a apărut la Editura Științifică, și-a tipărit-o în regie proprie, adică a plătit-o din bani săi de profesor, cu toate că trebuia plătită de stat și tipărită în zeci de mii de exemplare, cum se proceda atunci! E una dintre cele mai frumoase și mai profunde cărți de filozofie a matematicii scrise în limba română. E regretabil că Imre Tóth nu a avut timpul necesar să o traducă el însuși în limbile străine cunoscute – germană, engleză sau franceză –, fiindcă este atât de „înromânizată”, atât de plină de spirit filozofic exprimat în românește încât lucrarea aceasta nu poate fi tradusă de altcineva. Nu știu din ce motive a fost marginalizat – probabil pentru că era prea deștept, prea cult, prea onest, prea generos și prea filo-sof – de către diriguitorii culturii române, căci a fost determinat să emigreze, pierzând, astfel, un mare român: un român autentic prin internalizarea limbii române, a culturii române și a spiritului filozofic românesc. Repet, reprezintă un român autentic, spre deosebire de cei care – spre a folosi o sintagmă a lui Imre Tóth, explicitată în *AHILE. Paradoxele eleate...* – constituie un „fals autentic”, precum Leonte Răutu (Lev Oigenstein), Miron Constantinescu (Meer/Meir Kohn), Andrei Oișteanu (Andrei Oigenstein), Radu Florian, Zigu Ornea (Zigu Orenstein), Norman Manea, M.-R. Ungureanu, Vladimir Tismăneanu, Jean Ancel și mulți alți jidani mascați sub nume românești, care, după 1989, au început și ei să-i acuze pe români, incriminându-i sub pretextul „Holocaustului”.

Consider că Imre Tóth reprezintă emblema marelui intelectual român persecutat de regimul *jüden*-bolșevic. Nu am reușit să aflu dacă a fost evreu sau doar jidan. Ținând cont că a fost oprimat, discret dar consecvent, de sistemul judeo-stalinist, Imre Tóth se încadrează perfect în antinomia „evreu *versus* jidan” și, deci, putem conchide că a fost evreu – pe linia marilor intelectuali evrei creatori ilustrată de Filon din Alexandria, Flavius Josephus, Baruch Spinoza, David Ricardo, Karl Marx, Niels Bohr, Leo Szilard, Leonard Bernstein.

Trebuie să facem, totuși, o distincție între, pe de o parte, jidanii din Ungaria, îndeosebi din Budapesta, care aveau mai puternice legături cu autoritățile, și, pe de altă parte, jidanii din România, din partea răpită temporar de Ungaria prin Dictatul de la Viena. Aceștia din urmă erau

percepuți de fasciștii unguri ca supuși ai Regatului României, alături de români, și asupra lor era revărsată aceeași ură și persecuție ca și împotriva românilor. Pe români nu-i puteau trimite în lagărele organizate de Germania, ca pe jidani, deoarece România era, totuși, aliata Germaniei, ca și Ungaria – ba mai importantă ca aceasta, din cauza atât a petrolului de care aveau nevoie nemții, cât și a poziției sale geostrategice unice. Ca atare, ungurii/moghiorii îi căsăpeau pe români pe loc, așa cum s-a întâmplat la Ip, Trăsnea, Moisei și în alte localități. Iar „evreii români” nu puteau trata cu autoritățile horthyste cu aceeași eficiență ca liderii jidanilor din Budapesta, în vederea selectării preferențiale a coreligionarilor lor: lagărul sau Palestina. De aceea, escroci ca Elie Wiesel, Moses Rosen, Radu Ioanid ș.a. au vituperat și continuă s-o facă, acum, contra României pentru că ar fi „trimis 400.000 de evrei în lagărele de exterminare” ale Germaniei – așa cum scrie pe soclul de la intrarea în Templul Coral! NU, nu România i-a expedit, ci Ungaria, mai precis conducătorii Ungariei horthyste de conivență cu liderii sioniști din Ungaria și liderii sioniști și ai comunității *yichouv* deja stabiliți în Palestina!

Dar, miracol! Au fost și mulți prizonieri care s-au întors din lagăre, unii au supraviețuit chiar după mulți ani de detenție. Un exemplu notoriu este impostorul Elie Wiesel. Dar, spre necazul sioniștilor, care-i voiau pe toți morți fiindcă nu aveau nevoie de ei în viitorul stat jidănesc din Palestina, unii dintre aceștia ca Israel Shahak sau descendenți ai lor, ca Norman Finkelstein, au demascat marea escrocherie a propagandiștilor postbelici a holocaustului, „care au organizat o afacere mondială din vânzarea ciolanelor bunicilor lor”, cum îi ironizează Roger Garaudy. Nu mai vorbim de neevrei, ca Paul Rassinier, care a fost declanșatorul mișcării „revizioniste”, devenită, în mod necesar, prin logica internă a cercetării științifice, negaționistă.

18. Puterea de persuasiune a „falsurilor autentice”

Un caz aparte îl reprezintă marele impostor și mitoman Simon Wiesenthal, născut într-un orașel din Galiția – o zonă a Poloniei care era un fel de oază/pepinieră a jidanilor europeni. A devenit celebru prin supranumele cu care a fost gratulat de către activiștii propagandei holocaustice, „vânătorul de naziști”! Un studiu care l-a demascat deplin și definitiv este „*Simon Wiesenthal: Fraudulent 'Nazi Hunter'*” al lui Mark Weber, director al *Institute for Historical Review*, publicat inițial de

AlterMedia [190] și reluat, în avalanșă, pe alte *site-uri*. Studiul demascator începe în forță:

«De mai bine de 40 de ani, Simon Wiesenthal vânează sute de criminali naziști, prin intermediul „Centrului pentru Documentare Evreiască” din Viena. Pentru activitatea sa ca cel mai cunoscut „vânător de naziști” al lumii, el a primit mai multe recunoașteri și medalii, inclusiv cea mai înaltă distincție a Germaniei. La o ceremonie de la Casa Albă din august 1980, președintele Carter, cu ochii plini de lacrimi, i-a acordat medalia de aur decernată de Congresul S.U.A. Președintele Reagan l-a lăudat în noiembrie 1988 ca pe unul dintre „eroii adevărați” ai secolului XX. Această legendă vie a fost descrisă în termeni elogioși de Laurence Olivier în al său film de ficțiune „Băieții din Brazilia” (*The Boys From Brazil*) și de Ben Kingsley în filmul pentru televiziune „Criminali printre noi: povestea lui Simon Wiesenthal” (*Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Story*). Una dintre cele mai proeminente organizații pro-holocaust îi poartă numele: „Centrul Simon Wiesenthal din Los Angeles”.

Reputația lui Wiesenthal ca autoritate morală este nemeritată. Omul pe care *The Washington Post* îl numea „Îngerul răzbunător al Holocaustului” manifestă o puțin cunoscută, dar foarte documentată, obișnuință de a ignora adevărul. El a mințit în legătură cu experiențe sale din timpul războiului, și-a măsluit realizările postbelice ca „vânător de naziști” și a răspândit minciuni josnice despre presupuse atrocități germane».

În urma unei documentații vaste, Mark Weber citează, printre altele, și opinia unui fost șef al Mossadului, care declară că „nebulia lui Wiesenthal frizează patologicul”. Eli Rosenbaum, un oficial din cadrul Biroului pentru Investigații Speciale al guvernului S.U.A., responsabil cu „vânarea de naziști” și investigator pentru Congresul Mondial Jidănesc, a analizat cu atenție, într-o carte din 1993, intitulată *BETRAYL – Trădarea*, reputația de „vânător de naziști” pe care și-a cultivat-o Wiesenthal. De exemplu, afirmă Rosenbaum, „toate rapoartele lui Wiesenthal îl plasau pe Mengele prin toate țările din America Latină, mai puțin în cea în care se afla de fapt – Brazilia”. Wiesenthal, scrie Rosenbaum, este un investigator „de o ineficiență jalnică de-a dreptul”, care „a depășit de mult bufoneria și impertinența”. Mare parte din ilustra sa carieră, a afirmat Rosenbaum, e caracterizată de „incompetență și aroganță”.

În cuprinsul studiului său, Weber afirmă că farsorul Simon Wiesenthal s-a plimbat prin multe lagăre și că această mobilitate a dus la apariția suspiciunii că, în realitate, ar fi fost un agent nazist (după ce fusese un „inginer” sovietic). Fostul cancelar al Austriei Bruno Kreisky o spune direct: „*D-I Wiesenthal a trăit în acea vreme în sfera de influență nazistă fără să fie persecutat. (...) Un om care, după părerea mea, e agent și*

folosește metode mafioate... Un astfel de om trebuie să plece...“ După aceste declarații grave – ca replici la acuzele aduse de Wiesenthal lui Kreisky (jidan și el) ca fost agent nazist – s-au amenințat reciproc cu intentarea de procese de calomnie. Dar nu și le-au mai intentat nici unul.

Din studiul lui Mark Weber nu am putut număra toate lagărele prin care a trecut plimbărețul Simon Wiesenthal. Și-a publicat autobiografia: *The Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Memoirs*. Edited by Joseph Wechsberg. New York: McGraw Hill, 1967. În același an a fost tradusă în limba franceză: *Les assassins sont parmi nous*. Ed. Stock, Paris, 1967. Folosindu-se această ediție franceză, după doi ani – deci, foarte prompt, ținând cont de timpul scurs între apariția altor cărți și traducerea lor în românește – a fost tradusă în limba română: *ASASINII printre noi*. Editura politică, București, apărută în noiembrie 1969.

Ediția românească are un „Cuvânt înainte” scris, în iunie 1969, de ziaristul și prozatorul Ioan Grigorescu, cunoscutul realizator al serialului TV „Spectacolul lumii”. Ca fost corespondent de presă în Polonia între anii 1956-1958, ca fost bursier UNESCO la Institutul Superior de Jurnalistică din Strasbourg (1959), ca absolvent al Institutului de Literatură „Maxim Gorki” din Moscova și ca ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Polonă (în intervalul 15 martie 1993-15 octombrie 1998), se poate spune că era un om instruit, „plimbat prin lume” și versat în presa și în politica internă și internațională. De aceea, e de presupus că nu se poate să nu fi aflat, cât a fost la studii la Strasbourg, despre curentul revizionist/negaționist, care apăruse, deja, în Franța. Dar în acel „Cuvânt înainte” din 1969 s-a exprimat cu mult talent, foarte apologetic și foarte convingător, căci m-a determinat și pe mine să consider ca fiind adevărate bazaconiile debitate de Simon Wiesenthal în fabulația sa. La fel de ditirambic avea să se exprime Ioan Grigorescu și în prefața la cartea scrisă de Joe J. Heydecker și Johannes Leeb, *PROCESUL DE LA NÜRNBERG*: «O carte cutremurătoare. O carte pusă în întregime sub peceta (*sic*) obiectivității. O carte care a beneficiat de „patosul distanței”, căpătându-și dreptul la perenitate». Pe lângă faptul că sintagma „patosul distanței” este o contradicție în termeni, este în contradicție și cu expresia „peceta [corect: pecetea – greșeală care, pentru un scriitor și ziarist ca el, este inadmisibilă!] obiectivității”, cu care se potrivește ca nuca-n perete! Oricum, „patosul distanței” – și ce-o fi vrut să înțeleagă Ioan Grigorescu prin această expresie – trebuia să-l determine să nu fie deloc apologetic. Ca să nu mai spunem că, așa cum a demonstrat cu prisosință Arthur Butz – folosindu-se de opiniile unor experți – Procesul de la Nürnberg a fost o jenantă înscenare judiciară. Elocvent este faptul că generalul-maior I. T. Nikitchenko, „judecătorul” rus din Tribunalul Militar Internațional (T.M.I.), la acest proces, proces ridicat în slăvi inclusiv de I. Grigorescu, a declarat că

Germania a ucis la Auschwitz patru milioane de jidani, iar ca dovadă în probarea acestui „argument“ al său a fost propoziția „este de notorietate acest fapt“! De fapt, I. T. Nikitchenko a fost ceva mai direct, declarând **înainte** de „proces“: „Avem de-a face cu principalii criminali de război, care deja sunt recunoscuți ca vinovați“. Armata Roșie capturase toată arhiva lagărului, iar singura „dovadă“ adusă la proces au fost cele cinci cuvinte ale generalului sovietic! Or, date fiind bogatele sale surse de informare, preocupările lui pentru studierea holocaustului, statutul său de om citit și versat în „meandrele concretului“, cum se exprima metaforic Ion Iliescu, Ioan Grigorescu știa, deja, când a scris prefața, în 2006, că Procesul de la Nürnberg fusese o mare farsă a învingătorilor, și, la acea dată, nu-l mai obliga nimeni să mai colporteze acest clișeu. Mai ales că, între timp, apăruse, de trei decenii, cartea lui Arthur Butz, despre Grigorescu nu se putea să nu fi aflat. Ținând cont că și-a făcut studiile la Moscova și că a avut o carieră fulminantă de tânăr, ar trebui să ne întrebăm ce nume purta Ioan Grigorescu înainte de a se numi Ioan Grigorescu.

Acum, recitind expunerea sa din „Cuvânt înainte“, nu putem zice decât „Dumnezeu să-l ierte!“ pentru aberațiile lui despre fantasmagoriile lui Wiesenthal. Oricum, în chiar prima pagină a textului său, Ioan Grigorescu scrisese: «În „cariera“ lui de deținut, autorul acestei cărți a trecut prin nu mai puțin de douăsprezece lagăre de exterminare și doar un lanț de miracole i-ar putea explica supraviețuirea» (cf. *op. cit.*, pag. 5). Într-adevăr, aceleași miracole apăruseră subit și când îl duceau sinistrul S.S.-iști pe Elie Wiesel la groapă să-l împuște: îi împușcau pe toți cei de dinaintea lui, dar când ajungea și tânărul jidan de 17 ani pe marginea gropii, tirul se oprea, nemții se răzgândeau și îl readuceau din nou în lagăr; și așa de mai multe ori! În mod evident, zbirii naziști erau experți în terorism psihologic (cum erau și șefii britanici ai Comandamentului Strategic al Bombardierelor, care terorizau populația civilă a popoarelor inamice) și urmăreau să-l extermine prin suferințe psihologice! Dar au apărut miracolele, astfel încât omenirea avea să se pricopsească cu un nemernic: marele propagandist al Holocaustului, Elie Wiesel... Dar, totuși, în chiar acest „Cuvânt înainte“ Ioan Grigorescu mai declară: „Lucrând asupra volumului de nuvele *Obsesia*, inspirat de un Auschwitz văzut la cincisprezece ani după război, și revenind cu prilejul fiecărei reeditări asupra temelor abordate, am parcurs o vastă bibliotecă de literatură de rezistență, sute de cărți scrise de foști deținuți în lagărele morții, mărturii ale criminalilor de război, biografii ale foștilor comandanți de lagăre, am participat la procesele intentate gauleiterilor fasciști și călăilor vinovați de omucideri în masă. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc o carte de valoarea celei semnate de Wiesenthal“ (*ibidem*, pag. 6). Deci, cum spuneam, omul avea experiența teoretică a cercetării, a studiului cărții – „sute de cărți“ –, dar și experiența vieții, a

participării la procese penale intentate călăilor etc. – deci pot afirma că devenise un fel de expert în problema holocaustului. Numai că, deși o fi fost sincer în convingerile sale, pleca de la premise false. Căci, totuși, din nou totuși, cum de nu s-a gândit la semnificația plimbării lui Wiesenthal prin 12 (**do-ua-spre-ze-ce!**) lagăre de exterminare fără să fi fost exterminat în nici unul! Nu i s-o fi părut suspectă această tevdură?! NU, căci, după ce a scris și a reeditat *Obsesia*, a scris și: „Vai, miracole!”, ce mai la deal la vale! Așa scrisese și șef-rabinul Moses Rosen în titlul cărții sale: „PRIMEJDII, ÎNCERCĂRI, MIRACOLE”.

Numai că nu era vorba de nici un miracol, ci de o falsificare extrem de abilă și concertată pe plan mondial a realității, de o mare mascaradă propagandistică ambalată „scliptor” pentru a convinge opinia publică să creadă în existența holocaustului – aducător de mangoți. Și, în baza a ceea ce sociologii numesc „fetișismului literei tipărite” – adică a judecății de acest tip: „e adevărat pentru că scrie în ziar”, „e adevărat pentru că scrie în carte” – foarte mulți oameni neinformați și creduli au început să ia fabulațiile unor asemenea scribi la comandă drept „realitatea care s-a întâmplat”, să ia „realitatea” confecționată foarte abil în asemenea cărți, articole și filme drept realitatea istorică veritabilă. Asemenea produse de subliteratură (dar care constituie tot „literatură”) și filme tematice de duzină (dar care constituie tot „artă cinematografică”) sunt atât de bine, de convingător contrafăcute încât între „realitatea” exprimată de ele și realitatea istorică se poate face o comparație paralelă cu aceea dintre un tablou falsificat atât de bine încât poate fi confundat lejer de către un amator cu tabloul veritabil și doar un mare expert poate distinge tabloul fals de cel adevărat. Asemenea falsuri constituie – după expresia paradoxală a lui Imre Tóth – „falsuri autentice”! Cu astfel de falsuri autentice propaganda sionistă a contrafăcut veritabila realitate istorică și a convins opinia publică internă și internațională substituind realitatea istorică, „realitatea adevărată”, cu „realitatea falsificată”, cu pretinsa existență a „Holocaustului unic”, dar sub care se ascunde o mare *holohoax*, o mare holoînșelătorie prin care se lansa, de fapt, un mare *holocash*!

Cazul marelui istoric francez, Michael de Bouard, expus anterior, este, în acest sens, simptomatic. Dacă și el, om instruit și chiar fost deportat la Mauthausen, a putut fi influențat și păcălit de foarte elaborata „realitate falsificată”, indusă în conștiința indivizilor prin insistența și agresiva propagandă holocaustică, încât a putut să scrie în memoriile sale despre existența camerelor de gazare de la Mauthausen, deși el, deținut acolo, nu le văzuse niciodată, atunci e ușor de imaginat cât de facil sunt convinși oamenii simpli de existența „Holocaustului unic”, numit tot mai frecvent, ca să fie mai ebraic, mai „evreiesc”, „șoah”. Mecanismul psihologic desemnat prin sintagma sociologică „fetișismul literei tipărite” a

apărut și s-a consolidat în decursul istoriei – îndeosebi în epoca post-Guttenberg, supranumită și „*Galaxia Guttenberg*” după titlul celebrei cărți a lui Marshall McLuhan, când tipărirea cărților și ziarelor a devenit tot mai mult un proces industrial, de masă – deoarece cărțile și ziarele publicate erau „serioase”, credibile, erau sursa veritabilă de școlarizare, de informare, de instruire din ce în ce mai elevată, până la nivel doctoral. Dar, treptat, presa a dobândit și o dimensiune partinică, ideologică și, deci, manipulative și, tot *crescendo*, a încăput pe mâna finanței iudaice, îndeosebi în Occident – cum remarcase, cu sagacitatea sa intelectuală și cultura sa filozofică, acum 125 de ani, Vasile Conta. Or, prin *mass media* industrializate mai ales în epoca postbelică, propaganda holocaustică a căpătat o dispersie cvasi-mondială ca arie și foarte profundă, densă în conținut, insistentă și repetitivă în frecvență, iar ca efect psihologic foarte remanentă: individul nu este lăsat să uite, fiindcă mereu i se bagă în minte, în fața ochilor aceleași filme cu holocaustul, aceleași cărți cu suferințele jidanilor în „lagărele de exterminare deliberată”, aceleași „jurnale false”, tip „*Jurnalul Annei Franck*”, reedite periodic – cum face Editura Humanitas –, deși tirajele anterioare nu se epuizaseră. Dacă prin lectura presei individul află de existența „holocaustului unic”, prin vizionarea filmelor este, efectiv, intoxicat cu această propagandă. Conform listei pe care am indicat-o anterior referitoare la filmele produse industrial pe tema holocaustului, accesibilă aici, http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Holocaust_films, din 1946 până acum, în 2014, s-au confecționat, în progresie geometrică, 366 de filme – cam șase pe an! –, dintre care 190 „artistice” și 176 „documentare”. Tonul l-au dat, cu *The Stranger*, de Orson Welles, în 1946, firește, în S.U.A. – unde propaganda holocaustică data încă din 1869, fiind „oficializată” de rabinul Samuel S. Wise, în 1900! A urmat Polonia, cu filme făcute în 1946 și 1947 – probabil ca să estompeze faptul că cele mai multe lagăre de concentrare au fost pe teritoriul ei și cei mai mulți angajați ai lagărelor au fost polonezi (și, chiar și în acești ultimi ani, sondajele de opinie au relevat că Polonia se situează printre primele locuri din Europa la antisemitism – cred că Ungaria este, se pare, pe primul loc). Filme despre holocaust a făcut chiar și Germania – probabil ca să nu fie acuzată că mușamalizează „Holocaustul unic” prin ignorarea subiectului și să nu fie impusă la o taxă în plus la „daune de holocaust”; până și Japonia a făcut un film, în 2005, sub regia lui Takayoshi Watanabe!

Dar dacă un japonez a făcut un film despre holocaust – al evreilor, nu a japonezilor! –, nu se putea să nu se găsească un mercenar român care să nu facă și el asemenea măgărie: în 2009 s-a difuzat la Cinemateca Union „*Călătoria lui Gruber*”, un film făcut în 2008. În recenzia pe care i-o face, d-l Ion Coja spune despre regizorul filmului, Radu Gabrea, că ar fi român, dar, după nume, pare un nume tot de împrumut, deci ar putea fi tot

un jidan mascat („Germania era țara de origine a mamei sale: cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Radu_Gabrea“). Și mai spune că «Călătoria amintită, (...) iese din sfera artisticului și devine act civic de imoralitate, în cazul de față o măgărie greu de înțeles și de iertat. E de iertat unor tineri, cum ar fi cei doi scenariști, care au în față o viață de om pentru a-și „repera“ onoarea atât de afectată după colaborarea la un produs artistic aproape abject. Dar pentru o șulfă bătrână, ca maestrul Gabrea, cantonarea îndărătnică în mercenariat, făcând pe ingenuul care nu știe în solda cui a pus botul cel pofticios, nu mai putem spera decât la efectul benefic al sancțiunii. Nu mă îndoiesc că această binemeritată sancțiune se va produce chiar mai devreme, atunci când filmul va intra pe piață. Dacă va intra!...» (<http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/ce-a-fost-la-iasi-in-iunie-1941/>).

Lagăre de concentrare a înființat și Japonia, unde munciau până la epuizare, pe lângă civili, și prizonierii de război englezi și americani. Totuși, despre aceste lagăre nu s-a făcut decât un film: *The Bridge on the River Kwai*, „Podul de pe Râul Kwai“ (1957), în regia lui David Lean; film impresionant, desigur, dar unul singur. Și încă filmul relevă un paradox: inspirat după un fapt real, filmul redă construcția unui pod care servea Imperiului Japonez la transportul armatelor, a logisticii etc., deci servea facilitării efortului de război al Japoniei imperiale. De aceea, unii comandanți ai prizonierilor anglo-americani au hotărât să tergiverseze cât mai mult finalizarea construcției, apoi, să arunce podul în aer. Dar s-au opus alți comandanți, pe motiv că era o creație a lor și că nu e frumos să-și dinamiteze propria creație! Era și asta o „dilemă morală“!

Lagăre de concentrare au înființat și S.U.A., unde au fost internați civilii germani și japonezi. Despre aceste lagăre nu s-a făcut decât un film, unul singur, al cărui nume mi-a scăpat, dar știu că era vorba de o japoneză și fițița ei, a cărei dramă era că soțul ei era american (parcă o corcitură hispano-indiană), care lupta în Armata S.U.A., dar nu putea să o scoată din lagăr, fiindcă ea era japoneză, iar legile războiului erau dure! Legile sunt dure și în timp de pace, dar în timp de război sunt cele mai dure și se și aplică riguros.

Disproporția nu este doar scandalos de mare, 366 la 2, dar este și suspectă, pentru a nu zice că este deliberat subordonată unei ideologii criminale: aceea de a induce în mintea oamenilor o falsă istorie privind existența holocaustului și, deci, de a-i capacita la învinovățirea altora că l-ar fi produs – situație care se finalizează prin extorcarea de „bani de holocaust“.

Cercetările sociologice referitoare la consumul de produse *mass media* au demonstrat că pe primul loc se află filmul, la mare distanță de celelalte elemente componente: radio, ziare, cărți – cărțile fiind pe ultimul

loc. Filmele despre holocaust au fost vizionate de sute de milioane de indivizi, mai ales că au fost multiplicare și difuzate în aproape toate țările, iar aceste filme au fost retransmise de mai multe ori. Această redifuzare insistentă este asemănătoare cu procedeul de tortură numit „picătura chinezească”. Practic, oamenii sunt torturați prin vizionarea filmelor despre holocaust, gen *Auschwitz*, al lui Uwe Boll, *Holocaust* al lui Marvin J. Chomsky, *Shoah* al lui Claude Lanzmann, *The Art of Remembrance* – *Simon Wiesenthal* făcut de Johanna Heer și Werner Schmiedel, *Blood Money: Switzerland's Nazi Gold* al lui Stephen Crisman sau altele din lunga listă indicată. Dar, întrucât este vorba de filme, conștiința individului o receptează foarte permisiv ca „artă”, nedându-și seama că, subliminal, este supus unei veritabile torturi comise cu mijloace aparent inocente și i se induce ideea verosimilității holocaustului, precum și ideea pedepsirii vinovaților. De aceea, această difuzare masivă și insistentă a creat o imensă presiune psihologică asupra conștiinței individului, care, astfel, din cauza acestei insidioase propagande judeo-staliniste cu „falsuri autentice”, ia „realitatea contrafăcută” din filmele (articolele, cărțile etc.) despre „Holocaust” drept reflectarea realității istorice, a realității veritabile. În S.U.A., relevă psihologul Kevin MacDonald, s-a format „cultura holocaustului”. Pe planul conștiinței individului – după cum demonstrează Imre Tóth analizând fenomenologia spiritului – cele două forme ale reflectării realității, forma „realitatea *contrafăcută*” și forma „realitatea *reală*, istorică” – au un egal drept de existență: dar diferența o constituie doar gradul de persistență, de profunzime și de permanență dată de preponderența pe care o dobândește una sau alta în funcție de cum este alimentată cu informații. Or, în conștiința a milioane de oameni a fost impusă „realitatea *contrafăcută*” prin propaganda *holohoax*, a „holocaustului-înșelătorie”, prin impunerea „falsurilor autentice”.

18. 1. Campania „Toarnă-ți prietenul”

Centrul condus de escrocul Simon Wiesenthal a declanșat, în ultimii ani, și o campanie de incitare la denunțarea (vedeți aici, anexele 1 și 2) unor cetățeni suspectați de „participare la holocaust”, campanie care a ajuns și în România. În marile orașe ale țării, cu concursul imbecil, trădător și laș al autorităților, pe panourile publicitare din orașe, din stațiile de transport în comun etc., erau montate afișe mari care îi îndemnau pe cetățeni să-i denunțe pe cei suspectați, caz în care vor primi 10.000 de dolari. Nu știu care a fost rezultatul campaniei din Austria și din alte țări occidentale, dar în România doar o singură nemernică a încercat „să împuște francul”: Mariana Maxim, aflată într-o țară din Vest în care a plecat

la cules de căpșuni, l-a denunțat telefonic pe Ioan Alexa, de 96 de ani, din Iași, cum că ar fi fost un „nazist” care i-ar fi holocaustizat pe jidani. Acest denunț criminal i-a grăbit sfârșitul. Familia a intenționat să acuze la Parchetul General Centrul „Simon Wiesenthal” pentru incitare la denunț calomnios cauzator de moarte, dar nu știu dacă a făcut-o; oricum, ziarul *Adevărul* nu a mai avut curajul să revină (vedeți aici: <http://www.altermedia.info/romania/2012/12/05/mariana-maxim-nemernica-neamului/>). Recent, am reluat problema periculozității centrului acestui impostor Simon Wiesenthal și m-am adresat premierului Victor Ponta, Ministerului Justiției etc., pentru incriminarea Centrului „Simon Wiesenthal” în cazul nonagenarului Ioan Alexa și interzicerea respectivului centru (cf. <http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/>). Ministerul Justiției a trimis textul meu către Parchetul General, iar de aici un procuror ticălos a dat soluția de neîncepere a urmării penale fiindcă petentul „nu comunicase adresa”! Or, adresa mea era menționată la finalul textului depus la registratură – fără ea nici nu mi-ar fi fost înregistrată cererea! – și, deci, nu era un impediment nici măcar formal, dar nemernicul de procuror a găsit un pretext ca să mușamalizeze cazul, deși, dacă era cinstit și nu trădător, se putea sesiza „din oficiu”. Vedeți de ce am scris în articolul „Armagedonul magistraților” că, «la „Revoluție”, cei care trebuiau să fie împușcați cu prioritate erau procurorii și judecătorii „partinici”, nu securiștii și milițienii», cum a fost de s-a întâmplat la respectiva „revoluție”, regizată de alde Brucan et co.?! (Cf. <http://www.altermedia.info/romania/2009/09/19/armagedonul-magistraților-1/>; <http://www.altermedia.info/romania/2009/09/21/armagedonul-magistraților-2/>).

Rămâne de reparat greșeala la proxima revoluție! În mod evident, pe lângă putregaiul corupției din Ju\$țiție, trebuie arsă și slugărnicia față de „poporul ales”!

Permisivitatea și concesiile făcute acestor impostori i-a încurajat în acțiunea lor de a pretinde și acum bani de holocaust.

Iată o obrăznicie recentă a lui Efraim Zuroff, postată în 10 decembrie 2012, pe *site-ul* Comunității Evreiești din România, scrisă cu neglijența care, cum am mai relevat, trădează totalul dispreț față de limba română:

«Centrul Simon Wiesenthal protestează împotriva eșecului înregistrat de
justiția din România
în finalizarea investigării celor 4 suspecți
semnalați în cadrul acțiunii „Ultima Șansă”

Centrul Simon Wiesenthal (SWC) protestează împotriva esecului înregistrat de justiția din România în finalizarea investigării celor 4 suspecti de crime de război, români nazisti, a caror nume au fost descoperite în cadrul acțiunii "Ultima Sansă", proiect condus de SWC care a oferit premii financiare pentru obținerea informațiilor care facilitează urmărirea și pedepsirea infaptuitorilor Holocaustului.

În cadrul proiectului, care a fost lansat oficial de Dr. Efraim Zuroff, șeful departamentului de urmărire a nazistilor, în București, în septembrie 2003, au fost analizați 18 suspecti, numele a 4 dintre ei fiind înaintate în atenția Procurorului Șef al României, Dl. Ilie Botos. Cele patru persoane sunt suspectate de participare la uciderea unor evrei din București, Iași, Dorohoi, Odessa și alte locuri, în timpul celui de al doilea război mondial.

În adresele trimise astăzi în atenția Procurorului Angela Nicolae și nu cu mult timp în urmă și Procurorului Șef, Dl. Ilie Botos, Zuroff a exprimat adăncă sa îngrijorare față de eșecul procuraturii române de a completa investigațiile și a avertizat că "fiecare zi care trece fără luarea măsurilor legale aduce suspectii nazisti mai aproape de eludare din fața justiției".

Potrivit lui Zuroff: "Va fi o bătăie de joc a memoriei victimelor Holocaustului din România dacă cei responsabili de moartea lor nu au fost trași la răspundere din cauza esecului sistemului judiciar românesc de îi aduce în fața completului de judecată"» (cf. <http://net7.com/rjh/ro/?p=10623#more-10623>).

Și iată încă o mostră, tot din 12 decembrie 2012, redată *ad litteram*, scrisă de un individ pe cât de infatuat pe atât de agramat, care semnează „Prof. Dr. Mihael Elias“:

«Comemorarea Holocaustului: de ce abia acum?

60 de ani au așteptat cele un milion și două sute de mii de victime (din care peste 95% au fost evrei), transformate în fum, sapun, sau praf și pulbere, omagiul ce le era datorat de țările europene precum și recunoașterea acestora ca partase prin comisiune sau omisiune, la marele macel planificat cu scrupulozitate germană de nazisti.

Ca mulți alții, mi-am pus și eu întrebarea "de ce abia după atîta timp?".

Am găsit cîteva răspunsuri, de genul "marele popor francez dotat cu sentimente umanitare", sau "rodul activității educaționale a instituției 'Iad va-sem', sau "era ultima ocazie de comemorarea unei cifre rotunde în prezenta foștilor deținuți, care depășesc acum 80 ani", explicații poate reale, poate posibile, dar care nu constituie un răspuns coerent și suficient argumentat, privind cauzele care au determinat amplexarea mondială a acestei comemorări.

Fara a avea pretentia de a da un raspuns complex, în cele ce urmeaza voi încerca sa exprim cîteva supozitii. Dincolo de afirmarea politicoasa, diplomatica si uneori de circumstanta a sentimentelor de solidaritate cu victimele si legamîntul ca astfel de fapte sa nu se mai repete, actul în sine are un profund caracter politic. Iar în politica, nu se cunosc sentimente, ci doar interese, care în cazul de fata, prin jocul hazardului, au coincis.

Singura mare putere mondiala, U.S.A, are un presedinte hotarît sa nu mai accepte inadvertelele (ca sa ne exprimam diplomatic) repetate ale unor conducatori de state europene, care au uitat de ajutoarele americane esentiale primite în timp de pace si mai ales pe timp de razboi. Aceste state cred ca pot deveni hegemonice folosind O.N.U, politica concilianta fata de amenintarea terorista si opozitia constanta la initiativele americane de lupta antiterorista, de instaurare a democratiei în unele state musulmane.

Se impunea un mesaj-avertisment politico-diplomatic, iar comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit, acum la începutul unui nou mandat prezidential: a li se aminti popoarelor si conducatorilor Europei despre vinovatia ce nu se poate prescrie, privind responsabilitatea sacrificarii a sase milioane de evrei, proprii lor cetateni, dar mai ales, ca atitudinea de fronda politica, risca sa produca un nou cataclism mondial, cu consecinte imprevizibile.

Cu putin timp înainte, o comemorare asemanatoare a avut loc la O.N.U, bastion al antisemitismului si anti-israelismului concretizat în nenumaratele rezolutii de condamnare (sprijinite automat de mai toate tarile europene) a politicii statului iudeu, vinovat ca îndrazneste sa-si apere existenta si independenta.

Kofi Anan, dirijorul corului anti-israelian, prins cu fraude de drept comun, cerseste izbavire de la Statele Unite si presedintele american, încît comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit de a-si dovedi echidistanta fata de membrii organizatiei pe care o conduce. În asa fel, ca de rîndul acesta a tinut o cuvîntare de-dreptul înduiosatoare privind neamul evreilor, daca nu s-ar cunoaste adevaratele lui sentimente antisemit-anti-israeliene, dovedite prin fapte.

Si tot cu putin timp înainte, cancelarul german a pledat, în Japonia fiind, despre vointa si dreptul Germaniei de a face parte din Consiliul de Securitate al O.N.U., dupa ce se opusese vehement politicii internationale americane. Comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit pentru a se aminti adeziunea cvasi-unanima a poporului german la politica hitleriana si ca din susnumitul for nu pot face parte decît tarile care au participat la distrugerea masinii de razboi nemtesti.

Noul stapîn al Rusiei, Putin, care tînjește dupa gloria apusa a fostului imperiu comunist, abia definitivase cu Asad al Siriei urzelile privind

meninerea starii de încordare la frontiera de nord a Israelului. Comemorarea holocaustului era un moment extrem de potrivit, de a aminti lumii întregi, rolul Armatei Rosii, care în drumul spre Berlin, a descoperit și eliberat lagarul de la Auschwitz-Birkenau (un rod al pactului Molotov-Ribentrop).

A fost prezent și Chirac, comandantul-sef al razmeritei antiamericane, cel care și-a pus consilierii să elaboreze planurile de reparare a “acelei erori istorice, numita statul Israel”, care prevede măsurile ce vor duce la stergerea lui de pe harta prin anii 2015.

Realegerea presedintelui Bush, l-a trezit din visul grandorii napoleoniene de a face din Franta prima putere din lume, și-a restructurat comportamentul agresiv, a recunoscut contributia tarii sale la masacrarea propriilor ei cetateni de neam evreu și a folosit comemorarea holocaustului ca un moment extrem de potrivit, pentru a semnala întregii lumi, pioasa dorinta de reconciliere cu democratiya americana.

Uniunea Europeana, luînd pilda de la corifeii sai, dupa ce acceptase să devina o unealta a tendintelor supremationiste franco-germane, dupa ce asigurasă fonduri anuale de sute de milioane de euro folosite de Autoritatea palestiniana pentru intensificarea atacurilor teroriste, și-a încolonat pletora de organisme, prezentîndu-se frumos aliniali la comemorarea holocaustului, moment extrem de potrivit de exprimare a condamnării antisemitismului, care crește an de an în mai toate țările U.E.

Și au mai fost prezenti presedinti de stat și sefi de guverne din țările apusene și foste comuniste,

- dintre care unele au avut forța și curajul de a admite contributia guvernantilor din epoca respectiva la genocidul comis în propriile lor țări (Polonia, Romania, Ungaria), făcînd din comemorarea holocaustului un moment extrem de potrivit de exprimare a vointei de a curma din radacini manifestările antisemite și xenofobe,

- și altele care nici pîna azi nu și-au recunoscut propria participare la holocaust, cum este cazul Austriei, Belgiei, Olandei, Croatiei, Greciei, care își imaginează (din marginire politica și o rău înțeleasă mîndrie natională) ca simpla și formală lor prezenta la comemorarea holocaustului este un moment extrem de potrivit de a se spăla definitiv de pacatele trecutului din țările lor.

Pentru Israel, lectia holocaustului este unica: a fost necesara sacrificarea a 6 milioane de evrei pentru a se reconstitui un stat propriu, pe vechiul lui teritoriu, care constituie o garanție ca istoria nu se va mai repeta nicaieri în lume.

P.S. Multi și-au pus problema lipsei presedintelui Bush la un eveniment de asemenea amploare.

Îmi permit sa cred ca semnificatia este destul de transparenta: a se lua la cunostiinta ca presedintele Statelor Unite ale Americii a considerat ca participarea sa implica întâlniri cu diferiti sefi de state sau guverne, pe care la momentul respectiv le-a socotit ca premature sau nepotrivite» (cf. <http://net7.com/rjh/ro/?p=10612>).

Așadar, la circa cinci decenii după ce s-a demascat impostura, acest individ încă mai vorbește despre „săpun din grăsime de jidan“, adică difuzează aceleași baliverne ca și ca boul de Cam-bou-live sau ceilalți activiști ai „Holocaustului“, pentru ca, tot repetând minciuna, să păcălească sau să înfricoșeze pe cineva, inducându-i ideea de vinovăție! *Site-ul Comunității Evreiești din România* este sponsorizat de Comunitatea Evreiască din România – care este plătită din bugetul Statului Român, ca să ne denigreze – și de loja B'nai B'rith, considerată, inclusiv de către Florin Mătrescu, cea mai puternică lojă masonică din lume, care, evident, a contribuit substanțial la dezvoltarea sionismului!

Dar, cum am relevat, Dumnezeu ne îndeamnă și ne încurajează să *nu ne temem, căci toate înșelăciunile, toate mistificările, toate falsificările, mușmalizările, mișeliile comise de cei vicleni vor ieși la iveală, „toate cele ascunse vor ajunge să fie cunoscute“*, iar cei vinovați vor fi pedepsiți. Desigur, ar fi mai bine să nu așteptăm pedeapsa divină, ci să-i pedepsim noi, aici, pe pământ, după fărădelegile pe care le-au comis. De altfel, proverbul chiar indică drumul de urmat când ne previne că lucrurile nu sunt simple: „Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă în traistă!“ Îți dă minte, adică îți dă liberul arbitru, îți dă voință, dar mai departe trebuie să acționezi singur, să faci efortul de a descoperi mișeliile. Aceste fărădelegi nu se vor devoala de la sine, mai ales că cei care le-au comis și-au luat măsuri de siguranță ca să fie bine ascunse și să rămână acolo ascunse. Ele nu vor ieși la iveală în mod spontan, ci trebuie întreprinse cercetări laborioase ca să fie descoperite. Este și cazul teroristului escroc Simon Wiesenthal și al celor care-i continuă, acum, înșelătoria, cu Efraim Zuroff în frunte. Toate balivernele execrate de Simon Wiesenthal în maculatura lui de-o viață au fost spulberate de cercetarea laborioasă a lui Mark Weber, care scoate la iveală opiniile calificate ale unor experți și oficiali, printre alții chiar ai statului Israel. Sau, cum recunoaște adesea, evident ironic, prof. Ion Coja, a lucrat „cu materialul clientului!“ Punând cap la cap asemenea opinii, numeroase cercetări bine documentate și argumentate, realizăm, ca într-un joc de *puzzle*, tabloul mistificării colosale, coerente și concertate pe plan internațional și desfășurate în timp de peste un secol pe care-l constituie propaganda holocaustică, clasificată just de Arthur Butz ca fiind cea mai mare înșelătorie a secolului XX: *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY; LA MYSTIFICATION DU XXE SIÈCLE; ÎNȘELĂTORIA*

SECOLULUI XX! O carte care trebuie tradusă în toate limbile Pământului pentru a se putea stârpi atât această înșelătorie, cât și pe promotorii și susținătorii ei, precum legislatorii și parlamentarii români care au achiesat la promulgarea și menținerea criminalei O.U.G. nr. 31/2002 și care, în loc să o abroge, vor, culmea prostiei, să-i mai și accentueze pedepsele, după propunerea acestui demagog pervers care este Crin Antonescu-Vorbete – ajuns prea târziu un cadavru politic!

Oricum, ziua de 21 iulie 2014 este o zi istorică pentru Partidul Național Liberal: marele demagog Crin Antonescu-Vorbete a fost scos din cursa pentru președinția României de către propria sa creație, Klaus Iohannis-Frankenstein, ceea ce este dovada că P.N.L. poate să meargă liniștit în cavoul politic din care l-a scos Istoria postbelică a României.

19. „Evreii despre ei înșiși și planurile lor“

După apariția lucrării „Protocoalele înțelepților Sionului“, s-a spus că este un fals făcut de Ohrana țaristă, ca să compromită Sionismul – la această opinie raliindu-se și Roger Garaudy. Replica cea mai frecventă a antisioniștilor a fost că și dacă am admite ipoteza falsului, aspectele redată în carte reflectă atât de bine planurile sioniștilor încât „Protocoalele...” pot fi luate ca adevărate, întrucât exprimă un „program” care se regăsește în toate demersurile și propaganda sionistă. Adică reprezintă ceea ce am exemplificat în prezenta cercetare, folosind sintagma folozofului Imre Tóth, ca fiind un „fals autentic”. Ca urmare a acestei verosimilități, lucrarea s-a răspândit și este invocată de antisioniști ca fiind o creație autentică, fiind una dintre lucrările cele mai traduse și mai tipărite. Totuși, pe ideea sintetizării concepției sioniste și, prin extensie, în general iudaice, au încercat și alții să sintetizeze concepția și planurile jidanilor. În acest scop, redau mai jos, „fără comentarii”, broșura apărută în publicația *The Noontide Press*, care cuprinde citate din lucrările unor importanți autori și actoni sioniști (cf. <http://www.miscarea.net/evreii.htm>).

1. „Marele ideal al iudaismului este ca întreaga lume să fie îmbibată cu învățătura iudaică și, apoi, într-o *Fraternitate universală* a

națiunilor – de fapt într-un mai mare iudaism – toate rasele și religiile individuale să dispară“.

The Jewish World, 9 Februarie 1883.

2. „Noi, evreii, suntem un popor. Când ne prăbușim, devenim proletari revoluționari, ofițeri subordonați ai unui partid revoluționar; când ne ridicăm, cu noi se ridică și teribila putere a pungii noastre“.

Theodor Herzl, *The Jewish State*, 1896.

3. „Cu aur putem cumpăra cele mai rebele conștiințe, putem furniza toate împrumuturile de stat, pe care, apoi, să le ținem la discreția noastră. Deja principalele bănci, tranzacțiile financiare din întreaga lume și creditele tuturor guvernelor sunt în mâinile noastre“.

Rabinul Reichorn.

4. „Eu nu sunt un cetățean american de religie mozaică. Eu sunt un evreu. Sunt american de numai 63 de ani, dar sunt evreu de 4.000 de ani“.

Rabinul Stephen Samuel Wise.

5. „Noi trăim într-un socialism bine organizat. Statul e totul; individul are importanța numai ca contribuabil la bunăstarea statului. Proprietatea sa este a sa până când statul are nevoie de ea. El trebuie să-și țină viața și proprietatea la dispoziția statului“.

Bernard M. Baruch, *The Knickerbrocker Press*, August 1918.

6. „Evreii din Rusia, în totalitatea lor, sunt răspunzători pentru înfăptuirea *Revoluției*“.

Angelo S. Rappaport, *The Pioneers of Russian Revolution*, p. 250 Stanl, Paul and C London, 1918.

7. „Este foarte semnificativ conținutul bolșevismului și faptul că atâția evrei sunt bolșevici. Idealul bolșevismului este în concordanță cu multe din înaltele idealuri ale iudaismului“.

Jewish Chronicle, London 4 Aprilie 1919.

8. „Revoluția în Rusia a fost produsul creierelor evreiești, expresia nemulțumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este să creeze o nouă ordine în lume. Ceea ce a putut fi realizat atât de bine în Rusia datorită creierelor evreiești, din cauza nemulțumirii lor și prin planificarea lor, prin același efort intelectual și fizic va trebui să poată deveni o realitate și la scară mondială“.

The American Hebrew, 10 Septembrie 1920.

9. „Bolșevismul este o religie și o credință. Cum pot să viseze cei pe jumătate convertiți la aceasta credință că ar putea învinge *Adevărul* și pe cei dedicați crezului lor, acei sfinți cruciați care s-au strâns în jurul steagului roșu al profetului Karl Marx și care au luptat sub îndrumarea acelor ofițeri experimentați ai revoluției din ultimele zile, Evreii?“

The World Significance of the Russian Revolution, de George Pitt-Rivers.

10. „Noi, evreii, suntem distrugătorii și vom rămâne pe veci distrugători. Nimic din ceea ce voi veți face nu corespunde nevoilor și cerințelor noastre. Noi vom distruge totdeauna pentru că avem nevoie de o lume a noastră“.

Maurice Samuel, în *You Gentiles*, pag. 155, Harcourt, Brace, 1924.

11. „Noi, evreii, care am pozat odată ca *mântuitori* ai acestei lumi, azi nu mai suntem altceva decât seducătorii ei, distrugătorii, incendiatorii și călăii ei“.

Oscar Levy.

12. „Adesea s-a spus ca iudaismul ar fi forța propulsoare a comunismului; asta, însă, nu dovedește nimic dincolo de ceea ce era natural și de așteptat... Este surprinzător ca iudaismul a trebuit să devină elementul de fermentație și distrugere în țări în care a fost disprețuit și persecutat? Ușurința lor particulară pentru intrigă, pentru strategie și conspirație, și acea răbdare înăscută de a aștepta ora răzbunării care niciodată nu l-a lăsat, toate astea sunt caracteristici ale poporului ales“.

Prof. F. A. Ossendovski, în *The Nineteenth Century and After*, pag. 29, Ianuarie 1926, London.

13. Hai să recunoaștem că noi, evreii, suntem o națiune deosebită, în care fiecare evreu, din nu importa care țară, stare sau credință, în mod necesar este un membru. Organizare, organizare și iar organizare, până când fiecare evreu trebuie să fie prezent și socotit de-al nostru, sau se dovedește singur a fi, cu bună știință sau cu neștiință, unul dintre puținii care sunt împotriva propriului său popor“.

Louis B. Brandeis.

14. „Cele două internaționale, ale Finanței și Revoluției, care lucrează cu ardoare, sunt două fronturi ale Internaționalei Evreiești. Există o conspirație evreiască împotriva tuturor națiunilor“.

Rene Gross, în *Le Nouveau Mercure*, Paris, Mai 1927.

15. „Voi încă nu ați început să apreciați adâncimea vinovăției noastre. Noi suntem intrușii. Noi suntem subversivii. Noi v-am luat lumea voastră naturală, idealurile voastre, destinul vostru, și am făcut ravagii cu ele. Noi am fost la rădăcina nu numai al ultimului mare război, ci și la toate revoluțiile majore din istoria voastră. Noi am adus neînțelegeri, confuzii și frustrații în viața voastră privată și publică și noi încă o mai facem. Nimeni nu vă poate spune cât timp vom continua așa. Cine știe ce destin măreț și glorios ați fi avut dacă noi v-am fi lăsat în pace“.

Marcus Eli Ravage, *Century Magazine*, Februarie 1928.

16. „Poporul evreu în întregime va fi propriul său Mesia. El va atinge dominația mondială prin dizolvarea celorlalte rase, prin abolirea frontierelor, anihilarea monarhiilor și prin instituirea unei republici universale în care evreul va profita de privilegiul cetățeniei. În această nouă ordine

mondială Copiii lui Israel vor furniza toți conducătorii, fără a întâmpina vreo opoziție. Guvernele diferitelor popoare, care vor forma republica universală, vor cădea fără nici o dificultate în mâinile evreilor. Atunci va fi posibil pentru conducătorii evrei să desființeze proprietatea privată, făcând peste tot uz de proprietatea statală. În acest fel promisiunea din Talmud va fi împlinită, în care se spune că atunci când va veni timpul să vina Mesia, evreii vor avea în mâinile lor proprietatea întregii lumi”.

Baruch Levy, *Scrisoare către Karl Marx*, în *La Revue de Paris*, pag. 574, 1 Iunie 1928.

17. „Recent rasa noastră a dat lumii un nou profet, care are, însă, două fețe și două nume: pe de o parte numele său este Rothschild, conducător al tuturor capitaliștilor, iar pe cealaltă parte Karl Marx, apostolul celor care vor să-l distrugă pe celalalt”.

Blumenthal, *Judisk Tidskrift*, Nr. 57, Sweden, 1929.

18. „Marxismul este forma modernă a profeției evreiești”.

Reinhold Niebur's *Speech before the Jewish Institute of Religion*, New York, 3 Octombrie 1934

19. „Cum poți să-ți explici că atâția tineri evrei se găsesc în mișcările radicale ale tuturor țărilor?”

Michael Gold, *New Masses*, pag. 15, 7 Mai 1935.

20. „Unii îl numesc Marxism, eu îl numesc Iudaism”.

Rabinul Stephen Samuel Wise, *The American Bulletin*, 15 Mai 1935.

21. „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverșunat dușman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuși, ei ne dau nouă cei doi poli ai pământului și ne permite să-i fim noi axa. Acești doi oponenti, Bolșevismul și noi înșine ne găsim identificați în Internațională. Acești doi oponenti, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul averii și de jos prin revoluție”.

Citat din *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contre la Paix*, Librairie Plan, Paris 1936.

22. „Dacă cursul istoriei nu se întoarce în favoarea Internaționalei Comuniste, atunci rasa iudaică este osândită”.

George Marlen, în *Stalin, Trotsky or Lenin*, pag. 414, New York, 1937.

23. „Programul actual de paleativă refacere trebuie să facă loc unui program fundamental. Democrația americană trebuie să fie socializată prin a supune producția și distribuția bunurilor industriale voinței Congresului popular. Primul pas este abolirea veto-ului federal și lărgirea puterii exprese a guvernului național prin amendamente imediate ale Constituției. O deplasare graduală înspre socializare va urma”.

Rabinul Victor Epstein în *Opinion*. April, 1937.

24. „Nu este un accident că Iudaismul a dat naștere Marxismului, după cum nu este un accident că evreii au îmbrățișat imediat Marxismul. Toate sunt în perfect acord cu progresul Iudaismului și al Evreilor“.

Harry Waton, *A Program for the Jews and an Answer to All Anti-Semites*, pag. 148, 1939.

25. „Mișcarea socialistă modernă în mare parte este opera evreilor, care i-au imprimat caracterul gândirii lor; ei au fost aceia care au participat cu preponderență în conducerea primei Republici Socialiste... Socialismul prezent mondial formează primul pas în împlinirea Mozaismului, începutul realizării viitorului stat mondial anunțat de către profeții noștri. Asta, însă, nu va fi până când nu vom avea o Ligă a Națiunilor, și asta nu va fi câtă vreme o Armată Unită (Armata Națiunilor Unite) nu va fi folosită într-o manieră efectivă în apărarea celor slabi, ceea ce sperăm că Evreii vor putea desfășura fără impedimente în Palestina statul lor național; și, de asemenea, este numai Liga Națiunilor îmbibată cu un spirit socialist care ne va da posibilitatea să ne bucurăm de nevoile noastre internaționale cât și de cele naționale“.

Dr. Alfred Nossig, în *Integrale Judentum*.

26. „Noi suntem un popor în ciuda spărturilor, crăpăturilor și deosebirilor dintre democrațiile americană și sovietică. Noi suntem un popor și nu este în interesul nostru ca Apusul să elibereze Răsăritul, pentru că, procedând astfel și eliberând națiunile însclavizate, Apusul în mod inevitabil va depriva Evreimea de jumătatea de răsărit a puterii sale“.

Chaim Weizmann, în *World Conquerors*, pag. 227, by Louis Marschalko, Joseph Sueli Publishers, London, 1958.

27. „Evreii ar fi putut avea Uganda, Madagascar sau alte locuri unde să stabilească o patrie a lor, însă ei n-au vrut nimic altceva decât Palestina și asta nu pentru că apa Mării Moarte prin evaporare ar putea produce metaloizi și praf metalic în valoare de cinci trilioane de dolari; nu pentru că subsolul Palestinei ar avea de douăzeci de ori mai mult petrol decât au cele două Americi împreună, ci pentru că Palestina este situată la încrucișarea dintre Europa, Asia și Africa, pentru că Palestina este centrul strategic al puterii mondiale“.

Nahum Goldman, Președintele Congresului Mondial Evreiesc.

28. „Părinții noștri au atins frontierele care le-au fost recunoscute în planul de împărțire a Palestinei. Generația noastră a atins frontierele din 1949. Acuma, generația celor „șase zile“ a reușit să ajungă până la Suez, Iordan și Înălțimile Golan. Asta nu e sfârșitul. După armistițiul prezent vor fi noi cuceriri. Frontierele se vor întinde dincolo de Iordan, până în Liban și poate chiar până în centrul Siriei“.

Generalul Moshe Dayan.

29. „Eu știu că nu ar mai fi cazul s-o spun, dar, amintindu-ne în fiecare zi de steagul Sionismului, nu vom uita că cel mai înalt scop al nostru este securitatea și siguranța Israelului. Scopul nostru va fi realizat în *Ydışkeit*, adică într-o viață trăită evreiește oriunde în lumea asta și acest scop al nostru va trebui să fie realizat nu doar prin ceea ce impunem altora să facă, ci și aici, în această țară, ceea ce înseamnă a lucra mereu prin umbrela Președinției Conferinței Organizațiilor Evreiești (through the umbrella of the President's Conference of Jewish Organizations), sau s-ar putea lucra și cu alte grupuri care simt la fel ca și noi. Dar asta, de asemenea, face parte din ceea ce noi credem că înseamnă Sionismul și care ne este și înfruntarea”.

Rabinul Izrael Miller, în *The American Jewish Examiner*, pag. 14.

30. „Mișcarea sionistă mondială este o mare afacere (is big business). În prima decadă după greoaia naștere a Israelului în 1948, au fost canalizate circa 4 miliarde de dolari în țară. În anii de după războiul arabo-izraelian din 1967 sioniștii au colectat alte 730 milioane de dolari în numai doi ani. Anul acesta (1970) mișcarea este în căutarea altor 500 milioane. Gottlieb Hammer, șeful sionist pentru colectarea fondurilor, a spus „*Când curge sângele, curg și banii*”.

Lawrence Mosher, în *National Observer*, 18 Mai 1970.

31. „Evreul nu este satisfăcut cu decreștinarea, el iudaizează, el distruge credința catolică sau protestantă, el provoacă indiferența, dar în același timp el își impune vederile sale asupra lumii, morala sa asupra acelor a căror credință el o ruinează. El lucrează de mii de ani la aceasta sarcină a sa, care este distrugerea credinței creștine”.

Bernard Lazare, în *L'Antisemitisme*, pag. 350.

32. „Îmi dedic prelegerile în acest seminar unei discuții asupra eventualei posibilități ca noi intrăm acum într-un secol evreiesc, o epocă în care spiritul comunității va fi lipsit de ideologie emoțională și rațională, și în care rezistența la categorii și forme se va anula prin forțele antinaționalismului. Asta ne oferă un nou tip de societate . Eu numesc acest proces *iudaizarea creștinismului*, pentru că Creștinismul va fi vehiculul prin care societatea va deveni evreiască”.

Rabinul Martin Siegel, în *New York Magazine*, pag. 32, 18 Ianuarie 1972.

33. „În portretul lumii din 1987, cum se prezintă el în imaginația mea, se vede o creștere a fermierilor și a lucrătorilor, o creștere a influenței omului de știință care poate transforma Statele Unite într-un stat de asistență socială, cu o economie planificată. Europa de Apus și de Răsărit vor deveni o federație de state autonome, cu un regim socialist și democratic. Cu excepția U.R.S.S.-ului, care va deveni o federație euro-asiatică, toate celelalte continente vor fi unite într-o alianță universală, care va avea la dispoziție o forță polițienească internațională. Toate armatele

vor fi desființate și nu vor mai avea loc războaie. În Ierusalim Națiunile Unite (adevăratele Națiuni Unite) vor ridica un altar Profeților care să servească Uniunea Federală a tuturor continentelor. Aceasta va fi rezidența Curții Supreme a Omenirii, care va aplană toate eventualele controverse dintre continentele federate“.

David Ben Gurion, fost prim-ministru al Israelului.

34. „Constat ca evreii activi de azi au o tendință de a crede că Creștinismul a organizat, a pus pe picioare și a guvernat o lume a in justiției, a inechității, a cruzimii și a mizeriei. Nu vreau să particip la astfel de discuții, dar le-am auzit și cred că ei simt ca atare. Evreii au trăit și s-au dezvoltat, însă, în ultimii două mii de ani într-o lume creștină. Ei sunt parte din această lume creștină, chiar dacă au avut de suferit din cauza ei sau dacă s-au opus ei, și ei nu se pot disocia de aceasta lume și de realizările ei. Și mai cred că evreii sunt suficient de capabili ca să găsească o oarecare formă de rezolvare evreiască a *acestei probleme* a lumii, care să fie mai bună, care să fie o îmbunătățire. Le revine lor, Evreilor, această sarcină de a găsi răspunsul la *această problemă, problema de azi*“.

Baron Guy de Rothschild, în NBC-TV, *The Remnant*, 18 August 1974.

35. „Asocierea joacă un rol important în viața evreilor de-a lungul pământului. Există o asociație în fiecare comunitate mai numeroasă. Azi există și o mișcare centrală, capabilă să rezolve toate acțiunile planificate, financiare sau politice, de orice natură, într-un interval de 24 de ore. Proporțional noi avem mai multă putere decât oricare alt grup minoritar, chiar dacă este mult mai numeros. Rațiunea este poate pentru că noi suntem cea mai bine organizată minoritate din lume“.

Nat Rosenberg, Denver Allied Jewish Federation. *International Jewish News*, 30 Ianuarie 1976.

36. „Evreu este oricine care susține că este evreu“.

David Ben Gurion.

Comentariile le pot face, cu ușurință, cititorii.

20. Protectorii jidanilor au fost asasinați ca să dispară dovezile inexistenței holocaustului

Vedeți cum mult lăudata „precizie, minuțiozitate, rigurozitate, disciplină nemțească“ a avut și mari lipsuri?! Au scăpat neduși în lagăre jidanii mai bogați, mai bine pregătiți profesional, mai inteligenți și, deci, potențial, mai periculoși pentru *goyimi*. Consecința se simte pe pielea noastră: au rămas mulți indivizi care, acum, ne agresează în diverse

modalități, din 1945 până azi. Vedeți, în acest sens, măcar următoarele cărți:

Ilie Bădescu, Mihai Ungheanu (cord.), *ENCICLOPEDIA VALORILOR REPRIMATE*. Ed. Pro-Humanitate, vol. 1-2, București, 2000;

Mihai Ungheanu, **Holocaustul culturii române: ipoteze de sociologie literară, 1944-1989**;

Dan Zamfirescu, „Războiul împotriva poporului român“, Editura Roza Vânturilor;

Florin Mătrescu, *HOLOCAUSTUL ROȘU*, Editura Irecson, București, 2008, vol. 1-3;

Dr. Gheorghe Funar, *HOLOCAUSTUL ÎMPOTRIVA ROMÂNILOR*, Editura Gedo, Cluj-Napoca, 2011;

Cornel-Dan Niculae, cu trilogia „Războiul nevăzut“ având titlurile: *Ofensiva iudaismului asupra României, Politica filo-sionistă a României, „Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii“*;

Gabriel Constantinescu, *EVREII ÎN ROMÂNIA*, Editura Fronde, Alba Iulia-Paris, 2000;

Lt.-colonelul Alesandru Dușu și dr. Constantin Botoran, coordonatori, *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA. Vol. I, partea întâi 1939-1941*, Editura Țara Noastră, Uniunea Vatra Românească, București, 2003 [191].

Referitor la aceasta din urmă trebuie să fac o expunere specială, chiar dacă succintă. „Lucrarea, datată 1994, avea, într-adevăr, să apară în acel an. A fost tipărită într-un tiraj corespunzător importanței subiectului tratat și urma să fie lansată și difuzată după tipicul consacrat. În prețioasa lansării, însă, cartea a fost oprită de la difuzare și trimisă la topit, fiind, așadar, literalmente distrusă, și asta din dispoziția (ordinul) domnului Augustin Buzura, președintele Fundației Culturale Române, sub a cărei egidă s-a întocmit volumul“, scria, la 4 iunie 2003, prefațatorul cărții, prof. Ion Coja (cf. *op. cit.*, pag. 5). Într-o discuție pe care o avusese, cu câteva săptămâni înainte de 4 iunie 2003, cu Augustin Buzura, prof. Coja l-a rugat să-i releve cine a făcut presiune asupra lui să topească volumul, iar acesta i-a răspuns că „niște lideri ai comunității evreiești din România, cărora li s-a părut inadmisibil faptul că, printre materialele cu valoare de document istoric, au fost inserate și câteva articole de ziar...“ (*idem*, pag. 5-6)! Evident, era un pretext ridicol, pe care Augustin Buzura – mare patriot încă din vremea Socialismului și rămas așa și în Capitalismul sălbatic – trebuia să-l respingă vehement și nu să dea, din lașitate și lichelism față de jidani, cartea la topit. În interiorul volumului, prof. Coja îi adresează o *Scrisoare deschisă* ambasadorului de atunci al Israelului la București, Sandu Mazor, în care-i cerea să se pronunțe cu privire la modul în care și la motivele pentru care se predau în școlile românești lecții despre holocaust etc. De

asemenea, îi cere lui Augustin Buzura să-i denunțe pe liderii jidani care făcuseră presiuni asupra lui pentru distrugerea unei cărți elaborate de un colectiv de reputați istorici români. Firește, nici unul dintre cei interpelați nu a catadicsit să-i răspundă: Buzura s-a lăfăit, în continuare, în scaunul lui de academician bine plătit degeaba, iar Mazor în cel de ambasador; și, cum am relevat mai sus, pe asta din urmă l-a apucat dorul de afaceri în România și a cerut, cu tupeul tipic jidănesc, „cetățenia română“. Unde ești, tu, Țepeș, Doamne?! Dar de ce trebuie să-l invocăm, mereu, pe Țepeș?! Noi nu putem să le înfigem ăstora o țeapă? Mai ales că doar câțiva sunt ambasadori, ceilalți sunt escroci de rând, ca Sorin Beraru, Nati Meir ș.a., sau speculatori financiari, ca George Soros, filantropi ca George Soros sau incitatori ai Țiganilor ca George Soros!

Cum se știe, un precedent similar fusese provocat de către șef-rabinul Moses Rosen, care a împiedicat apariția volumului al IX-lea al *Operele* lui Mihai Eminescu, pe motiv că ar conține multe articole „antisemite“. Dar acest lucru fusese posibil fiindcă tartor-rabinul Moses Rosen – care devenise un dictator în comunitatea jidanilor din România și, de aceea, era dezavuat de unii intelectuali coreligionari de-ai lui – era în relații foarte apropiate cu Nicolae Ceaușescu, tot dictator și el. Acum, însă, în plin regim „democratic“, cine își putea permite să impună topirea unei cărți despre aspecte importante ale Istoriei Românilor?! În continuarea notei introductive, Ion Coja ținea să sublinieze: „Credem, însă, că gestul de a opri de la publicare aceste documente are o forță probatorie copleșitor de mare. Este un gest mai elocvent decât toate dovezile istorice posibile. În mod normal, această fărădelege pune capăt disputei despre holocaustul din România. Căci gestul de a pune pumnul în gură adversarului dovedește reaua credință a făptașului, grija de a ascunde adevărul, preocuparea sistematică și conștientă de a împiedica aflarea adevărului. O asemenea atitudine este caracteristică numai celor care știu că se înscriu în fals și în minciună prin ideile și tezele promovate. Or, cei care au împiedicat difuzarea cărții noastre sunt acei reprezentanți ai comunității evreiești din România care și-au făcut un scop al existenței lor ratate din a convinge lumea și, în primul rând, pe români că românii, autoritățile guvernului Ion Antonescu, au ucis sute de mii de evrei...” (*ibidem*, pag. 6). În pledoaria de aici, prof. Coja are, evident, dreptate: ascunderea dovezilor care atestă că România i-a protejat pe evrei îi incriminează pentru măsluire, pentru mistificare, pentru înșelătorie pe cei care acuză România de holocaust. De aici, d-l prof. Coja conchide că nu a fost holocaust **în România**. La fel a raționat și a conchis și în articolul în care acuză Mossadul că a furat *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, în care acesta, Filderman, mărturisea că mareșalul Ion Antonescu i-a protejat pe evrei. „Gestul Mossadului, recte al guvernului din Israel, de a ascunde mărturia lăsată de Wilhelm Filderman,

este echivalent cu recunoașterea faptului că aceste memorii contrazic și infirmă teza oficială a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România, din Transnistria“.

Dar aici greșește prof. Ion Coja, pentru că raționează cu „rezerve”: militează pentru negarea holocaustului din România și Transnistria, dar admite că ar fi existat holocaustul jidanilor în alte părți! Deoarece, în realitate, dacă „teza oficială a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România” s-a susținut prin fals, prin mistificare, atunci **demascarea acestei falsificări, acestei mistificări cu privire la România se extinde, automat, și asupra tezei jidănimii mondiale cu privire la pretinsul holocaust de pretutindeni.** Tocmai de aceea eu adăugasem, cu „n. red.”, în paranteză: „(Și, implicit, din alte părți! – n. red.)” Într-adevăr, în articolul meu, „Propaganda holocaustică: un gheșeft super-abject”, așezat deasupra „Protestului” d-lui Ion Coja, eu scrisesem, în numărul 19, din august 2007, al revistei SÂNTINELA – înainte să fi aflat, măcar, de lucrarea lui Arthur Butz sau de extrasele din cartea lui Don Heddesheimer, cu titlul „Marea minciună a sionismului” (care fuseseră postate abia în 30 mai 2011, iar eu le citisem și mai târziu, fiindu-mi semnalate ulterior de niște amici) –, scrisesem, deci, următoarele: „Dacă, pe de o parte, aplicăm acestui *Protest* metoda sociologică de cercetare numită *analiza conținutului* și, pe de altă parte, analizăm furtul comis de Mossad prin prisma tezei *Omnis determinatio est negatio* – „Orice determinație este o negație” –, a lui Spinoza (care a fost un evreu deștept, dar, la fel ca Finkelstein, repudiat de evrei!), rezultă că, prin chiar acest furt incalificabil, toată propaganda privind pretinsul holocaust comis de România contra evreilor este, practic, anihilată! Căci, dacă Israelul **fură documentele ca să ascundă dovezile**, atunci înseamnă că totul este o scorneală tipic jidănească, pentru extorcarea de bani a românilor – ca și a celorlalți –, cum, de altfel, a demonstrat N. Finkelstein. Cu forță de necesitate conchidem că, dacă toată propaganda este neîntemeiată în ceea ce privește România – cum și este, în realitate! –, atunci, în baza principiului dominoului, cade, implicit, toată propaganda holocaustică, cu care sioniștii au infestat lumea” [192].

În acest sens, al demolării escrocheriei propagandei holocaustice prin denunțarea mistificării, a ascunderii dovezilor de către Israel – care nu permite studierea de către străini a arhivelor sale referitoare la pretinsul „Holocaust unic” (zis, acum, mai „ebraic”, *Shoah*, ca să se simtă și jidanii mai „evrei”) –, precum și a ascunderii dovezilor de către Federația Comunităților Evreiești din România – care nici ea nu permite consultarea de către români a arhivelor, cum relevă Ion Coja inclusiv în finalul lucrării *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA* –, mai evidențiem încă un fapt abominabil comis de jidanii veniți pe tancurile sovietice: asasinarea mareșalului Ion Antonescu și a colaboratorilor săi, îndeosebi a lui Mihai

Antonescu și a Guvernatorului Transnistriei, George Alexianu. Toți aceștia i-au protejat pe evrei, dar, ca să nu mai existe nici o dovadă vie că ar fi existat această protecție – care, evident, ar fi fost o dovadă incontestabilă a inexistenței holocaustului în România și în Transnistria – au fost asasinați cu acuzația că ar fi fost criminali de război de către un tribunal jidano-bolșevic prezidat de procurorul jidancă A. Sidorovici, consoarta „Bestiei Brucan“, cum l-a poreclit, adecvat, regretatul senator P.R.M. Eugen Florescu. Raoul Șorban, care, la fel, i-a protejat pe evrei, contribuind la emigrarea multora din Ardealul ocupat de Ungaria și chiar a fost numit „Drept între popoare!“ de către Yad Vashem în semn de recunoștință pentru această acțiune, este maculat și după moarte de către un ticălos ca Michael Shafir, denigrator înverșunat al României la postul de radio „Europa liberă“, oploșit ca „prof. univ.“ de către un linge-blide ca ex-marxistul Andrei Marga, năpârlit în „țărănist“, apoi, în „liberal“, ca să nu rămână, mă-nțeledzi, neicursorule!, fără coledzi [193]. Trebuie amintit că Stalin l-a ținut, în închisoarea de la Lubianka, pe mareșalul Ion Antonescu într-un apartament mobilat cu luxul aferent unui șef de stat și, totodată, l-a tratat ca pe un șef de stat, nu ca pe un deținut oarecare. Cu toate că ar fi putut să-i însceneze mareșalului un proces de criminal de război – Stalin fiind maestru în înscenări de procese ucigătoare, cum procedase în cazul mareșalului Tuhacevski, al lui Troțki, Buharin, Zinoviev și al altor mari jidani cu care realizase „Marea Revoluție Socialistă din Octombrie“! –, totuși, nu a făcut-o, deși unii generali de-ai săi au complotat în acest sens. Dar, „s-a spălat pe mâini“, ca Plat din Pont și l-a trimis în țară, să-l asasineze „românii“, adică jidanii Anei Pauker, cu acordul neisprăvitului „rege“ Mihai I Trădătorul [194].

Asasinarea conducătorilor României din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și ascunderea dovezilor care confirmă inexistența pretinsului holocaust în România fac parte din metodele de promovare a înșelătoriei holocaustului: a „holocaustului“ **prezis**, din 1869 până în 1945, că va fi înfăptuit, apoi, după 1945, a holocaustului care, chipurile, **ar fi fost comis, deja**, de Germania și sateliții săi benevoli ca Italia și Ungaria, sau constrânși, ca România, Franța, Belgia, Olanda și alte state occidentale – holocaust clamat incontinent și impertinent după Procesul de la Nürnberg. Dar, după cum se vede, practica distrugerii dovezilor care ne disculpă este continuată insidios și acum, cu concursul „idioților utili“/trădătorilor de la guvernare: recent, Ministerul Apărării Naționale, prin ministrul Mircea Dușa, a semnat un protocol cu Israelul (oficial, cu Paul Shapiro, directorul Centrului pentru Studii Avansate privind Holocaustul, din cadrul Consiliului Memorial al Holocaustului din S.U.A.!) ca să permită accesul nelimitat al jidanilor la arhiva M.Ap.N. „Pe foarte scurt, **Guvernul României a acceptat să TRANSFERE arhivele militare românești unei organizații despre**

care până și copii de țată știu că se ocupă cu falsificarea Istoriei. Iar Serviciile Secrete române tac mâlc, ca și Academia Română. Nici măcar în 1945, sub ocupație sovietică, așa ceva nu a fost acceptat, decât după ce au fost făcute copii după TOATE documentele“ [195]! Cum e posibilă o asemenea miopie sau trădare?! Prin acest procedeu izraelienii nu fac decât să sustragă din România dovezile importante care o disculpă! De fapt, trădarea a început tot cu capii Armatei, în decembrie 1989 (cf., în acest sens, expunerea teoretică a lui Valeriu Mangu, *ÎNLĂTURAREA LUI CEAUȘESCU AȘA CUM VA FI FOST*). Iar trădări mai „mici“, subterane, au continuat ulterior. Astfel, un ofițer de la S.I.E. ni se lamenta (eram câțiva colonei care-l ascultam) că, în 1990, un colonel idiot/trădător de la Armată a condus un „om de afaceri izraelian“ – „în realitate agent al Mossadului“, ne-a asigurat colegul de la S.I.E. – să viziteze Centrala telefonică „Victoria 2“ a Capitalei, dar secundară și strict secretă, rezervată exclusiv pentru situații de calamitate și război. Peste câțiva ani, când un vicepreședinte al Comisiei comune parlamentare de control al activității S.R.I. și S.I.E. a vrut, și el, să viziteze respectiva centrală, generalul-locotenent Dumitru Zamfir, pe atunci prim-adjunct al directorului S.R.I., i-a zis politicoș, dar ferm, „NU!“ Dar agentul Mossadului putuse s-o viziteze! Tot în acei ani, ofițerii-ingineri armurieri români inventaseră un pistol foarte eficient, rapid și precis în tragere, pe care-l voiau introdus în producție și în înzestrarea Armatei, dar au fost corupți unii importanți din conducerea M.Ap.N. și a fost scos din plan, ca să se importe pistolul izraelian marca „*Ierichon*“. Alte asemenea acte de trădare puteți citi, îngroziți că statul român nu face nimic pentru a le curma, în trilogia sus-amintită a lui Cornel-Dan Nicolae [196]. În aceste circumstanțe, este și normal să regreti că sintagma „șase milioane de evrei uciși“ nu exprimă o realitate istorică, ci doar o născocire fantasmagorică din cadrul celei mai mari escrocherii a secolului XX: „Holocaustul unic“! Și să regreti că Ion Antonescu și George Alexianu, în loc să-i fi protejat pe jidani de furia soldaților români și a civililor ucraineni, i-au păzit cu grijă, deși aveau motive să-i extermine pe toți atât pentru modul criminal cum s-au comportat cu Armata Română în timpul retragerii din iulie-august 1940 – în urma ultimatumului dat de U.R.S.S. –, cât și pentru faptul că erau, aproape toți, bolșevici și/sau speculanți. Pe timp de război, în toate țările, speculanții, ca și trădătorii de țară, sunt împușcați pe loc! Or, jidanii, cum aveau să recunoască „tov. Chiriță“ și „tov. Ghizela Vass“, în 5 octombrie 1945, erau, toți, speculanți: nu neapărat „speculanți financiari“, ca George Soros, dar speculanți de produse în condiții de gravă penurie imediat-postbelică.

Dar să nu se creadă că doar jidanii de rând se comportau ilegal, că erau speculanți-găinari. Iată un fragment din Raportul nr. 3276/A, din 15 august 1940, al Biroului Statistic Militar Cluj, al Statului Major al Armatei I:

„Rezultă că județul cel mai periclitat este MARAMUREȘUL, unde tactica băștinașilor români, față de acest element, a fost răbdarea și pasivitatea.

Judecând numai după felul cum se găsesc repartizați evreii în Transilvania, se constată, fără alte documente, calea de invazie pe care au folosit-o în acțiunea de infiltrare în masa poporului român.

După profesii evreii se împart în trei grupe:

- a. Intelectuali, medici, avocați și funcționari;
- b. Industriași, comercianți, financieri și proprietari;
- c. Mici comercianți și meseriași.

Intelectualii sunt în slujba ideilor așa zise avansate, *medicii se preocupă de preferat cu provocarea de avorturi, avocații fac intervenții și tranzacții, iar pentru a reuși mai sigur și ușor mituesc persoanele respective.*

Industriașii și comercianții se găsesc în legături normale cu Budapesta, angajează personal de conducere și specialitate, de preferință dintre minoritari în special unguri.

Micii comercianți și meseriașii caută, prin concurență neleală, să lichideze sau să slăbească cât mai mult pe comercianții și meseriașii neevrei” (vezi SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA, pag. 232).

Dar nu trebuie să vă închipuiți că medicii recurgeau la avorturi ilegale, că avocații mituiau la greu, că micii comercianți făceau concurență neloială pentru a-i falimenta pe neevrei deoarece ar fi dus-o greu, că ar fi fost persecutați, expuși expierii etc., cum perora propaganda holocaustică de la 1869 încoace. Nu! „Credem că nu exagerăm – scriu autorii *SITUAȚIEI EVREILOR...* – când afirmăm că nicăieri minoritarii nu au o situație mai bună decât în România, unde sunt aproape privilegiați față de populația românească. În ceea ce-i privește pe evreii din România, ei au în mod special o situație strălucită, deținând o proporție de 70 la sută din economia țării” (*idem*, pag. 107).

Iată, deci, adevăratul motiv pentru care a fost cerută imperios distrugerea cărții: ca să nu se afle adevărul despre situația extrem de privilegiată a jidanilor, în detrimentul tuturor românilor: nu tu suferințe jidănești, nu tu persecuții, nu tu holocaust. Dimpotrivă, raiul pe pământ pentru jidani, așa cum avea să fie și după 1945. Dar cartea *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA* demasca natura funciară a jidănimii: caracterul ei hrăpăreț, corupător, cămătăresc și, deci, periculos pentru români. De aceea, cum am precizat, jidanii erau sursa de scandal în interiorul tuturor popoarelor în care se aciuau, scandaluri provocate de ei deliberat pentru a crea haos, pentru a slăbi coeziunea internă a țărilor gazdă și a se insinua la conducere.

Desigur, nu trebuie să ne imaginăm că pe ministrul Mircea Dușa îl dă cartea afară din casă și că trebuia să știe că nu trebuia să încheie acest protocol de „transfer al arhivei M.Ap.N.” unei organizații jidănești din S.U.A. care se ocupă cu „Studii Avansate privind Holocaustul”, cu atât mai mult cu cât, de cel puțin patru decenii, în S.U.A., în Europa Occidentală și pe alte continente au apărut zeci de cărți în zeci de mii de exemplare care demască escrocheria *holocash*-ului. În plus, îl are la M.Ap.N. pe generalul-lichea Mihail E. Ionescu, care trebuia să-l informeze despre ceea ce se ascunde în spatele „protocolului”, că doar este nu numai președintele infamantului *Institut „național” pentru studierea holocaustului din România „Elie Wiesel”*, care ne denigrează pe banii noștri, dar și directorul Institutului pentru Studii Politice de *Apărare* și Istorie Militară [197]! În fond, premierul Adrian Năstase este mai citit – și, poate, chiar mai cult! – decât Mircea Dușa și tot a emis criminala O.U.G. nr. 31/2002, la presiunea congresmenilor jidani Christopher Smith, Alfonso D’Amato, Tom Lantos (numai nume curat americane, ca și al rabinului Stephen Samuel Wise!), deoarece, cu toată cultura lui sociologico-juridico-diplomatică (este fan al marelui Nicolae Titulescu!), nu a avut curajul, patriotismul și rectitudinea morală să le spună „americanilor” că, dacă te plimbi pe șoselele din S.U.A., calci pe praful provenit din oasele „indienilor” exterminați de generali americani. În S.U.A., unde dai peste actualele lagăre de concentrare numite „umanist” și democratic „rezervații” în care sunt ținuți băștinașii care au mai supraviețuit masacrării de către Armata S.U.A.; în S.U.A., unde Franklin Delano Roosevelt a refuzat intrarea jidanilor emigrați din Germania, pe pachebotul *SS Saint Louis*, deși aveau vize de intrare în S.U.A.; în S.U.A., unde generalul-genocid George Armstrong Custer a îmbogățit „folklorul” american cu un „proverb” nou, citat în majoritatea *western*-urilor fabricate industrial la Hollywood – deși acestea nu mai sunt rasiste, discriminatorii, cum e, cică, un străvechi colind românesc „antisemit”, contra difuzării căruia la TVR1 a protestat și Ambasada S.U.A., respectivele *western*-uri fiind doar americane –, proverb care sună atât de incitant încât, cum scria un dramaturg nazist în 1939, „când îl auzi, îți vine să pui mâna pe pistol”: „Un indian bun este un indian mort!”

Credeți că ar fi cazul să ne „americanizăm” într-atât încât să zicem și noi „Un jidan bun este un jidan mort!” și să și facem ca generalul exterminator-de-indieni George Armstrong Custer – erou al S.U.A., alături de generalul Wesley Clark-Măcelarul, învingătorul de la Pristina, când fusese gata-gata să declanșeze Al Treilea Război Mondial?! Sau credeți că, mai degrabă, ar trebui să ne amuzăm de pățania Mariei Tănase, care, pentru că la o petrecere prilejuită de participarea la Expoziția Universală, interpretase versurile „Saltă, Leano, curu’ svelt!”, a fost expulzată, imediat, în dimineața următoare, pentru că se exprimase ireverențios la adresa lui...

Roosevelt?! Căci așa interpretaseră agenții Serviciului Secret al S.U.A. expresia folclorică „curu' svelt!": o identificaseră „cu Roosevelt“ (citește: „cu ru'svelt“) – numele faimosului președinte american, în loc să fie flatați de similitudinea fonetică, ținând cont că Eleonore Roosevelt – Prima Doamnă! – era cam lesbiană, iar căsătoria lor era de formă și, deci, „curu' svelt“ era aflat de F. D. Roosevelt (care nu era poponar ca Edgar Hoover, directorul F.B.I.) în afara patului conjugal, cum avea să facă, mai târziu și din alte motive, alt adulat adulterin președinte american, John Fitzgerald Kennedy! Dar, vorba lui Bill Clinton, pe care i-o șoptea Monicăi Lewinsky, pe când o gădila cu trabucul în zona erogenă: „Mai bine curvar decât poponar ca ambasadorul american Michael Guest“! La începutul lunii mai a.c., posturile noastre de televiziune au preluat știrea de mare importanță internațională cum că Monica Lewinsky și-a publicat memoriile cu amintirile sale de neșters și au transmis și declarația ei că acel episod a făcut-o „să se simtă umilită“. Dar nu s-a precizat de ce: din cauza tipului de trabuc sau pentru că Bill Clinton nu a folosit o sculă „bio“, cum se zice acum, adică mai naturală?!

Apropo de relația cuplului cvasi-adulterin Clinton-Lewinsky, relație care nu a prea deranjat-o pe madam Hillary Clinton: știați că guvernul american a cheltuit 4 (patru!) milioane de dolari pentru anchetarea președintelui Clinton spre se constata cum a folosit trabucul poli-funcțional, dar pentru anchetarea doborârii Turnurilor Gemene, din 11 septembrie 2001, a cheltuit doar 800.000 de dolari?! Nu că securitatea națională a S.U.A. ar conta mai puțin decât intromisia trabucului în vulva semi-virgină a Monicăi Lewinsky, dar, evident, guvernul S.U.A. a făcut economii bănești pentru a fi alocate Muzeului Holocaustului în scopul „studierii aprofundate a Holocaustului“! În mod cert, din remușcări spăsite față de refuzarea primirii jidanilor de pe vasul german SS *Saint Louis*, guvernul S.U.A. a construit Muzeul Holocaustului din Washington (unde e director și escrocul „nostru“ Radu Ioanid; zic al „nostru“ fiindcă e jidănaș de-al „nostru“, adică e școlit pe banii noștri și emigrat din România)! În genocidul contra „pieilor roșii“ din S.U.A., armata americană a ucis circa 60 de milioane de băștinași. Vă dați seama că, dacă ar fi construit un muzeu al holocaustului indienilor, ar fi cheltuit mult mai mult? Și de unde atâția bani, când S.U.A. sunt în pragul falimentului?! În genocidul contra africanilor comis de Imperiul Britanic, de Imperiul Olandez, de Imperiul Belgian etc., au fost uciși o sută de milioane de africani ca să captureze un procent dintre aceștia, pe care să-i vândă ca sclavi, îndeosebi în coloniile lor din continentele americane. Vă dați seama că, dacă ar fi construit un muzeu al holocaustului africanilor, ar fi cheltuit și mai mult?! Așa, e mai comod să se facă mare tapaj de „Muzeul Holocaustului din Washington“, să se aloce bani pentru Centrul de Studii Avansate privind holocaustul celor „șase milioane“ de jidani – care e o pură

fabulație, dar e bună pentru a arunca praf în ochi opiniei publice internaționale și pentru a-i extorca de bani pe cei împotriva cărora reușesc să asmută lumea. Și, apoi, ce să caute un muzeu al holocaustului la Washington? Acolo ar trebui un muzeu al holocaustului japonezilor, făcut de americani la Hiroșima și Nagasaki!

Iar, acum, guvernul S.U.A. vrea să sfeterisească și Arhiva M.Ap.N., cum a furat Mossadul *Memoriile* lui Filderman, ca să facă „studii aprofundate” despre holocaust! Cu modestie, un studiu aprofundat le ofer, și eu, aici, drept contribuție la „parteneriatul” româno-american, cum procedează și seninul ministru Dușa, care a dușmalizat problema arhivei cedate jidanilor, a dușmalizat problema desființării/reintroducerii pensiilor militare ale rezerviștilor și problema restituirii pensiilor ciuntite ale acestora, a dușmalizat problema reinstatuirii statului de militar în rezervă – pentru că, din păcate, militarii în rezervă se îmbată cu idea că ar fi militari în rezervă, dar nu mai sunt: ei sunt niște asistați social, iar taloanele cu antetul albastru (în locul celui roșu) pe care scrie – „Pensii militare” – este un document fals, întrucât, conform noii legi a pensiilor, nu mai există pensii de serviciu, pensii militare pentru rezerviști, ci pensii de asistați social. De fapt, ministrul Dușa ar trebui să anuleze protocolul încheiat și, dimpotrivă, să aloce fonduri colectivului condus de colonelul Alesandru Duțu și Constantin Botoran pentru elaborarea celorlalte două volume restante ale lucrării *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA*, pe care, ulterior, să le-o dea celor care vor să studieze holocaustul. Vor constata că nu este vorba de holocaustul jidanilor, ci invers, de holocaustul românilor, adică produs de jidani contra românilor, cum alerta inclusiv Gheorghe Funar. Trebuie să facem orice pentru a stopa denigrarea României! Ca prime măsuri: Augustin Buzura trebuie dat afară din Academia Română, iar generalul (r.) Mihail E. Ionescu trebuie dat afară din M.Ap.N.!

Pentru a-și ilustra mai bine demonstrația conform căreia nu a existat nicăieri și nicicând nici un holocaust, Arthur R. Butz insistă în analiza paralelă dintre marea escrocherie numită „*Donația lui Constantin*” și escrocheria holocaustului. Chiar dacă nu o spune *expressis verbis*, prin acribia analizei și revenirea asupra ei în edițiile ulterioare, Arthur Butz apreciază „Donația constantiniană” ca fiind cea mai mare escrocherie din ultimele douăsprezece veacuri; în ceea ce mă privește, prin consecințele sale, prin faptul că a dus la crearea celei mai bogate biserici din lume – Biserica catolică care a înlesnit și înființarea Inchiziției, cu toată pletora sa de crime – o consider cea mai mare înșelătorie din toată istoria cunoscută a Europei. Păstrând proporțiile, Arthur Butz consideră escrocheria holocaustului ca fiind cea mai mare din secolul XX – de aceea și-a intitulat cartea cu substantivul cu articolul hotărât: *ÎNȘELĂTORIA SECOLULUI XX!* Cartea lui A. R. Butz poate fi asemuită cu un trunchi viguros și în continuă

creștere, ale cărui crengi sunt lucrările celorlalți istorici și cercetători revizioniști și „negaționiști”, dintre care pe unii i-am enumerat aici.

21. Elita românilor despre pericolul jidănesc

Pericolul reprezentat de invazia jidanilor a fost semnalat de marii oameni politici și de cultură încă de la înființarea României Mici. Din cauza „holocaustului culturii române”, despre care a scris, cum am arătat, inclusiv Mihai Ungheanu, regimul „democrat-popular” controlat de jidanii aflați la conducere a obturat cunoașterea istoriei reale a țării. De aceea, pentru rememorare și pentru a-i mobiliza pe fataliști, pe pesimiști, pe cei îndopați cu halucinogene televizate, voi reda câteva fragmente din opiniile marilor noștri înaintași, mari atât prin cultura lor, cât și prin rectitudinea politică și prin spiritul patriotic de care au dat dovadă.

Vasile Conta: „Noi, dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc, vom pieri ca națiune”. (Din discursul „Chestia evreiască” împotriva revizuirii art. 7 din Constituție, ținut în Camera Deputaților, ședința din 4 septembrie 1879, publicat în *Monitorul Oficial* nr. 201/1879). „(Ținta supremă a evreilor este să) robească toate celelalte popoare poporului jidovesc (pentru a asigura) stăpânirea lumii întregi de către jidani. (...) Pretutindenea pe unde au trecut au ruinat, au corupt și au ajuns chiar până a nimici poporul în mijlocul cărora au trăit. (...) Trei din patru părți din jurnalistica lumii se află în mâna jidanilor”. (Din Vasile Conta, *Opere complete*, București, 1914, pag. 652, 657).

Vasile Alecsandri : „Cine sunt năvălitorii, de unde vin și ce vreau? (...) adepții celui mai orb fanatism religios, cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu celelalte popoare ale lumii! (...) dorind a face din țara întreagă o proprietate izraelită? (...) Puterea lor e nemăsurată, căci se reazămă și se întemeiază pe două alte puteri: francmasoneria religioasă și aurul!” „Blamul s-ar cuveni nouă, Românilor, dacă (...) prin aplicarea unor teorii umanitare, am da înșine o mână de ajutor la îndeplinirea acestui plan. Țara și-ar întoarce ochii cu durere de la noi”. (Din discursul împotriva revizuirii art. 7 din Constituție, ținut în Senatul României, în ședința din 10 octombrie 1879, publicat în *Monitorul Oficial* nr. 230/1879 și republicat în forma „Discurs ținut în ședința Senatului la 10 oct. 1879, cu ocasiunea revisuirii art. 7 al Constituțiunei”, Ed. Socec, București, 1879).

Alec Russo: „Prin muncă și economie și deci prin galbeni, (ovreiul) a ajuns la un fel de egalitate cu boierimea noastră. (...) șărlătăniile, șiretlicurile și înșelăciunile lui par a-i alcătui caracterul național“. (Din *Opere complete*, București, Ed. Cugetarea, 1942, pp. 103-4).

Mihail Kogălniceanu: „În Romania, cestiunea jidovilor nu este religioasă; ea este o cestiune națională și economică. (...) Toți acei care au vizitat Principatele, și îndeosebi Moldova, s-au înspăimântat de aspectul trist (...) ce-l înfățișează izraeliții. (...) De aceea, nu de astăzi, ci de pururea, în tot timpul și sub toate regimurile, toți domnii, toți bărbații de stat ai României (...) s-au preocupat de a opri exploatarea poporului român prin alt popor străin lui, prin jidovi“. (Din comunicarea lui Kogălniceanu, care deținea funcția de ministru de Interne, adresată Ministrului de Externe referitor la chestiunea evreiască. Publicată de M. Bujoreanu, 1873, sub titlul: „Dispozițiuni și circulare“, capitolul X, pag. 813-816). „Vă spun, domnilor, că nu este nici o cestiune mai mare pentru Moldova decât cestiunea izraeliților“. (Din „Cestiunea izraelită înaintea Adunării Generale a României din 1864“, București, 1879, p. 19).

Mihail Eminescu: „Noi, din nefericire, suntem convinși că Europa oficială știe întreaga stare de lucruri de la noi, (...) că agenții consulari au date statistice mai exacte decât noi înșine, că diplomația europeană știe că noi suntem cei amenințați și persecutați și evreii cei amenințatori și persecutori...“ „Un exemplu. D-nul Flaislan ne spune în raportul general al consiliului de igienă că în anul 1878 în Iași, au murit 1.454 creștini și s-au născut 1.093, adică au murit cu 361 mai mulți de cum s-au născut, pe când din mult persecutații evrei s-au născut 1.602 și au murit 1.428, adică s-au născut cu 174 mai mulți decât au murit“. Eminescu își încheie articolul din ziarul *Timpu*, din 25 mai 1879, cu blestemul lui Vasile Lupu: „Cine-și viclenește moșia și neamul mai rău decât ucigașii de părinți să se certe (...)“.

„Aceste uneltiri au făcut pe evrei să piarză până și pe puținii lor amici sinceri dintre români. Din momentul însă ce-i vedem aliați cu străinii contra țării în care trăiesc (...) pentru a căpăta drepturi, de la străini capetele!“ (1 august 1879).

„Goniți din marea Împărăție Rusească, persecutați în Germania, rău văzuți în Austro-Ungaria, evreii trec în cărduri marginile țării noastre“. „...naționalitatea română ca oricare alta are dreptul înăscut de a-și apăra moștenirea istorică... Alegerea armelor și mijloacelor atarnă de timp și împrejurări...“ (13 octombrie 1881).

Din alte articole:

„De câte ori se discută cestiunea izraelită, scriitorul român are teamă de a vedea vorbele sale interpretându-se ca ură de rasă, ca prejudețiu național ori religios. Întrebăm acum de ce folos, de ce necesitate

pot fi evreii, economic și politic, pentru o țară a cărei populație se stinge din momentul în care ei intră în contact cu ea. Românul e leneș, e imoral, e vicios. De ce însă nu e imoral și vicios acolo unde nu sunt evrei?“ „...evreul nu merită drepturi nicăiri în Europa, pentru că nu muncește. (...) El e vecinic consumator, niciodată producător“. „(Evreii) sunt o armie economică, o rasă de asociați naturali contra a tot ce nu e evreu (...), autoritatea ocultă a statului în stat (...), arma străinilor în contra noastră...“

Din articolul „Camerile actuale de revizuire“:

„Cine n-a avut drepturi, nu le are nici astăzi. Evreii, considerați pururea ca străini în țară și fiind străini în realitate, căci nu vorbesc românește în familie, au o lege deosebită de aceea a celorlalți locuitori și nu s-amestecă cu ei prin căsătorie, vor rămâne străini până ce nu vor deveni români“. „...deși evreii – în numărul lor mare ce a inundat țara, dar mai cu seamă Moldova – constituie un pericol imediat pentru existența economică și națională a țării, totuși, ei constituie mai mult o boală acută decât organică... Evreii se grămădesc în țările unde semicivilizația e unită cu pseudoliberalismul și fug de civilizația adevărată și de libertatea adevărată“. (Citate extrase din *Opera Politică* semnată de Mihail Eminescu, publicistică între noiembrie 1877 și 31 decembrie 1881 în ziarul *Timpu*, Ed. Academiei, 1985).

„...străini de rit necreștin, (evreii) nu pot pretinde mai mult decât a fi suferiți (și) n-au nici o cauză de a se plânge de toleranța noastră“. „Ei (evreii) au introdus și exploatat viciul beției în sate, au amestecat băuturile cu materii otrăvite, au înveninat astfel fizicește, au corupt moralicește populațiunile noastre. (...) Ca rasă străină, ne-au declarat război pe moarte, întrebuițând în locul cuțitului și pistolului băuturi falsificate cu otrăvuri“.

„Ca din senin negustorul sau meseriașul creștin se vedea la dreapta și la stânga sa cu câte-o prăvălie evreiască cari lăsau obiectele similare mai ieftin până în momentul când creștinul era ruinat. Apoi, urcând prețul la îndoit, își scoteau, nu paguba, ci fondul ce le înaintase comunitatea religioasă pentru a putea ține concurență creștinului până-l vor ruina. Apoi pășeau la alte negustorii, mai tare reprezentate, până ce-au ajuns a ruina în Moldova tot negoțul și toate meseriile creștine, monopolizându-le în mâinile lor. Iată rele în contra cărora poporul nostru nu era deloc pregătit, pe cari nici nu le înțelegea, nici nu le putea înțelege“. (Mihail Eminescu, *Chestiunea evreiască*, ediție de D. Vatamaniuc, București, Ed. Vestala, 1998, pag. 132, 139, 149-150, 166-167).

Această acțiune deliberată de ruinare a românilor din Moldova, descrisă de Mihail Eminescu în *Timpu*, nr. 236, din 30 octombrie 1881, a fost descrisă la fel, să ne amintim, de Raportul din 15 august 1940, al Biroului Statistic Militar Cluj al Statului Major al Armatei I, referitor la concurența neloială făcută de jidanii „infiltrați“ în Transilvania din cauza

atitudinii prea permissive a românilor din Maramureș – considerat de analiștii militari de atunci ca fiind „poarta de infiltrare” a jidanilor. Deci, după șase decenii, jidanii foloseau aceleași metode cu același scop: ruinarea românilor, monopolizarea activităților comerciale și preluarea conducerii activităților economice! Iar acum, după 123 de ani, fac la fel ca în 1881 și 1940. Putem spune despre ei propoziția afirmată de Victor Ponta la adresa unor adversari politici „Pe ăștia nu este suficient nici dacă-i împuști”?!

Ion Heliade Rădulescu: „Nu vedeți Dumneavoastră că evreii din Engiltera și Franța nu cer drepturi de cetățeni în România, ci privilegiu, supremația...” (din *Echilibru între anthiteses* de I. Heliade Rădulescu, București, 1859-1869, partea a III-a, titlul „Israeliti și jidani”, cap. X, pp. 380-383).

Bogdan Petriceicu Hașdeu: „Așa dară, Talmudul prevede pentru jidani purtare împotriva noastră: «Dacă sunteți mai puternici decât creștinii, exterminați-i» (...)” „Peste puțin timp, evreii se înavuțesc, fiind lesne a se înavuți pentru cine câștigă lesne, pe când industria națională urmează a merge cu greu, căci pășește muncind. (...) Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul se îngrașă pe specule, oprite de legislator sau dezaprobat de conștiința popoarelor: uzură, contrabandă, prostituțiune. Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul împrăștie în juru-i semințele corupțiunii: bancrută, spionaj, mită. Bătându-și joc de respectul altora, Jidanul se usucă în zgârcenie și mucezește în murdărie. Și-apoi administrațiunile cele mai bune sunt neputincioase contra perfidiei Judeice, căci legile pot pedepsi pe unii indivizi criminali, dar crima unui popor niciodată”. (Din *Studiu asupra iudaismului. Industria națională, industria străină, industria evreiască, față cu principiul concurenței*, ed. I, București, 1866, Tipografia Th. Vaidescu, pag. 30-31 și ed. a II-a, pag. 110-111).

Costache Negri: „Jidovimea, adică 1/7 parte din populațiunea noastră totală, este cea mai tristă lepră cu care ne-au osândit slăbiciunea și venalitatea noastră”. (Din scrisoarea către Lupașcu trimisă în 12 ianuarie 1869, publicată în volumul C. Negri, de Emil Gârleanu, Ed. Minerva, 1909, p. 116).

I. C. Bratianu: „Când ar veni deputați israeliți în Cameră, ei care nu au încă dezvoltate simțămintele românești, ei care sunt mai toți străini în țara aceasta și prin limbă, și prin moravuri, și prin viața lor” (...) „Care din marile puteri ar putea cere de la noi ca, pentru amorul unui principiu, să ne ucidem naționalitatea?” (...) „Studentii cer limitarea numărului evreilor până la proporția dintre numărul lor și numărul total al românilor”. (Din discursul pentru menținerea art. 7 din Constituție și respingerea art. 44 al Tratatului de la Berlin).

A. D. Xenopol: „Românii nu sunt primiți în casele jidovești decât ca slugi sau hamali”. „Jidanii practică, deci, față de Români exclusivismul

economic cel mai riguros și nu pot renunța la el căci le este prescris de însăși religia lor". (Din *La question israelite en Roumanie*, A. D. Xenopol, Paris, p. 17).

Vasile Pârvan: „...Căci noi, oamenii foarte conștienți (...) n-avem vreme acum să ne ocupăm cu astfel de nimicuri, precum e cancerul evreesc care distruge țara Moldovei". (*Despre Evrei*, reeditare 1981, p. 98).

Ion Ghica: «Pe la anul 1818, Caragea fugise în Austria, precedat de multe milioane luate din țară: și Calimah era mazălit pentru multele esacțiuni și prevaricațiuni, care într-atât adusesese poporul la disperare, încât tătarășenii strigau cu neîncetare: „Jos Calimah!"

Pe atunci, în mahalalele lașului nu se pomenea picior de ovrei» (pag. 84).

«Acum vreo cincizeci de ani populațiunea țării se compunea numai de români, afară de câteva sute de familii de greci, venite cele mai multe în urma fanarioților, de câțiva armeni refugiați din Turcia; nemți foarte puțini, iar de ovrei nici vorbă. Rar, foarte rar se auzea prin orașe câte un bocceagiu strigând: Marfă!, Marfă!», cu legătura rezemară pe cot. Invasiunea jidovească a început cam după la 1830, de când în Austria și în Rusia îi luau la oaste» (pag. 34).

Într-o *Scrisoare* către Vasile Alecsandri, Ion Ghica îi redă convorbirea cu un prieten englez, care studia un dosar gros despre prostituția organizată de o rețea internațională jidănească.

„Am fost săptămâna trecută cu mai mulți colegi de-ai mei de la Camera Lorzilor de l-am văzut. Râde, plânge și joacă până cade leșinat. Știi dumneata, domnule, ce rezultă din investigațiunile ce s-au făcut și din raporturile ce am adunat, din diferite părți, într-acest dosar al Camerei Lorzilor? Se dovedește, domnule, că atât dama cea bătrână cu aparența respectabilă, care a luat fata de la Fichery Exhibition, precum și pretinsul ei frate, care a dus-o la Bruxela, cât și nobila stăpână a casei de veselie unde a fost deținută aproape un an, sunt toți și toate ovrei și ovreice; se mai dovedește că o mulțime de aceste femei cuturează orașele și cătunele Engliterei în sus și-n jos, vânând la fete sărace, cu care umplu casele de prostituție din orașele Marei Britanii și ale capitalelor Continentului. Se dovedește că fetele engleze, recrutate astfel, sunt trecute în Olanda, în Franța, în Belgia, în Rusia pe schimb cu fete din acele țări, pe care le aduc în Englitara. Se mai dovedește că ovreii și ovreicele care fac acest trafic formează o asociațiune întinsă ca un polip, organizațiune în toată regula. (...) Suntem hotărâți în Camera Comunelor să punem în curând cestiunea aceasta pe tapet. Știu c-o să-mi zici că ovreii sunt susținuți de toate guvernele, știm că au devenit foarte influenți, că s-au introdus în administrație, în barou, în magistratură și chiar în parlament. S-au încuscrit

cu multe din familiile noastre, chiar din cele mai ilustre, și ne umilesc cu palatele și cu diamantele lor; dar noi, care în numele umanității am dezrobii pe negri Africii și ai Americii, am impus tuturor dreptul de vizitare pe toate mările, ca să oprim traficul cu suflet de om, am impus Sultanatului desființarea târgurilor de sclave circaziene, nu putem lăsa fetele și muncitorii noștri pradă asociațiilor evreiești, imorale și distrugătoare. Suntem hotărâți să silim pe guvern să facă dintr-acest trafic o chestiune internațională, să se înțeleagă cu toate guvernele, cum s-a făcut cu traficul negrilor (*la traite de noire*); să se unească ca să combată prostituția și beția otrăvitoare“ (pag. 269-271). (Din *Scrisoarea* din 15 iulie 1884 a lui Ion Ghica către Vasile Alecsandri). Este vorba despre expunerea unui prieten britanic al lui Ion Ghica referitoare la asociațiile internaționale organizate de „ovreii și oveicele care fac acest trafic“ cu fete pentru a le prostitua și, pe de altă parte, care fac comerț cu băuturi falsificate, prin care sunt otrăviți oamenii.

Nicolae Iorga: „Evreii s-au așezat, cum se va vedea, în pâlcuri răzlețe abia în secolul al XVIII-lea“. „Românul poate face orice și concura pe oricine, cu o singura condiție: să fie ajutat de țara lui...“. „Evreii n-au adus nici un meșteșug care să reprezinte o creațiune și o tradiție a lor ... În domeniul micii industrii ei erau cârpaci, în domeniul comerțului, ei au fost numai mijlocitori, fără folos, nici-o tovărășie cu alții n-a fost admisă decât aceia pentru un act de corupție“. (...) „Confundați politic cu noi, care am făcut și mărit Statul, ei, Evreii, aveau datoria de a ieși din ghetto. Au făcut-o? Nu. Trăiesc mai departe între ei, ca nație năvălitoare (...) ei ne dau, pur și simplu afară din țara noastră. Dându-și seama de puterea lor în creștere, ei ne sugrumă (...) și, ce e mai pierzător, ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea prin opiul ziaristic și literar...“ (Din cartea *Iudaica*). „(România) nu se putea sinucide dând politicește jumătate din ea în puterea evreilor moldoveni, despuind de capitaluri și uniți printr-o admirabilă solidaritate de rasă, dar lipsiți de simțul ordinei de stat, ca și de respectul față de drepturile populației întemeietoare a statului...“. (Din cartea *Istoria evreilor în țările noastre*, București, 1913, p. 38). „Iașul este locuit pe trei sferturi de evrei. Bogăția, viața, mișcarea este a lor. (...) oricât s-ar scurge la noi valul necurat al vânătorilor de câștig, pământul e al nostru. Și vântul va lua odată pleava pe care el a adus-o, iar noi vom rămâne“. (În *Sămănătorul*, 10 noiembrie 1904).

Aici marele Iorga s-a înșelat. Globalizarea și acapararea politico-financiară a S.U.A. de către jidani au dus România în cea mai periculoasă situație din istoria sa multimilenară.

„Evreii din România, mai ales cei din Moldova, trăiesc din comerț, din schimb, din înșelăciune în paguba altora și se feresc de orice muncă grea. Ei sunt inteligenți, dar vicleni și, urmărindu-și numai interesele, caută

să corupă moravurile. Sunt răzbunători și cruzi, câtă vreme nu simt un pumn viguros apăsându-le pe ceafă...” (în ziarul său, *Neamul Românesc*, din 5 iunie 1907). Firește că un jidan neocominternist ca Andrei Oișteanu – fost Andrei Oigenstein, membru al Grupului pentru Dialog Social, membru în Comitetul educațional al Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel”, membru al European Association for Jewish Studies (Oxford, U.K.), membru în *board*-ul editorial al publicațiilor *Journal for the Study of Antisemitism* (U.S.A.), *Studia Hebraica* și al editurii Hasefer etc. etc. – nu scapă prilejul să-l acuze, citând și din culegerea lui Cornel Iancu: «Astfel de texte instigatoare au contribuit și ele la orientarea antievreiască a începutului răzcoalei țărănești din 1907, cu toate pogromurile și jafurile produse de răsculați (mai ales în luna martie) în sate și în cartierele evreiești ale unor localități din nordul Moldovei. „L-am lăsat pe faimosul Iorga – scria ziarul liberal *Acțiunea*, la 20 mai 1907 – să răspândească la București teoriile cele mai primejdioase; sub pretextul naționalismului, l-am lăsat să ațâțe tineretul...; l-am lăsat să îmbibe sufletul tinerilor noștri cu ideile cele mai subversive, ura de clasă și de rasă, disprețul față de ordine și legi; în sfârșit, l-am lăsat pe acest nevropat periculos (*sic!*) să dea o mare extensie revistei sale incendiare, *Neamul Românesc*, și am văzut elucubrațiile sale dându-și roadele, întrucât acest jurnal a fost răspândit gratuit la sate...” (v. *Imaginea evreului...*, pag. 171). Așadar, nu arendașii jidani – în Moldova, îndeosebi, frații Fischer – erau vinovații principali care au cauzat răzcoala din 1907, ci Nicolae Iorga, care încitase la antijidanism! Karl Marx și Friederich Engels își publicaseră neîngrădiți cărțile în Anglia și, în genere, în Europa, și chiar Lenin își începuse publicarea operei politico-economice în Imperiul Țarist, în care teoretizau lupta de clasă – preluată, de altfel, de la David Ricardo, alt jidan –, dar Nicolae Iorga nu-și putea tipări articolele în revista sa, fiindcă se ofusca ziarul liberal *Acțiunea*, în 1907, și ovreii Oișteanu-Oigenstein, în 2012. Ar trebui să vedem dacă nu cumva „ziarul liberal *Acțiunea*” aparținea unor jidani, cum era situația cu cea mai mare parte a presei „românești” din ultima jumătate a secolului al XIX-lea, în prima jumătate a secolului XX și cum e și acum!

Ioan Slavici: „Nu ne-ar rămâne deci decât ca, la un semn dat, să închidem granițele și să îi tăiem și să îi aruncăm (pe evrei) în Dunăre până la cel din urmă om, încât să nu mai rămâie nici sămânță de dâșii. Aceasta e singura soluțiune, ce după mintea mea sănătoasă îi poate rămâne unui popor trainic în niște împregiurări ca cele de astăzi”. (Din „*Soll*” și „*Haben*”. *Cestiunea ovreilor din România*, București, 1878, pag. 73).

Aici, Slavici s-a dovedit cel mai realist. Din păcate, a fost singurul. Ar fi cazul să acceptăm că la vremuri excepționale trebuie măsuri excepționale.

Dr. N. C. Paulescu (savant, cu cercetări majore care au contribuit la descoperirea insulinei): „În Talmud se află legislația evreiască, iar Cahalul și Francmasoneria sunt organizațiile de lucru pentru stăpânirea omenirii”. „În cuprinsul metodelor lor se găsesc sisteme perfide prin care națiunile sunt puse să lucreze la propria lor ruină și la propria lor nimicire”.

Din capitolul „Scrisoare către evrei”: «Un scriitor al vostru evreu: Bernard Lazare, spune în cartea sa *Antisemitismul* apărută la Paris în 1894: „Pretutindeni unde jidovii s-au stabilit, s-a dezvoltat antisemitismul”. Și, după ce face această tristă constatare, el adaugă: „Cauzele generale ale antisemitismului trebuie să se afle în însuși Israel, iar nu în cei ce îl combat”. De altfel, nu e vorba aici de o luptă religioasă. Popoarele politeiste, ca și popoarele creștine, au combătut nu doctrina Dumnezeului Unul, ci pe jidov”. „De ce oare ovreii au fost rând pe rând și egal maltratați sau urâți, de Egipteni și de Romani, de Perși și de Arabi, de Turci și de națiile creștine? (...) Pentru că pretutindeni și până în zilele noastre, el a fost o ființă insociabilă... un exclusiv...” (...) În realitate, ovreii e urâți de toate popoarele, (...) pentru că e sclavul hoției și al trufiei (...)”.

„Dar o chestiune radicală se pune pentru noi, românii: Ce trebuie să facem cu acești oaspeți nepoștiți care, hodoronc-tronc, s-au instalat în țară – sau mai bine zis cu acești paraziti rău-făcători cari sunt, în același timp, și hoți și asasini?” (din cartea *Sinagoga și biserica față de pacificarea omenirii*, București, 1923, p. 55).

A. C. Cuza (profesor universitar, decanul Facultății de Drept de la Iași): „1. Poporul românesc trebuie să stăruie a-și apăra existența împotriva parazitismului jidovesc, care a acaparat toate funcțiile lui economice, care a nimicit clasa de mijloc, care tinde să se ridice în clasă conducătoare, amenințându-i cultura. 2. Popoarele creștine, în genere, au datoria să se unească pentru a înlătura primejdia care periclitează principiul civilizației lor – de înfrățire umană – substituindu-i principiul potrivit, anti-uman, de aservire de către Jidani a celorlalte neamuri în conformitate cu dogma iudaică a poporului ales. (...) Trebuie să eliminăm pe Jidani pe care e dovedit că nu-i putem asimila și cu care nici nu putem coopera trăind împreună”. (Din *Plagiatul poporației. O calomnie More Judaico sau – cum lucrează Cahalul contra Goimilor, după Talmud*, Anexă la *Jidanii în presă*, Vălenii de Munte, Tipografia Neamul Românesc, 1911, pp. XV-XVI).

„Străin ca rasă, adică fiind înzestrat cu anumite însușiri fizice și morale, și astfel zidit încât el nu se asimilează cu nici un popor, jidanii tind să ne înlocuiască în țările române. Aici dar nu mai este vorba de o invazie trecătoare, ci de o adevărată cucerire, de o luptă pe viață și pe moarte între două neamuri deosebite, dintre cari unul, evreul, nimicește pe celălalt, pe român”. (Din cartea *Meseriașul român*, București, 1893, p. VI). „Știința antisemitismului arată că această corcitură (evreul) nu poate servi cu nimic

cultura celorlalte nații, pe care numai o falsifică, denaturând caracterul ei“. (În ziarul *Apărarea Națională*).

Aici, după cum constatăm, A. C. Cuza l-a anticipat pe filozoful jidan Arthur Koestler, care exprimase aproximativ aceeași idee despre falsa contribuție a jidanilor la cultura popoarelor în care trăiesc.

Octavian Goga. Poetul „pătimirii noastre“ spune: «...Emigrația continuă, nepotolită, metodică, ca dirijată de-un bine chibzuit plan strategic (...) Dacă a schița un gest de apărare împotriva ei înseamnă a ne lipi pe frunte pecetea de „antisemiți“... și denunțați Europei ca huligani“... (p. 291). „Reacțiunea a trebuit să vină și la noi. Mișcarea tinerilor universitari e cea mai eclatantă dovadă a situației schimbate. S-ar părea că orizontul se înseninează din nou și sufletul de idealism de pe vremea Mărășeștilor ne înviorează iarăși“» (p. 305). (Din *Mustul care fierbe*, Ed. Scripta, 1992).

Nichifor Crainic: „(Evreii) ne pretind indiferența de rasă și religione, (care) înseamnă tâmpirea conștiinței morale și spirituale. (...) Aceasta e toleranța democratică, toleranță întruchipată în doctrina iudeo-francmasonică“. (Din cartea *Ortodoxie și etnocrație*, din 1938, ed. Constantin Schifirneț, București, Ed. Albatros, 1997, p. 145).

Mitropolitul Irineu Mihălcescu: „Francmasoneria s-a schimbat însă la față și a luat înfățișări diferite și a urmărit alte scopuri, datorită elementului evreiesc care a pătruns în ea și a aservit-o intereselor evreiești“. „Într-adevăr, evreii, care au pus stăpânire în toate țările, pe finanțe, industrie, comerț, presă etc., nu puteau lăsa să le scape din mână un instrument de dominație așa de minunat (...)“. „Evangheliile trebuie arse – scrie e un rabin – fiindcă păgânismul e mai puțin periculos pentru credința evreiască decât Creștinismul“. (Din cartea *Teologia Luptătoare*, Ed. Episcopiei Roman și Huși, 1994, pag. 165-74).

Mircea Eliade: „Ar fi absurd să te aștepti ca evreii să se resemneze de a fi o minoritate cu anumite drepturi și cu foarte multe obligații, după ce au gustat din miera puterii și au cucerit atâtea posturi de comandă. (...) Știu foarte bine că evreii vor țipa că sunt antisemit, iar democrații că sunt huligan sau fascist“. (În *Vremea*, 19 septembrie 1936). „Cred în destinul neamului românesc, de aceea cred în biruința Mișcării Legionare... Poate neamul românesc să-și sfârșască viața în cea mai tristă descompunere pe care ar cunoaște-o istoria, surpat de mizerie și sifilis, cotropit de evrei și sfârtecat de streini, demoralizat, trădat, vândut pentru câteva sute de milioane de lei?“ (Din articolul „*De ce cred în biruința Mișcării Legionare*“, în *Buna Vestire*, 17 decembrie 1937).

Emil Cioran: „Omenește nu ne putem apropia de ei, fiindcă evreul este mai întâi evreu și apoi om. (...) În toate evreii sunt unici: n-au pereche în lume, gârboviți de un blestem de care nu e responsabil decât Dumnezeu. Dacă aș fi evreu, m-aș sinucide pe loc“. „...Regimul democratic

al României n-a avut altă misiune decât să apere pe evrei și capitalismul iudeo-român" (Din cartea *Schimbarea la față a României*, 1936, pag. 132, 133).

În mod evident, acești mari români au dovedit o mare pătrundere politică și spirit de pronoză.

Vedeți de ce jidanii îi acuză pe Nicolae Paulescu, Mircea Eliade, Emil Cioran de apartenența la Mișcarea Legionară și de „antisemitism“, ca și pe ceilalți mari români, ca Nicolae Iorga? Pentru că le-au demască, încă de atunci, planurile criminale de acaparare a conducerii și economiei României – așa cum sunt pe cale să o facă și acum, cu concursul „idioților utili“ sau al trădătorilor care ne conduc de 25 de ani!

O succintă trecere în revistă a opiniilor elitei literare și politice românești privind pericolozitatea elementului jidănesc în societatea românească o face și Dumitru Murărașu în ignorata sa carte *NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU* – carte pentru care D. Murărașu a făcut 17 ani de pușcărie judeo-bolșevică. În acest context, el expune și forme de denigrare a României de către unii jidani din Europa: „Lămuririle date [de către Ernest Desjardins, Emile Picot ș.a.] par a nu fi convins pe nimeni, căci atacurile contra noastră continuă și se îndesesc mai cu seamă în epoca războiului Independenței. Isidore Loeb închină cea mai mare parte din studiul său chestiunii evreiești de la noi, arătând că **evreii erau persecutați, expulzați, înecați în Dunăre** etc.“ (s.n., V.I.Z.). În treacăt fie spus, Isidore Loeb era fiul unui rabin, Seligmann Loeb (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Isidore_Loeb). Nu este exclus ca glosarea pe tema persecutării, înfometării, expulzării, terorizării, holocaustizării jidanilor făcută sistematic în presa occidentală – din care am selectat extrasele anterioare, dar mai sunt și altele, vedeți fig. 25 și 28 – să se fi inspirat și din articolul lui Isidore Loeb – *La Situation des Israélites en Turquie, en Serbie, et en Roumanie* (1869), din care Murărașu a relevat acele alegații. Oricum, această practică a denigrării românilor, cu referire la acele vremuri îndepărtate, este continuată și acum. Un exemplu de calomniere a românilor îl oferă Max I. Dimont, în cartea sa *evreii, Dumnezeu și istoria*, unde are un capitol cu un titlu căruia vrea să-i dea valențe melomane: „Concert pentru violență“. Iată un extras care ne amintește de un alt „autor“, Matatias Carp, al cărui text frizează abominabilul, execrabilul, patologicul:

„Cazacii, care trăiau în regiunile de graniță dintre Polonia medievală și Turcia, au început să se răscoale împotriva mult urâților polonezi romano-catolici. În fruntea lor se afla o căpetenie iscusită și neîndurătoare, pe nume Bogdan Hmelnițki, al cărui copil fusese jupuit de viu de către un nobil polonez. Împotriva călăreților lui Bogdan, soioși,

zdrențăroși, dar aprigi și înarmați cu săbii ascuțite, veniți de pe întinderile stepelor, cavaleria împopoțonată și parfumată a nobilimii poloneze nu a avut mai multă șansă decât va avea cavaleria poloneză în fața tancurilor lui Hitler, în 1939. Servii polonezi și-au dat seama că aceasta era ocazia mult așteptată de a se răzbuna și au trecut de partea cazacilor.

Sălbăticia cazacilor n-a cunoscut margini. Dușmanii erau nobilii polonezi, preoții romano-catolici, negustorii germani și evreii. De ce și evreii? De ce nu? Trăiau în Polonia și nu erau greco-ortodocși. Cazacii îi ciopârteau pe prizonieri sau îi jupuiau de vii sau îi prăjeau la foc mic. Îi despicau pe copii în două cu săbiile, spintecau pânțelele călugărițelor, ale femeilor de viță nobilă, ale evreicelor, ca apoi să coasă înăuntru pisici vii. Pe prizonieri îi spânzurau în două feluri predilecte: ori spânzurau la un loc un nobil polonez, un negustor german, un preot romano-catolic și un evreu; ori alcătuiau un trio, dintr-un evreu, un preot și un câine. Dacă nu aveau câine la îndemână, era bun și un vier, pe care mai târziu îl coborau din laț și-l mâncau, după ce trudeau o zi întreagă ciopârțind și spintecând.

Evreii fugeau din calea vrăjmașilor din stepe și căutau adăpost în orașe, dar și acolo îi ajungea masacrul. Vicleni, cazacii le promiteau polonezilor care locuiau la orașe că le vor cruța viețile dacă îi vor denunța pe evrei. Ceea ce polonezii au și făcut. Numai că asta le-a slăbit forța de apărare, devenind astfel o pradă ușoară pentru cazaci, care i-au măcelărit apoi fără milă. E posibil ca aproximativ 100.000 de evrei să fi pierit în cei zece ani cât a durat această prigoană. Este greu de estimat câte sute de mii, dacă nu peste un milion de polonezi au fost omorâți cu aceeași cruzime. Câmpiile Poloniei arătau ca un abator uriaș, peste tot zăceau împrăștiate membrele celor masacrați și torturați” (*op. cit.*, pag. 250-251).

Precizez, dacă mai e nevoie, că prin sintagma „greco-ortodocși” trebuie să se înțeleagă românii, moldovenii, trăitori în *u kraina* (Ucraina de azi), care, cum se știe, înseamnă „*la margine*”, adică la marginea regatelor și imperiilor vecine – polon, țarist, otoman, vareg, suedez, leton-lituanian –, de unde fugeau iobagii, haiducii, hoții și alții, care voiau să scape din varii motive de urmărirea legii. Dar, până la acapararea conducerii de către Bogdan Hmelnițki, **toți** hatmanii (conducătorii) cazacilor au fost moldoveni, ca dovadă că, în majoritatea lor covârșitoare, cazacii erau moldoveni, adică români. Regele polon Jan Sobiețchi, supărat că fusese „bătut măr” de către cazaci, recunoscuse cu năduf: „Toți cazacii sunt moldoveni!”

Dar, în tot acest expozeu terifiant, sunt, firește, scoși în evidență jidanii. De ce, dacă un nobil polon făcuse acea crimă abominabilă – jupuirea de viu a copilului conducătorului unei țări! – să nu fie reprimăți în mod similar?! Și eu, dacă un individ mi-ar jupui de viu un copil, aș face pământul de muște atât din pielea respectivului, cât și a familiei sale până la „al șaptelea neam”, cum scrie în *Vechiul Testament*! Așa că nobilii poloni,

care erau aproape toți după același calapod și care trebuiau să răspundă solidar ținând cont că era vorba de agresiunea contra unui „șef de stat”, meritau același tratament. Dar descrierea masacrării făcute sfidează orice imaginație, frizează patologicul exhibat de „opera” lui Matatias Carp și, de aceea, este incredibilă. Această descriere amintește de snoavele născocite de sașii brașoveni pe seama lui Vlad Țepeș, care încercase să le impună legea – „basne” răspândite mult, pe filiera lor, în Occident, pe care s-a sprijinit un nătărău psihopat, Braham Stoker, în fabulația sa *Dracula*. Dar ce aveau cazacii cu jidanii, pe care căutau să-i identifice din masa orașenilor poloni și care ar fi fost atât de importanți în structura societății polone încât, prin denunțarea și extirparea lor, polonii și-ar fi „slăbit forța de apărare”? Nu e momentul să mai relev hibe logic și istorice ale acestei „descrieri” descreierate a lui Max Dimont, dar, după cum puteți citi în cartea sa, acest „recital” din „Concertul pentru violență” urmează expoziției cu „nenorocirile din Apusul Europei” – nenorociri enumerate laconic de Traian Romanescu. Ce-o fi avut „I-o-ro-pa” cu evreii/jidanii, că timp de trei milenii i-a tot fugărit și masacrat?! Firește, nu doar pentru vina de *deicid*, folosită uneori întemeiat, iar alteori ca pretext în aceste acțiuni. O explicație plauzibilă o oferă și Nicolae Iorga, în *Istoria evreilor în țările noastre*: „Subt Petru, fiul lui Mircea, se face o încercare a evreilor de a cămătări prin sate. După plângerea lui Alexandru Vodă, urmașul aceluia, se iau măsuri de Poartă, în octombrie 1568: sătenii neputând plăti marile dobânzi și plângându-se Domnului, se recunoaște de Turci că «astfel s-a săvârșit ruina poporației de la țară»” și se interzice și aici prezența evreilor, «cari se deosebesc esențial de ceilalți locuitori, pentru că sug prin camătă sângele raialelor și, unde merg, fac mii de supărări subt cuvânt de bani»” (*op. cit.*, pag. 7-8).

Iată, deci, principala cauză a măsurilor de retorsiune contra jidanilor, incriminată încă de Iisus Hristos: camăta! Și, deși au fost reprimați peste tot îndeosebi din această cauză, jidanii excelează și azi în extorcarea banilor prin camătă, căci *Fondul Monetar Internațional* și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.I.R.D, zisă și Banca Mondială) sunt expresia extremă prin care jidanii au impus camăta la nivel mondial. De unde se poate trage concluzia că, în această istorie trimilenară a lor, nu au fost reprimați suficient. Ar fi cazul să se repare lucrurile! Firește, nu va fi ușor. Nicolae Ceaușescu plecase în Iran ca să înființeze o bancă internațională împreună cu unele țări arabe și din Orientul Mijlociu, care să fie opusă supremației pernicioase dobândite de F.M.I. și Banca Mondială, manevrate de jidani, pe care le-a denunțat Nicolae Ceaușescu. Acestea sunt și două dintre motivele pentru care a fost asasinat. De altfel, așa cum se arată în articolul „Nicolae Ceaușescu a deconspirat planul FMI și al masonilor înainte să fie omorât”, Annely Ute Gabanyi argumentează,

bazându-se pe cercetările și analizele pe care le-a făcut, „că regimul **Ceaușescu nu ar fi vrut să-și plătească datoriile la băncile occidentale, așa cum scriu istoricii români, ci a fost obligat să o facă.** Astfel, de pildă, F.M.I. i-a propus României în perioada 1982-1983 un acord *stand by* prin care datoriile țării să fie re-eșalonate și, în schimb, guvernul să aplice măsuri de austeritate extrem de drastice. Gabanyi explică mai departe că, sub presiunea Occidentului, **România a fost nevoită să dea înapoi banii împrumutați în anii '70, chiar cu prețul înfometării populației.** În acest fel, cancelariile vestice mizau pe două efecte: **recuperarea banilor și ieșirea în stradă a românilor umiliți**“ (cf. <http://www.apologeticum.ro/2013/12/nicolae-ceausescu-deconspirat-planul-fmi-si-al-masonilor-inainte-sa-fie-omorat/>). Cum se știe, deja, românii, deși au suportat cu stoicism regimul de austeritate, au ieșit în stradă fiindcă au fost manevrați mișelește de complotiștii retrovoluției din decembrie 1989, în care au dominat jidanii conduși de „Bestia Brucan“.

Acum, alianța B.R.I.C.S. a pus bazele pentru înființarea unei asemenea bănci preconizate de Nicolae Ceaușescu, de conivență cu unii lideri arabi și iranieni (http://romanian.ruvr.ru/2014_07_14/Banca-de-dezvoltare-BRICS-Un-pas-important-catre-noua-ordine-mondiala-2279/). Cred că ar fi cazul ca în capitalele țărilor din BRICS să i se ridice câte o statuie lui Nicolae Ceaușescu.

În sfârșit, o carte importantă care trece în revistă **invazia jidanilor** în România, care acoperă intervalul începând de la 1830 – când Imperiul Austro-ungar și Imperiul Țarist au introdus recrutarea obligatorie pentru serviciul militar, de care jidanii fugeau ca dracul de tămâie – până în anul 2000, când a fost tipărită, este lucrarea lui Gabriel Constantinescu, *EVREII ÎN ROMÂNIA*, care, și ea, trebuie să figureze în biblioteca fiecărui român.

22. Revizioniști români

În pleiada revizioniștilor, a „negaționiștilor” – cum sunt măscăriți de jidani –, în continuă extindere, se înscriu și câțiva români.

Măsurile de austeritate impuse în vremea regimului ceaușist în privința folosirii valutei de către instituțiile de cercetare științifică s-au răsfrânt și asupra achiziționării de carte și presă străină, iar interdicțiile de comunicare cu lumea occidentală – atât prin cărți, cât și prin corespondență personală directă, prin participări la simpozioane internaționale etc. – s-au repercutat și asupra istoricilor, politologilor și, în genere, a tuturor cercetătorilor care aveau nevoie de o documentare realizabilă cu ajutorul literaturii, presei occidentale și al relațiilor interpersonale directe. O vreme s-a utilizat filiera sovietică, deoarece U.R.S.S., nefiind, inițial, recunoscută ca stat de către aproape totalitatea țărilor occidentale, nu s-a afiliat – ca măsură de retorsiune – la organizația internațională care proteja *copyright*-ul. De aceea, cetățenii sovietici care călătoreau în afara granițelor U.R.S.S. aveau directiva să cumpere toate genurile de cărți care prezentau interes pentru țara lor, cu predilecție cele din domeniul tehnic, economic, politologic – științific în genere – pe care le traduceau prompt. Ca atare, U.R.S.S. devenise o sursă foarte accesibilă de documentare pentru cunoscătorii limbii ruse, dar și prin traduceri oficiale, publice sau instituționale, făcute de către unele ministere pentru uzul cercetătorilor lor. După eliminarea obligativității învățării limbii ruse de către români și a înăsprii relațiilor româno-sovietice ca urmare a afirmării independenței țării în ultimii ani ai lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și a accentuării acestei politici în vremea lui Nicolae Ceaușescu, această oază de informare s-a diminuat tot mai mult, dar, teoretic, a mai rămas disponibilă. Dificultățile de informare s-au răsfrânt și în domeniul istorico-politologic, astfel că posibilitățile de informare ale românilor cu literatura occidentală s-au redus drastic. Așa cum se știe și cum atestă și Ioan Grigorescu, au apărut foarte multe cărți „de literatură de rezistență, (...) scrise de foști deținuți în lagărele morții” etc., și cum am mai relevat, au fost traduse multe dintre ele – prea multe chiar –, pe unele enumerându-le aici; e-adevărat, nu fuseseră traduse „sutele de cărți” pe care le citise Ioan Grigorescu pe tema holocaustului. Dar, aspect important, în nici una dintre cele traduse nu a apărut cuvântul „holocaust”. Acest cuvânt nu exista nici în edițiile de până în 1990 ale *Dicționarului Explicativ al Limbii Române* (DEX). Cât despre traducerea sau, măcar, recenzarea unor cărți ale autorilor revizioniști, criticiști nici nu se putea concepe așa ceva.

După declanșarea avalanșei propagandei holocaustice – îndeosebi îndreptate contra României – au apărut public și reacțiile contra jidanilor

care au contribuit la „holocaustul” comis de ei contra românilor mai ales în epoca numită „iudeo-bolșevică”, din anii 1947-1964 a regimului numit pleonastic „democrat-popular” și, în aceeași măsură, demagogic. În sintagmele „holocaustul evreilor”, „holocaustul românilor”, folosirea cuvântului „holocaust” este făcută cu sensul de „holocaust” **suferit** de evrei și, respectiv, de români. Dar, în plus, expresia „holocaustul românilor” mai incumbă și sensul că „holocaustul românilor este comis de evrei”. Acesta este și motivul pentru care este utilizat cuvântul „holocaust” în sintagma „holocaustul românilor”, pentru a-l asocia cu sensul cuvântului respectiv din formula „holocaustul evreilor”. În ceea ce mă privește, consider greșită utilizarea expresiei „holocaustul românilor”, deoarece cuvântul „holocaust” este impropriu sub aspect semantic și, mai ales, pentru că **a fost iremediabil compromis de către revizioniști**. O dovadă în acest sens este faptul că propagandiștii „Holocaustului” au început să-l înlocuiască discret cu noul termen, „Shoah”. Astfel, filozoful francez Alain Besançon, jidan de origine, a publicat broșura *LE MALHEUR DU SIÈCLE. Sur le communisme, le nazisme et l'unicité de la Shoah*. Librairie Artème Fayard, 1998, care a fost tradusă și tipărită prompt, încă în două tiraje: *NENOROCIREA SECOLULUI. Despre comunism, nazism și unicitatea „Șoah”-ului*. Editura Humanitas, București, 1999 și 2007.

Primul – după cunoștința mea – care a trecut de la defensiva tacită, exprimată în cercul său de prieteni, la ofensiva publică prin tipărituri a fost generalul aviator (r.) Radu THEODORU. Dintre cărțile sale pe această temă amintesc: *NAZISMUL SIONIST, ROMÂNIA CA O PRADĂ, ÎNVIEREA LUI IUDA, A fost sau nu HOLOCAUST?, ROMÂNIA, ROMÂNII și COMUNISMUL*. Radu Theodoru este un „negaționist”. Generalul (r.) Radu Theodoru constituie „diapazonul” criticiștilor români: el „a dat tonul”, în stilul său curajos, onest, radical, de naționalist patriot, caracteristic spiritului și caracterului său vertical, de militar de carieră, descendent a două generații de generali. Dar, trăind izolat în comuna sa, fără legătură cu Internet-ul, este mai puțin cunoscut ca persoană și chiar cărțile sale zac în librării și pe tarabele buticarilor, fiind puțin citite, fiindcă sunt și ignorate de presă. Oricum, nu sunt semnalate și comentate de *mass media* și, mai ales, sunt ignorate de activiștii holocaustiști cu intenția vădită de a nu face tapaj pe tema existenței unei literaturi documentate a revizioniștilor români, spre a-și impune ei ideile, prin cărțile tipărite de editura Hasefer și prin câteva publicații – dar sprijiniți de instituțiile statului condus de trădători.

Al doilea *acton* important și luptător în arena dezbaterilor antiholocaustice este prof. univ. dr. Ion COJA, care este luat în „colimator” permanent de către vorbătorii holocaustiști. Această „atenție” perseverentă acordată persoanei și operei sale este cauzată și de faptul că prof. Ion Coja, pe lângă rolul lui de lider al Filialei din București a Vatrei Românești –

filială care a rămas singura activă în lupta inegală pentru apărarea naționalismului și românismului –, este și realizatorul site-ului său personal, www.ioncoja.ro, cu o activitate intensă, viguroasă și foarte citit și comentat de către internauți.

Am mai menționat, dar e necesar să repet și să precizez, prof. Ion Coja *nu este „negaționist” – cum îl califică, injurios, adversarii –, ci doar „revizionist-moderat”*: adică domnia sa **neagă** din capul locului și cu toată energia **existența holocaustului jidanilor în România și în Transnistria**, dar **admite fără rezerve că ar fi existat în alte părți**, în mod deosebit în Germania. Astfel, într-un „Comunicat” formulat în numele mai multor organizații naționaliste, difuzat în 16 aprilie 2002 și inclus ca introducere la antologia sa *HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?*, scrie – citez *ad litteram* – următoarele: **„A nega Holocaustul din România nu înseamnă, prin deducție logică, să negi și Holocaustul de care se fac vinovați guvernării Germaniei hitleriste**. Dar a susține că în România s-a produs un holocaust anti-evreiesc este o teză atât de șubredă, de netemeinică, încât această teză și mai ales respingerea ei are ca efect, nescontat și nedorit de noi (*sic*), să compromită credibilitatea, în general, a unui holocaust anti-evreiesc petrecut în anii celui de-al doilea război mondial. Atragem astfel atenția asupra primejdiei ca odată cu respingerea, perfect îndreptățită, a holocaustului din România, să nu se producă în opinia publică și o descalificare subiectivă, emoțională, a argumentelor și probelor pe care se bazează teza Holocaustului provocat de Germania hitleristă. Vrem adică să spunem că, pe termen lung, teza holocaustului din România este o teză anti-semită, care deservește interesele reale ale evreimii, care subminează valoarea morală a suferințelor îndurate de victimele Holocaustului. O teză care va ridica între români și evrei o prăpastie extrem de păgubitoare și pentru unii, și pentru alții (*op. cit.*, pag. 11).

Deși invocă logica, este evident că, inclusiv în acest fragment, prof. Coja o încalcă inadmisibil. Chiar „concluzia” din ultima propoziție este eminamente falsă, pentru că „prăpastia dintre români și evrei” nu avea să se ridice abia de acum înainte din cauza tezei „Holocaustului din România”, ci ea avea doar să se adâncească în mod irevocabil din cauza tezei respective. Ca unul care pregătea pentru tipar lucrarea *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA. 1939-1941* – căreia avea să-i semneze „Nota explicativă (1)” exact peste un an și o lună, la 4 iunie 2004 –, este de așteptat să fi știut că prăpastia era reală și expusă public de corifeii politici și ai culturii României de peste 150 de ani. Dar, desigur, putem să-i acordăm, în genere, circumstanța atenuantă a lipsei de informație în ceea ce privește literatura antievreiască și, îndeosebi, cea antiholocaustică. Ulterior, pe măsura achiziționării unor informații noi în acest domeniu, a acordat, totuși, treptat, credit unor afirmații ale câtorva revizionști.

Pe *site-ul* său are un „sertar“ intitulat „Holocaust“, dedicat criticării sau chiar negării unor dimensiuni ale teoriei holocaustului. Una dintre consecințele activității sale naționaliste și de contestare – precizez, doar în anumite limite și sub anumite aspecte a „Holocaustului“ – a fost că i s-au intentat două procese penale de către Aurel Vainer, reprezentantul anost al comunității jidanilor în Parlamentul României, și de către Raymond Luca, și el ex-parlamentar efemer. Elocvent pentru lejeritatea cu care ăștia zburdă în România este că acest insignifiant Raymond Luca – care are certificat de „revoluționar“ (probabil „pentru merite deosebite“, cum sunt categorisiți unii dintre ei) – s-a lăudat recent, „cu gurița lui“, pe un post de televiziune că, **„la Revoluție a împușcat câțiva teroriști“** (!). Deși până acum nu s-au descoperit teroriștii de la „Revoluție“, totuși pe Raymond Luca nu l-a încătușat nimeni de la Parchet ca să vadă cine fuseseră „teroriștii“ pe care i-a împușcat individul!

În consens cu atitudinea sa cvasi-conciliantă – alt termen mai adecvat nu găsesc deocamdată – față de jidani, prof. Coja nu acceptă folosirea denotației „jidani“ – cu aceeași explicație uzitată de jidani, cum că ar fi „peiorativ“ și i-ar supăra pe prietenii săi jidani, dintre care are mulți, oameni cinstiți și la locul lor – și, în textele sale, folosește noțiunile evreu, evreitate, evreime etc. pentru a indica totalitatea „evreilor“ – care, cum am demonstrat, nu este compusă din evrei, ci, dimpotrivă, în cvasitotalitatea sa, este formată din jidani. Dar cercetarea și știința nu se face pe prietenie. Chiar citează, uneori, cugetarea lui Aristotel, „Mi-e prieten Platon, dar mai prieten îmi este adevărul“, dar uită, sau ignoră, să o aplice în cercetările sale.

De asemenea, opinează că poporul român este tolerant dintotdeauna și, deși – se impacientează, oarecum, sau, poate chiar se revoltă nițel d-l Coja în textele sale – „îngăduința și cumsecădenia noastră românească este pusă la grea încercare“ de către unii evrei (cf. <http://www.altermedia.info/romania/2010/02/25/antisemitism-sau-antiromanism/>), în baza acestei toleranțe tradiționale și definitorii a românilor, trebuie, deci, să fim înțelegători cu situația actuală – mai puțin cu jidanii jigodii și tâmpiți. Desigur, aceștia sunt f.f. foarte puțini și le atribuie, în consecință, niște adjective perfect întemeiate ca, de exemplu: „secătura numită Elie Wiesel“ (vezi pe <http://ioncoja.ro/amestecate/lica-cracanera-%E2%80%99Enu-to%C8%9Bi-evreii-sunt-jidani%E2%80%9D/>), ca „infractorul, nemernicul, jigodia Radu Ioanid“ (cf., la „Nota redacției“, pe <http://ioncoja.ro/amestecate/4055/>), ca dezinformatorul Michael Shafir aciuat de către Andrei Marga ca „prof. univ.“ la Universitatea „Babeș-Bolyai“ (pe <http://curentul.net/2011/03/10/argumentul-michael-shafir-%C8%99i-negarea-holocaustului/>), „abjectul Matatias Carp“ (pe <http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/evrei-nebuni-sau-evrei-abjecti/>),

„ambiguuul Norman Manea“, propus de clica sionistă la Premiul Nobel pentru Literatură (<http://ro.altermedia.info/romania/2007/10/08/holocaustul-ambiguu-sau-cat-e-de-corect-norman-manea/>), „smintitul slugarnic“ Andrei Marga (<http://ioncoja.ro/doctrina-nationalista/andrei-marga-filo-zoful-pe-care-l-a-smintit-slugarnicia/>), „secătura Brucan“ (<http://ioncoja.ro/textele-altora/secatura-brucan-in-viziunea-dnei-magda-ursache/>), ca „Jean Ancel – nemernicul mântuit“, care, se pare, îi ceruse „iertare“ pe patul de moarte (pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/07/25/jean-ancel-nemernicul-mantuit/>), și alți asemenea câțiva, pe care poți să-i numeri mult și bine. Adică mult și rău, din păcate.

Întrucât *site*-ul d-lui Ion Coja este bine întreținut și frecventat, nu mai zăbovesc asupra altor lucrări ale sale, tipărite electronic sau pe hârtie. Cineva neinforma – nu mai vorbesc de rău-voitori, care sunt mulți și îl înjură pe *site*-ul său – ar putea zice că a uzat de invective, care nu cadrează cu stilul academic al unui profesor universitar etc. Dar nu este vorba de invective, ci de adjective atribuite în mod corect subiecților „băgați în cerneală“ și tocmai exigențele limbajului academic ne încorsetează în a le alipi calificativele cele mai potrivite acestor specimene. Pentru că nu poți vorbi frumos despre niște ființe urâte.

Aici nu este vorba despre „estetica urâtului“, ci despre extirparea unor escroci de talie mondială și/sau denigratori versați ai României și ai poporului român. De aceea, și d-l Theodor Codreanu greșește fundamental când scrie, în cartea sa *Eminescu incorect politic*, următoarele:

„Se cuvine să-i aduc mulțumiri pentru titlul acestei cărți d-lui Horia-Roman Patapievici, care, într-un articol, publicat în revista *Flacăra* (nr. 1-2/2002), intitulat, provocator, *Inactualitatea lui Eminescu în anul Caragiale*, scria adânc: „pentru noua tablă de valori acceptate, Caragiale a fost găsit «corect politic», în timp ce punerea lui Eminescu la patul lui Procust al noului canon importat din «țările progresiste» a arătat fără dubiu că fostul poet național al României clasice e «politic incorect». Ca poet național Eminescu nu mai poate supraviețui deoarece noi azi ieșim din zodia naționalului“. Indubitabil, opinia eminentului eseist al Grupului de Dialog Social este o mostră emblematică de „corectitudine politică“, pe care, altminteri, i-o cunoșteam de multă vreme, ideologia aceasta făcând gloria imposturii intelectuale postdecembriste, ceea ce le-a înlesnit noilor ariviști ocuparea nu numai a instituțiilor culturale, dar și privilegiul unic de a prăbuși vertiginos România“ (*op. cit.*, pag. 5). Deși e evidentă ironia, totuși nu-l poți califica pe H.-R. Patapievici ca fiind un „domn“, un „eminent eseist“ și să-i mai și mulțumești atâta vreme cât această jigodie de jidan, fiu de N.K.D.V.-ist infiltrat în Gestapo – deci, practic, „fiu de cățea“ –, scrie că Eminescu este „scheletul din debara“ și alte asemenea mizerii: „Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă

ca un cur, fără șira spinării” (în H.-R. Patapievici, „*Politice*” ediția 1996, pag. 63); „23 de milioane de omuleți patibulari” (*ibidem*, pag. 53); „Un popor cu substanță tarată. Oriunde te uiți, vezi fețe patibulare, ochi mohorâți, maxilare încrâncenate, fețe urâte, guri vulgare, trăsături rudimentare” (*ibidem*, pag. 34); „Românii nu pot alcătui un popor pentru că valorează cât o turmă: după grămadă, la semnul fierului roșu” (*ibidem*, pag. 64); „Româna este o limbă în care trebuie să încetăm să mai vorbim sau. Să o folosim numai pentru înjurături” (*eodem loco*); „Toată istoria, mereu, peste noi a urinat cine a vrut...”; etc.; vedeți, vă rog, și comentariul extins făcut de publicistul Corneliu Florea: https://archive.org/details/Corneliu_Florea-Patibularul_Patapievici_07_.

E-adevărat că H.-R. Patapievici este original doar în privința adjectivelor injurioase folosite contra românilor, căci el se înscrie în prelungirea pletorii de detractori ai Poetului Național, puși în insectarul mizerabililor tot de Theodor Codreanu, în *MODELUL ONTOLOGIC EMINESCIAN*: «Ceea ce pare straniu astăzi (în 1992 – n.n., V.I.Z.) este amestecul de nume care s-au „angajat” în demolarea eminescianismului: Moses Rosen, Ion Negoitescu, Jean Ancel, Ștefan Augustin Doinaș, Z. Ornea, Ileana Vrancea, V. Nemoianu, S. Damian, Mircea Berindei, Ion Bogdan Lefter ș.a. Nu începe îndoială că unii au nimerit între demolatori dintr-o sublimă candoare, ca-ntr-o cursă de șoareci, amețiți de cine știe ce iluzii ale modelului de societate pregătit anume să înlocuiască totalitarismul falimentar (cazul, cred, al acad. Ștefan Aug. Doinaș, care a și retractat o parte din vorbele grele la adresa lui Eminescu!» (*op. cit.*, pag. 5). După cum se vede, și după două decenii, d-l Theodor Codreanu își menține stilul său edulcorat: nu, nu era vorba de nici o „sublimă candoare”, ci de un abject oportunism, de crasul „lichelism politic” – conceptul fusese introdus în politologie de Mihail Gorbaciov prin 1985 – moștenit din regimul totalitar, judeo-bolșevic, în cadrul căruia toți cei din listă promovaseră pe scara social-politică, oportunism cu ajutorul căruia voiau să parvină și în regimul de haos organizat introdus de complotiștii care au regizat retrovoluția decembristă. De altfel, ulterior, Ștefan Augustin Doinaș a și fost demascat ca informator al Securității „Odioasei” și „Sinistrului”. Impostorul Horia-Radu Patapievici nu figurează în lista de mai sus fiindcă diversiunea cu „căpitanul Soare” de la S.R.I., care-l fila pe insignifiantul Horia-Radu Patapievici, încă nu fusese pusă în lucru.

În loc să fie calificat cu asemenea epitete – fie și ironic –, acest individ abject, Horia-Radu Patapievici, ar trebui tratat tot așa cum ar fi fost tratat în alte state dacă ar fi proferat asemenea injurii, de ex., în S.U.A.: ar fi fost ars pe rug împreună cu „opera” sa. Așadar, nu te poți exprima elegant, academic, al adresa unor mizerabili. Un român proaspăt venit în S.U.A. s-a găsit să protesteze pentru un motiv oarecare arzând un steag al

S.U.A.: a fost prompt băgat la pușcărie, unde a stat, fără judecată, până au reușit niște prieteni să-l scoată de acolo, după câțiva ani! Cât despre „corectitudinea politică”, circulă pe internet această informație: «În S.U.A. se organizează o competiție pentru cele mai adecvate definiții ale unor termeni contemporani. Pentru competiția din 2010 termenul definit a fost „corectitudinea politică”. Câștigătorul a dat următoarea definiție a acesteia: „Corectitudinea politică este o doctrină cultivată de o minoritate delirantă, illogică, promovată de *mass media* oficiale, care susține că este posibil să apuci o bucată de căcat de partea curată” (http://www.funkydonkey.ro/jokes_583504/corectitudinea-politica-este).

Deci, d-l prof. Ion Coja nu este nici „negaționist” până la capăt, nici „revizionist” până la capăt! Această ambiguitate îi dăunează atât lui, ca istoric și cercetător al problemei, cât și ideii de negare a holocaustului, pe care o compromite. Evident, compromite revizionismul („negaționismul”) holocaustului în textele sale, fiindcă, pe plan general, în literatura de specialitate, negarea propagandei holocaustului – ca fiind eminamente falsă este demonstrată definitiv și irevocabil, cu argumente și dovezi imbatabile, de peste patru-cinci decenii –, dar din cauza lipsei noastre de acces la literatura occidentală, la noi circulă, dimpotrivă, ideea indusă de propaganda holocaustică a pretensei veridicități a „Holocaustului”.

Prin această „practică teoretică” – după sintagma filozofului marxist Louis Althusser –, prof. Coja le oferă propagandiștilor holocaustiști breșele din argumentația sa incorectă sau incompletă cu care să-l atace continuu. Or, dacă, așa cum am arătat mai sus, afirmi, susții, chiar demonstrezi că în România (adică inclusiv Transnistria) nu a existat – conform tezei holocaustice absolut FALSE a organizațiilor sioniste mondiale – un holocaust al evreilor comis de către români, folosind chiar documente ale unor evrei și jidani cinstiți, ca *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, ca mărturiile scrise ale șef-rabinului Alexandru Șafran în favoarea lui George Alexianu și a lui Ion Antonescu (cf. <http://ioncoja.ro/amestecate/wilhelm-filderman-si-alexandru-safran-cei-mai-importanti-evrei-din-romania-despre-holocaustul-din-transnistria/>) etc., trebuie să admiți, în virtutea acelorași probe, demonstrații și raționamente, că nici în alte țări și timpuri nu a existat „Holocaustul celor șase milioane de evrei”, ci, așa cum demonstrează o pleiadă de cercetători și istorici competenți din lumea întreagă, dogma holocaustului nu este decât „*MISTIFICAREA SECOLULUI XX*”, cum zice Arthur Butz, adică cea mai mare escrocherie a secolului XX!

Al treilea revizionist, criticist important a fost marele istoric Gheorghe BUZATU. Din păcate, cât a fost senator al Partidului *România Mare*, a fost nevoit să retracteze negarea holocaustului, la presiunea unor directive ale președintelui P.R.M., care, în acea etapă, semnase un contract de consiliere electorală cu Eyal și Yuval Arad, reprezentanții firmei

Arad Communication, pentru a câștiga alegerile prezidențiale din 2004: „Într-o scrisoare adresată consilierului electoral israelian Eyal Arad, liderul P.R.M., Corneliu Vadim Tudor, cere scuze tuturor evreilor pentru greșelile sale din trecut. Vadim Tudor recunoaște că în România a fost Holocaust și cere un dialog deschis cu comunitatea evreiască” (Mariana Constantinoiu, „Vadim cere iertare evreilor”, *Jurnalul Național*, 14 februarie 2004, pe <http://m.jurnalul.ro/special-jurnalul/vadim-cere-iertare-evreilor-72932.html>).

Cf. și: Eugen Ciufu, „Filosemitismul – carlig pentru sprijin electoral extern”, în *Curentul*, 19 decembrie 2003, pe [http://arhiva.curentul.ro:81/2003/curentul.php?numar=](http://arhiva.curentul.ro:81/2003/curentul.php?numar=20031219&art=42429)

20031219&art=42429; Bogdan Costache, „Eyal Arad, convins ca il va instala pe Corneliu Vadim Tudor la Cotroceni”, *Curierul Național*, 13 martie 2004, pe [http://www.curierulnational.ro/Politica/2004-03-13/Eyal+Arad,+convins+ca+il+va+instala+pe+Corneliu+Vadim+Tudor+la+Cotroceni; etc.](http://www.curierulnational.ro/Politica/2004-03-13/Eyal+Arad,+convins+ca+il+va+instala+pe+Corneliu+Vadim+Tudor+la+Cotroceni;+etc.)). Din respect față de memoria marelui patriot Gheorghe Buzatu, care a fost angrenat în acea situație inextricabilă fără voia sa, nu voi mai comenta acest aspect, cititorii putând singuri să se documenteze referitor la contribuția lui la demascarea înșelătoriei sioniste privind holocaustul.

Un personaj uitat este Radu LECCA, autorul memoriilor *EU I-AM SALVAT PE EVREII DIN ROMÂNIA* – carte a cărei apariție a fost acoperită de o groasă tăcere, fapt, desigur, de așteptat din partea organizațiilor jidănești, dar inexplicabil din partea românilor.

Dr. ec. Radu Mihai CRIȘAN este un alt autor remarcabil care face o introducere în analiza problematicii holocaustului și a importantelor aspecte conexe – Mișcarea Legionară și cazul Eminescu – în lucrarea sa *ISTORIA INTERZISĂ*. Formula adoptată de dr. Radu Mihai CRIȘAN este aceea a generalului (r.) Radu Theodoru, anume colaje din texte ale unor lucrări ignorate, nereeditate după 1945, referitoare la cele trei dimensiuni expuse mai sus.

O vastă panoramă a problemei o face Traian ROMANESCU în cartea *MAREA CONSPIRAȚIE EVREIASCĂ*, tipărită într-un tiraj confidențial, cu precizarea următoare: „Lucrarea aceasta a fost publicată de Editura Logos în regim de prestare de servicii pe cheltuiala și răspunderea exclusivă a autorului!” Adică editura Logos își lua anumite rezerve față de eventualele represalii ale organizațiilor jidănești sau chiar ale instituțiilor statului român, în fruntea căruia se reinstalaseră mai vârtos jidanii în regimul lui Emil Constantinescu.

Similar, o explicită panoramă în timp, în care tratează invazia jidanilor în țara noastră începând din anul 1800, cu efecte nocive până azi, dar succintă în economia textului a problemei implicite a „holocaustului” românilor comis de jidani o face Gabriel Constantinescu, în lucrarea

EVREII ÎN ROMÂNIA. „Studiile statistice privitoare la numărul evreilor din România, după pierderea Basarabiei, Bucovinei, Ținutului Herței, Nordului Ardealului și Cadrilaterului, avansează cifra de 312.972 de evrei. Această cifră este confirmată de studiul statistic intitulat *Regional development of the Jewish population in Romania*, apărut în anul 1957 sub semnătura dr. Sabin Manuilă (fostul Director General al Institutului Central de Statistică din România) și dr. W. Filderman (fostul Președinte al Comunității Evreiești din România). În raport cu această cifră, propaganda evreiască pretinde că dictatura se face vinovată de 400.000 de evrei masacrați în România! Inadvertența este flagrantă, încât orice comentariu este de prisos. Din păcate, nici în trecut și nici astăzi, nu s-a întreprins nimic pentru a se înfiera așa cum se cuvine această calomnie la adresa poporului român. La inaugurarea Memorialului Holocaustului de la Washington, Ion Iliescu nu a schițat nici un gest de protest față de grava acuzație ce se aduce poporului al cărui președinte era. O atitudine care nu-i face cinste și care-l descalifică moral, dovedind încă o dată că România de azi nu se deosebește cu nimic de România comunistă de ieri“ (*op. cit.*, pag. 175).

De fapt, un comentariu trebuie făcut. Atât Gabriel Constantinescu, în această remarcabilă lucrare, cât și alți autori pe care îi citează, subliniază că, în privința datelor statistice publicate referitoare la jidani, ele trebuie luate la valoarea lor minimală, deoarece, în majoritatea cazurilor, la declararea etnicității, atât în etapa interbelică, dar mai vârtos în cea postbelică, jidanii se declarau „români“ pentru a-și masca ponderea periculoasă pentru autohtoni (la fel cum procedează și Țiganii acum!). „România s-a găsit, în etapa interbelică, în rândul țărilor cu cea mai mare procentualitate de evrei față de populația autohtonă. Pe când în țările nordice, în Suedia și Norvegia, se număra un evreu la 9.000 de locuitori, în Anglia un evreu la 3.000 de locuitori, în Franța și Italia un evreu la 400 de locuitori și chiar Uniunea Sovietică avea un evreu la 65 de locuitori, în România, dacă luăm de bune cifrele Recensământului din anul 1930, raportul era de un evreu la 17 români. Dacă însă ne orientăm după cifrele avansate în anul 1937 de „Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor“, adică un număr de 1.986.300 de evrei, proporția este de-a dreptul catastrofală: **un evreu la 7 români!**“ (*op. cit.*, pag. 148 – s.n., V.I.Z.). În acest sens, recent, memorialistul Voicu Tudor, în articolul „OCTAVIAN GOGA – 132 de ani de la naștere“, relevă: „În anul 1937, erau în România peste două milioane de evrei, dintre care mai mult de jumătate intraseră clandestin și nu au avut nici un act de identitate. (...) În acea vreme, evreii erau izgoniți din toate țările Europei. Din păcate, România a fost singura țară care i-a primit, adăpostit și hrănit. Pentru evrei, România era capătul de drum și, în același timp, o oază. Și recunoștința evreilor se vede în ziua de azi. Recunoștința e o floare rară, iar recunoștința evreiască

totdeauna inexistentă. Românii trebuie să fie foarte atenți cu acești năvălitori, care au pătruns în România prin infiltrare ilegală, împotriva voinței românilor, și care au răspuns totdeauna cu ură și dușmănie la omenia și ospitalitatea noastră proverbială. Chiar Nandor Gingold, președintele Federației Comunităților Evreiești din România, care l-a înlocuit pe Wilhelm Filderman, a protestat împotriva invaziei iudaice, declarând, în presa vremii, că România nu-i poate hrăni și adăposti pe toți evreii din Europa. Pentru această declarație, după anul 1945, dr. Nandor Gingold, a făcut mulți ani de temniță grea". După Al Doilea Război Mondial, din România au emigrat circa 500.000 de jidani, dar, actualmente, ponderea lor ar fi tot de circa două milioane (și nu de 9.000, cât declară F.C.E.R.!), în marea lor majoritate mascați sub nume românești (cf. *supra*, nota [96]).

Cornel-Dan NICOLAE, deși nu tratează problema holocaustului conform contextului studiului de față, nu poate fi ignorat în această enumerare, deoarece denunță, în trilogia sa citată aici, *Războiul nevăzut al sioniștilor evrei cu românii*, „holocaustul” comis de iudei, de jidani contra românilor, tratând în capitole substanțiale pe lângă escrocheriile unor jidani persoane particulare din România și din Israel, inclusiv acțiunile dolozive ale firmelor și instituțiilor statului Israel.

Chiar dacă nu se referă expres la problema holocaustului și nu este un autor român, întrucât traducerea este făcută de către Samizdatus Valahicus și aduce clarificări importante privind influența Talmudului asupra istoriei Țărilor Române, este util să-l enumer aici pe Kalixt de WOLSKI, cu *TAINILE KAHALULUI*, difuzată în regim samizdat – adică în mod personal și pe sub mână!

În mod similar, trebuie trecut pe listă ca „negaționist” și Paul GOMA, deși este doar cetățean francez, deoarece încă nu și-a redobândit cetățenia română. Cartea *SĂPTĂMÂNA ROȘIE 28 iunie-3 iulie 1940 sau BASARABIA ȘI EVREII* este o carte care nu trebuie să lipsească din biblioteca nici unui român! Despre calvarul său în lupta cu jidanii, care se foloseau de cazul său pentru a obține reacordarea în bloc și nu individual a cetățeniei pentru toți jidanii care „aliaseră” după 1945 fiindcă nu le mai convenea nici regimul judeo-bolșevic introdus de ei, nici regimul „național-comunist” instituit de Nicolae Ceaușescu, am scris în studiul „Paul Goma are dreptate” (cf. *supra*, nota [90]).

În sfârșit, cu voia dvs., ultimul pe listă, este Vasile I. ZĂRNESCU, autorul acestui studiu politic. Prima cercetare importantă a fost „*Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic contra României*”, publicat în serial, din primăvara până în toamna anului 2002, în revista *JUSTIȚIARUL*. Aceasta, la rândul ei, este dezvoltarea pe tema

holocaustului a studiului „*Ubicuitatea războiului axiologic*“, prezentat la Congresul Național de Sociologie, din 14-16 decembrie 2000 și publicat în volumul Congresului. Pentru a releva că predicțiile mele din aceste studii se adevăraiseră, le-am republicat, ulterior, pe *site-ul AlterMedia*. Apoi, am publicat multe alte articole îndeosebi pe *AlterMedia*, care, la solicitarea mea sau din proprie inițiativă, au fost preluate de către directorii altor publicații și *site-uri* electronice care apără naționalismul românesc. Întrucât unele dintre aceste materiale au fost indicate atât aici, în text, cât și în bibliografia finală a cercetării istorico-științifice de față – prima din România sub aspectul radicalității și al anvergurii pe tema negării propagandei holocaustului – sau în unele note de subsol pe care le-am inserat în episoadele publicate pe Internet ale cărții lui Arthur Butz, *ÎNȘELĂTORIA SECOLULUI XX*, pentru a evita redundanța textului, nu le mai etalez. Pot fi găsite ușor pe Internet, căutând pe Google numele meu scris, singur, între ghilimele, „Vasile Zărnescu“, sau asociat în combinație cu noțiunile adiacente temei: evrei, jidani, holocaust, negaționism etc.

23. Trei teroriști promotori ai holocaustului unic

23. 1. Elie Wiesel impostorul sau Pseudo-Wiesel

Motto:

„Pretinsele camere de gazare hitleriste și pretinsul genocid al jidanilor formează una și aceeași minciună istorică ce a permis o gigantică escrocherie politico-financiară, ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internațional, principalele victime fiind poporul german fără actualii lui conducători și poporul palestinian în întregul lui“

Robert Faurisson

Pseudo-Wiesel: o bombă de presă?!

De câteva săptămâni [în septembrie-octombrie 2011], în România se vorbește insistent despre „bomba“ Elie Wiesel, ca urmare a informațiilor publicate de *Jurnalul Național* (cf. <http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/un-supravietuitor-al-holocaustului-elie-wiesel-nu-este-detinutul-a-7713-590048.html>), cum că acesta ar fi furat identitatea adevăratului deținut cu nr. A-7713, Lazar Wiesel, unchi (frate cu tatăl său, Abraham Wiesel) și coleg de lagăr cu suedezul de origine iudeo-maghiară, Miklos Grüner –

motiv pentru care acesta i-a și intentat, la Judecătoria din Budapesta, Nobel-istului Elie Wiesel proces penal pentru însușire frauduloasă de identitate! Iată de ce, unii vorbesc departe... Unii pretind că Wiesel ar fi un sfânt, coborât ca Sfântul Duh, din Calendarul Ecumenismului, pentru a deschide calea religiei *New Age*, care ne va mântui pe toți. Alții cred că Wiesel este un escroc și jumătate (cf. <http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/20/paul-goma-are-dreptate-3/>), un mitoman (cf. <http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/>) de la care ne putem aștepta la orice bombe mediactice, *shoah*-ice, holocaustice, un impostor care a întors pe dos întregul Comitet de atribuire a Premiului Nobel pentru Pace și căruia trebuie să i se retragă Premiul Nobel acordat șmecherit-furat în 1986, precum și celelalte decorații date de guvernele S.U.A., Angliei, Franței, României (<http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/>)...

Bombă-nebombă, escroc, mitoman, laureat Nobel pentru Pace sau numai pentru verzi și uscate, numitul Elie Wiesel pare să se fi născut la 30 septembrie 1928, la Sighet, în casa jidanului Abraham Wiesel. Locul nașterii lui nu a fost încă pus la îndoială de nimeni. Nu tot așa stau, însă, lucrurile cu data nașterii și alte detalii din biografia lui Wiesel. Acestea fac obiectul unor aprige contestații și dispute care au pasionat de-a lungul anilor cercetători științifici, istorici, ziarști, polițiști, agenți secreți, detectivi și, nu în ultimul rând, deținuți sau rezidenți ai kibuțului Auschwitz, cunoscut în general ca lagăr german de concentrare, după unii chiar de „exterminare“! Fără să i se fi decernat vreun premiu de notorietatea Nobel-ului, primit și dezonorat de Wiesel cu dexteritatea talmudică specifică multora din neamul său – după cum vom vedea –, Auschwitz-ul este, totuși, mai puțin contradictoriu și parcă mai celebru decât fostul nostru posibil concetățean, despre care s-au spus multe, dar, iată, nu toate. Nu însă, deocamdată, că s-ar fi născut în altă parte decât în Sighetul nostru, al Marmației (vezi detalii și harta României Mari în articolul: *The Shadowy Origins of “Night”* // By Carolyn Yeager, pe <http://www.eliewieseltattoo.com/the-shadowy-origins-of-night-ii>).

Astfel de oameni pot să coboare oricând călare pe „666“, aducându-ne viitorul din cea mai adâncă bolgie a Infernului. Cu riscul de a-i dezamăgi pe cei care îl împopoțonează cu titlul de „compatriot“ sau „conațional“ (ceea ce nu-i chiar tot una), deși trecut prin și probabil chiar născut în Sighetul Marmației, Elie Wiesel nu aparține modestului nostru popor daco-român. Polițiile lumii, inclusiv renumitul F.B.I., ezită și evită să controleze validitatea colecției de pașapoarte ale controversatului laureat Nobel pentru Pace! Care pace? Cine a cunoscut așa ceva de la Al Doilea Război Mondial încoace? Iar după Războiul Rece a urmat „pacea fierbinte“!

Pacea de nu mai stă frunză lângă frunză și piatră peste piatră în Palestina, Vietnam, Afganistan, Panama, Granada, fosta Iugoslavie, Irak, Libia?!? Cât despre pașapoartele și cetățeniile lui Wiesel, oricare ar fi acestea, ele nu pot fi mai false decât Premiul Nobel, care i se potrivește ca nuca-n perete! Omul nostru a trecut prin Sighet. Orașul are gară veche cu tot ce trebuie: toaletă, bufet și altele, inclusiv, până de curând, serviciu de bagaje de mână. Valizele cinstite care trec prin gările C.F.R.-ului aspiră, oare, la naționalitatea română? De asta, Elie Wiesel și părinții lui s-au dezis cu scârbă, în septembrie 1940, cu ocazia răpirii Transilvaniei nordice la Ungaria, după „arbitrajul” italo-german de la Viena (<http://ro.altermedia.info/romania/2011/09/04/dictatul-de-la-viena-redictat-de-ungaria-via-u-d-m-r/>). O mărturisește el însuși într-un fel de eseu autobiografic, despre care vom spune și noi câteva cuvinte. Oricâte premii Nobel ar mai fi stricate pe pielea lui, oricâte discursuri ipocrite ar mai ține în fața academicienilor ramoliți de la Oslo sau București, oricâte valize ar mai plimba prin Maramureș sau Palatul Cotroceni, Wiesel nu poate fi daco-român, după cum, printr-un punct exterior unei drepte, vorba lui Euclid, nu se poate duce decât o singură paralelă și numai una la acea dreaptă.

Elie Wiesel este incongruent cu adevărul și cu evreii

Vom vedea că Wiesel este paralel cu toate drepturile și dreptele, constanta lui perpendicularitate nefiind decât aceea a unui lung șir de pungășii începute, probabil, în timpul războiului și continuate cu mult succes după. Ulciorul, însă, merge de multe ori la apă, dar nu la infinit. Aparținător unui popor cu „lustru” – zis „ales” – decât poporul nostru, Wiesel este paralel nu numai cu România, ci cu multe. Cu buna credință și, mai ales, cu adevărul.

După toate semnele, Wiesel este descendent khazar. Cu alte cuvinte, el este un iudeo-jidov „sintetic”, coborâtor din vechiul popor khazar, care trăia cu cincisprezece secole în urmă între Volga și Marea Caspică. Ca descendent al poporului khazar, Wiesel nu poate fi un veritabil urmaș al iudeilor, cu atât mai puțin al evreilor sau al izraeliților. Prin simplă trecere la religia iudeo-talmudică, descendenții khazarilor au devenit iudei **parveniți** sau jidani, fără nici o picătură de sânge semit în vinele lor, fără vreun drept „istoric” de a se amesteca în treburile Palestinei. Religia iudaică pentru care au optat khazarii nu a putut face din ei nici iudei, nici semiți. Persanii trecuți la religia lui Mahomed nu au devenit, prin aceasta, arabi. Trecuți cum-necum la creștinism, nici noi nu am încetat de a fi de etnie sau sânge daco-român. Cu toată trecerea la creștinism, rușii au rămas ruși, ucrainenii ucrainenii, polonii poloni și ungurii unguri. Cum și de ce ar face excepție khazarii? Cu oricăta religie, propagandă, ideologie sau mofturi talmudice ar fi spălat, „sângele apă nu se face”. Oricât ar fi religia de religie, ideologia de

ideologie și propaganda de propagandă, toate trec precum apa peste pietre. De la caz la caz într-un secol, două sau trei, sau într-un mileniu, două sau trei. „După vremuri mulți veniră, începând cu acel oaspe ce din vechi se pomenește, cu Darius al lui Istaspe“...

În numele propagandei sioniste, unii s-au adresat în scris Academiei Române pentru a scoate substantivul și adjectivul „jidov“ sau „jidan“ (v. <http://bataiosu.wordpress.com/2011/08/09/dupa-tiganisi-jidanii-vor-cenzurarea-limbii-romane-pe-cand-aceiasi-tratament-pentru-goimi-ne-evreianimale-dupa-ce-i-am-primit-in-tara-noastra-de-mila-de-sila-acum-jidanii-s-au-vazut-stapani-pe/>) din limba daco-română, căroră prin flexiune lingvistică le corespunde pe deasupra verbul „a jidovi, jidovire“, de unde o mulțime de forme prin conjugare la toate modurile, timpurile și persoanele. Deși nu ea ne-a învățat să vorbim, Academia Română trebuie ajutată să își facă o idee în această problemă, nu pentru a impune respectul celor care vor să ne-nvețe românește, ci pentru a nu se face de râs. Păstorel Teodoreanu i-a spus odată academicianului Graur, fie-i țărâna ușoară, care și el voia să ne-nvețe românește: „Domnul Graur se căznește să ne-nvețe românește. / Noi l-om crede când i-o crește, bucățica ce-i lipsește!“

Multe bucățele și alte prepuțuri trebuie să crească pe mădularele celor din «Centrul pentru monitorizarea și combaterea „antisemitismului“» din România – reprezentat de vameșul „filolog“ Marco K. Katz (v. <http://asymetria-anticariat.blogspot.com/2011/02/opinii-despre-marco-maximilian-katz.html>) – înainte ca cineva să îi ia cu adevărat în serios în țara aceasta (<http://www.urbanulian.ro/2011/02/23/moarte-borfasului-legionar-iustin-parvu/>). Culmea obrăzniciei este că – reluând pretenția țiganului Nicolae Păun, care, obraznic, voia, și el, eliminarea cuvântului țigan din dicționare (vezi *SANTINELA*, nr. 16, mai 2007, pag. 16) – acest centru de tăiați-împrejur, recidiviști în presiunile lor contra valorilor românești (<http://www.altermedia.info/romania/2010/02/16/holocaustologii-cer-interzicerea-filmului-portretul-luptatorului-la-tinerete-pe-motiv-ca-glorifica-un-legionar/>), somează Academia Română, care, în mod nedemn, s-a lăsat intimidată (<http://bataiosu.wordpress.com/2011/02/21/nazistul-sionist-care-il-prigoneste-pe-parintele-iustin-parvu-duhovnicul-neamului-se-numeste-marco-maximilian-katz-implicat-intr-o-spaga-de-25-milioane-euro-pentru-guvernul-nastase/>) – probabil din cauza lichelismului moștenit din vremea Socialismului –, pentru a schimba definiția anumitor cuvinte din Dicționarul Explicativ al Limbii Române (<http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/cuvintele-tigan-si-jidan-vor-fi-modificate-in-noul-dex-ce-facem-cu-balaoaches-balabusta-cioara-cioropina-faraon-591001.html>). Printre descendenții khazarilor, Elie Wiesel este un caz notoriu – în turpitudinea lui –, nu singurul, din păcate!

Povestea khazarilor începe în secolul al VII-lea al erei noastre, când Imperiul Bizantin și Califatul Arab, proaspăt constituit, sunt nevoite să se apere împotriva frecventelor incursiuni de jaf ale acestora; pe de altă parte, și bizantinii și arabii încercară să-i creștineze pe khazari și, respectiv, să-i treacă la religia lui Mahomed. S-a ajuns, însă, la situația „Când doi se ceartă,... al treilea câștigă!”

Între anii 760-780, e.n., refuzând atât creștinismul ortodox, cât și islamul, khazarii adoptă religia fostului regat iudeu (<http://www.youtube.com/watch?v=4yxsNYoeNRw&feature=related>), dispărut ca entitate politică cu 14 secole în urmă (secolul VII î.e.n.), când a fost cucerit de Imperiul Babilonian. Fără un stat de sine stătător, împrăștiat de Romani în cele patru vânturi, stabilit, mai ales, în jurul Mediteranei, tribul lui Iuda, cu Benjamin după el, se manifestă în diverse puncte ale lumii, realizând, între altele, performanța convertirii khazarilor. Convertire, însă, nu chiar la vechea religie iudaică a Torei, care dispăruse, ci la talmudismul în care aceasta se metamorfozase, adică iudaismul medieval. Cât despre celelalte zece triburi, în frunte cu cel al lui Israel, acestea niciodată nu acceptaseră dominația iudaică a comisarilor politrucci în sutană, cunoscuți sub numele de „leviți”. După toate probabilitățile, vechii izraeliți nu erau semiți, ci arieni, ca și hitiții, amorii și alte popoare, cu care vechii iudei s-au războit de-a lungul întregii antichități, până când le-a venit și lor rândul să fie împrăștiați de Roma în cele patru vânturi. Federația celor zece triburi în frunte cu Israel fusese cucerită de asirieni în anul 722 î.e.n. Șapte secole după cucerirea asiriană, pe vremea romanilor, nimeni nu-și mai amintea de vechiul regat al celor zece triburi în frunte cu Israel. Nu se vorbea decât de fostul regat al triburilor lui Iuda și Benjamin, devenit provincie romană sub Pompei, după aproximativ șase secole sub babilonieni, perși, greci și macedoneni. După alte 700 de ani, în secolul al VIII-lea, când khazarii devin jidani, prin trecerea la iudeo-talmudism, niciunul dintre aceștia nu auzise de Palestina. Lucrul era cât se poate de normal: khazarii erau asiatici de origine turco-mongolă, fără picătură de sânge semit în vinele lor. De aceea, urmași lor trecuți la iudaism sunt considerați, de toate limbile și popoarele lumii, iudei-parveniți, adică jidani. Nimeni nu-i confundă cu iudeii de pe vremea lui David, Solomon sau Christos.

Strămoșii lui Elie Wiesel au ajuns la Sighet nu traversând Mediterana și Balcanii, ci Asia sud-siberiană vestică, Rusia, Ucraina, Lituania, Ungaria, Polonia, poate chiar și Moldova. De acolo ne-o fi ieșit vorba că suntem buni până la prostie, pe care unii au înțeles-o în sensul că ne prindem greu și uităm repede. Iată de ce sunt necesare multă superficialitate și un imens amatorism pentru a face din nobelistul Elie Wiesel fie un „compatriot” sau „conațional” de-al nostru, fie un semit. Respectivului laureat Nobel i s-au cântat osanale, i s-a pus covorul roșu la

picioare. I s-au spus, însă, și unele adevăruri care l-au cam dat peste cap. Între altele, că nu este nici iudeu, nici român, nici izraelit, nici evreu, ci jidan sadea, adică un fost khazar, ai cărui strămoși au trecut, cândva, la religia mozaică. Pentru alte amănunte, care se anunță picante, să așteptăm decizia Judecătoriei civile din Budapesta. Aceasta are pe rol foarte interesantul dosar privind o anumită substituie de identitate (<http://www.ziaristionline.ro/2011/09/13/bomba-elie-wiesel-a-preluat-identitatea-unui-alt-detinut-de-la-auschwitz-raportul-final-al-lui-iliescu-asupra-holocaustului-ar-putea-deveni-maculatura-prin-impostura-lui-wiesel/>), la care s-a pretat impostorul laureat Nobel, Eliezer Wiesel.

Lagărele de muncă germane au devenit kibutz-uri jidănești

Nenumăratele matrapazlâcuri istorico-literare pe tema fostelor lagăre sau kibutz-uri germane de concentrare, din timpul ultimului război mondial, arată că cei ce făceau și desfăceau totul în acestea nu erau nemții, ci prizonierii lor, între care destul de mulți jidani. Prin numărul lor relativ important, prin solidaritatea bine cunoscută, prin spiritul lor organizatoric și afacerist, acestora nu le-a fost greu să transforme lagărele nemțești în adevărate kibutz-uri jidovești, peste care, pe nesimțite, au ajuns să domnească în numele cahal-ului! Este cazul să spunem asta nemților de la obraz. Nu numai din perspectiva adevărului istoric, ci și pentru alte eventualități. Istoria continuă. Cât despre povestea cu „atrocitățile” germane, cine mai crede în ea? S-a cam fumat. S-a aflat că este vorba de o minciună istorică, de o insultă la adresa popoarelor care au sprijinit sau simpatizat cu cei ce au luptat contra iudeo-sovieto-americanilor și englezilor în cadrul celui de Al Doilea Război Mondial. Începe să se încetățenească ideea că regimul național-socialist din Germania s-a apropiat cel mai mult de idealul social-comunitar al socialiștilor din diverse țări și momente ale epocii moderne. Auschwitz-ul, Treblinka, Dachau și celelalte „lagăre” erau, de fapt, un fel de falanstere sau kibutz-uri internațional-socialiste, de care nemții erau mândri până la urechi, unde își conduceau oaspeții veniți de pretutindeni pentru a vedea ceea ce părea de necrezut: deținuții germani sau de alte naționalități nu trăiau ca ocnașii francezi din Guyana, nici ca sclavii din Gulagul sovietic, coloniile englezești sau închisorile americane gen Guantanamo, din Irak, Afganistan și chiar de la noi, după unele persistente zvonuri. Fostele „lagăre” germane aveau moneda lor proprie, bulevarde, străzi, piscine, curățenie exemplară, echipe sportive, apă caldă, apă rece, tot confortul modern, inclusiv bordel pentru oamenii muncii... Acolo se muncea. Național-socialismul lichidase șomajul încă din timp de pace. Altceva nu a mai lichidat, dar asta-i altă problemă. Deținuții din aceste lagăre semănau cu suporterii echipelor de fotbal din zilele noastre. Unii țineau cu Auschwitz, alții jurau pe Dachau sau Treblinka, după cum microbiștii jură pe *Oțelul Galați*, *Rapid București*, *C.F.R. Cluj* și așa mai departe. Cei capabili de muncă munceau, plătindu-și confortul din munca lor. Un confort, însă, de care nu s-au bucurat niciodată oamenii muncii din cartierele Berceni sau Balta Albă, cu atât mai puțin cei din mareața Uniune Sovietică... Până acum nu s-a auzit ca nemții sau alte popoare să fi pretins despăgubiri din partea celor ce au locuit acolo ani de zile, adesea învățând și practicând meserii dintre cele mai moderne. Meseria, însă, se știe, este brățară de aur. Pe bună dreptate regimul socialist al lui Ceaușescu, cel al Uniunii Sovietice și multe altele au pretins,

cândva, despăgubiri candidaților la emigrare, specializați într-un domeniu sau altul, de către „lagărul socialist“, cum i se spunea până nu demult continentului euro-asiatic de la Elba germană până la Vladivostok și Oceanul Pacific. Auschwitz-ul și celelalte lagăre germane de concentrare populațională erau infinit mai mici decât lagărul socialist al popoarelor „frățești“. De acesta s-a ales praful, fără ca experiența istorică intercontinentală să fi fost înțeleasă de cei care și-au petrecut viața întreagă în interiorul sârmei ghimpate socialiste. Socialistă sau național-socialistă, sârma ghimpată rămâne sârmă ghimpată și lagărul rămâne lagăr. Milioane de oameni s-au născut în lagărul socialist, au trăit și muncit zeci de ani în acesta, au ieșit la pensie... Acum povestesc verzi și uscate despre cât au suferit ei în multele cincinale, când defilau de 7 Noiembrie, 1 Mai sau 23 August cu portretele călăilor lor în brațe. Unii în Gulagul cel Mic, în dosul zăbrelelor Jilavei, ale Canalului Morții, ale reeducării prin tortură de la Pitești, Aiud sau Gherla, alții în Gulagul cel Mare, înconjurat cu sârmă ghimpată de la insula Sahalin și Vladivostok până-n Berlin și inima Europei.

Gulagul sau universul concentraționar socialisto-sovietic cuprindea zeci de milioane de kilometri pătrați, zeci de state și sute de popoare care reprezentau pe atunci, după cum se spunea, speranța de mai bine a omenirii. În comparație cu lumea concentraționară sovietică și sovietizată, lagărele germane nu reprezentau nici cât negru sub unghie. Nu degeaba, față de lagărul „comunist“ intercontinental, animat de spiritul „internaționalismului proletar“, lumea concentraționară (inter)național-socialistă germană se reducea la câteva zeci sau sute de kiburi, în care deținuții se aranjau cum puteau spre a-și îndulci viața și a supraviețui războiului. Unii dintre ei au realizat la bursa războiului gheșefturi și lovituri la fel de interesante ca acelea de la bursa păcii. Toate războaiele din istorie și-au îmbogățit câștigătorii. Ultimul Război Mondial nu a făcut excepție. Dovadă: pe lângă despăgubirile oficiale de după război, pe lângă miile de uzine, fabrici și întreprinderi demontate de învingători și transportate în țările lor, pe lângă zecile de mii de brevete tehnico-științifice luate cu japca de la învinși, pe lângă milioanele de oameni de știință, specialiști de tot felul și chiar meseriași mai răsăriți duși în sclavie de către învingători, Germania plătește și acum despăgubiri, după aproape 70 de ani, foștilor deținuți din kibutz-urile germane, fiilor și nepoților acestora. În astfel de condiții, se înțelege că traficul de identitate, de stare civilă poate deveni o afacere extrem de rentabilă. Fără vreun eveniment neprevăzut, care ar putea schimba fața lumii, situația aceasta ar putea dura încă vreme de secole. Că este vorba de Germania, de Japonia, Italia, România sau alte țări din fosta coaliție euro-germană și mondială, care a avut nefericirea de a pierde războiul, vechiul dicton *Vae victis* este mai adevărat ca niciodată.

Adevărul, însă, trece dincolo de materie, de bani, de despăgubiri de război, de pasiunile, cruzimile, sălbăticia și barbaria care s-au remarcat în ambele tabere. Din păcate, acestea se prelungesc până în zilele noastre, sub ochii noștri. Acum nu le mai putem pune pe seama nefericiților învinși de la Stalingrad, Cotul Donului, Kursk sau Berlin. Nu aceștia sunt vinovați pentru holocaustul practicat de statul Israel contra poporului palestinian. Nu aceștia sunt vinovați de holocaustul practicat de orgolioșii americani în Afganistan, Irak, Libia, în închisorile lor secrete, în care Crucea Roșie sau altă organizație umanitară nici măcar nu visează că ar putea proceda vreodată la o inspecție, precum în lagărele germane din timpul războiului.

Elie Wiesel s-a înecat în propria-i mizerie

Revenind la Elie Wiesel, nu se știe exact prin care lagăre germane de concentrare a trecut – sau, mai degrabă, „*il ne fut jamais emprisonné ni à Birkenau, ni à Auschwitz, ni à Buchenwald...*” (cf. <http://www.stormfront.org/forum/t833294/>) –, întrucât, fără să mai socotim chestiunea subtilizării identității unchiului său, în diverse ocazii a făcut afirmații contradictorii. Spre deosebire de alți foști prizonieri în chibuțurile germane, Wiesel a refuzat să își prezinte tatuajul regulamentar, pe care nemții îl făceau sistematic pe antebrațul stâng, la sosirea unui nou rezident într-un lagăr de concentrare. Nimeni nu îi contestă titlul de laureat Nobel-ist. Din acest punct de vedere, problema constă în faptul că, de când cu astfel de laureați, Premiul Nobel a devenit o referință negativă, chiar infamantă...

Premiile Nobel, mai ales cele pentru „Pace”, sunt atribuite foarte pe sprânceană și pe alte criterii stahanoviste, precum premiile „Lenin” sau „Stalin” din fosta Uniune Sovietică. Aceasta este concluzia recentă a unui *Revision Comity of the Nobel Foundation* (<http://www.contre-info.com/tag/revision-comity-of-the-nobel-foundation>), care denunță *The Jewish bias of the Nobel Prize* (<http://fonzibrain.wordpress.com/2011/04/07/incroyable-deux-scientifiques-suedois-osent-dire-la-verite-sur-le-probleme-relatif-a-la-sur-attribution-des-prix-nobels-aux-juifs-et-bien-sure-le-monde-sinsurge/>). Raportul acestui Comitet este semnat de Jan C. Biro (profesor de onoare la Institutul Karolinska din Stockholm) și de Kevin B. MacDonald (profesor de psihologie la Universitatea de Stat din California). Fără să pronunțe cuvântul „mafie”, cei doi semnatori vorbesc de un *lobby* jidovesc în instituția Premiului Nobel, *lobby* a cărei activitate și influență reprezintă o violare a voinței fondatorului Alfred Nobel, a legislației suedeze, respectiv norvegiene. Din același raport aflăm că, între 1901 și 2010, au fost atribuite

543 de premii Nobel la 817 laureați și 23 de organizații. Dintre cei 817 laureați, 181 sunt jidani, adică 22 la sută, procentaj excesiv raportat la populația mondială. Raportul Comitetului de Revizuire din cadrul Fundației Nobel arată că tendința de exagerare a meritelor științifice sau de altă natură ale personalităților jidovești s-a accentuat după cel de Al Doilea Război Mondial [a].

Dincolo de chestiunea Premiului Nobel și a substituirii de identitate la care s-ar fi pretat Elie Wiesel, cu sau fără dreptate acesta este considerat în anumite cercuri un fel de „martor ocular” al Holocaustului jidovilor în general și al „camerelor de gazare” în special. Dacă astfel de evenimente și așa arme de nimicire în masă ar fi existat cu adevărat, lumea întreagă ar putea fi martoră. Cu alte cuvinte, problema martorilor nu s-ar mai pune. Totuși, ea se pune... Rezultă că ceva este putred în Danemarca... În ce fel ar putea Wiesel să fie martor al „camerelor de gazare”? Cum ne-ar putea el convinge să credem în posibila existență a acestui mod de exterminare în masă, care, la o examinare atentă, se dovedește o imposibilitate fizică, chimică, general tehnică?

În cartea sa autobiografică publicată sub diverse titluri și variante, în diverse limbi, vorbind de „experiența” lui de prizonier la Auschwitz și Buchenwald, Wiesel nu pomeneste nici măcar odată expresia „cameră de gazare”. Ediția franceză a acestei autobiografii poartă titlul *La Nuit* [b] (http://fr.wikipedia.org/wiki/La_Nuit_%28Wiesel%29), adică *Noaptea*. Această carte acreditează o cu totul altă metodă de exterminare a omului de către om, una pe care faimoșii „martori oculari” au abandonat-o între timp, iar lumea, în indiferența ei doctă, de care se plânge până și Wiesel, nici măcar nu și-a dat seama că este dusă cu preșul... Fără să sufle o vorbă despre „camerele de gazare”, Wiesel pretinde că nemții i-ar fi exterminat pe jidani cu ajutorul focului. Nu este vorba de focul grecesc, nici de unul nemțesc, sau de focul de țigară... Este vorba de focul banal, cu care s-au jucat mulți înaintea lui Wiesel, de unde ispita acestuia de „a-și da neapărat foc la valiza” cu care s-a preumblat prin Sighet! În imaginația lui debordantă, dar fantasmagorică, Wiesel crede că oamenii pot fi aruncați pe foc precum vreascurile uscate, sub cerul liber. Wiesel se găsește în situația din proverbul care zice că „nu se poate face din «rahat» bici și să și pocnească”. De făcut și-a făcut bici. „Rahat”, slavă Domnului, plutește-n el până la urechi... De pocnit, însă, pocnește ca în povestea lui Andersen cu „Hainele cele noi ale Împăratului”. Împăratul era în pielea goală, iar gloata lingăilor, a prostâncilor de curteni și de intelectuali insuficient copti la minte se făcea că îi admiră straiile nemaipomenit de frumoase. Împăratul khazar din Sighet „a pus-o de mămăligă” cum a pus-o. «Rahatul», însă, i-ar putea sterpezi dinții, și încă nu numai pe ai lui. Să recunoaștem, însă, că Wiesel a avut ghinion cu minciuna fochistă. Numai el știe de ce a preferat-

o. Avea la dispoziție și altele. Avea de ales între mai multe minciuni posibile din arsenalul propagandistic al holocaustiștilor vremii. În 1956, când Wiesel publică *Un di velt hot geshving*, mitul exterminării prin foc era răspândit în mediile noii burghezii concentraționare, care realiza câștiguri fabuloase inventând povești despre fostele kibutz-uri naziste, războaie și holocausturi. De altfel, termenul de „holocaust“, în sensul lui mai nou, de dogmă idolatrică-holocaustică, pe care DEX-ul și celelalte dicționare l-au lansat abia după 2007, s-a născut din chiar această născocire wiesel-iană a exterminării oamenilor prin foc: conform dicționarului, „holocaust“ înseamnă „arderea de tot“ a jertfelor, în ritualul mozaic; deci, prin foc, focul făcut cu vreascuri, ca la rugurile lui Jan Hus, Jeane d'Arc, Giordano Bruno, Michael Servet și ale celorlalți, savanți sau simpli enoriași „eretici“ exterminați prin foc de Inchiziție. În primii 15-20 de ani de după război, mitul exterminării prin foc era adesea combătut cu succes de mitul exterminării prin apă fiartă, prin curent electric sau gaz. Vreme de peste 30 de ani, din anii '60 până după anul 2000, s-a vorbit numai de exterminarea prin gaz, mai precis gazul sau acidul cianhidric (HCN). După anul 2000, fugindu-le pământul de sub picioare și în disperare de cauză, ziariștii exterminaționiști au lansat mitul exterminării prin gloanțe, la care, lucru de mirare, nimeni nu se gândise până atunci. Nici măcar „gânditorul“ și foarte fantasmagoricul laureat Nobel (<http://www.scribd.com/doc/54283512/Les-Fabuleuses-Aventures-d-Elie-Wiesel>), care a sucit mințile bieților academicieni norvegieni, care calcă vârtos pe drumul tras de vajnicii tovarăși „academicieni ADI“, colegii Academicianului Doctor Inginer Elena Ceaușescu, om de știință de statură internațională! Pardon!

Minciuna exterminării prin gaz a fost lansată și acreditată de propaganda americană de război (*War Refugee Board Raport*, noiembrie 1944 [<http://www.worldcat.org/title/war-refugee-board-report-on-auschwitz-nov-1944-reports-testimony-maps/oclc/122600231#reviews>]). Minciuna uciderii oamenilor prin apă fiartă sau aburi (în special în kibutz-ul Treblinka) este de origine poloneză (*Documentul Nuremberg PS-3311* [http://robertfaurisson.blogspot.com/1986_03_01_archive.html])). Cât despre minciuna uciderii prin curent electric, aceasta a fost lansată de sovietici, printr-un articol publicat în *Pravda* (2 februarie 1945, pagina 4) (http://www.territoires-memoire.be/index.php?page=am_article&artid=68) și intitulat „Combinatul Morții de la Auschwitz“ (http://robertfaurisson.blogspot.com/1986_03_01_archive.html). Originea minciunii exterminării prin foc nu a putut fi determinată cu precizie înainte de proza bombastică, declamatorie și plină de gemete ipocrite a lui Wiesel. În 1958, Wiesel publică în franceză *La Nuit*, despre care am vorbit și o să mai vorbim – mai ales că i se contestă paternitatea, lucrarea fiind, se pare, scrisă de o oarecare Lying Weasel

(<http://www.youtube.com/watch?v=TrtEPiuFwbY&feature=related>). În această carte, el pretinde că la Auschwitz erau două imense prăpăstii sau gropi incandescente, una pentru adulți, alta pentru copii... Citat: „Nu departe de noi, flăcări gigantice ieșeau dintr-o prăpastie în care ardea ceva. Un camion se apropie de buza prăpastiei și își basculă încărcătura: încărcătură de copii, prunci și bebeluși ! Da, i-am văzut cu ochii mei... Copii în mijlocul flăcărilor. Este oare de mirare că de atunci somnul nu se mai lipește de ochii mei?” (p. 57).

Ceva mai încolo era o altă prăpastie în flăcări gigantice, în care „victimele agonizau ore întregi” (p. 58). Să fi fost oare flăcări reci, de dura ore întregi agonia? Coloana din care făcea parte Wiesel ar fi fost condusă de nemți până la „trei pași” de prăpastie, apoi până la „doi pași”. „La doi pași de prăpastie ni s-a ordonat să facem la stânga și am fost introduși într-o baracă” (p. 60). „Martor” excepțional, Wiesel vorbește și de alți „martori”, nu chiar așa excepționali, dar „orișicât” – cum spunea Răducanu, portarul Rapidului, către taxatoarea tramvaiului, care-l apostrofa că fumează în tramvaiul clasei muncitoare, care putea deraia din această cauză, de pe linia Partidului. „Vai de mine, spuse Răducanu, trăiască P.C.R.-ul mâncați-aș, da’ eu trag tot fumul în piept, nu afum clasa muncitoare cu imperialistele astea de țigări Kent”. Poantele lui Wiesel, trebuie să recunoaștem, sunt mai subtile. Fără țigări, fără linie aparentă de partid, fără să scoată fum nici măcar pe ochi, ne trage în piept, deraiază tot, chiar și tramvaiele l-au crezut o bucată de vreme. Dar „minciuna are picioare scurte” și, treptat, se face lumină.

Iată, însă, altă gogonată de îngheață apele și plâng tramvaiele. Apropo de Baby-Yar, localitate din Ucraina unde nemții au executat mai mulți partizani sovietici, printre care se aflau și jidani, Wiesel ne spune următoarele: „Mai târziu, prin intermediul unui martor, am aflat că vreme de luni și luni de zile pământul s-a cutremurat fără încetare, din timp în timp fășnind din el gheizere de sânge” (cf. *Paroles d'étranger*, Ed. Seuil, Paris, 1982, p. 86).

Oricum, curioșii sunt rugați să verifice dacă vreun oficiu sau centru de supraveghere a cutremurelor și erupțiilor vulcanice sau de altă natură a înregistrat așa fenomen. Cutremurele repetate respective ar fi trebuit să se simtă binîșor în Moldova, unde se nasc oameni de mult și chiar întregi, greu de tras în piept a la Răducanu. Credincioșii, însă, de la necredinciosul Toma încoace, nu verifică, nu pun degetul pe cui... că așa i-a învățat Biserica, în Duminica Tomii.

Greu de spus că aceste cuvinte i-ar fi scăpat autorului într-un moment de uitare de sine, caracteristic mai mult sau mai puțin anumitor manifestări psihiatrice. De vreme ce s-a putut scrie așa ceva, ne aflăm în fața unui foarte interesant caz de patologie holocauștică. O carte nu se

publică oricum, ca și cum ai trage un fum în piept „pe blat“, când se uită taxatoarea în oglindă. Publicarea unei cărți presupune lecturi și re-lecturi, pentru corectarea eventualelor erori. Nu mai vorbim de faptul că aceste cărți au fost traduse în diverse limbi, ca tot ceea ce a scris autorul nostru sărit mai curând de pe fix, decât de pe linia partidului sau a tramvaiului!

Deja, în 1954, deputata comunistă Germaine Tillion (<http://educationpolitique.blogspot.com/2008/04/un-grand-faux-tmoin-elie-wiesel.html>), franțuzoică de origine jidovească și democrație impecabilă, s-a arătat scandalizată de „minciunile gratuite“ [c], credea ea, în legătură cu chibuțurile concentraționare naziste: „Aceste persoane (care mint în mod gratuit) sunt mult mai numeroase decât se crede în general. Un domeniu ca lumea concentraționară este exact ceea ce trebuie pentru stimularea imaginației sado-masochiste. Am cunoscut numeroși întârziiați mintal (*tarés mentaux*), jumătate escroci, jumătate nebuni, exploatând o deportare (și detenție) imaginară. Am cunoscut, însă, și deportați adevărați, al căror spirit bolnav s-a forțat să depășească monstruozitățile văzute sau despre care auziseră. S-au găsit chiar editori pentru a imprima aceste elucubrații. S-au găsit și compilatori, mai mult sau mai puțin oficiali, pentru a le utiliza. Editorii și compilatorii nu pot fi scuzați, căci o anchetă elementară ar fi fost suficientă pentru a descoperi impostura“ (Germaine Tillion, *Le Système concentrationnaire allemand (1940-1944)* (http://books.google.com/books/about/Le_syst%C3%A8me_concentrationnaire_allemand.html?id=tyzSAAACAAJ), în *Revue d'Histoire de la Deuxième Guerre Mondiale*, iulie 1954, pag. 18, nota nr. 2).

Proliferarea falsurilor despre holocaust

Dar Germaine Tillion nu a fost suficient de curajoasă pentru a da exemple concrete. Din păcate, în acest domeniu, așa se obișnuiește de zeci de ani. Mulți sunt cei care recunosc că există „camere de gazare“ false, pe care turiștii le vizitează și unde elevii sunt duși în pelerinaj, precum pionierii la Doftana și credincioșii la moaștele Sfintei Parascheva, sau în satul cuviosului Petrache Lupu de la Maglavit. Nu se spune, însă, niciodată unde sunt aceste „camere de gazare“ false. Doar n-or fi pe lună? De asemenea, se admite că există „martori mincinoși“. Nu se spune, însă, cine sunt aceștia! Cel mult, se vorbește de cunoscutul escroc Martin Gray, căruia socialistul francez Max Gallo i-a fabricat la comandă cartea de mare succes holocaustic printre vitele de pripas candidate la potcovire cerebrală holocaustică. Cu titlul de *Au nom de tous les miens*“ (*În numele tuturor alor mei*), falsul a ajuns un *best-seller* mondial (http://fr.wikipedia.org/wiki/Au_nom_de_tous_les_miens).

Cunoscătorii vorbesc, încă, de Jean-François Steiner, al cărui *best-seller* *TREBLINKA* (1966) [<http://www.amazon.com/Treblinka-Jean-Francois-Steiner/dp/0452011248>] a fost prezentat inițial drept operă al cărei fiecare detaliu este garantat prin mii de mărturii scrise sau orale. În realitate, a fost vorba de o grosolană fabricație *Made in France*, a scriitorului Gilles Perrault (v. *Le Journal du Dimanche*, 30 martie 1986, p. 5). Un alt fabricant de „autentice” mărturii holocaustice este Marek Halter, despre ale cărui vitejii *shoah*-ice amintește Paul Goma în monumentală *Săptămână Roșie*. În 1983, Halter a publicat *La Mémoire d'Abraham* (http://fr.wikipedia.org/wiki/La_M%C3%A9moire_d%27Abraham), care, în anul următor, a obținut premiul Prix du Livre Inter (http://fr.wikipedia.org/wiki/Prix_du_Livre_Inter) și în care vorbește despre vasta sa experiență în cadrul Ghetoului din Varșovia. Despre acest ghetou vorbește, însă, și ziarul francez *Libération* (24 ianuarie 1986, p. 19), care ne asigură că micuțul Marek – care „se dă *grande*” actualmente – a părăsit Varșovia, la vârsta de trei ani, în 1939, împreună cu mămica lui scumpă. Marek Halter afirmase că părăsise Varșovia nu înainte de începutul Războiului Mondial, ci doi ani mai târziu, în 1941. Ghinion. Ancheta ziarului *Libération* l-a dat peste cap, scoțând la iveală și alte detalii picante. Pe lângă faptul că Halter a părăsit Varșovia înainte ca nemții să constituie ghetoul din capitala polonă, el nici măcar nu s-a deranjat să-și scrie singur „rahatul” mincinos, pe care cititorii prostiți l-au înghițit ca pe Sfintele Taine! Cartea mincinoasă a lui Halter a fost scrisă, și ea, tot la comandă, de un „negru”, cum se spune, Jean-Noël Gurgan. Dar, culmea rușinii pentru Franța, **premiul nu i-a fost retras!**

Să continuăm lista falsurilor dovedite la ora asta. Filip Muller este autorul cărții *Eyewitness Auschwitz: Three Years in the Gas Chambers* („*Trei ani într-o cameră de gazare la Auschwitz*”: cf. <http://www.amazon.com/Eyewitness-Auschwitz-Three-Years-Chambers/dp/1566632714>). Falsul este prefațat de cineastul Claude Lanzmann și, deși a obținut premiul LICRA în anul 1980, pute de la o poștă. S-a aflat că autorul lui este un „negru” neamț, Helmut Freitag, care, la rândul lui, a plagiat un alt fals celebru, semnat de Miklos Nyiszli (v. Carlo Mattogno, *The Filip Muller's Plagiarism*, republicat în *Auschwitz un caso di plagio*, Edizioni la Sfinge, Parma, Italia, 1986). Se vede limpede că unele „opere holocaustice” prezentate drept documente autentice nu sunt decât compilații și plagieri între diverși fabricanți de falsuri și vânzători de gogonate: Max Gallo, Gilles Perrault, Jean-Noël Gurgan, Helmut Freitag ș.a.

Cât despre Elie Wiesel, în nici un caz acesta nu minte „gratis”, cum greșit credea Germaine Tillon. Deși se prezintă mare îndrăgostit de și apărător al omenirii, în nemărginita lui iubire pentru omenire, Wiesel nu

ezită să facă apel public la ură: „Orice jidan trebuie să păstreze înăuntrul lui o zonă de ură, o ură sfântă și bărbătească pentru ceea ce personifică neamțul, pentru tot ce înseamnă german. Altfel înseamnă să ne înșelăm morții” (cf. *Rendez-vous avec la haine, Legends of Our Time*, New York, 1968, Avon Books, pag. 1.778).

La începutul anului 1986, 83 de deputați în Bundestag au luat inițiativa de a-l propune pe Elie Wiesel pentru Premiul Nobel, secțiunea Pace. Aceasta ar constitui, ziceau ei, „o mare încurajare pentru cei care lucrează în sensul reconcilierii” (RFA, *The Wheel in Germany*, 31 ianuarie 1986, pag. 2). De fapt, aceasta a însemnat ceea ce s-a numit mai târziu „trecerea de la național-socialism la național-masochism”.

Ca și Ion Iliescu sau Traian Băsescu la noi, Jimmy Carter, președinte și el, a avut nevoie de un președinte pentru comisia prezidențială a „Holocau\$tului”. Nu a găsit altul decât pe bufonul sărit de pe fix, incontrollabilul Elie Wiesel. *Le Monde* vorbește în termenii următori despre caracterul histrionic al lui Wiesel: «*Chiar și printre cei care aprobă lupta scriitorului jidan din America, descoperit cândva de catolicul François Mauriac*

(<http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html>), *unii îi reproșează tendința de a transforma durerea în „durerologie”, imputându-i faptul de a fi devenit marele preot al contabilității planificate a Holocaustului»* (*Le Monde*, 17 oct. 1986, pag. 1, articolul *Un Nobel éloquent* (cf. <http://www.aaargh.codoh.info/fran/archFaur/1986-1990/RF9003xx2a.html>). Ziarul francez își exprimă îngrijorarea pentru faptul că, în «ultimii ani, în numele unui pretins „revizionism istoric”, s-au elaborat teze, în special franțuzești, care pun în cauză existența camerelor de gaze naziste și probabil, dincolo de asta, genocidul jidovesc însuși».

Circulă cu insistență vorba de spirit că nu există „bișniță” mai rentabilă decât *shoah-bișnis*. Sloganul „*Shoah-business*” a fost lansat în 1981 de Léon A. Jick. Este trist să o spunem. Adevărul, însă, este ușor de recunoscut și obligă pe cei care îl socotesc valoarea supremă a culturii europene de la origini până în prezent. De fapt, este vorba de o butadă sau banc devastator, care dovedește că aforistul Bulă are discipoli cunoscuți sau necunoscuți inclusiv în America și în Israel. Ideea este că nu există bișnis mai tare decât *shoah-business*. Aflat în pelerinaj la Sfântul Mormânt sau poate cu vreun gheșeft pe acolo, Bulă spune acest aforism pe englezește. Îl reproducem în original, spre a nu-i altera „tămâioasa” de Ierusalim, nu de Bohotin, pentru colecțiile amatorilor de bancuri din epoca post-comunistă: *The devastating barb: «There's no business like Shoah business» is, sad to say, a recognizable truth*. Léon A. Jick, *The Holocaust: its Use and Abuse within the American Public*, Yad Vashem Studies, Ierusalim 1981, XIV, p. 316.

Elie Wiesel lansează apeluri disperate și patetice contra revizionismului istoric și, în general, contra tuturor celor care se arată respectuoși față de adevărul istoric. Ca și alți profitori ai minciunii istorice exterminacioniste, Wiesel simte că îi fuge pământul de sub picioare. Istoricilor mincinoși de pretutindeni le este din ce în ce mai greu să mențină credința delirantă că jidanii ar fi fost exterminați sau că ar fi fost măcar supuși unei politici de exterminare oarecare, mai ales prin intermediul pretinselor „camere de gaze”. Până acum, la aproape 70 de ani după război, nu s-a publicat nici o dovadă concretă despre existența „camerelor de gaze”. Pe plan științific, nici un istoric serios nu mai susține astăzi mitul sau superstiția „camerelor de gaze”.

Între 29 iunie și 2 iulie 1982, Universitatea Sorbona din Paris a găzduit un mare Colocviu Internațional pe această temă. Impresionanta manifestație a reușit să evadeze din chingile propagandei holocaustice, devenind, pe alocuri cel puțin, o adevărată manifestație științifică. Colocviul a fost condus de istoricul François Furet și de sociologul Raymond Aron, ambii decedați între timp și, întâmplător, ambii jidani. În cuvântul de încheiere a lucrărilor Colocviului, aceștia au avut curajul și onestitatea de a admite că nu s-a găsit nici un fel de dovadă în sprijinul tezei că Germania nazistă ar fi practicat o politică de exterminare a jidanilor sau a altui popor ori minoritate religioasă, culturală ori rasială. De fapt, este vorba de o foarte bună veste pentru omenire, adevărata Bunăvestire a secolului XX, care trebuie adusă la cunoștința marelui public din toate țările, a întregii omeniri.

Elie Wiesel este, însă, campionul bufon al celor care vor să ascundă omenirii Vestea cea Bună. De aici scandalul nefiresc din presă, radio, televiziune, din diverse ong-uri, medii parlamentare și guvernamentale: cu cât jurnaliștii, politicienii și polițiile gândirii vorbesc mai mult despre minciuna „camerelor de gaze”, cu atât istoricii, universitățile și academiile din lume bagă capul în nisip mai adânc decât struțul. Există, însă, și istorici, intelectuali sau scriitori care se ridică împotriva minciunii exterminacioniste, a doctrinei de ură la adresa adevărului și a omenirii, practică de banda de profitori și falsificatori ai Istoriei, al căror dezonorant campion este rușinosul, tristul și ilariantul Elie Wiesel, o rușine pentru omenire, cu sau fără Premiul Nobel. În mod elocvent, Naomi Seidman, o evreică cinstită din S.U.A., a redactat studiul *Elie Wiesel and the Scandal of Jewish Rage* („*Elie Wiesel și scandalul furiei evreiești*”), publicat în *Jewish Social Studies*, în decembrie 1996 (cf. <http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html>).

Sporesc dovezile că Elie Wiesel este cel mai mare impostor

Lista acestor istorici, intelectuali și scriitori este mult mai lungă decât se crede la nivelul dezinformării, al amatorismului public, ca și la acela al dogmatismului idolatrico-inchizitorial care domnește, pe această temă, în universități, academii, instituții de cultură care se dovedesc mai mult sau mai puțin staliniste. Printre acești istorici, ziariști, scriitori și intelectuali care revizuiesc minciunile oficiale ale triștilor învingători din ultimul Război Mondial amintim pe francezii **Maurice Bardèche**, Paul Rassinier, Robert Faurisson, elvețienii Gaston Armand Amaudruz și Jürgen Graf, italianul Carlo Mattogno, spaniolul Pedro Varela, americanii **Arthur Robert Butz**, Marc Weber, germanii Wilhelm Fröchlich, Kevin Kater, Dirk Zimmerman, Ernst Zündel, românii Ion Coja, Radu Theodoru, Vasile Zărnescu, jidovii americani **Benjamin Freedman**, Naomi Seidman, Noam Chomsky, jidovii izraeliți **Uri Avnery**, Israel Shahak ș.a. Curentul de gândire care contestă minciuna exterminționistă și mitul istoric al „camerelor de gazare” este prezent în toate țările lumii, inclusiv în Africa.

Librăria Românească Antitotalitară din Paris, editura și Centrul de Cercetări Științifice din cadrul acesteia au luat, de peste 25 de ani, atitudine deschisă contra insultătoarei minciuni exterminționiste, contra mitului „camerelor de gazare” – o insultă, și el, atât la adresa omenirii, cât și la aceea a adevărului.

Cei care contestă minciuna oficială a exterminării planificate și a „camerelor de gazare” sunt intelectuali de toate specialitățile și tendințele politice, inclusiv fără nici un fel de orientare, tendință sau preferință politică. Unii dintre aceștia au fost deținuți politici în cadrul lagărelor sau chibuturilor germane, alții au fost deținuți în Gulagul comunist, cazul lui Ion Pantazi, Vladimir Penescu și, mai presus de toți, a scriitorului Paul Goma, autorul tulburătorului și lămuritorului volum *SĂPTĂMÂNA ROȘIE*.

Francezii Paul Rassinier și Michel de Bouard se numără printre istoricii revizionști, foști deținuți în lagărele sau kibutz-urile germane de concentrare. Unele dintre cărțile lui Paul Rassinier au fost traduse și publicate de Librăria Românească Antitotalitară din Paris (<http://www.vho.org/aaargh/roma/aaarom2.pdf>), fiind accesibile gratuit pe internet. Michel de Bouard este mai puțin cunoscut, în ciuda calității sale de partizan contra ocupației germane din Franța, rezistent contra ocupantului german. Deportat la Mauthausen, Michel de Bouard a fost membru în Comitetul de Istorie a celui de Al Doilea Război Mondial (1945-1981), membru al Institutului de Istorie a Timpului Prezent și al Academiei Franceze. Ca mulți alții, la început a crezut și el în existența „camerelor de gazare”, deși nu văzuse nici una cu proprii lui ochi. În ziarul *Ouest-France* din 2-3 August 1986 (pag. 6), Michel de Bouard își recunoaște în mod

curajos și deschis eroarea, arătând că, într-un studiu științific din 1954, a caționat și confirmat existența unei „camere de gazare” la Mauthausen, acolo unde, mai târziu, s-a dovedit și toată lumea a acceptat că nu a existat așa ceva.

Respectul pentru suferința tuturor victimelor ultimului război mondial trebuie să impună istoricilor mai multă seriozitate și rigurozitate în metodele lor rutiniere de cercetare, mai multă atenție și prudență față de ușurința cu care s-au lăsat intimidați și dopați de propaganda diverselor *lobby-uri*, de manipularea Serviciilor Secrete ale anumitor puteri. De fapt, istoricii și, în general, intelectualii Occidentului au cunoscut, în mare, cam aceleași probleme ca istoricii și intelectualii din fostele țări socialiste. Și unii și alții au fost intimidați de Securitate, de K.G.B., de D.S.T.-ul francez, M.I.6 britanic, MOSSAD-ul israelian, F.B.I.-ul sau C.I.A. americane etc. Față de acestea, față cu bufonerismul, scamatoriile holocaustice și piruetele de nemaipomenită iubire cosmică ale lui Wiesel, până și ardentul istoric exterminacionist Paul Vidal-Naquet s-a văzut nevoit să declare: „*Rabinul Kahane acest extremist jidan (...), este mai puțin periculos decât un om ca Elie Wiesel, care povestește verzi și uscate... Suficient să citești o descriere oarecare din Noaptea pentru a înțelege că anumite pagini din această carte sunt inexacte și că autorul lor este un fel de negustor de shoah*” (Zéro, aprilie 1987, p. 57) [cf. <http://mailstar.net/holocaust-debate25.html>].

Am mai spus că *La Nuit (Noaptea)* lui Wiesel nu conține decât o vagă aluzie la „gazare”, fără ca expresia „cameră de gazare” să fie scrisă măcar o singură dată. Ca orice „teolog” și constructor al unei noi religii, plecat pe noul drum al Damascului și înlocuirii lui Dumnezeu cu „holocaustul” și, apoi, cu „poporul ales”, Wiesel obișnuiește să-l ia pe cel Atotputernic de interlocutor, aranjându-se să-i dea peste nas ba una, ba alta: oamenii aceștia „*pe care i-ai lăsat torturii, care au fost înjunghiați, gazați, calcinați, ce au făcut ei? Ei se roagă în fața Ta!*” (pag. 168, nota 1). Aceasta este fraza din ediția franceză în care, în cadrul interogatoriului pe care Wiesel i l-a luat chipurile lui Dumnezeu, cuvântul „gazați” apare ca verb, la persoana a III-a plural, substantivul la care se referă acest verb fiind „oamenii aceștia”. *Noaptea* lui Wiesel a fost, însă, tradusă într-o mulțime de limbi, între care și germana. Iată, însă, că, în 1992, savantul revizionist elvețian Jürgen Graf a avut curiozitatea să compare versiunea originală franceză cu traducerea germană realizată în 1962 sub titlul : *Die Nacht zu begraben, Elisha (Noaptea pentru îngroparea morților, micuțule Elie)*. Traducerea semnată de Curt Meyer-Clason s-a dovedit riguros exactă, mai puțin sub un singur aspect: de fiecare dată când în originalul francez apare cuvântul „*crématoire*” (crematoriu) sau expresia „*four crématoire*” (cuptor crematoriu), traducătorul german scrie în nemțește cu

totul altceva, adică „Gazkammern“ („cameră de gazare“). De-a lungul cărții, cuvintele „crematoriu“ sau „cuptor crematoriu“ sunt traduse de 13 ori prin „camere de gazare“ (*Gazkammer(n)*). În plus, ediția germană conține, încă, două inexactități, față de originalul francez. Este vorba de apariția, în traducerea germană, a cuvântului „*Vernichtungslager*“ (lagăr de exterminare dotat cu cameră de gazare) și a aceluia de „*vergast*“ (gizat), traducere inexactă a cuvântului francez „*exterminés*“, care înseamnă „exterminați“, nu „gizați“.

Față de textul francez de origine, versiunea germană folosește de 15 ori cuvântul „gaz“ sau „gazare“, pe care Wiesel nu le-a folosit **niciodată** în textul inițial din limba franceză. Pentru a ușura controlul acestei analize de către Institutului de Istorie Recentă al d-lui Andrei Pippidi sau de către Institutului de Istorie „Nicolae Iorga“ din București, „A. D. Xenopol“ din Iași sau pur și simplu Academia Română, iată cele 15 locuri precise din ambele ediții, în care se vede limpede infidelitatea traducerii:

page 57	/ seite 53 (două ori);	page 108	/ seite 95;
page 58	/ seite 54;	page 109	/ seite 95;
page 61	/ seite 57;	page 112	/ seite 98;
page 62	/ seite 57;	page 129	/ seite 113;
page 67	/ seite 62 (două ori);	page 163	/ seite 140;
page 84	/ seite 76;	page 101	/ seite 90;
page 174	/ seite 150; [d].		

Ultimele două referințe vorbesc nu despre Auschwitz, lagărul pe care Wiesel l-ar fi părăsit la 18 ianuarie 1945, ci despre Buchenwald. Cu privire, însă, la lagărul Buchenwald, istoricii oficiali și neoficiali din lumea întreagă s-au pus de acord că acolo nu a existat niciodată nici un fel de „cameră de gazare“! Elie Wiesel se face vinovat pentru aceste manipulări frauduloase și grosolane falsuri sistematice. Din 1962, când s-a publicat versiunea germană, au trecut aproape 50 de ani. De aproape 20 de ani istoricii revizionişti au semnalat această anomalie. Elie Wiesel a avut destul timp pentru a lămuri „misterul“. Nu a făcut-o, însă. Iată de ce îl acuzăm de fals în propria sa „operă“. De aceea, suntem îndreptățiți să spunem despre Comitetul suedo-norvegian de atribuire a Premiului Nobel pentru Pace că este la fel de puțin serios și riguros din punct de vedere științific, ca și Comitetele „Lenin“ sau „Stalin“, care atribuiau premiile de ocară de acum câteva zeci de ani. Istoria se repetă. Occidentul abia de acum încolo începe să cunoască „linia de partid“, „limba de lemn“, cultul personalității „poporului ales“, dogmele talmudice idolatro-holocaustice în locul celor talmudice de asemenea, dar idolatro-bolșevice. Se apropie ziua când omenirea va înțelege că Premiul Nobel pentru Pace a ajuns o rușine a secolului XX, între multe alte rușini, din nefericire chiar mai mari.

Foarte multe puncte și aspecte dubioase există în „opera” fanfaronului Elie Wiesel. Recitind încă o dată *La Nuit*, ne putem întreba de ce, în ianuarie 1945, când nemții au evacuat Auschwitz-ul, atât flăcăul Wiesel, cât și tatăl său i-au urmat de bună voie pe germani, în loc să aștepte să fie eliberați de către sovietici? Nemții i-au lăsat să aleagă dacă preferă să fie „eliberați” de Armata Roșie, sau să fie „exterminați” de către Wehrmacht. Puși în fața alternativei, cei doi Wiesel au luat o foarte bizară decizie, care nu și-a găsit, încă, explicația: Wiesel tatăl, ca și fiul, viitorul impostor Nobel-ist, au ales „exterminarea” germană, refuzând „eliberarea” sovietică!

Wiesel a subliniat în repetate rânduri caracterul strict autobiografic al cărții *La Nuit*. În 1990, de exemplu, el declara: „*Every word of it is absolutely true*” [e] („*Fiecare cuvânt este absolut adevărat*”: cf. http://articles.chicagotribune.com/1990-05-08/features/9002070152_1_elie-wiesel-holocaust-memorial-council-holocaust-revisionism). Paginile 124-130 ni-l prezintă pe tânărul Wiesel de 16 ani, care, către sfârșitul lui 1944, suferea de o infecție la piciorul drept. „Un mare medic jidan, deținut ca și noi (tatăl meu și eu însumi) a decis că o intervenție chirurgicală este necesară (p. 124). Tânărul Wiesel a fost admis în spitalul deținuților de la Auschwitz, unde existau cearceafuri albe”. Nu era rău de loc, ne asigură laureatul de azi al Premiului Nobel: „Aveam pâine bună la masă, aveam dreptul la o supă consistentă” (p. 124). Medicul jidan prieten a asistat până la sfârșit intervenția chirurgicală efectuată de un medic S.S. Câteva săptămâni mai târziu, în ianuarie 1945, mersul războiului îi obligă pe germani să evacueze lagărul Auschwitz. „Bolnavii puteau rămâne la infirmerie, nu trebuiau neapărat evacuați” (p. 129). Tânărul Wiesel s-a consultat cu tatăl său, care „era pierdut în meditație și gânduri. Alegerea depindea de noi. Ne puteam decide noi înșine soarta. Puteam rămâne amândoi la spital, unde l-aș fi putut interna și pe tatăl meu ca bolnav (deși nu era bolnav!), sau ca infirmier (deși nu era infirmier!), cu ajutorul medicului meu. Aveam de ales între a rămâne sau a îi urma pe ceilalți (pp. 129-130)”. Urmarea sau concluzia a fost că, deși tânărul Wiesel nu era pe deplin vindecat, deși pășea cu dificultate, decizia comună a fost aceea de a pleca în deplină solidaritate cu „exterminatorii” germani, de a nu-i aștepta pe „eliberatorii” sovietici (pag. 130-133). Wiesel tatăl și fiul părăsesc kibutz-ul Auschwitz la 18 ianuarie 1945, însoțindu-i pe nemți în retragerea care avea să continue până la Berlin și să fie urmată de înfrângerea definitivă din Mai 1945.

Cum se împacă această relatare a lui Wiesel cu legenda că nemții exterminau sistematic pe jidani, mai ales pe cei bolnavi sau incapabili de muncă? Bătrânul Wiesel avea să moară de dizenterie la Buchenwald. Tânărul, însă, nedemnul laureat Nobel de astăzi, va supraviețui, împreună,

de altfel, cu două surori, care probabil încă trăiesc. De-a lungul anilor de după război, ele au preferat să rămână discrete. Elie Wiesel, însă, după cum prea bine se știe, a fost tot timpul în fruntea bucatelor, privilegiatilor și impostorilor. La plăcinte, înaintea! La război, înapoi!

După cum aflăm de pe *site*-ul universitarului american Bradely Smith, șase „credincioși” ai holocaustului au fost recent perturbați, în echilibrul lor dogmatic, de cele ce se spun cam peste tot, în ultima vreme, pe tema holocaustică. Faptul că un universitar american trage concluzia că stimabilul Wiesel nu este tatuat, după cum vom vedea, este extrem de grav. Wiesel nu și-a arătat niciodată tatuajul, iar lumea a intrat la gânduri, ceea ce îi tulbură nespuse pe credincioșii sectei holocaustice postbelice, devenită, între timp, idolatrie mondială, cu locul ei bine stabilit pe pedestalul central din „altarul” ecumenicei idolatrii *New Age*. Ca toți fanaticii, credincioșii în chestiune se supără când sunt puși în fața evidenței că Wiesel i-a dus cu preșul. Totuși, într-un punct, bieții credincioși au și ei dreptate: în condițiile actuale de supușenie și de pregătire propagandistică a microcipurii iminente în America, în condițiile de neputință morală și insuficiență mintală constatate la unii și alții, problema tatuajului lui Elie Wiesel este fără soluție.

De aceea, cele înțelese de fiecare ar trebui repetate peste tot, spre a ajunge la urechea multora, inclusiv a ziaristilor. Curioși din fire, cum se și cuvine, ajunși din urmă de obșteasca frică și inevitabila tendință de căpătuială, aceștia tac precum peștele în apă, când este vorba de holocaust ori alte probleme și chestiuni sionisto-jidovești sau izraelo-palestiniene.

S-a ajuns unde nu se putea să nu se ajungă: tatuajul-ne-tatuat al lui Wiesel a intrat pe agenda de lucru CODOH (Comitetul pentru dezbatere onestă în jurul Holocaustului). Iată ce citim pe *site*-ul CODOH, începând cu 24 august 2001 (<http://www.eliewieseltattoo.com/where-is-elies-tattoo>): „Unde este tatuajul lui Elie Wiesel? (<http://www.youtube.com/watch?v=oWsjkT1qjnU&feature=related>)” Elie Wiesel a declarat sub jurământ că este purtătorul tatuajului nr. A-7713. În februarie 2007, tânărul american Eric Hunt (22 de ani; cf. <http://www.eliewieseltattoo.com/the-evidence/the-tattoo/where-is-elies-tattoo>), l-a apostrofat pe Wiesel, care tocmai ieșea din liftul hotelului său din San Francisco. Pentru aceasta, statul californian i-a intentat proces lui Eric Hunt, proces ajuns pe rol la Curtea Supremă din San Francisco, pe 8 iulie 2008. Cu această ocazie, judecătorul-președinte Robert Donder i-a pus lui Wiesel următoarele întrebări:

„Întrebare: Cartea *La Nuit*, pe care ați scris-o, este o poveste fidelă a experienței dvs. din timpul celui de Al-Doilea Război Mondial?”

„Răspuns: Este o poveste fidelă. Fiecare cuvânt este adevărat!”
(...)

„Întrebare: La ce dată v-ați născut dvs. la Sighet, în România?”

„Răspuns: La 30 septembrie 1928” (...)

„Întrebare: Ce este tatuat pe brațul dvs. stâng?”

„Răspuns: Numărul meu era A-7713. Numărul tatălui meu era A-7712”.

Sursă: Curtea Supremă a Californiei, Comitatul San Francisco, în prezența Onorabilului Judecător-Președinte Robert Donder, Depoziția lui Elie Wiesel, 8 iulie 2008, p. 7 și 13.

Se vede că Wiesel nu răspunde la ultima întrebare a judecătorului Robert Donder, care se face, însă, că nu vede și nu insistă. În loc să spună că pe brațul său stâng **poartă** tatuajul „A-7713”, Wiesel răspunde că numărul lui **era** A-7713. În plus, fără să fie întrebat, Wiesel adaugă că numărul tatălui său a fost A-7712. Nu era, însă, vorba de tatăl lui, ci de el însuși.

Peste doi ani fără patru luni, în cadrul unui interviu la Universitatea din Dayton, un student îl întreabă pe Elie Wiesel dacă are în continuare pe braț numărul din lagărul de concentrare și dacă acest număr îi amintește teribilele experiențe prin care a trecut. Răspuns: *„Nu am nevoie de aceasta, pentru a mi le reaminti; în fiecare zi mă gândesc la trecutul meu”*. Apoi a adăugat: *„Am în continuare pe braț numărul A-7713. Pe vremea aceea, noi nu eram decât simple numere. Numele nu conta, nimeni nu avea identitate”*.

Sursă: ziarul *Dayton Daily News*, din 26 martie 2010, sub titlul: *„Elie Wiesel: Răspunsul este educația... și memoria. Supraviețuitorul Holocaustului, Premiul Nobel pentru Pace, se exprimă în fața liceenilor și studenților regiunii”* (<http://www.daytondailynews.com/news/dayton-news/elie-wiesel-the-answer-is-education-and-memory-621132.html>). Articolul este semnat de Meredith Moss.

Wiesel a pronunțat diverse discursuri în cadrul unor conferințe și cu alte ocazii. Iată un extras din Discursul festiv pronunțat de Wiesel în 1995, la Auschwitz, în cadrul Ceremoniei oficiale prilejuită de aniversarea a 50 de ani de la eliberarea lagărului de către sovietici: *„Vorbesc ca un om care, acum 50 de ani și nouă zile, nu avea nici nume, nici speranță, nici viitor, și nu era cunoscut decât prin numărul său, A-7713”*. Sursă: KLRN San Antonio, *„Elie Wiesel, First Person Singular”*, o producție PBS (<http://www.pbs.org/eliewiesel/>).

Totuși. În cadrul filmului documentar de lung metraj din 1995, *„Elie Wiesel Goes Home”* (<http://www.youtube.com/watch?v=YWt8ICajaD8>), se vede limpede brațul stâng al omului nostru, însă fără nici un fel de tatuaj! Iată de ce, Bradley Smith a tras următoarea concluzie:

Elie Wiesel, cu ocazia procesului Eric Hunt, din iunie 2008, a afirmat că are numărul A-7713 tatuat pe braț. Apărarea ar fi trebuit să îi ceară să își arate tatuajul. Din păcate, nu a făcut-o. La vremea respectivă, tânărul Hunt nu își punea problema dacă Wiesel a trecut sau nu pe la Auschwitz-Birkenau.

De atunci, însă, tânărul Hunt și alții au făcut public un video care arată brațul stâng al lui Wiesel fotografiat din toate unghiurile posibile, astfel că nu există nici un fel de îndoială cu privire la absența oricărui tatuaj. Concluzia negativă este cât se poate de îndreptățită, mai ales că Wiesel a refuzat totdeauna să își arate tatuajul, atunci când a fost rugat. Celor care ne-ar putea replica, de exemplu, că Wiesel și-a șters, între timp, tatuajul, le reamintim că la 25 martie 2010, în cadrul interviului cu studenții de la Universitatea din Dayton, laureatul Nobel a afirmat că încă poartă pe braț numărul A-7713, după cum am arătat mai sus.

Suntem îndreptățiți să tragem concluzia că Elie Wiesel este un sperjur calificat, ceea ce constituie o infracțiune în toate țările și în toate timpurile, pentru oamenii obișnuiți, cel puțin. Există, însă, și oameni neobișnuiți... Pentru aceștia, mai exact din punctul de vedere al Talmudului, când sperjurul este jidan, Talmudul și alte sfinte texte jidovești arată că este suficient ca jidanul care jură în fața unui tribunal diferit de Beth-Din să formuleze o rezervă mintală *ad-hoc*, prin care jurământul lui este șters cu buretele direct de Dumnezeu. Cu un astfel de tromf poți juca la ruleta rusească. Altfel, nu vrea Dumnezeu, nici boul nu trage.

Cine-l va judeca pe Elie Wiesel pentru sperjur?!

Ce mai calea-valea... Cine să-l judece pe Wiesel pentru sperjur? Americanii? Să fim serioși? Rușii? Ăștia n-au timp nici să își bea vodka, iar adevărul, justiția, drepturile omului sau ale popoarelor nu interesează clasa politică post-sovietică decât pentru gargara de după vodka. Chinezii-s ocupați cu chinezăriile. Că ne place, că nu ne place, până când nu ne vom învrednici a avea un Stat Român în România, Wiesel va continua să vină spre a ne circumciziona cerebralicește, cu ajutorul jidovilor plasați în fruntea statului, cu complicitatea nătângă a profesorilor, ziariștilor, preoților, pastorilor și a altor formatori de opinie și educatori nedemni și inapți pentru o astfel de misiune. Mai *shalom* ca el nu e sfânt în cer, nici mai sclifosit drac afurisit. Cum să judeci un astfel de sperjur în condițiile aranjamentelor judiciare mafioate din galaxia Nürnberg? Că va fi sau nu va fi judecat, lumea îl va considera, însă, un sperjur, până când ne va explica povestea brațului stâng, până când ne va arăta faimosul tatuaj, care deocamdată nu există și probabil nici nu a existat vreodată. Wiesel nu este primul împărat care se preumblă în pielea goală prin cetăți și bate din copita potcovită împrejur la

Națiunile Unite, precum coetnicul său Hrușciiov, alt khazar iudaizat, aplaudat cândva în delir de diplomații popoarelor, toți cu ochii după obielele și izmenețele lui Nikita Perlmutter, pentru memorialele potcovirii cerebrale împerejur a popoarelor...

Pentru ca să nu se creadă că este vorba de vreun „antisemitism“, să vedem ce spune un cunoscut universitar și publicist american, autorul unei foarte sugestive cărți intitulată nici mai mult, nici mai puțin, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI, Reflecții despre exploatarea suferinței evreiești* (Ed. ANTET, 2002). Nu vom face o recenzie a acestei cărți. Lectura ei și a altor câteva asemenea este indispensabilă pentru cunoașterea modului cum văd această problemă jidanii conștiinței de cele care se petrec și îngrijorați de cele la care se va ajunge probabil, mai devreme sau mai târziu. Încă din primele rânduri ale „*Introducerii*“ sale, cunoscutul evreu Norman Finkelstein, căci despre el este vorba, face o anatomie și o punere în acuzație a „holocau\$tului“, pe care, pe bună dreptate, îl scrie mai întâi între ghilimele. „În paginile care urmează, spune Finkelstein, susțin că «holocaustul» este o reprezentare ideologică a holocaustului nazist“. Deși folosește același termen, autorul face o distincție netă între evenimentul istoric numit cu sau fără dreptate „holocaust nazist“ și reprezentarea ideologică ulterioară a acestuia. «Ca multe alte ideologii, continuă Finkelstein, (reprezentarea) ideologică a holocaustului are un raport mai mult sau mai puțin concret cu realitatea. „Holocaustul“ este o construcție nu neapărat arbitrară, totuși nu lipsită de o evidentă coeziune internă», ca orice construcție mentală, am putea adăuga spre a fi mai expliciti. «Dogmele sale principale susțin interese politice și sociale semnificative. Practic, „holocaustul“ s-a dovedit o armă ideologică indispensabilă. Utilizarea acestei arme a permis uneia dintre puterile militare cele mai formidabile ale lumii, ale cărei încălcări ale drepturilor omului sunt considerabile, să pozeze în poziția de stat-„victimă“; de asemenea, grupul etnic cel mai bogat din Statele Unite și-a însușit și el statutul de victimă. Din acest statut nejustificat de victimă decurg avantaje considerabile, mai ales imunitatea la orice critică, oricât ar fi ea de întemeiată. Cei ce se bucură de această imunitate sunt deopotrivă corupți moralicește, imunitatea și corupția conjugându-se perfect. Din acest punct de vedere, rolul lui Elie Wiesel, de interpret oficial al holocaustului, nu este deloc întâmplător. Elie Wiesel nu a parvenit la această poziție prin talente literare sau acțiune umanitară. El joacă acest rol pentru că jonglează perfect dogmele holocaustului, acționând, astfel, în numele și în favoarea intereselor care se ascund în dosul holocaustului».

Într-o notă lămuritoare la acest paragraf din „*Introducerea*“ lui la *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*, Norman Finkelstein consideră activitatea apologetică a lui Elie Wiesel în favoarea Israelului drept „*apologie*

nerușinată“ (cf. *op. cit.*, pag. 5, nota nr. 2). Evaluată în lumina demascării făcute inclusiv de către Miklos Grüner, impostura lui Elie Wiesel nu mai este doar „nerușinată“, ci are caracter penal și este reprehensibilă în cel mai înalt grad! Deci, rămâne întrebarea: cine-l va judeca pe impostorul Elie Wiesel?!

Note

[a]. La 11 aprilie 2011, *site-ul* www.fonzibrain.wordpress.com (*dakaronlinenet*: <http://www.fonzibrain.wordpress.com/>) a postat știrea următoare: „INCREDIBIL: doi oameni de știință suedezi îndrăznesc să spună adevărul în ceea ce privește problema atribuirii de premii Nobel cu vârf și îndesat (*sur-attribution*) numai jidanilor... Bineînțeles, (ziarul) *Le Monde* protestează...“. Printr-o *Scrisoare deschisă* datată 31 martie 2011 și semnată de cei doi profesori suedezi în numele *Revision Comity of the Nobel Foundation*, aceștia denunță *The Jewish bias of the Nobel Prize*. Raportul respectiv deplânge faptul că probitatea Comitetului Nobel de astăzi nu mai este la nivelul celei de acum 20 de ani, după cum nici aceea nu mai era la nivelul celei de acum 40, 60 sau 80 de ani, pe vremea când Premiul Nobel a fost atribuit, între alte personalități, unor jidovi ca Einstein sau Bergson. Cele 13 pagini ale Raportului prezintă o serie de detalii, procente și statistici care merită atenția. Cei doi semnatari ne asigură că nu este vorba de antisemitism, ci de analiza și corijarea *The Jewish bias of the Nobel Prize*, arătând că, potrivit testamentului lui Alfred Nobel, premiile trebuie atribuite celor care le merită în cel mai înalt grad, indiferent de naționalitatea lor, principiu care ar fi fost violat de Fundația Nobel, care ar fi manifestat o nejustificată preferință pentru laureații de origine jidovească. Semnatarii *Scrisorii deschise* fac o serie întreagă de calcule, arătând că nu este normal ca unui popor care reprezintă 0,2 la sută din omenire să i se atribue 21,5 la sută din premiile Nobel. Din calculele lor nu reiese, însă, că cele 0,2 la sută din omenire nu ar fi realizat cel puțin 21,5 la sută din marile descoperiri științifice de după 1900. Semnatarii *Scrisorii deschise* procedează la o serie de calcule complicate și savante, în legătură cu ponderea laureaților Nobel jidani în cadrul populației mondiale. Dat fiind că jidanii reprezintă 0,2 la sută din omenire, cele 659 de premii Nobel acordate non-jidanilor sau „gentililor“ ar corespunde la 6,6 la sută din laureații Nobel, iar cei 181 de premiați jidani ar corespunde la 90,5 la sută în valoare globală. Matematicienii și amatorii de statistici pot reface calculele, eventual introduce noi criterii în discuție. Problema este că s-a ajuns la o astfel de discuție, că laureații Nobel se aleg adesea după criteriile fotbalistice incorectibile ale lui Gigi Becali și că, orice ar spune unii și alții, cazul Wiesel ar putea fi tratat de mult încercatele comisii,

specializate în corupție, ale Federației Române de Fotbal. Potrivit semnatarilor documentului citat, jidanii laureați Nobel ar fi de 137 de ori mai numeroși decât toate celelalte popoare la un loc și numai de 26,3 ori mai numeroși decât laureații Statelor Unite.

[b] La Nuit, Night (Noaptea:
http://en.wikipedia.org/wiki/Night_%28book%29) lui Wiesel este versiunea considerabil prescurtată (178 pagini în franceză, Ed. de Minuit, 1958) și edulcorată a unui volum foarte violent, de 800 de pagini, apărut în Argentina, în 1956, sub titlul în idiș *Un di velt hot geshvign, Și lumea a păstrat liniștea*. Versiunea franceză definitivă este o substanțială prescurtare și schimbare a titlului, o cu totul altă carte, care contrazice în multe privințe textul inițial, în idiș, *Un di velt hot geshvign*. Ediția germană a *Noptii* franțuzești a apărut în 1962, la Ullstein, sub titlul *Die Nacht zu begraben Elisha (Noaptea de îngropare a morților, micuțule Elisha)*, în traducerea lui Curt Meyer-Clason, cu o prefață de François Mauriac. Istoricul și eruditul elvețian Jürgen Graf a confruntat versiunea germană a *Noptii* cu cea franceză, constatând falsurile menționate și tendința lacrimogenă de văicăreală incurabilă. Noémie Seidman, profesoară de Studii Iudaice la Uniunea Teologică Superioară din Berkeley, California, a comparat și ea cele două cărți, însă în versiunile franceză și idiș. Concluzia: în nici un caz nu poate fi vorba de una și aceeași carte. Profesoara Seidman vorbește de doi martori supraviețuitori, unul jidan, celălalt francez. Primul scrie într-un idiș perfect și este stăpânit de o imensă sete de răzbunare contra Germaniei și a întregii lumi. Cel de al doilea, de fapt același „martor supraviețuitor”, schimbă stiloul și se comportă ca un catolic francez, ca o ușă de biserică pătrunsă de cea mai pură iubire creștină. Wiesel s-a arătat surprins de importanța acordată de critica holocaustică diferențelor flagrante dintre *Noaptea* franțuzească și textul în idiș. Prins cu mâța în sac, laureatul Nobel se face că nu vede gravitatea contradicției, pretinzând că ar fi explicat-o în *All Rivers Run to the Sea (Toate râurile duc la mare*, Editura Hasefer, București, 2000; cf. http://www.goodreads.com/book/show/11174.All_Rivers_Run_to_the_Sea). Aceasta, însă, este o manieră de a o scoate pe mână, de a complica lucrurile în speranța minimalizării diferenței grave dintre cele două mărturii contradictorii, ale aceluiași om, despre aceleași evenimente. Acest „na-ți-o frântă că ți-am dres-o” arată că, strâns cu ușa, laureatul Nobel o scaldă cum poate, pretinzând că divergențele dintre cele două „mărturii” provin din faptul că una este idiș-ul și alta franceza. Noi nu știam că idiș-ul este una și franceza alta... Noroc cu Wiesel, care se străduiește să ne lumineze. Gravitatea problemei nu constă în faptul că versiunea franceză este mai scurtă, ci în aceea că s-a schimbat cu totul textul în chestiune. Orice ar zice

ei, norvegienii și suedezi și-ar putea gospodăria mai cu chibzuință premiile Nobel. Una este papagalul, alta cioara vopsită în culorile acestuia.

[c] Germaine Tillon se înșela: minciunile erau și au rămas reale, nu însă și „gratuite”. Pe baza lor, statul sionist Israel și milioane de jidani din toate țările au stors de la nemți mii de miliarde de dolari. De acum, plătim și noi. Nu se știe cât, dar se știe că pentru nimic. În urmă cu zece ani, președintele Iliescu și guvernul Adrian Năstase au dat mai multe Comunicate Oficiale arătând că în România nu a existat nici un holocaust. Ulterior, însă, după proteste și alte figuri de stil de la Tel-Aviv, și președintele Iliescu, și premierul Năstase și ministrul jidov Răzvan Theodorescu și-au cam băgat codița între picioare. Oare când s-au înșelat: când au scos-o sau când au băgat-o?

[d] Fără să recurgă la vreun traducător, Primo Levi a comis aceeași ispravă. „*Se questo è un uomo*” (*Dacă-i un om*, versiunea franceză publicată de Julliard-Presses Pocket, 1993, 224 pag. Prima parte a acestei cărți este mai lungă și mai importantă: ea conține 180 de pagini (pp. 7-186) și a fost scrisă în 1947 (http://en.wikipedia.org/wiki/If_This_Is_a_Man). Autorul afirmă la pag. 19 că abia după război a auzit de gazări la Birkenau (Auschwitz). Levi lucra la Buna-Monovitz (Fabrica de Cauciuc Sintetic de la Auschwitz) și nu a fost niciodată la Birkenau, după cum ne-o spune singur. De aceea, în această primă parte scrie, în termeni foarte vagi, pomenind de cinci ori de „cameră de gazare” la singular (p. 19, 48, 51, 96, 135) și spunând că este vorba de un zvon de care „toată lumea vorbea” (p. 51). Iată, însă, că 29 de ani mai târziu (1976), când autorul adaugă un *Appendice* la textul de 1947, „camerele de gazare își fac intrarea în forță”, precum în *Noaptea* lui Wiesel, versiunea germană. În 26 de pagini (pp. 189-214), Levi le menționează de 11 ori (p. 193 de două ori, p. 198 de trei ori, p. 199, p. 201 de două ori, p. 202, p. 209, p. 210). Levi vorbește în două rânduri de „gaz” și în nouă de „camere de gazare”, numai la plural. De data asta, în ciuda celor 29 de ani de după prima parte, Levi descrie camerele de gazare de parcă le-ar fi văzut cu ochii lui, uitând că în 1947 declarase că nu a auzit de ele decât după război: „Camerele de gazare erau camuflate în săli de dușuri prevăzute cu țevăraie, vestiare, cuiere, bănci etc.” (p. 198). Primo Levi nu ezită să fabuleze lucruri la care nu se gândise în textul publicat în 1947: „Camerele de gazare și crematoriile fuseseră special concepute pentru a distruge milioane de vieți și corpuri omenești; oribilul record a fost stabilit la Auschwitz, cu 24 000 de morți, într-o singură zi din august 1944” (pp. 201-202). Elie Wiesel și Primo Levi nu sunt singurii care și-au revizuit serios, îmbogățit și împrospătat cu timpul „amintirile”. Primo Levi era inginer chimist de meserie. Cu privire la delirul lui pseudo-științific din *Dacă este un om*, recomandăm consultarea lucrării lui Pierre Marais, *En lisant de près les écrivains chantres de la Shoah*:

Primo Levi, Georges Wellers, Jean-Claude Pressac (Citind de aproape cantorii liturgici Shoah: P. Levi, Georges Wellers, J. Cl. Pressac), Editura La Vieille Taupe, 1991, 127 pagini (<http://www.librairiedialogues.fr/livre/1464322-en-lisant-de-pres-les-ecrivains-chantres-de-la--pierre-marais-la-vieille-taupe>). A se vedea, mai ales, capitolul „Le chimiste, la batterie de camion et les chambres à gaz” (p. 7-21), capitolul consacrat lui Primo Levi, care s-a sinucis la 11 aprilie 1987. La vârsta de 24 de ani, în 1943, Primo Levi este făcut prizonier de milițiile fasciste italiene. Fasciștii l-au capturat ca partizan, Levi având un pistol asupra sa. În mod normal, conform cu legile de război, Primo Levi trebuia să fie împușcat imediat, fără nici un proces. Știind, însă, foarte bine că fasciștii mussolinieni se fereau să execute jidani, Primo Levi nu ezită să dovedească cu argumentul în mână că este tăiat împrejur unde trebuie! Italienii l-au predat nemților, pentru care fiecare prizonier, mai ales inginerii chimiști, puteau face, ca găina din poveste, ouă de aur, sau de cauciuc, mai valoros atunci chiar decât aurul! Nemții, deci, nu l-au împușcat nici ei, trimițându-l să-și răscumpere păcatele tinereților la Auschwitz (Cf. Ferdinando Camon, *Chimie/Levi, la mort*, ziarul *Libération*, 13 aprilie 1987, p. 29).

[e] Cf. *Chicago Tribune*, 8 mai 1990, secțiunea 2, pag. 5, coloana A.

Centrul de Cercetări Științifice
al Librăriei Românești Antitotalitare din Paris

Am publicat acest studiu, inițial, în urmă cu trei ani, în serial aici: <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/>; <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/12/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-2/>; <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/>.

Îl republic aici în calitate de membru al Centrului de Cercetări Științifice al Librăriei Românești Antitotalitare din Paris, deci, de coautor minimal și, totodată, pentru a descrie cât mai complet portretul acestui mare farsor, Elie Wiesel, noi rămânând mari gugumani dacă-l mai credem și dacă-i mai permitem să ne insulte și să ne escrocheze de „bani de holocaust”, acuzându-ne, în continuare, prin „institutul” în fruntea căruia a fost proțâpit, de crime pe care poporul român nu le-a comis! De aceea, cer iertare cititorilor pentru faptul că, prin forța lucrurilor, cercetarea de față, în ansamblu, are și pasaje redundante. Dar e mai bine să repetăm decât să uităm.

23. 2. Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2

Fără îndoială că al doilea mare terorist impostor care a avut un important rol în diseminarea escrocheriei holocaustice pe plan internațional a fost Simon Wiesenthal, despre care am vorbit mai sus și cu privire la care public în anexa nr. 5 studiul lui Mark Weber, din care am citat anterior.

23. 3. Radu Ioanid sperjurul: *persona non grata*

La fel ca în cazul lui Elie Wiesel se pune problema și în cazul celui de-al treilea mare fariseu, Radu Ioanid, mai puțin cunoscut pe plan internațional, dar bine cunoscut nouă, românilor, denunțat în capitolul care urmează, adus la zi, în forma de față, în urmă cu doi ani, aici, <http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/>, în care redau *Scrisoarea* adresată d-nei Ulrike Beitsprecher, coordonatoarea Forumului Internațional ATELIERUL ISTORIC EUROPA (GESCHICHTSWERKSTATT EUROPA), ediția 2012, organizat de Institutul pentru studii globale și europene de pe lângă Universitatea din Leipzig – Forum sub egida căruia se desfășoară simpozionul „TRANSNISTRIA – HOLOCAUSTUL UITAT, 1941-1944” [f].

Dear Mrs. Ulrike Beitsprecher,

I regret that I cannot attend the symposium organized by you. Maybe I come to the next edition.

However, by virtue of the principle *AUDIATUR ET ALTERA PARS*, and if this is not inconvenient to you, I would kindly ask you to multiply the article sent in attachment, *RADU IOANID PERJURY: PERSONA NON GRATA*, with my kind request that it will be distributed to the participants.

The vicissitudes of history caused the German people – hardworking, talented, honest – to be the victim of some occult circles' schemes. This is the reason why it now suffers the consequences.

Similarly, the Romanian people – who never crossed its borders in order to attack others – suffers now from the unhappy failures of history. There are many elements showing that it is the victim of the same occult groups because of which even the German people is still suffering. On top of the list of such groups are the followers of the Khazars – today's Zionists, known in Romania by the name of "Jews", a word in the East and Central European area, deriving from the phonetic corruption of the German word "*Das Jüden*", as the letter "J" in German is mainly pronounced as "J", not as "I".

In view of a firm monitoring of the symposium, I suggest, as an additional documentation, that you consult the following *links and sites*:

http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3;

<http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>;

<http://archive.org/details/Theholocaust120QuestionsAndAnswers>;

https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&cPath=9_1_17&products_id=37;

https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&products_id=329&zenid=4hrc7g9opi1vm0re5ck52sdng3;

<http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm>;

<http://100777.com/jewry/freedman>;

www.nkusa.org.

These books as well as many others on the same topic, undoubtedly prove that the Zionist's position, especially taken – in your symposium – by Radu Ioanid, who is an impostor and, as you will read in my paper, attached to this letter, a perjury that should have gone to prison. The presence of Radu Ioanid is a mistake for this symposium, because there was no holocaust of the Jews or the gypsies in Transdnistria, as it did not occur anywhere else. As you may have read on the link <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>, the word "holocaust" and the idea of killing the 6,000,000 Jews are only some ideas fabricated as early as 1900!

I will soon send you the English version of my paper, too. You can multiply and distribute it in both languages, because the "Moldovans" speak the Romanian language.

Respectfully,

Vasile Zărnescu*

Radu Ioanid sperjurul: *persona non grata*
Confirmarea predicțiilor privind propaganda holocaustică

(Episodul al 5-lea [g], adus la zi, al studiului
„Holocaust-ologii” – vectori ai războiului axiologic)

Reamintesc, acest studiu cu valoare de prognoză și cu scop preventiv a fost publicat, în serial, în 2002, în revista *JUSTIȚIARUL* (www.justitiarul.ro). De asemenea, reamintesc afirmația – iterată în alte materiale postate pe *AlterMedia*, precum și în alte reviste *on line* –, că,

după apariția O.U.G. nr. 31/2002, am dat publicității, în 2 august 2002, un comunicat de presă al Partidului Unității Națiunii Române (P.U.N.R.) (eu fiind directorul Departamentului de presă și relații publice al partidului), prin care P.U.N.R. cerea *Referendum Național* privind pretinsa legitimitate, necesitate și oportunitate a emiterii criminalei O.U.G. nr. 31/2002!

Comunicatul a fost semnalat, în reproducere rezumativă, de câteva ziare: *** „P.U.N.R. cere referendum pentru ordonanța «holocaustului»“, în *Curentul*, nr. 180(1456), 3-4 august 2002, pag. 2; G. R., „P.U.N.R. vrea referendum național în problema Holocaustului“, în *Curierul național*, nr. 3474, 3-4 august 2002, pag. 3; I. M., „P.U.N.R. atacă“, în *Gardianul*, nr. 65, 3 august 2002, pag. 5. Și trebuie să remarcăm că, încă de atunci, teama de represalii devenise, deja, atât de mare încât autorii rezumatelor-semnal ale comunicatului au preferat să se ascundă după anonimat sau după niște inițiale! Trebuie să recunosc, acum, că a fost mare lucru și faptul că au avut curajul să semnaleze comunicatul meu. Le exprim, încă o dată, recunoștința mea profundă directorilor și redactorilor respectivelor publicații pentru curajul, spiritul civic și românismul dovedit!

Adeverirea internă a predicțiilor

După încă cinci ani, studiul meu avea să se adeverească în totalitate, sub dublu aspect. Pe de o parte, începând cu anul școlar 2007-2008, Ministerul Învățământului a impus, deja, introducerea în programa școlară a lecțiilor despre holocaust, posturile de televiziune – atât cele publice, cât și cele private – poluează, pe această temă, opinia publică cu emisiuni, informații și filme tendențioase, precum *Auschwitz*, confirmând, încă o dată, demonstrația lui Norman Finkelstein din *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*.

Între timp, am publicat, în revista *SANTINELA*, nr. 19, august 2007, pag. 7, *Protestul Vatrei Românești*, semnat de d-l prof. univ. dr. Ion Coja, prin care denunța faptul că Mossadul a furat *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, de la secretarul acestuia, de la Paris, *Memorii* care aparțin de drept, Academiei Române – căreia i le-a lăsat, prin testament, Filderman – și care atestau că **în Transnistria nu a fost nici un holocaust**. Referitor la acest furt și pe baza concluziilor implicite ale respectivului *Protest* al Vatrei Românești, în pagina 2, din același număr al revistei, am publicat articolul „Propaganda holocaustică – un gheșeft super-abiect“, republicat pe *AlterMedia* [h], în care am demonstrat că respectivul furt atestă inexistența holocaustului în Transnistria și, în genere, în România și că, totodată, furtul comis denotă, încă o dată, transformarea propagandei în *holocash*. Căci, într-adevăr, dacă Mossadul a furat *Memoriile* lui Wilhelm Filderman, atunci această crimă a fost comisă tocmai pentru a se împiedica aflarea

adevărului în ceea ce ne privește – că nu a existat holocaust al evreilor comis de români în Transnistria (și, evident, nici în altă parte!) – și pentru a se menține minciuna debitată de escrocii Radu Ioanid, Randolph Braham, Matatias Carp, Vladimir Tismăneanu, Lya Benjamin, Jean Ancel ș.a., adunați în jurul escrocului-șef Elie Wiesel, care declarase impertinent: „**România a ucis, a ucis, a ucis!**“ Dar, de vreme ce apologetii „Holocaustului unic“ mint cu nerușinare și fură documentele importante care ne disculpă, atunci, pe cale de consecință logică și juridică, **mint și în celelalte aspecte**: că nu a existat un „holocaust unic“ al evreilor și, în orice caz, nu au fost uciși 6 milioane de evrei, ci, cum relevă cercetătorii serioși și obiectivi, mult mai puțini dintre evrei și mult mai mulți din partea altor națiuni. Or, gonflarea numărului victimelor de la câteva sute de mii la 6 milioane nu a avut decât acest scop: confecționarea „holocaustului unic“ și transformarea lui în holocau\$, în *holocash* – fapt denunțat de Norman Finkelstein, Roger Garaudy, Robert Faurisson, Arthur Butz, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Wilhelm Stäglich și toți ceilalți autori ai literaturii zise „revizioniste“, ale căror nume și lucrări pot fi văzute pe <http://www.vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html> și la care m-am mai referit în articolul meu „Literatura holocaustică: cașcavalul secolului (2)“ [i].

În același sens – că nu există holocaust provocat de români sau de România, dar că există *holocash* sau holocau\$ – pledează și articolul d-lui Ion Coja, „Schimb holocaust ambiguu contra Premiu Nobel: Amintiri din Transnistria uitate de Norman Manea“ (vezi *SANTINELA*, nr. 17, iunie 2007, pag. 12-13), în care profesorul Coja demontează minciunile lui Norman Manea privind pretinsul holocaust din Transnistria, minciuni debitate ca să facă și el un gheșeft pe ultimii ani ai vieții lui de netrebnic: să i se acorde și lui – precum impostorului Elie Wiesel – Premiul Nobel, pentru că a confecționat maculatură despre holocau\$, după ce România l-a făcut om și „mare scriitor“.

Agresiunile multiple ale evreilor contra românilor – sub alte aspecte decât confecționarea acuzei cu holocau\$ul – sunt relevate, pe larg, de Cornel Dan Niculae, în lucrarea sa în trei volume, *Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii*. Nu-i mai puțin adevărat că aceste agresiuni sunt favorizate de politica filo-sionistă a tuturor celor care au condus și conduc România în acești 19 ani apocaliptici!

Suportul extern al adevăririi predicțiilor

Pe de altă parte, la șase ani de la publicarea faimoasei sale cărți *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (vezi http://www.amazon.com/Holocaust-Industry-Reflections-Exploitation-Suffering/dp/185984488X/ref=pe_bxgy_b_text_b/192-3518530-7627029), Norman G. Finkelstein a

publicat, la începutul lui 2008, cartea *Beyond Chutzpah – On the Misuse of Anti-Semitism and the Abuse of History* (cf. <http://www.amazon.com/Beyond-Chutzpah-Misuse-Anti-Semitism-History/dp/0520245989>) tradusă, prompt, sub titlul *TUPEU! Argumentul antisemitismului și maltratarea istoriei* (Editura Antet, 2008), în care a reluat tematica respectivă. Întrucât această carte abia a apărut în românește și este puțin cunoscută, voi da câteva citate – unele mai lungi, dar necesare – care sprijină cercetarea mea contra abominabilei propagande holocaustice – cercetare bazată, de altfel, în principal, cum frecvent am subliniat în diversele materiale anterioare, chiar pe lucrările unor autori evrei onești (fiindcă există, încă, și dintre aceștia!).

«Într-un studiu anterior, am analizat modul în care holocaustul nazist a fost transformat într-o armă ideologică în scopul de a imuniza Israelul față de criticile legitime (Finkelstein se referă la *Holocaust Industry* – n.n., V.I.Z.). În lucrarea de față voi examina o variantă a acestei manipulări, și anume „noul antisemitism”. De fapt, acuzația referitoare la un nou antisemitism nu e nici nouă, nici legată de antisemitism. Ori de câte ori Israelul este supus unor presiuni internaționale pentru a se retrage din teritoriile ocupate, apologeții săi lansează încă o campanie mediatică orchestrată meticulos pe tema omniprezenței antisemitismului în lume. Această exploatare nerușinată a antisemitismului delegitimizează criticile la adresa Israelului, îi desemnează pe izraelieni ca victime în locul palestinienilor și mută presiunile asupra lumii arabe, care trebuie să scape de antisemitism. (...) Am început această introducere cu o referire la scandalul legat de cartea *Din vremuri imemoriale*, întrucât unul dintre motivele pentru care conflictul izraeliano-palestinian este înconjurat de atâtea controverse constă în proliferarea escrocheriilor prezentate drept cercetări academice serioase.

În viața intelectuală există un mecanism de control al calității, deși imperfect. (...) Una dintre trăsăturile remarcabile ale conflictului izraeliano-palestinian este tocmai aceea că mecanismele de control al calității nu funcționează aproape deloc. Autorul cărții poate preda la o universitate de prim rang și cartea însăși poate să fie publicată de o editură prestigioasă, să primească laude entuziaste și recenzii excelente în publicațiile importante și, totuși, textul să fie o prostie de la un capăt la altul. Cel mai recent reprezentant al acestui gen – și subiectul părții a doua a cărții de față – este *best-seller-ul În apărarea Israelului*, aparținând lui Alan Dershowitz, profesor de drept la Harvard. Se poate spune, fără teama de a greși, că *În apărarea Israelului* întrece *Din vremuri imemoriale* ca amploare a înșelătoriei și este una dintre cele mai spectaculoase escrocherii academice publicate vreodată pe tema conflictului izraeliano-palestinian. (...) Desigur, nu este important că Dershowitz e un șarlatan, ci faptul că

părtinirea instituțională sistematică permite ca niște cărți precum *În apărarea Israelului* să devină *best-seller-uri* naționale. Dacă n-ar fi fost pedigreeul lui Dershowitz de la Harvard, laudele la adresa cărții din partea unora ca Mario Cuome, Henry Louis Gates Jr., Elie Wiesel și Floyd Abrams, recenziile favorabile din publicații precum *New York Times* și *Boston Globe* ș.a.m.d., *În apărarea Israelului* ar fi supraviețuit pe rafturile librăriilor la fel de mult ca ultima revistă a Societății Pământului Plat» (cf. *TUPEU!*, pag. 24, 25, 26).

Ca și în *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*, ironia lui Finkelstein este pe cât de întemeiată, pe atât de zdrobitoare: «În Statele Unite, amenințarea unui nou antisemitism provenea, conform lui Forster și Epstein, de la „stânga radicală“, cu organizații precum Partidul Socialist Troțkist al Muncitorilor, Partidul Comunist Stalinist American și Partidul Progresist Maoist al Muncii – chiar dacă electoratul lor, strâns laolaltă, ar fi încăput confortabil într-o cabină telefonică» (*op. cit.*, pag. 34).

Sau un alt exemplu de ironie demolatoare prin ea însăși: «În iunie 2004, noul circ al antisemitismului și-a instalat cortul la Organizația Națiunilor Unite, cu ubicuul Wiesel, aflat din nou în centrul atenției. (...) În cuvântarea de la Organizația Națiunilor Unite, Wiesel a denumit antisemitismul „cea mai veche credință fanatică din istoria cunoscută“, care, mai mult, combina într-o manieră unică toate celelalte forme de fanatism. Tot ce ține de evrei este unic: antisemitismul, Holocaustul, Israelul, naționalitatea evreiască, poporul evreu... Dincolo de șovinismul ei respingător, această doctrină a unicității, atât de găunoasă din punct de vedere intelectual, slujește funcția ideologică utilă de a permite Israelului să revendice o dispensă morală unică: dacă suferințele evreilor au fost unice, atunci Israelul nu trebuie să fie constrâns de standardele morale normale.

Socotind, fără îndoială, că putea marca ușor câteva puncte pentru a-i impresiona pe stăpânii săi de la Washington, secretarul general al O.N.U., Kofi Annan, a intrat în joc. „După șaizeci de ani, antisemitismul scotea iarăși capul“, intona el. „Lumea asista la o resurgență alarmantă a acestui fenomen, sub forme noi și în noi manifestări“. Annan a cerut ca „toată lumea să-i combată activ și fără compromisuri pe aceia care neagă realitatea Holocaustului sau unicitatea lui“. Dar ce osândă vor primi cei care-i neagă unicitatea? Închisoarea? Pedepsa cu moartea? O oră între patru ochi cu Elie Wiesel? S-ar fi crezut că un secretar general provenit de pe un continent care a fost decimat de colonialism ar manifesta un oarecare scepticism față de unicitatea Holocaustului și, dat fiind că în prezent Africa este devastată de foamete, boli și războaie, ar avea alte priorități decât să mobilizeze comunitatea internațională pentru afirmarea unicității Holocaustului» (*idem*, pag. 77-79).

Și mai „exotică“ este calificarea făcură unui negru apologet-sionist: «Cu siguranță că întreprinzătorul profesor de culoare Henry Louis Gates Jr. nu a avut de pierdut în ochii conducerii universității atunci când, în 1992, a denunțat „antisemitismul negrilor“ sau ceea ce el numea „noul antisemitism“ – iată cât de des revine această expresie – într-un articol de o pagină din *The New York Times*. Să lovești în cei lipsiți de putere, mai ales când sunt „din neamul tău“, pentru a obține favorurile celor puternici se numește curaj moral în cercurile de elită»». Și, în nota de subsol, dă câteva rânduri din lauda făcută de demagogul de culoare, pe care o încondeiază absolut antologic: «Am ajuns să înțeleg foarte repede că Israelul este o comoară de civilizație pentru întreaga comunitate umană, dar este și una dintre cele mai vulnerabile. (...) În apărarea Israelului constituie o lectură indispensabilă pentru aceia dintre noi care suntem profund neliniștiți de ascensiunea antisemitismului în societatea americană, chiar și în campusurile universitare.» Cu laude de genul acesta se strică reputația prostituției» (*idem*, pag. 86).

Radu Ioanid-Sperjuru'

Radu Ioanid este o altă clonă a escrocului Elie Wiesel. De la escrocheriile literar-politice ale lui Elie Wiesel și de la escrocheriile academice ale lui Joan Peters, Alan Dershowitz *et comp.*, să revenim la escrocheria juridico-imobiliară a lui Radu Ioanid. (Referitor la escrocheria politico-literară a lui Ioanid, din cartea sa *Răscumpărarea evreilor. Istoria acordurilor secrete dintre România și Israel*. Editura Polirom, 2005, am comentat, sumar, în alt material, pe *AlterMedia*. La această agresiune axiologică voi reveni, pe larg, în alt studiu).

Între timp, s-a adevărit și previziunea mea că escrocul Radu Ioanid va pierde procesul prin care a cerut restituirea apartamentului pe care-l ocupase în Socialism – în care el voia să înființeze, nici mai mult nici mai puțin, un „muzeu al holocaustului“! E-adevărat, lichelele de judecători de la instanța de fond i-au dat câștig de cauză, pentru că nu aveau rectitudinea morală și demnitatea profesională să respingă acțiunea

unui jidan naturalizat american. Deși în cauză era o familie de români amărâți – între care unul dintre copiii lor era nevăzător –, pe care rapacitatea escrocului Radu Ioanid îi aruncase, efectiv, în stradă, înainte de a se fi încheiat procesul prin care i s-ar fi adjudecat, eventual, apartamentul – pentru că el se știa dinainte câștigător, căci se baza pe presiunea statutului său de evreu-cetățean-american, prin care influența lichelele de judecători.

Să ne amintim că jidanii și alți asemenea escroci infiltrați în Principatele Unite, atunci când erau prinși comițând ilegalități, se sustrăgeau judecății și pedepselor invocând că „sunt supuși austrieci” – chiar dacă nu veneau din Imperiul Austro-ungar, ci, cum se întâmpla de obicei, veneau ilegal și din alte zone: Polonia, Imperiul Țarist etc.! Acum se repetă situația, acești criminali invocând faptul că sunt cetățeni americani! Vezi, printre altele, și cazul Teo Peter!

Încă din vara anului 2002, înainte de a se fi dat sentința definitivă, Margareta Chetreanu publicase un scurt articol, în revista *România Mare*, în care semnala informația preluată, aici, de mine – și care apăruse în episodul acestui studiu tipărit în *Justițiarul* cu o săptămână **înaintea** termenului final de judecată –, anume faptul că infractorul rămas nepedepsit Radu Ioanid **fusese despăgubit la emigrare de statul român** și, pe cale de consecință juridică, **nu mai avea dreptul să-și revendice** apartamentul! Dar instanța de fond – din cauza obsecviozității judecătorilor care o compuneau – nu ținuse cont de acest semnal de presă, deși este exclus să nu fi aflat de el. Căci, în urma acestei informații din presă, de escrocherie a aflat și avocatul amărăștenilor – unul dintre rarii avocați cinstiți, care apără până în pânzele albe cauza celor pe care se angajează să îi apere. Ca atare, el a căutat în arhive și a găsit actul pe care ticălosul de Radu Ioanid îl semnase „cu mânăta lui” și care atesta că fusese despăgubit când emigrase din România!

Acest act trebuia cerut și de judecătorii instanței de fond, dacă ar fi respectat deontologia juridică, de care fac atâta caz, cu „gândirea lor suverană și independentă”. Dar nu, ei au dovedit că sunt niște lichele de cea mai crasă speță. La recursul declarat, Curtea de Apel a trebuit să dea câștig de cauză familiei de români, în baza probei aduse de avocatul chiriașilor, cum că netrebnicul Radu Ioanid mințise. Dar membrii completului de judecată al instanței de apel nu i-au pedepsit pe membrii instanței de fond în nici un fel pentru măgăria de judecată comisă și nici pe escrocul Radu Ioanid – care, acum, iată, are tupeul tipic neamului său să apară pe sticla televizoarelor ca să ne dea „lecții” și să ne înjure! Însă nu e timpul trecut: apelez la toți ziariștii de bună credință să începem o campanie de presă pentru sancționarea administrativă, pecuniară, profesională, morală și, mai ales, penală a magistraților respectivi și, în

același timp, o campanie pentru **condamnarea penală imediată a impostorului Radu Ioanid, vinovat – cum anticipasem, încă în 2002 – de *sperjur***, întrucât fapta sa este, deja, dovedită de actele existente în dosarul cauzei.

Asta-i dimensiunea imorală și holocaustică a mincinosului Radu Ioanid: rapacitatea, calitatea funciară a neamului său – khazarii. Dacă Justiția României va reuși să-l condamne la pușcărie pentru sperjur, vom reuși să-l declarăm și *persona non grata*! Cu condiția, desigur, ca Justiția să fi depășit faza de Ju\$țiție! În treacăt fie spus, cu vreo lună înaintea începerii campaniei electorale parlamentare din noiembrie 2008, președinta Consiliului Superior al Magistraturii, Lidia Bărbulescu, ceruse ministrului Ju\$țiției, Cătălin Predoiu, „să emită o ordonanță de urgență pentru pedepsirea penală a celor care denigrează Magistratura și magistrații”! După care, la câteva zile, a apărut în presă cazul judecătorei care conducea beată autoturismul. Cum se știe, cazul a luat o întorsătură neașteptată și **inversată**: polițiștii care au prins-o în flagrant-delict au fost dați în judecată de judecătoreia bețivă pentru calomnie etc., iar ei sunt acum anchetați penal! Acesta-i modul cum se apără, între ei, cei din clica magistraților, cum am relevat și în episodul anterior: ei înlocuiesc Legea cu fărădelegea; Dreptatea cu nedreptatea; Binele cu răul: laconic zis, ei **inversează** valorile. Evident, într-un atare stat de drept-curmeziș, e greu să pui la punct astfel de specimene, care au judecat inclusiv în dosarul lui Ioanid-Sperjuru’! Cazul judecătorei Maria Huza, ex-președinta Tribunalului București, este pe cât de grăitor, pe atât de revoltător! Referitor la magistrata Lidia Bărbulescu, puteți citi aici, pe *AlterMedia*, pe blogul lui Marius Mioc, modul cum i-a pus ea pumnul în gură lui Marius Mioc [j]; iar referitor la valoarea morală și profesională a noului-vechi ministru Cătălin Predoiu, din guvernul Boc, (re)citiți, tot aici, „Triumviratul malefic” [k]; cât despre valoarea morală și profesională a Magistraturii și magistraților, (re)citiți „Prezumția de vinovăție a magistraților va înlătura corupția din Ju\$țiție” [l].

Dar, chiar dacă această campanie de presă nu se va realiza, iar judecătorii respectivi și escrocul Radu Ioanid-Sperjuru’ nu vor fi pedepsiți cum merită, un fapt este dovedit: că măgarul Radu Ioanid este un sperjur, un mincinos rămas nepedepsit și, ca atare, toată propaganda cu „holocaustul din România” este la fel de mincinoasă și, într-o formă sau alta, va trebui pedepsită. În mod similar, pentru că și „marele escroc” Elie Wiesel – cum zicea Robert Faurisson și, după el, toți revizionisții! – a fost dovedit că este mincinos, inclusiv propaganda cu „holocaustul unic” al evreilor trebuie contracarată și pedepsită: în primul rând, să fie condamnată moral pe plan internațional.

Radu Ioanid-Răzbunătoru'

Revenind la acuza adusă de Radu Ioanid d-lui prof. univ. dr. Dumitru Sandu, de a fi fost informator al Securității, acuza este neîntemeiată, iar explicația este mai simplă: motivația ei este absconsă și are un caracter răzbunător. Anume, la puțin timp după Retrovoluția din decembrie 1989, noul președinte al României, d-l Ion Iliescu, a dispus înființarea, pe lângă președinție, a unui „Departament de studii sociale”. În cadrul acestui colectiv, unul dintre cercetătorii principali era prof. univ. dr. Dumitru Sandu. Dar cine era șeful respectivului departament?! Ei, nu ghiciți oricât v-ați strădui. Era Virgil Ioanid, tatăl progeniturii sale, Radu Ioanid-Sperjuru'. Fără îndoială, președintele Ion Iliescu îl cocoțase în acest înalt post fiindcă se cunoșteau din vremea tinereții lor revoluționare, de comuniști kominterniști. Deci, acest tată al lui Radu Ioanid era un jidan kominternist tipic. Ori de câte ori voia să-și impună prostiile sale – căci „idei” nu puteau fi numite –, argumentul simplu și permanent era, realmente, bătutul cu pumnul în masă, că așa „voia mușchii lui” de șef-de-departament-prezidențial. Evident, ăsta nu era comportament științific, demn de un departament prezidențial postdecembrist, fie și într-o democrație originală, ca a noastră! Întrucât funcția deținută era, efectiv, prea mare pentru mintea lui mică și obstrucționa grav activitatea de cercetare a departamentului, prof. univ. dr. Dumitru Sandu – care, pe linie de competență profesională, era adevăratul șef al departamentului, adică, în termeni sociologici, era *liderul informal* –, i-a explicat președintelui Ion Iliescu stilul stalinist de conducere al lui Virgil Ioanid, care anula toate eforturile echipei departamentului. Ca atare, firește, președintele Ion Iliescu nu a avut încotro și l-a dat afară pe *jüden*-kominternistul Virgil Ioanid. Urmarea este că nedemnul său urmaș, escrocul Radu Ioanid, se răzbună pe profesorul universitar român Dumitru Sandu, deși acest Radu Ioanid este doar un obscur director al unui stabiliment despre *unicitatea* (!) holocauștului evreilor, construit la Washington, deși acolo trebuia făcut unul despre holocaustul comis de americani contra japonezilor la Hiroșima și Nagasaki, sau, la fel de întemeiat, despre holocaustul comis de yankei contra indienilor americani!

Culmea ironiei și a fățărniciei atât a jidanilor, cât și a americanilor manevrați de aceștia este atestată chiar de o carte a unui evreu american sau jidan european, Gilbert Sinoué, tradusă, recent, în românește, *Un vapor pentru infern* (Pro Editură și Tipografie, București, 2007). Autorul „povestește, oră de oră, o epopee despre care s-ar crede că nu a putut exista, întrucât pare de neconceput”: peregrinările a 937 de jidani germani, dotați cu vize de emigrare emise de Germania hitleristă, pentru a se stabili în Occidentul tolerant și „atotcuprinzător” – cum „salută”, în caricatura

alăturată, senatorul evreu-american Joe Lieberman. Dar, începând cu S.U.A., conduse de „umanistul“ Roosevelt, urmate de Canada, de „națiunile din America Latină“, toți „refuză“ să îi primească. Iar acum, toți occidentalii se întrec în a-i căina pe evrei, în a înființa muzee ale holocaustului și în a acuza România de a fi comis holocaust, deși a fost singura țară care i-a protejat pe evrei!

Ăștia-s jidanii care, acum, „veșnic recunoscători“ – cum pretindea escrocul Elie Wiesel că ar fi evreii –, fac presiuni contra României, care invadează România ascunși sub nume românești, care vor să acapareze conducerea României și care-i cumpără pe liderii autohtoni, ca să ne oblige să includem în programele școlare lecții despre holocaust – pentru a le induce copiilor noștri o vină pe care nu o avem! Ăștia-s jidanii ce constituie **xenocrația care conduce România**. Ăștia-s jidanii care au cumpărat nenumărate apartamente, întreprinderi și pământ în România, după modelul Palestinei, pentru a pretinde, ulterior, să facă aici un al doilea Israel. Acesta a fost scopul ascuns al distrugerii industriei, agriculturii, moralei și spiritualității României – cu ajutorul cleptocrației autohtone –: în locul românilor să vină străinii – „investitorii strategici“ – , iar în fruntea lor jidanii, pentru că ar fi „poporul ales“!

„Popor ales“ pe care evreul-american Noam Chomsky îl caracterizează prin cuvintele unui izraelian: «Autoritatea internă a armatei izraeliene atinsese un punct în care Israelul era descris de Ben Kaspit, corespondentul armatei, „nu ca un stat cu o armată, ci ca o armată cu un stat“» (cf. *INTERVENȚII*, Editura Vellant, București, 2007, pag. 33). Ceea ce revine, cu alte cuvinte, la afirmația lui Roger Garaudy, cum că Israelul nu este altceva decât dictatura militară cea mai sângeroasă, care „aplică politica napalmului“. Tot Chomsky vorbește, în cărțile sale, de „crimele americano-izraeliene“ comise contra palestinienilor și libanezilor. De altfel, cum am mai amintit, chiar „evreii fundamentalști“, organizați în *Neturei Karta* (cf. www.uska.org), contestă existența statului Israel și, totodată, denunță agresiunile Israelului contra Libanului și a palestinienilor. Și să nu uităm afirmația lui Shimon Peres, cum că Israelul „a cumpărat România“, pe lângă alte locuri sau țări: Manhattan-ul, Ungaria, Polonia etc. (cf. <http://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8>)!

A venit momentul să ne trezim „din somnul cel de moarte“ și să ne apărăm pământul, valorile și drepturile ancestrale agresate atât de unii reprezentanți ai „poporului ales“, cât și de alții.

19 decembrie 2008

P.S. Într-o emisiune de la Antena 3, în 4 ianuarie 2009, pe la ora 15 și 25 min, același vorbește bâlbâit, Dan Petre, fiul mămițichii lui, Zoe Petre, printre prostiile și minciunile debitate despre ofensiva criminală a Israelului în Fâșia Gaza, a pretins că „ Hamas este o organizație teroristă,

iar despre Israel se știe că este un stat democratic!“ Or, despre Israel se știe exact invers: că este primul stat terorist, înființat de teroriști și condus, apoi, de aceiași teroriști care au condus diferitele organizații teroriste care au concurat la înființarea Israelului: Irgun, Stern etc. Ben Gurion, Menahem Begin, Ariel Sharon, Moshe Dayan au fost la conducerea directă a acestor organizații, apoi au condus ca premieri, președinți, miniștri ai Apărării etc. și conduc și acum Israelul prin dictatura militară – care, iată, a pornit un nou război criminal contra Palestinei.

Însuși sionismul a fost declarat doctrină rasistă și a fost condamnat ca atare de către O.N.U. – firește, mai puțin de către S.U.A. și câteva acolite ale lor.

5 ianuarie 2009

ADDENDA

Trebuie să fac unele precizări. Am aflat, recent, că avocatul amărăților români agresați și evacuați din locuință de către americanul-jidan (khazar) Radu Ioanid dovedise promptitudine și a prezentat instanței **de fond** documentul care atesta că escrocul Radu Ioanid fusese despăgubit la emigrare! Ca atare, instanța de fond a fost nevoită să îi respingă acțiunea! Așadar, turpitudinea lui Radu Ioanid este relevantă, în mod suplimentar, de faptul că a mai făcut și recurs! Or, Radu Ioanid a fost încurajat în tupeul său de faptul că instanța de fond nu l-a condamnat – ea însăși! – pentru sperjur, așa cum trebuia. Cu atât mai mult instanța Curții de Apel trebuia să o facă. De aceea, alegațiile de mai sus referitoare la instanțele de fond și de recurs rămân valabile până va fi judecat și condamnat Radu Ioanid pentru sperjur și declarat *persona non grata definitiv*: să nu mai aibă niciodată dreptul să intre în România! Aceasta este cu atât mai necesar cu cât, rămas nepedepsit până acum, tupeul său a crescut progresiv. Astfel, după ce Banca Națională a României a turnat medaliile pentru Patriarhii României, escrocul Radu Ioanid a fost în fruntea celorlalți alogeni din neamul lui – cei din așa-zisul „institut Elie Wiesel“, din filiala locală a „Centrului“ teroristului Simon Wiesenthal ș.a. – care au făcut mare tâmbălău ca respectivele medalii să fie distruse pe motiv că Patriarhul Miron Cristea a făcut și a dres!

Între timp, a apărut știrea-bombă că, într-un tribunal din Budapesta, un evreu-maghiar, Nikolaus (Miklós) Grüner [m], care, în mod real, fusese în lagărul de concentrare din Buchenwald, i-a dresat un proces penal lui Elie Wiesel pentru substituie de persoană: adică propagandistul nr. 1 din lume al „Holocaustului“ nu este decât cel mai abject impostor: *Auschwitz Survivor Claims Elie Wiesel is an Impostor* (cf.

http://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html?). De aceea, știrea era „bombă” numai în România, căci în Occident de mult se știe că este un „mare escroc” – așa cum susțin mulți autori, în Occident, cam de prin anul 1960. Dar, în România, unde presa este – în cea mai mare parte – în mâna alogenilor, există o veritabilă prohibiție asupra acestui subiect, ceea ce i-a permis președintelui Ion Iliescu să-i acorde „Steaua României”, iar altor lichele să-l facă membru de onoare al Academiei Române – spre batjocorirea românilor! Dar, la fel ca până acum, asupra procesului penal din tribunalul budapestan „s-a pus batista pe țambal”!

Totuși, se răspândește tot mai mult în opinia publică internă și internațională constatarea că propaganda agresivă cu holocaustul celor 6.000.000 de evrei nu este decât o escrocherie orchestrată internațional de cercurile oculte sioniste de peste un secol: noțiunea „holocaust” și ideea celor „6.000.000 de evrei uciși” sunt doar niște scorneli lansate în presa internațională – îndeosebi nord-americană! – încă din anul 1900!!! O demonstrează Don Heddesheimer în celebra lui carte *The First Holocaust: Jewish Fund Raising Campaigns with Holocaust Claims During and After World War I* (cf. http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3), carte rezumată în texte precum *140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began* (cf. <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>)!!!

O bibliografie minimală, care lămurește pe orice om de bună credință în problema escrocheriei holocaustului, este indicată, mai sus, în *Scrisoarea* adresată d-nei Ulrike Beitsprecher.

Pentru cititorii din România și din afara ei, mai adaug câteva *link-uri*:

<http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/>;

<http://www.altermedia.info/romania/2010/09/11/tesu-solomovici-dezinformatul/>;

http://www.animanews.com/index.php?option=com_content&view=article&id=1176:doina-weinerth-consiliul-central-al-evreilor-din-germania-protesteaza-fa-de-atribuirea-premiului-adorno-judithei-butler-video&catid=12:articole&Itemid=29;

<http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/>;

<http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/>

<http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/12/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-2/>
<http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/>.

Iată de ce un individ de teapa lui Radu Ioanid nu trebuie primit nicăieri, necum la simpozionul din Republica Moldova pe tema așa-zisului „holocaust uitat din Transnistria”: dimpotrivă, trebuie alungat ca un câine turbat!

21 septembrie 2012

Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNEȘCU

P.S. Link-urile studiului *HOLOCAUST-OLOGII – VECTORI AI RĂZBOIULUI AXIOLOGIC*:

<http://www.altermedia.info/romania/2008/12/22/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-1/>

<http://www.altermedia.info/romania/2008/12/23/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-2/>

<http://www.altermedia.info/romania/2008/12/24/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-3/>

<http://www.altermedia.info/romania/2009/01/04/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-4/>

<http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/>

Note

[f].

http://www.comunicate.md/index.php?task=articles&action=view&article_id=5768

[g].

<http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/>

[h].

<http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/>

[i].

http://ro.altermedia.info/politica/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-2_9855.html

[j].

<http://mariusmioc.wordpress.com/?s=Lidia+Barbulescu>

[k].

<http://www.altermedia.info/romania/2008/12/21/triumviratul-malefic/>

[l].

<http://www.altermedia.info/romania/2008/07/25/prezumtia-de-vinovatie-a-magistratilor/>

[m].

<http://www.eliewieseltattoo.com/tag/miklos-gruner/>

* Traducerea scrisorii:

Stimată doamnă Ulrike Beitsprecher,

Regret că nu pot veni la simpozionul organizat de dvs. Poate la ediția următoare.

Dar, în virtutea principiului *AUDIATUR ET ALTERA PARS*, și dacă nu vă inoportunează prea mult, vă rog să multiplicați articolul trimis în *attach*, RADU IOANID SPERJURUL: *PERSONA NON GRATA*, cu rugămintea să fie difuzat participanților.

Oricum, vicisitudinea Istoriei a făcut ca poporul german – harnic, talentat, onest – să fie victima mașinațiilor unor cercuri oculte. Din cauza aceasta, acum trage ponoasele.

Similar, poporul român – care nu a trecut, niciodată, frontiera ca să îi atace pe alții – trage, și el, ponoasele sincopelor nefericite ale Istoriei. Și există multe elemente care atestă că este victima acelorași grupuri oculte, din cauza cărora suferă, și acum, inclusiv poporul german.

În fruntea acestor grupuri sunt urmașii khazarilor – actualii sioniști, cunoscuți, în România, îndeosebi prin apelativul „jidani”, cuvânt din arealul Est și Central European, provenit din coruperea fonetică a cuvântului german „*Das Jüden*“, deoarece, îndeobște, litera „J” din germană se pronunță nu „I”, ci „J”.

În vederea monitorizării ferme a simpozionului, vă propun, pentru o documentare suplimentară, să consultați următoarele *link*-uri și *site*-uri:

http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3;

<http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>;

<http://archive.org/details/Theholocaust120QuestionsAndAnswers>;

https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&cPath=9_1_17&products_id=37;

https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&products_id=329&zenid=4hrc7g9opi1vm0re5ck52sdng3;

<http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm>;

<http://100777.com/jewry/freedman>;

www.nkusa.org.

Aceste cărți și multe altele pe aceeași temă atestă fără putință de tăgadă că poziția adoptată de sioniști este absolut falsă, în special cea susținută – la simpozionul dvs. – de către Radu Ioanid, care este un impostor și, cum veți citi în materialul meu, atașat acestei scrisori, un sperjur care trebuia băgat la pușcărie. Prezența lui Radu Ioanid este o pată pe acest simpozion, întrucât în Transnistria nu a existat nici un holocaust al jidanilor și țiganilor, așa cum nu a existat nicăieri. După cum ați putut citi pe

link-ul <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>, cuvântul „holocaust” și ideea uciderii celor 6.000.000 de jidani constituie niște idei scornite încă din 1900!

În curând vă voi trimite și traducerea în engleză a comunicării. Dar le puteți multiplica și difuza în ambele limbi, fiindcă „moldovenii” vorbesc românește.

Cu gratitudine,
Vasile Zărnescu

Firește, nu mi-a răspuns nimeni de la Chișinău, fiindcă organizatorii simpozionul nu urmăreau decât să facă propagandă holocaustică și nu să discute pe marginea realității. Faptul că dirijorii Forumului erau germani nu denotă decât slugărnicia care le-a fost indusă germanilor de la Bismarck încoace și nu mai au curajul să se revolte contra diaboliceii gogorițe holocaustice.

24. Incontinența malefică a propagandei holocaustice

E locul să fac aici o punere în evidență a propagandei holocaustice și a denigrării României inclusiv de jidăniți sau, pur și simplu, de mercenari trădători. Elementul de legătură dintre cei doi „faliți” ai d-lui Ion Coja – Andrei Marga-Smintitu’ și Jean Ancel-Nemernicu’ – este Ovidiu Pecican. Iată ce aberații susținea, în 10 octombrie 2007, în articolul „Jaful antisemit de stat: o poveste interbelică”, acest Ovidiu Pecican, unul dintre „idiotii utili” aflați sub pulpana protectoare a ex-bolșevicului năpârlit Andrei Marga, această lichea din gașca formată din Sorin Mitu, Lucian Boia, Sabin Gherman ș.a., căruia i se atribuie paternitatea expresiei pupăncuriste „*marga cum laude*”:

«Cea mai recentă carte publicată de istoricul izraelian Jean Ancel, intitulată *The Economic Destruction of Romanian Jewry* (Jerusalem, Yad Vashem, 2007, 370 p.), reprezintă o revenire a expertului în fenomenul Shoah din perimetrul românesc la tema sa predilectă: investigarea metamorfozelor pe care „soluția finală” le-a cunoscut la Dunăre și Carpați și a manifestărilor asociate acesteia. În cărțile sale anterioare – fie că era vorba despre serii de documente extrase din arhive secrete de pe mapamond, fie că erau în joc vaste și detaliate monografii precum în

Contribuții la istoria României. Problema evreiască (1933-1944) (2 volume, fiecare cu câte două părți, apărute în original în 2000 și, respectiv, 2002, iar la Ed. Hasefer, în română, în 2001 și, respectiv, 2003) sau *Preludiu la asasinat. Pogromul de la Iași, 29 iunie 1941* (ediția inițială în 2003, traducerea românească de la Ed. Polirom, Iași, 2005) –, istoricul a reconstituit minuțios accentuarea măsurilor antievreiești în anii interbelici și ai celui de-al doilea război mondial până la atingerea cotei de avarie. Început ca manipulare politicianistă și exprimat în forma oratoriei sau publicisticii populiste, antisemitismul românesc din a doua jumătate a sec. al XIX-lea a ajuns, imediat după primul război mondial, un punct forte în programele unor mișcări politice și, nu mult mai târziu, a devenit chiar politică de stat. Incidentele de tipul atacării evreilor pe stradă și al spargerii ferestrelor de la casele lor au fost ulterior depășite și la noi prin acte mai crude și mai ample (aruncări din trenuri, omucideri individuale, pogromuri). La adăpostul unor ideologii iresponsabile și barbare, radicalizarea antisemită a condus, tot mai mult, către ideea de a pune în aplicare proiectul exterminării evreilor, pentru care omul providențial a fost, aparent paradoxal, nu liderul Gărzii de Fier, ci un ins educat în școli de ofițeri din țări occidentale democratice, mareșalul Ion Antonescu.

În noua lui carte, Jean Ancel întregește însă tabloul, evocând efectele colaterale ale fenomenului. El se ocupă de ceea ce numește, încă din titlu, drept „distrugerea economică” a evreimii române. Chestiunea îi este deja, în parte, familiară cititorului român din rapoartele diplomatice trimise în Franța de la legația din București, tocmai în anii respectivi (Carol Iancu, *Shoah în România. Evreii în timpul regimului Antonescu (1940-1944)*. Documente diplomatice franceze inedite, Iași, Ed. Polirom, 2001). De astă dată însă, documentele nu mai vorbesc singure, ci devin piese de la temelia unui ansamblu care evocă metodic organizarea spoliei evreilor de averile pe care le posedau, în temeiul pur și simplu al apartenenței lor la minoritatea iudaică. Pentru a pune în lucru un mecanism de confiscare și „recuperare” al bunurilor evreiești, birocrăția din România a făcut eforturi considerabile, dovedindu-se – în rapacitatea ei – incredibil de eficientă. Astăzi știm că acesta era doar începutul unui proces care s-a întins pe o durată mult mai mare de timp, continuând și în anii postbelici, sub o nouă stăpânire, declarat internaționalistă și proletară. Istoricii elitelor din Franța, Guz Chaussinand-Nogaret, Christophe Charles și Catherine Durandin observau foarte bine, în *Istoria elitelor în Franța* (1991) că după revoluția burgheză cu noianul său de decapitări nobiliare, statul, clasa birocraților, „oficialii” s-au schimbat prea puțin, prezentând o remarcabilă continuitate. La fel s-a petrecut, pesemne, și în România, în pofida masivelor încarcerări staliniste și a translației de la extrema dreaptă înspre extrema stângă. În anii 60-70 ai secolului trecut, atunci când exodul către Israel a devenit

posibil, cei care plecau nu aveau dreptul decât la un bagaj de douăzeci de kilograme. Restul averii lor personale ori familiale rămânea rudelor, prietenilor sau, de ce nu, statului însuși.

Trebuie spus însă că oficialitățile nu practicau, după război, acest „joc” profitabil doar cu evreii. Cetățenii de etnie germană – fie ei sași ardeleni, șvabi bănățeni ori țipțeri maramureșeni – au avut de trecut prin aceleași măsuri restrictive. În plus, așa cum se știe, pe seama fiecăruia dintre ei trebuia plătită o sumă în conturile administrației. Din acest punct de vedere se poate deci conchide că depozitarea de bunuri a evreimii interbelice nu a fost un episod izolat și nu a rămas nici apanajul statului militaro-fascist dintre cele două războaie mondiale, apărând, dimpotrivă, mai degrabă ca expresia intolerabilă, abuzivă, a unui nou tip de activitate lucrativă a regimurilor politice succesive românești. Ceea ce a inițiat guvernul Goga-Cuza în preambulul Dictaturii regale, sub titulatura de sonorități demagogic-patriotice de „românizare”, au continuat, în forme agravate, anarhice (legionarii) sau sistematice (Antonescu) și succesorii săi, după o perioadă de suspendare revenindu-se la această conduită fără eliminarea fizică directă a celor depozitați, însă în contextul dispariției acestora din peisajul național prin emigrare. Formulă de succes, aducătoare de venituri sigure, consistente și fără riscuri, procedura a fost extinsă și asupra etnicilor germani, fapt care transformă statul ceaușist într-un succesor în linie dreaptă, mai pragmatic și mai puțin lugubru, al dictaturilor brune antisemite. Desigur, comparația între cele două epoci de înstăpânire asupra bunurilor unora dintre minoritari nu poate pune în paranteză conotațiile specifice fiecăruia dintre cazuri. În timp ce fascismul și ultranaționalismul românesc viza rețezarea sub toate formele a posibilității de supraviețuire a evreilor, socialismul își dorea exclusiv înstăpânirea nestingherită asupra bunurilor celor ce alegeau dezertarea din mediul democrat-popular. Era, practic, o taxă extrem de pipărată, pentru libertatea de a opta pentru capitalism, aproape o sancțiune ideologică.

Am insistat asupra acestor asocieri pentru a sublinia că, la fel ca mereu, Jean Ancel inaugurează, și de astă dată, un șantier care este departe de a fi epuizat prin cartea de față. Imaginea de ansamblu o vor completa, fără îndoială, alte contribuții, în viitor. Ceea ce reușește însă istoricul din Ierusalim, în cele zece capitole ale investigației sale, este să înfățișeze cu multă fidelitate, în urma unei explorări sistematice a surselor arhivistice, una dintre rușinoasele proceduri ale României interbelice împotriva unei anumite categorii de locuitori ai săi, înscriind un capitol nou în cartea prigoanei și a injustițiilor. intitulată *The Economic Destruction of Romanian Jewry* nu este deloc o lectură comodă, lucru care nu s-ar putea spune despre nici una dintre cărțile lui Jean Ancel. Și totuși, examinarea lucidă, critică a acestei zone întunecate a trecutului nostru e binevenită

pentru oricine vrea să cunoască exact poverile trecutului, asumându-le responsabil» (cf. <http://acum.tv/articol/6800/>, republicat, în 12 decembrie 2012, inclusiv pe *site-ul* Comunității Evreiești din România, aici: <http://net7.com/rjh/ro/?p=10633#more-10633>).

„Idiotul util” nu a citit cartea lui Radu Ioanid, „Răscumpărarea evreilor”, în care acesta, cu toată turpitudinea sa, recunoaște că Ungaria cerea un preț de patru ori mai mare per capita decât se practica în România la emigrarea jidanilor. Asta, ca să mă refer doar la acest aspect, căci, dacă ar fi să comentez toate ineptiile istoricului criticist-demolator, mi-ar trebui mai multe pagini.

Și ca să întregim mai bine lichelismul acestui „prof. univ. dr.” Ovidiu Pecican, să mai citez un articol lung, dar necesar, despre „personalitatea” acestui individ băgat în multe comitete și comiții în loc să fie băgat unde trebuie:

«Coriolan Ovidiu Pecican, un intelectual *marga cum laude*

Posted by Cultura

28 februarie 2011

Urmărind să încurajeze schimbul liber de idei și de opinii, revista Cultura promovează, totodată, și asumarea răspunderii acestora. Prin urmare, am decis să nu publicăm în revistă intervenția de mai jos. Totuși, o publicăm pe blog, deoarece, indiferent de identitatea autorului său, textul semnalează câteva fapte reprezentative pentru moravurile mediului universitar actual, fapte care pot fi probate sub raport documentar. Am eliminat din text pasajele care conțin vulgarități sau afirmații neverificabile; din scrupul filologic, le-am marcat prin croșete. (n. red.)

Primim la redacție

Domnule Mihai Iovănel,

Urmăresc cu interes revista *Cultura*, cu toate că nu aprob întotdeauna accentele critice ale acestei publicații [...] . În calitatea mea de universitar (care, din motive pe care nu vi le voi mai detalia aici, e constrâns să-și păstreze deocamdată anonimatul [...]), m-au interesat îndeosebi dezvăluirile pe care le-ați făcut cu privire la cârdășiile, oportunismul și parvenitismul din mediul nostru academic. [...]

Nu v-aș fi scris acest mesaj dacă nu v-ați fi referit, de curând, la un caz pe care îl cunosc mult mai bine decât mi-aș fi dorit. Este vorba despre d-l Ovidiu Pecican, cu care sunt, indirect, coleg la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj. Dacă nu mă înșel, ați semnalat, o dată sau de două ori, postura penibilă în care istoricul s-a pus omagiindu-l obsesiv și deșănțat

pe șeful său, rectorul Andrei Marga. [...] D-I Pecican nu este singurul cirac al rectorului clujean, însă frecvența cu care domnia-sa practică acest sport degradant – degradant nu numai pentru sine, ci și pentru „obiectul” său și, în ultimă instanță, pentru întreaga noastră universitate – îl recomandă drept aplaudacul de serviciu al d-lui Andrei Marga.

În această ordine de idei, m-a șocat seninătatea cu care d-I Pecican minte într-o postare de pe blogul său, atunci când scrie că, „dintre sutele [...] de articole livrate de mine într-un an pe la revistele de cultură și prin presă –, unul sau și mai puțin dintre ele (unul la doi ani, să zicem) îl pomenește pe filosoful Andrei Marga” (cf. <http://ovidiupecican.wordpress.com/2011/02/20/pseudo-dezbatere-filosofica-vi-afilierii/>) Urmărind la întâmplare un an calendaristic (din iunie 2005 până în mai 2006), eu am găsit nu mai puțin de trei articole pe care domnia-sa i le-a dedicat d-lui Andrei Marga:

- 1) un articol „sintetic”: „Premiul Herder pentru Andrei Marga”, în *Observator cultural* din 9 iunie 2005;
- 2) o recenzie la volumul „*Die Kulturelle Wende. Philosophische Konsequenzen der Transformation* / Cotitura culturală. Consecințe filosofice ale tranziției” (în *Steaua*, septembrie 2005);
- 3) un comentariu la „Filosofia lui Habermas” (în *aLititudini*, mai 2006).

Iar acestea nu sunt simple menționări, ci articole consacrate în exclusivitate, de-a lungul unui singur an, d-lui Andrei Marga, autor despre care d-I Ovidiu Pecican afirmă că îl „pomenește” o dată la doi ani...

Trist nu este, totuși, că d-I Pecican îl „pomenește” pe d-I Andrei Marga, ci *cum* îl „pomenește”. În imaginația d-lui Ovidiu Pecican, șeful său capătă dimensiuni și trăsături care amintesc de „Cântarea României”. Nu mulți știu, de exemplu, că d-I Pecican este inventatorul formulei triumfaliste, ironizată adesea în universitatea clujeană, *marga cum laude* (v. C.V.-ul afișat pe http://www.euro.ubbcluj.ro/structura/pers/Ovidiu_Pecican.php). [...]

Nu neagă nimeni, apoi, că d-I Marga are „merite de cărturar”, cum vă acuză d-I Pecican pe dv. și pe alți prețiși „detractori”. Însă mă îndoiesc că printre aceste „merite” s-ar afla și „noua alianță dintre discursul filosofic și realitatea imediată pe care, recurent și tensional, o propune scrisul lui Andrei Marga” (cf. <http://www.romaniaculturala.ro/articol.php?cod=6826>). Dacă asemenea rânduri ar fi cuprins măcar o fărâmă de adevăr și nu doar simple „limbi” oferite cu exces de generozitate șefului, atunci poate că d-I Pecican ar fi trebuit să ne explice și în ce ar consta această „nouă alianță” pe care a „propus-o” d-I Marga în raport cu Dewey, Habermas și, în general, cu toată filosofia secolului trecut.

Tot astfel, sunt sceptic cu privire la faptul că, în „Absolutul astăzi: Teologia și filosofia lui Joseph Ratzinger”, d-I Marga ar dezvolta nu doar un

„crez propriu“, ci ar acoperi „un orizont de amplitudine maximă“ prin „dimensiunea vizionară a unei gândiri teoretice care izbutește integrarea credinței, a convingerii celei mai tari și profunde, ca factor modelator al lumii“ (cf. <http://www.revista-apostrof.ro/articole.php?id=1123>). Dacă, într-adevăr, d-l Andrei Marga ar fi reușit să rezolve o problemă cu care și-au spart capul, în contemporaneitate, Paul Ricoeur sau Gianni Vattimo, atunci n-ar fi stricat ca d-l Pecican să ne explice și nouă, profanilor, cum de șeful său a reușit o asemenea performanță. [...]

Mă tem, însă, domnule Iovănel, că n-o să aflăm niciodată aceste explicații. Simplul fapt că, în postarea amintită, d-l Ovidiu Pecican a încercat să ascundă sub preș frenezia cu care a lăutărit până de curând la ușa rectorului Andrei Marga ne arată că domnia-sa pregătește să cânte pe la alte mese (în condițiile în care, la sfârșitul acestui an, d-lui Marga i se va termina ultimul mandat de rector și, conform noii legi a învățământului, poate chiar cariera universitară). Mai mult, într-un cerc restrâns, d-l Pecican a mărturisit că „s-a rezolvat“ deja cu noul rector și că în următorul mandat academic domnia-sa va fi „cel puțin prorector“(!?).

Eu recunosc că nu știu cine va fi noul rector al UBB; nu știu nici măcar de la ce facultate va fi. Însă pentru d-l Ovidiu Pecican asta nu cred că are importanță, deoarece e foarte probabil ca domnia-sa să divagheze cu aceeași nonșalanță cu care s-a pronunțat despre valoarea internațională a filosofiei d-lui Andrei Marga și despre contribuțiile la dreptul familiei sau la teoria stringurilor pe care le vor fi adus diverși colegi. Va fi, negreșit, încă un pas glorios pe care d-l Coriolan Ovidiu Pecican îl va face pe urmele ilustrului său tiz și model Coriolan Drăgănescu...».

Pentru întregirea portretului de pupăncurist este util să citiți și cele 20 de comentarii la acest articol redacțional (cf. <http://revistacultura.ro/blog/2011/02/coriolan-ovidiu-pecican-un-intelectual-marga-cum-laude/>).

Așadar, acesta este istorico-filozoful care debitează baliverne despre „jaful antisemit de stat“ din România, între anii 1920-1989 – adică, deci, ar fi fost un holocaust economic suferit de jidanii care au „aliat“ în Palestina, deși toți au fost despăgubiți cu vârf și îndesat. (Vedeți cazul escrocului Radu Ioanid, expus aici). Pe c.v.-ul lui Ovidiu Pecican se arată că a absolvit Facultatea de istorie-filozofie a U.B.B., în 1985, deci nu este nici istoric, nici filozof – ca și Emil Boc! – și și-a luat doctoratul în istorie în 1998. „Coautor (împreună cu Sorin Mitu, Lucia Copoeru, Virgiliu Țărău și Liviu Țărău) al manualelor de istorie pentru clasa a XI-a și a XII-a, apărute la Editura Sigma în 1999, aprobate de Ministerul Educației Naționale, dintre care primul interzis, ulterior, în școlile din România!“ (Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Ovidiu_Pecican).

Este absolut necesar să precizez că în 1999 fotoliul de ministru era ocupat de sinistrul Andrei Marga, care a fost primul care a dat ordinul să se studieze obligatoriu holocaustul în școli: este vorba de *Ordinul nr. 3.001/4 ianuarie 1999 cu privire la acțiuni în învățământ privind Holocaustul*. Și vă rog să remarcați că respectivul **ordin a fost dat hoțeste**: în 4 ianuarie, când nu se terminaseră sărbătorile de iarnă, iar lumea nu era atentă la fărâdelegile pe care le fac guvernanții „cu iuțeală de mână și nebagare de seamă”, întocmai ca țiganii care „te fac la buzunar”. El a fost urmat de *Notificarea nr. 9.995/din 22 martie 1999 privind punerea în aplicare a Ordinului Ministrului Educației Naționale nr. 3.001/4 ianuarie 1999 cu privire la...* etc.! (Vedeți *supra*, nota [192]).

Aceștia sunt jidanii și jidăniții pe care d-l Coja se jenează să-i numească științific, așa cum trebuie, jidani, și pe care-i numește „evrei”, insultându-i pe evreii autentici.

25. Libertatea este unicul adevăr al spiritului

Nu mai există argumente și „dovezi” cu care holocaustiștii să-și mai susțină diabolica lor gogoriță, există doar puterea economică de care dispun pentru a împrăștia, în continuare, această falsificare extrem de reușită a istoriei. Și, simetric, aceasta este și principala slăbiciune a revizionismului: insuficienta forță financiară pentru a tipări în tiraj mare și a răspândi în masă lucrările negaționiștilor, spre a edifica în conștiința cititorilor lor ideea că realitatea istorică a fost complet falsificată de sioniști, care au născocit altă „istorie”, conform intențiilor lor hrăpărețe, pentru colectarea banilor de la oamenii milostivi și prostiți (după aceleași mecanisme psihologice folosite de țiganii care-și trimit copiii la cerșit în toate orașele în care aceștia de așează, se împuiesc și sunt tolerați în mod inexplicabil) sau de la statele pe care puteau să le șantajeze. Această falsificare a istoriei a fost posibilă prin dezvoltarea unei veritabile „industrii a holocaustului” – cum corect a definit-o Norman Finkelstein – cu ajutorul tuturor *mass media* controlate de jidani, îndeosebi a industriei cinematografice de la Hollywood, cum am relevat anterior.

Hegel a formulat o apoftegmă indimenticabilă: **„Libertatea este singurul adevăr al spiritului”**. În *Prelegeri de filozofie a istoriei*, el explicitează această idee, care ar trebui să fie un *motto*, un principiu după care trebuie să se ghideze toți politicienii și toți legislatorii. „Natura spiritului poate fi cunoscută prin ceea ce îi este întru totul opus. Așa cum greutatea constituie substanța materiei, tot astfel trebuie să spunem că substanța,

esența spiritului, este libertatea. Oricine va admite fără șovăire că printre alte însușiri spiritul posedă și libertatea; filozofia ne învață, însă, că toate însușirile spiritului nu ființează decât prin libertate, că toate sunt numai mijloace pentru a realiza libertatea, toate o caută și o scot la lumină: este una dintre cunoștințele dobândite prin filozofia speculativă că *libertatea este singurul adevăr al spiritului*“. Hegel formulează apodictic: „*Istoria universală nu este tărâmul fericirii*. Perioadele de fericire sunt pagini goale ale sale, deoarece ele sunt perioade de concordie, lipsite de contradicție. Reflexia în sine – această libertate – este prin excelență abstractă, constituind momentul formal în activitatea ideii absolute“. Hegel interpretează mersul istoriei prin dialectica sa idealistă – preluată de la Platon și de la Sfântul Augustin –, prin intermediul căreia se mișcă Absolutul în Istorie. „Dar – se întreabă el –, chiar privind istoria ca un abator, pe care se jertfește fericirea popoarelor, înțelepciunea statelor și virtutea indivizilor, gândirea își pune în mod necesar întrebarea: cui, cărui scop final i-au fost aduse aceste uriașe jertfe?“ (...) Și ne lămurește: „Istoria universală este **progresul în conștiința libertății**, progres pe care noi trebuie să-l cunoaștem în caracterul său necesar“ (s.n., V.I.Z.). Marx a rezumat laconic această idee într-una din celebrele sale teze: „Libertatea este necesitatea înțeleasă“. Și Hegel continuă: „Ca destinație a lumii spirituale, care este lumea substanțială, cea fizică rămânându-i subordonată, ori – pentru a ne exprima speculativ – neavând realitate față de prima – ca ultim scop al lumii – s-a indicat, deci, conștiința spiritului despre libertatea sa și, prin aceasta, tocmai realitatea libertății spiritului în genere. (...) Libertatea în esența sa include în sine tocmai înfinita necesitate de a ajunge la conștiință – deoarece ea este, conform conceptului său, știință despre sine – și prin aceasta la realitate: libertatea își este sieși scopul pe care-l înfăptuiește, e unicul scop al spiritului. Către acest scop final s-a tins neconținut în cursul istoriei universale, lui i s-au adus toate jertfele de-a lungul timpurilor pe vastul altar pământesc. El singur este ceea ce se dezvoltă și se împlinește, unic element stabil al evenimentelor și situațiilor schimbătoare, adevărat *dynamis* al acestora. Acest scop final este ceea ce Dumnezeu urmărește în lume, dar Dumnezeu fiind desăvârșirea, el nu se poate vrea decât pe sine însuși, decât propria sa voință. Ceea ce constituie natura voinței lui Dumnezeu, deci natura sa prin excelență, aceasta este ceea ce numim aici – deoarece exprimăm în concepție o reprezentare religioasă – ideea libertății. Întrebarea care se impune acum nemijlocit este următoarea: ce mijloace întrebuintează libertatea pentru a se realiza?“ (*op. cit.*, pag. 25).

Iar în alt loc, Hegel mai formulează un alt principiu al cunoașterii, al cercetării: „**Adevărul este întregul!**“ În etapa actuală a cercetării științifice, acest principiu este formulat și mai laconic, prin conceptul „holistică“.

Dar, pentru cunoașterea adevărului, a „întregului“, trebuie asigurată libertatea absolută a gândirii în materie de orice, mai ales în materie de cercetare liberă a istoriei. Nici un guvern și nici o putere din lume, nici un parlament nu are dreptul să rescrie istoria. Participarea noastră a cel de-Al Doilea Război Mondial a fost justă în ceea ce privește războiul antisovietic, dar a fost trădătoare în ceea ce privește războiul contra Germaniei – trădare comisă de regele Mihai I Uzurpatul, care a fost un nătâng și, de aceea, a fost manevrat de cei din clica lui, numită „camarila regală“. Chiar „maiestatea sa“ a recunoscut recent că „nu era respectat de mareșalul Ion Antonescu“. Eu cred că nu era și nu este respectat de nimeni, dar este folosit ca un *passee-partout* pentru parvenire. Consecințele acestei trădări le suportăm și acum.

Ideea esențială este că istoria este liberă, scrierea istoriei și cercetarea istorică nu sunt și nu trebuie să fie treaba statului sau a guvernului – decât sub aspectul că statul și guvernul trebuie să asigure resursele financiare și condițiile instituționale și organizatorice pentru exercitarea cercetării libere, fără *ucaz-uri* despre cum se scrie și ce trebuie să scrie istoricii, așa cum s-a procedat prin infamanta O.U.G. nr. 31/2002. Prin această ordonanță s-a încălcat grav Constituția, care garantează libertatea cuvântului, libertatea de exprimare. Și mai grav este faptul că această încălcare s-a făcut la incitarea și presiunea unor persoane și organizații străine și inamice României, ceea ce constituie înaltă trădare, condamnată de Codul penal cu cele mai mari pedepse. Pe timp de război, trădarea se pedepsește cu împușcarea imediată. Or, acum, **împotriva României se duce un insidios, dar virulent război economic, psihologic, imagologic, cultic, informațional, informativ și axiologic** (cf. *infra*, nota [204]). De aceea, emiterea O.U.G. nr. 31/2002 atestă și **diminuarea gravă a suveranității și independenței naționale provocată de vectori externi** prin manevrarea conducerii statului, căci guvernării, din slugărnicie, s-au raliat, astfel, la fenomenul încălcării libertății cuvântului și a libertății de exprimare, al cărui model l-a constituit legea Fabius-Gayssot, fenomen care este prezent nu numai în Franța, ci în toată Europa Occidentală și dincolo de ea. Deși Europa Occidentală dă lecții de democrație, totuși legislația de tipul legii Fabius-Gayssot a fost impusă și în Anglia, Elveția, Germania, Belgia, Olanda, Canada etc. – adică în țări care sunt considerate modele de democrație.

26. Holocaustul – singurul subiect interzis cercetării

Arthur Karl Vogt, prefațatorul cărții lui Jürgen Graf, *Holocaustul sub scanner*, constată, pe urmele altor autori revizionişti, insultați ca „negaționişti”: «De ce nu este dorită o dezbatere publică cu revizionişti pe tema Holocaustului. De ce această dezbatere e evitată de „autoritățile” în domeniu așa cum fuge dracul de tămâie? Unele state au promulgat legi speciale care limitează libertatea de exprimare – în singurul domeniu al Holocaustului – așa încât acest subiect a devenit *tabu*, sustras cercetării istorice critice. Nu știm că procesele istorice nu pot fi analizate decât după mult timp cu detașarea necesară și exactitatea științifică? Exemplele nu lipsesc. Numai în ultimul deceniu aspectul romantic al fondării Confederației Helvetice, care ne relatează cucerirea citadelor și eliminarea tiranilor, a fost trimis la capitolul legende, unde îi era locul. Știm astăzi că această prezentare a faptelor a avut ca scop crearea unui mit național pe modelul „îndoctrinării de interes public”. La fel, istoria mai recentă a apărut într-o lumină nouă grație unui studiu minuțios al surselor. (...)

Nu există subiect care să nu poată fi discutat în istorie – cu excepția Holocaustului (s.n. – V.I.Z)!

Ce s-ar întâmpla dacă orice cercetare ulterioară și orice discuție publică asupra personajelor și evenimentelor istorice evocate ar fi interzise sub pedepse severe? Cu ce seriozitate s-ar scrie istoria dacă „lucrări ale istoricilor” de duminică, încurcate sau tendențioase, ar fi reluate fără studiu critic de generațiile următoare și dacă ne-am mulțumi să ne copiem și să ne cităm reciproc? Ce se poate spune despre istoricii care ascund informații publicului din „motive de pedagogie populară”, fiindcă versiunea prezintă deja, care nu corespunde adevărului, permite să fie prezentată mai bine construcția șubredă a edificiului ideologic? Poate fi falsificată istoria pentru a păstra o anumită concepție asupra lumii? (...) O singură etapă scapă principiului libertății de cercetare într-o societate democratică. Oricine pune în cauză concepția statuată despre această etapă riscă sancțiuni legale și moartea profesională. Pentru acest răstimp o dogmă impusă de stat se substituie gândirii critice. Utilizarea metodelor științifice este un păcat: este vorba de anii 1941-1944» (cf. Jürgen Graf, *op. cit.*, pag. 4 și 7). La sfârșitul broșurii sunt redată cele „Șaisprezece întrebări pentru exterminaționişti” puse de Jürgen Graf. Redau doar două:

„Nr. 13. Recensământul de la începutul anului 1939 evalua jidanii din Uniunea Sovietică la ceva mai mult de trei milioane. În timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, țara a pierdut cel puțin 12 la sută din populație,

iar procentajul pierderilor iudaice a fost în mod sigur superior din cauza masacrelor germane. Pe 1 iulie 1990, ziarul *New York Post*, citând experți izraelieni, constata că mai mult de cinci milioane de jidani trăiesc în Uniunea Sovietică, atunci când emigrația sovietică masivă începuse demult. Cum o creștere naturală a acestei minorități nu este posibilă din cauza unei natalități foarte scăzute și a puternicei tendințe spre asimilare, ar fi trebuit să existe, statistic, circa trei milioane de jidani în această țară înainte de începutul valurilor de emigrare din anii '60. Acest fapt nu se explică altfel decât prin absorbirea de către Uniunea Sovietică a unei mari părți din jidanii polonezi și din alte state?

Nr. 14. După Nahum Goldman (*Paradoxul iudaic*) [cf. <http://www.amazon.com/The-Jewish-Paradox-Nahum-Goldmann/dp/0448151669> – n.n, V.I.Z.], 600.000 de jidani au supraviețuit lagărelor de concentrare. Cum au putut ei să supraviețuiască, atunci când exterminarea integrală a jidanilor fusese decisă din 1942, la Conferința de la Wannsee?“ (*idem*, pag. 96).

Legat de apariția în limba română a cărții a lui Jürgen Graf, care este doar o broșură-rezumat de 99 de pagini a lucrării originale, voluminoasă, trebuie semnalat și următorul episod scandalos: după expunerea cărții la standul editurii în cadrul unui târg de carte de la ROMEXPO, o organizație jidănească, mi se pare că tot „institutul național Elie Wiesel“, a protestat, a amenințat editura cu procese, iar editura, de frică, a retras cartea! În actuala Românie „democrată“! Vedeți câtă dreptate avea Slavici?! Dar, totuși, să nu ne autoflagelăm arătând cu degetul numai România: această carte a lui Jürgen Graf este interzisă, de exemplu, și în Franța (cf. <http://www.histoireebook.com/index.php?post/2012/02/05/Graf-Jurgen-L-holocauste-au-scanner>).

În *Prefața* la ediția întâi a volumului întâi al *Capitalului*, Marx releva această situație: „În domeniul economiei politice, *cercetarea științifică liberă* are dușmani mai mulți decât în oricare alt domeniu. Caracterul specific al materialului de care se ocupă economia politică ridică împotriva ei, pe câmpul de luptă, pasiunile cele mai violente, mai meschine și mai detestabile ale omului: furiile interesului privat. Biserica anglicană, de pildă, iartă mai curând un atac împotriva a 38 din cele 39 de dogme ale ei decât un atac împotriva a 1/39 din veniturile ei bănești“. Putem face, întemeiat, o paralelă cu cazul holocaustului: este vorba exclusiv tot de patimile cele mai violente, mai meschine și mai detestabile ale sufletului jidănesc și de furiile interesului privat, căci nu este vorba de holocaust, ci este vorba exclusiv de *holocash*, de campaniile de strâns bani de la proști lansate încă înainte de Primul Război Mondial, prin „holocaustul **prezis**“, și continuate până acum!

Dar, dacă „**nu există subiect care să nu poată fi discutat în istorie – cu excepția Holocaustului** –“, atunci înseamnă, o dată mai mult

și mai evident, că această exceptare de la studierea și de la criticarea holocaustului constituie încă o dovadă că dogma Holocaustului este absolut falsă, absolut neîntemeiată și reprehensibilă în cel mai înalt grad: adică, repet și zic mai popular, holocaustul este o făcătură mizerabilă, cei care au încasat banii trebuie băgați la pușcărie – sau împușcați acolo unde pedeapsa cu moartea mai este în vigoare – pentru extorcarea de fonduri prin mesaje false și în formă continuată, iar banii trebuie recuperați. Dacă din toate temele istoriei doar problema holocaustului este exceptată de la analiză, de la critică, atunci înseamnă că această excepție este criminală, deoarece prin această interdicție se intenționează ascunderea a ceva abominabil. Or, ce este acest ceva care trebuie ascuns atât de puternic dacă nu un fapt execrabil, care trebuie acoperit pentru ca profitorii să poată acționa în spatele lui? Acest ceva este pretinsul holocaust, care este o înșelătorie abil mascată. Această dublă semnificație a **holocaustului ca singură exceptare** de la analiza critică – 1) punerea la adăpost față de relevarea adevărului că este doar o înșelătorie și 2) asigurarea profitului imens obținut din strângerea neimpozabilă a banilor de la fraierii milostivi prin organizații „caritabile” – este constatată și condamnată inclusiv de către Norman Finkelstein în faimoasa lui carte, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI, Reflecții asupra exploatării suferinței evreiești*: «Holocaustul nu este o construcție arbitrară, ci mai curând una coerentă intern. Dogma sa centrală **susține interese politice și de clasă importante**. Prin dezvoltarea sa, una dintre cele mai mari puteri militare, vinovată de grave încălcări ale drepturilor omului, se prezintă pe sine ca un stat „victimă”, iar cel mai bine situat grup etnic din Statele Unite și-a câștigat, pe aceeași cale, un statut de victimă. Din această victimizare înșelătoare decurg avantaje considerabile – în particular, **imunitatea față de critici, oricât de justificate ar fi acestea** (s.n., V.I.Z.). Cei care se bucură de această imunitate, aș putea adăuga, nu sunt imuni la corupția morală tipică ce decurge de aici. Din această perspectivă, performanța lui Elie Wiesel ca interpret oficial al Holocaustului nu este întâmplătoare. Este clar că el nu a ajuns în această poziție datorită atitudinii sale umaniste sau talentului său literar” (*op. cit.*, Editura Antet, București, 2003, pag. 5). Referindu-se la cărțile despre holocaust care începuseră să apară ca ciupercile după ploaie, scrie și el despre „rafturile de falsuri care ocupă spațiu prin toate bibliotecile și librăriile”. (...) «Campania care se desfășoară sub ochii noștri, având ca scop extorcarea de bani a statelor occidentale pentru „victime ale Holocaustului lipsite de posibilități”, instrumentată de industria Holocaustului, a adus statura morală a martiriului lor la nivelul unui cazinou din Monte Carlo” (*idem*, pag. 8). Iar peste câteva pagini, ne oferă o nouă dovadă a efectelor presiunii „falsurilor autentice” asupra conștiințelor indivizilor, cu atât mai puternice cu cât ei

sunt mai tineri: „O mulțime de profesori pot depune mărturie că elevii de liceu capabili să situeze holocaustul nazist în secolul potrivit și, în general, să citeze numărul victimelor acestuia sunt mai numeroși decât cei capabili să facă același lucru cu Războiul Civil. De fapt, holocaustul nazist este singura referință istorică ce se mai face auzită în universitățile din zilele noastre. Sondajele de opinie au demonstrat că numărul americanilor capabili să identifice Holocaustul este mai mare decât al celor care pot identifica Pearl Harbor sau lansarea bombelor atomice asupra Japoniei“ (*idem*, pag. 13). De asemenea, Finkelstein confirmă bibliografia cărții lui Arthur Butz și selecția de aici cu facsimile și citate din articolele cu propaganda holocaustului „prezis“, anume că cele mai multe și cel mai frecvent publicate apar în *The New York Times*: „*The New York Times* slujește drept principal vehicul de promovare a industriei Holocaustului. Ziarul este răspunzător în cel mai înalt grad de înflorirea carierelor lui Jerzy Kosinski, Daniel Goldhagen și Elie Wiesel. În privința frecvenței menționărilor, Holocaustul se află pe locul al doilea, la o diferență mică față de prognoza meteorologică“ (*idem*, pag. 10). Reamintesc puțin din autobiografia lui Norman H. Finkelstein: „Părinții mei supraviețuiseră ghetoului din Varșovia și lagărelor de concentrare naziste. În afară de ei, toți membrii familiei noastre, atât din partea mamei, cât și a tatălui, au fost exterminați de naziști“ (*idem*, pag. 6). Și, cu toate acestea, Finkelstein este unul dintre cei mai competenți, agresivi și combativi luptători contra industriei Holocaustului și, implicit, unul dintre cei mai denigrați de către jidanii holocaustiști, adică cei desemnați prin cuvântul „exterminaționiști“.

S-a ajuns până acolo cu presiunea propagandei holocaustice, în „America tuturor posibilităților“, încât „Un post tv american oprește de la difuzare un film care pune la îndoială holocaustul“. Dar aceasta s-a întâmplat pentru că președintele consiliului de administrație al postului în cauză, *GrassRoots TV*, Alan Feldman, este jidan și, declară el, „familia mea a fost ucisă în holocaust.“ (*AlterMedia*, 12 noiembrie 2007, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2007/11/12/o-televiziune-locala-america-opreste-de-la-difuzare-un-film-care-pune-holocaustul-la-intoiala/>).

27. Se întrevade sfârșitul hegemoniei americane

Dar, ca și în cazul spălării creierelor elevilor americani, la fel se procedează cu elevii izraeliți, care sunt duși, în coloană, la muzeul din Auschwitz pentru a fi îndoctrinați cu suferința înaintașilor și, cum voia Wiesel, „cu ura contra germanilor din cauza Holocaustului”. Prof. Coja chiar face o paralelă savuros-ironică între spălarea creierelor prin îndoctrinarea cu Holocaustul a elevilor izraeliți cu aceea practică asupra elevilor români în vremea socialismului, în articolul «Mă repet: „**E greu să fii evreu!**”» (vedeți pe <http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/ma-repet-e-greu-sa-fii-evreu/>).

Totuși, după cum Jürgen Graf prezintă, fie și interogativ, ideea principală din *Paradoxul iudaic*, al lui Nahum Goldman – unul dintre președinții Congresului Mondial Jidănesc –, pot și eu prezenta *Paradoxul american*: anume, deși propaganda holocaustică a fost cel mai intens diseminată în presa din S.U.A. încă din 1869 (după aparițiile descoperite până acum), deși **conducerea S.U.A.** (cea mai puternică țară, care, de 66 de ani, alimentează substanțial cu zeci de miliarde de dolari și cu armament modern Israelul) **este manipulată, infiltrată și infestată de jidani** (Jews în terminologia lor, *iudei/jidani* în traducerea noastră) încă de dinaintea Primului Război Mondial – situație denunțată de americanii Benjamin Freedman, John J. Mearsheimer, Stephen M. Walt, Kevin MacDonald ș.a. –, totuși, cum zicea B. Freedman, „faptele sunt fapte”: cele mai multe și mai valoroase lucrări antiholocaust (cărți, studii, eseuri, filme documentare etc.) sunt produse, tipărite, vândute în și cumpărate din S.U.A.! (Chiar eu, în 2012, am comandat prin *e-mail* și am plătit prin card achiziționarea din S.U.A. a următoarelor cărți: Don HEDDESHEIMER, *THE FIRST HOLOCAUST. Jewish fund raising campaigns with holocaust claims during & after World War I*; Edwin BLACK, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*; Henry FORD, *The International Jew*. Vol. 1; Naeim GILADI, *BEN GURION'S SCANDALS. How The Haganah and The Mossad Eliminated Jews*; I. B. PRANAITIS, *The Talmud Unmasked – The Secret Rabbinical Teaching Concerning Christians*; Andrew Carrington HITCHCOCK, *THE SYNAGOGUE OF SATAN*; Thomas DALTON, *DEBATING THE HOLOCAUST. A new look at both sides*). După care urmează Anglia, care, și ea, deși a devenit o marionetă a S.U.A., asigură un loc sub soare pentru literatura zisă „negaționistă”. După cum ați reținut din introducerea făcută de Arthur Butz, prima ediție a cărții sale s-a tipărit în Anglia. Ceea ce atestă poziția lor de țări în care încă se apără libertatea

cuvântului, libertatea de opinie și se susține speranța că „va fi soare și pe strada noastră“!

Paradoxul american are, în concepția mea, și un corolar. Libertatea cuvântului, asigurată de Constituția S.U.A., combinată cu un adagiu al paremiologiei românești, cam paradoxal și el, „Cui pe cui se scoate!“, le oferă americanilor posibilitatea să înlăture caracatița jidănească acaparatoare și devenită insuportabilă. Deși nu sunt competent în problema decriptărilor ca Vlad Ionescu, se pare că Nostradamus a prezis că jidanii, care au ajuns să conducă destinele S.U.A. în decursul secolului XX, vor fi, tot ei, cauza prăbușirii S.U.A., probabil peste un deceniu, spre mijlocul deceniului al treilea al secolului XXI, sau poate chiar mai curând, dacă Rusia și China își vor menține actualul ritm de dezvoltare și de strângere a colaborării lor politico-militare, care ar putea forma un puternic trio în cazul când, aproape sigur, li s-ar alătura India sau chiar, foarte posibil, un invincibil cvartet împreună cu Japonia. Ca prim pas, în acest sens, s-a format BRICS (<http://ro.wikipedia.org/wiki/BRICS>) ca alianță politico-energetico-financiară. Aceasta din urmă, Japonia, dintr-o țară învinsă, ba chiar zdrobită din cauza idioțeniei lui Franklin Delano Roosevelt – recunoaște Ivor Porter, pentru că „la Conferința de la Casablanca, în fața presei, l-a luat gura pe dinainte“ – de a propune „capitularea necondiționată“ în Al Doilea Război Mondial, a devenit (ca și Germania, spre furia din anii '70 a unui politolog american!) o învingătoare a S.U.A. în materie de fabricare a automobilelor și a echipamentelor electronice!

O confirmare a prezicerii lui Nostradamus rezidă în faptul că, prin politica lor, elaborată de jidanii făcători ai politicii interne și externe americane, S.U.A. au ajuns să fie, în plan intern, în pragul falimentului economic, iar în plan extern au ajuns să fie detestate de întreaga lume. Doi politologi americani, John Bellamy Foster și Robert W. McChesney, au ajuns la concluzia că *Pax americana* este, acum, *Pox americana*! Reușita sintagmă *Pox americana* fusese, deja, lansată de către Harry Magdoff și Paul M. Sweezy, cu circa un deceniu înainte. *Pax americana* este derivată întâi a politicii americane, concretizată în „războiul contra terorismului“, oficializat prin evenimentul „9/11“, care, după opinia tot mai multor experți, nu este decât un „autodafé“ organizat de către „șoimii războiului“ ca pretext pentru a institui războiul „preventiv“ contra oricărei țări pe care S.U.A. vor să o invadeze. De aceea, așa-zisa *Pax americana*, o imitație nereușită după *Pax romana*, au transformat S.U.A., Imperiul American, după cum am mai scris în urmă cu câțiva ani, în păcăliciul lumii – așa cum fusese, de fapt, și Imperiul Roman: cuvântul românesc „păcălici“ este forma exprimată caustic a cuvântului latin „*pacalis*“, care însemna *pacificator*, „făcător de pace“. Cărți cu titluri ca *ULTIMUL IMPERIU, O AMERICĂ ÎNFRICOȘĂTOARE, IMPERIUL FRICII, AMERICA TOTALITARĂ, CRIZA*

SPIRITULUI AMERICAN, SECOLUL ANTIAMERICAN, SUPREMAȚIA AMERICANĂ: UN BALON DE SĂPUN, DECLINUL PUTERII AMERICANE, AMERICA ÎMPOTRIVA LUMII – În ce fel suntem diferiți și de ce suntem detestați, ULTIMELE ZILE ALE AMERICII, LUMEA POSTAMERICANĂ etc. nu au apărut fără temei și sunt scrise de reputați politologi occidentali, cei mai mulți chiar americani, și nu de niște făcături ca Lucian Boia, Sorin Mitu, Neagu Djuvara *et ejusdem farinae*.

Fareed Zakaria, autorul cărții *LUMEA POSTAMERICANĂ*, scrie cu mult curaj, deși trăiește în S.U.A.:

„Criza din 2008 este diferită tocmai pentru că nu își are originea în vreo zonă izolată din țările în curs de dezvoltare; a izbucnit din inima capitalismului global din S.U.A., și și-a făcut drum prin arterele finanțelor internaționale. Contra opiniilor anumitor experți, nu anunță sfârșitul capitalismului. Dar ar putea foarte bine să însemne sfârșitul unui anumit tip de dominație globală a Statelor Unite. Transformarea economică actuală nu va face decât să grăbească trecerea către o lume postamericană. Dacă războiul din Irak și politica externă a lui George W. Bush au avut efectul de a delegitima puterea militaro-politică a Americii în ochii lumii, criza financiară are efectul de a delegitima puterea sa economică. Orice ar fi crezut lumea despre politica externă americană, toți erau de acord că S.U.A. erau cea mai modernă, mai sofisticată și mai productivă economie din lume – cu cele mai avansate piețe de capital. Drept rezultat, dețineau hegemonia nu doar în privința puterii militare și a diplomației, ci și pe tărâmul ideilor. Băncile centrale și ministrii de Finanțe din întreaga lume și-au făcut studiile la universități americane. Politicienii și-au dezvoltat economiile urmând sfaturile prescrise de Consensusul de la Washington. Inovațiile din Silicon Valley erau invidiate de întreaga lume. Piețele de capital puternice și profitabile din New York erau admirate și imitate pe fiecare continent, cu excepția Antarcticii. După cum a observat Brad Setser, membru al Consiliului pentru Relații Externe, globalizarea după Al Doilea Război Mondial a fost aproape sinonimă cu americanizarea. (...)

Colapsul Wall Street-ului va eroda semnificativ moștenirea acestui succes. Economia americană se va diminua sau va stagna în 2009, după care, probabil, va crește lent pe parcursul mai multor ani, împovărată de datorii. (...) Dar economiile de la baza marilor piețe emergente – China, India, Brazilia – sunt acum suficiente de dezvoltate pentru a avea o activitate economică semnificativă (cererea internă) care nu se bazează pe exporturile către Occident. (...) Deși piețele financiare ale acestor țări sunt legate de cea a Statelor Unite, economiile lor, pentru prima dată în istorie, încep să își câștige o oarecare independență față de aceasta.

Puterea globală înseamnă, mai presus de toate, dominație asupra ideilor, agendelor și modelelor. Revelația că mare parte din inovațiile

financiare care au apărut în ultimul deceniu au creat doar puțin mai mult decât un castel de cărți de joc erodează puterea americană“ (pag. 17-18).

De aceea cred că această ipostază a Imperiului American nu va mai dura mult. Să ne amintim că, prin 1997, parcă, unele dintre milițiile civice din Texas au pus la cale câteva răzmerițe împotriva guvernului federal și au cerut chiar secesiunea statului Texas! Curios este și faptul că despre aceste răzmerițe și intenții secesioniste scrisese, prezicându-le iminenta producere, Pavel Coruț într-una din cărțile sale de prin 1992 sau 1993!

Mai mult. Fareed Zakaria descrie o situație deloc îmbucurătoare pentru viitorul apropiat al S.U.A. «Și situația actuală a Fondului Monetar Internațional și a Băncii Mondiale oferă o lecție utilă. Aceste instituții, dominate de ideile și de banii americani, au fost considerate mult timp niște vehicule ale influenței Statelor Unite, iar astăzi, scrie Setser, „economii în curs de dezvoltare precum China, Rusia, India, Arabia Saudită, Coreea și chiar Brazilia nu doar nu au nevoie de F.M.I., ci sunt din ce în ce mai mult în poziție de a concura cu acesta. Arabia Saudită deja oferă protecție Libanului, Venezuela a ajutat Argentina să-și plătească datoria la F.M.I. Dezvoltarea financiară a Chinei oferă o alternativă de creditare la Banca Mondială». Și, să ne reamintim, Nicolae Ceaușescu a fost asasinat, printre altele, fiindcă mersese în Iran să pună bazele, împreună cu Iranul și țările arabe, unei organizații financiare de tipul F.M.I., dar care să-l concureze! Prăbușirea mai rapidă a S.U.A. ar fi și o răzbunare a Istoriei universale pentru acest asasinat și pentru ruina economică, politică, socială și morală a României prin vectori veniți din S.U.A., precum F.M.I., Banca Mondială, firme ca Bechtel, Chevron și alte forme de mișcare organizate în vederea distrugerii României prin intermediul asasinilor economici și politici de sorginte americană.

28. Necesitatea abrogării O.U.G. nr. 31/2002

De ce, deducem de aici, să nu fie înlăturată și atitudinea slugarnică a guvernanților noștri și să fie abrogată O.U.G. nr. 31/2002, care stă ca „sabia lui Damocles“ deasupra noastră și cu care chiar ne amenință, cu obrăznicie, organizațiile jidănești din România și lichelele subordonate lor?

Această ordonanță a dat frâu liber maculaturii jidănești antiromânești atât referitoare la pretinsul holocaust al jidanilor comis de români, cât și asupra altor aspecte, dar nu poți formula nici o critică a evenimentelor generate de jidani contra românilor fiindcă ești, automat, acuzat că ești „antisemit“. Nu poți acuza pe nimeni că este antiromân, fiindcă devii naționalist, șovin și chiar „xenofob“ – deși, cum s-a

demonstrat, cuvântul „xenofob“ este o idioteție scornită de francezi și preluată de la ei [198]. De exemplu, trebuie să consumi multă lămâie ca să îți învingi scârba când citești o carte ca *Imaginea evreului în cultura română*, a „românului“ – după nume – Andrei Oișteanu, care se folosește aproape de fiecare pagină ca să ne insulte. Și a mai fost și decorat pentru aceste „merite“. Am dat mai înainte citatul prin care este descris Nicolae Iorga, ca incitator al țăranilor și, deci, provocator al răscoalei din 1907.

Dar obrocul pe care-l pune O.U.G. nr. 31/2002 asupra culturii și spiritualității românești se răsfârâge și asupra istoriei și a rescrierii acesteia conform realității. Iată un exemplu care, de vreo trei ani, circulă pe Internet, dar care trebuie să fie consemnat și pe hârtie.

28. 1. Mănăstirea Putna a rămas în granițele României

Anul 1940, când României i se răpesc mai multe ținuturi istorice (Basarabia, Nordul Bucovinei, Herța), va consemna la Mănăstirea Putna una din cele mai strălucite fapte de arme ale militarilor români.

După ultimatumul sovietic din 28 iunie 1940 are loc retragerea trupelor române din Nordul Bucovinei, care intră astfel sub ocupația sovietică. Deși pe harta cu noua delimitare a frontierei româno-sovietice comuna Putna dimpreună cu chilia Sfântului Daniil Sihastrul și cu Mănăstirea figurau în interiorul statului român, totuși, în ziua de 6 iulie trupele rusești au ocupat aceste locuri sfinte pentru orice român. Numai hotărârea, curajul și dragostea de țară a câtorva militari ai Grupului de Cavalerie-Recunoaștere nr. 25 au făcut ca acest „Ierusalim al Neamului Românesc“ să rămână în limitele graniței actuale.

Informații despre intenția ocupării satului Putna sosesc la Statul Major al Divizei 13 Infanterie comandată de generalul Dăscălescu încă din dimineața zilei de 6 iulie. Numeroși localnici au sesizat autoritățile române despre acțiunea de incitare la revoltă a populației de către patronul fabricii de sticlă din localitate (situată în vecinătatea mănăstirii), care, prin noua linie de demarcație a frontierei, își vedea cea mai mare parte a forței de muncă (ce provenea din satele recent înstrăinate) în imposibilitate de a veni la lucru.

Sensibilizată de faptul că, în urmă cu câteva zile, printr-o provocare asemănătoare, ținutul Herța – despre care nu se amintise nimic în ultimatul U.R.S.S. – fusese ocupat ilegal de trupele sovietice, conducerea diviziei ordonă Grupului de Cavalerie 25 „marș galop la Gura Putnei și satul Putna care este amenințat“. În după amiaza zilei bolșevicii deja ocupaseră Mănăstirea Putna, satul și zona chiliei Sfântului Daniil Sihastrul. Sosiți la fața locului după ora 20, militarii români conduși de căpitanul Ioan Tobă (Hatmanul) angajează imediat lupta cu inamicul. După luptele din timpul

noapții, spre dimineață agresorii sunt dezarmați și alungați peste limita noii granițe. În documente se menționează faptul că pentru partea română aceste ciocniri au dus la rănirea a 4 ostași, în timp ce de partea sovietică au existat mai multe pierderi, morții fiind îngropați pe malul Râului Suceava, iar răniții fiind predați Armatei Roșii.

Importanța acestui act de bărbăție și curaj al militarilor români este cu atât mai mare cu cât ținutul Herța, pierdut printr-o lipsă de fermitate și hotărâre, a rămas până astăzi înstrăinat de România. Oare ce-ar fi fost în inima românilor care ar fi trebuit să treacă granița cu pașaport ca să se poată închina la mormântul marelui Ștefan? Și oare unde ar mai fi ajuns tezaurul de carte veche și broderie medievală păstrat cu atâtea sacrificii de către călugări? Comandantul grupului care a eliberat Mănăstirea Putna în acele zile fierbinți a suferit pentru acest act de curaj deportarea în ținuturile Siberiei între 1948-1964. Redăm mai jos o serie de mărturii-document, deosebit de emoționante, referitoare la această pagină de istorie militară scrisă la Mănăstirea Putna.

PREA FERICITE PĂRINTE PATRIARH,

Subsemnatul Ion Tobă-Hatmanu, Lt.-Colonel pensionar domiciliat în Braşov pe str. Poarta Scheii nr. 25, cu filială şi creştinească supunere rog respectuos să binevoiţi a cunoaşte cele mai jos expuse:

În calitate de Căpitan-Comandant al Escadronului 25 Călăraşi mă aflu în primele zile ale lunii iulie 1940 în oraşul Rădăuţi-Bucovina când am primit ordin din partea Comandantului Diviziei 13 Inf. Colonel Dăscălescu, să inspectez noua linie de frontieră trasată pe baza actului de la 28 iunie 1940 intervenit între noi şi Moscova, deoarece s-au semnalat incidente cu încălcări de frontieră şi depăşiri de teritoriu în dauna noastră.

Ajuns în regiunea Putna, am întâlnit un grup de ţărani, în frunte cu numitul Bivolaru Ilie, fugiţi din Putna care mi-au spus că trupe răzleţe ruseşti au ocupat localitatea cu Mănăstirea cu mormîntul lui Ştefan cel Mare şi chilia lui Daniil Sihastrul.

Din spusele ţăranilor şi din informaţiile culese, acele trupe fuseseră invitate fără ştirea autorităţilor superioare sovietice să înainteze peste frontiera trasată de o delegaţie de evrei în frunte cu fabricantul Fischer, proprietarul fabricii de sticlă din Putna, deoarece evreimea din partea locului îşi vedea situaţia ameninţată din cauza stării de spirit creată de activitatea curentelor de dreapta din acea vreme, care îşi aveau conducerea locală în oraşul Rădăuţi în persoana fostului Comandant legionar Iaşinschi, membru în senatul legionar.

În faţa acestui act abuziv, necunoscut de oficialitatea sovietică, am ordonat ofiţerilor şi ostaşilor subordonaţi să restabilească imediat frontiera respingînd efectivele sovietice pe poziţiile iniţiale. Am predat, apoi, frontiera consolidată posturilor de grăniceri din Regimentul 3 Grăniceri fost cu sediul în Cernăuţi, cum şi unui pluton de vînători de sub comanda Lt. Andronic Titus.

Ajungînd la concluzia că odoarele Mănăstirii, valorile de artă, cum şi celelalte obiecte de preţ nu erau în siguranţă, le-am încărcat pe toate în două maşini militare, aşa după cum sunt ele specificate în Dos. Nr. 1/940 fila 77-80 dispunînd expedierea lor sub pază la Cozia.

Ele au fost astfel salvate şi se află de cîţiva ani din nou la Mănăstirea Putna.

Rog respectuos a reţine că un incident similar s-a petrecut în aceeaşi perioadă cu circa 26 de comune din nordul fostului judeţ Dorohoi, rămase şi astăzi în afara frontierelor noastre, datorită unei invitaţii asemănătoare, fără ştirea autorităţilor superioare sovietice, făcută de o delegaţie din târgul Herţa în frunte cu Dr. Max Weissman, medic veterinar, şi Carol Pomîrleanu, negustor de manufactură.

În dovedirea acţiunii de mai sus aduc următoarele:

PROBE:

1. Copie-extras din Registrul Escadronului 25 Călărași cu o schiță a teritoriului încălcat și o fotografie a unora dintre ofițerii și ostașii care au participat la acțiune.
2. Declarația săteanului Bivolaru Ilie și a călugărului pensionar Schipor Damaschin din Putna.
3. Scrisoarea fostului S.-Lt. Constantinescu-Ghiocel, azi pensionar domiciliat în Ploiești, str. Em. Zola nr. 2, et. I.
4. Declarația scriitorului Ion Larian Postolache, fost soldat T.R. din unitate, domiciliat în București, str. A. Ipătescu 11 A.
5. Mențiunea asupra valorilor inventariate în Dos. 1/940 al Mănăstirii Putna fila Nr. 77-80.

PREA FERICITE PĂRINTE PATRIARH al TUTUROR ROMÂNILOR,

Prin fapta mea nu mi-am făcut decât datoria de supus credincios al Bisericii strămoșești și de ostaș al Țării.

Drept aceea **pentru salvarea acestui pământ, pentru salvarea acestui lăcaș, pentru salvarea acelu mormînt și pentru salvarea acelor odoare**, am păstrat în suflet o pioasă mulțumire de creștin și de român timp de aproape 35 de ani fără să zic nimic.

Nici acum, Prea Fericite Părinte Patriarh, n-aș fi cutezat să ajung pe nici o cale în fața Prea Fericirii Voastre, însă cei 72 de ani rostogoliți peste mine și peste soția mea bolnavă și prinsă în ghipsuri mă apasă cu greutatea și cu mulțimea lor și, ca să nu ne înăbușe, rugăm ușurarea lor așa cum Prea Fericirea Voastră va hotărî cu înaltă înțelepciune.

Al Prea Fericirii Voastre prea supus și credincios fiu,
Ioan Tobă Hatmanu [199].

S-a știut până cum câțiva ani că din cauza unor jidani trădători era să rămânem fără satul Putna și Mănăstirea Putna, cu toată istoria consemnată acolo și păstrată de veacuri prin grija călugărilor? Și că era să pierdem aceste părți incommensurabile de Istorie din cauza unor jidani hrăpăreți, care se temeau pentru averea lor? Iată că tot din neamul Fischer era jidanul ticălos care i-a chemat pe sovietici să-l apere! În mod normal, atât „delegația de evrei în frunte cu fabricantul Fischer”, cât și „delegația din târgul Herța în frunte cu Dr. Max Weissman și Carol Pomîrleanu” trebuiau împușcați pe loc, tratați ca trădători pe timp de război! Vedeți de ce ăștia trebuie exterminați până la al șaptelea neam, cum scriu chiar vechii evrei în *Vechiul Testament*?! Pentru că urmașii lor ne sugrumă, ca răzbunare pentru „holocaust”, în diverse feluri, și acum: iată cum un urmaș de-al lor, „românul” Andrei Oișteanu-Oigenstein, le cântă osanale unor asemenea

Fischeri. Iar „noi“, adică președintele țării îl decorează și pe el, și pe Elie Wiesel, și pe Michael Shafir, și pe alții ca ei.

Din păcate, nu s-a procedat așa, cum era normal, iar în zona Ținutului Herța nu au fost apărători la fel de energici ca la Putna și am rămas fără Herța. Trebuie, totuși, să reținem că, așa cum precizează Gabriel Constantinescu, în orașul Herța jidanii erau în proporție de peste 60 la sută! Așa că, pentru trădarea comisă de „*delegația din târgul Herța în frunte cu Dr. Max Weissman și Carol Pomîrleanu*“ trebuiau lichideze cea mai mare parte dintre locuitori – ceea ce, în condițiile de atunci, nu prea era timp de făcut selecția jidanilor care trebuiau executați. Arhivele militare românești consemnează, totuși, și alte conflicte armate sângeroase dintre trupele Armatei Române și cele ale Armatei Roșii în timpul retragerii din 28 iunie-3 iulie 1940, de după perfidul ultimatum sovietic – cum exemplifică și Paul Goma, citând din Arhivele M.Ap.N., în „*Săptămâna Roșie sau Basarabia și evreii*“ (pag. 241). La fel consemnează generalul (r.) Ioan Șuța și colonelul (r.) Geo Stroe în cartea *DREPTATE ROMÂNIEI*. Nu s-au retras toți militarii cu ochii în pământ, batjocoriți de jidanii ticăloși, care-i scuipau, îi degradau, îi jefuiau sau chiar îi împușcau. Au fost cazuri când chiar soldații sovietici le luau apărarea militarilor români și îi respingeau pe jidanii dezlănțuiți, mirați că dădeau din ei atâta ură (cf., de exemplu, <http://www.altermedia.info/romania/2013/01/13/zoe-petre-o-mincinoasa-nerusinata-si-inca-tolerata/>). Și, culmea prostiei, în intervalul 1941-1944, tot jandarmii români îi apărau pe jidani de furia ucrainenilor în satele din Transnistria. Ca acum, să aibă tupeul – tipic jidănesc – să ceară daune de holocaust fiindcă au fost duși în Transnistria. Dar, prin imbecilitatea ministrului Apărării Naționale Mircea Dușa și a consilierilor săi, Arhivele M.Ap.N. sunt date tot jidanilor, ca să sustragă documentele care ne disculpă și ca să ne falsifice Istoria, în continuarea balivernelor scrise de descendenții foștilor îmbuibăți nomenclaturiști ca Vladimir Tismăneanu, Norman Manea, Andrei Oișteanu *et comp.* «Cu o asemenea ascendență – scrie Paul Goma –, cu o viață de pui de supraștab în cartierul Primăverii din România terorizată, sărăcită, des-creierată și de clanul Oigenstein, cetățeanul sovietic Andrei Oișteanu pretinde a trata obiectiv „Holocaustul românesc!“» (*op. cit.*, pag. 55).

Mărturia lt.-colonelului Ion Tobă-Hatmanu – acest erou al românilor rămas necunoscut, ca și comandantul Divizei 13 Infanterie, generalul Dăscălescu – atestă că **nu Stalin trebuie învinovățit pentru pierderea Ținutului Herța** – cum se menționează constant în textele cu acest subiect –, **ci, în mod direct, un grup de jidani, conduși de jidanul medic veterinar Max Weissman**, care „a invitat“ trupele sovietice să invadeze țara!

29. CONCLUZIE

În concluzie, **nu a existat nici un holocaust, ci doar propaganda sionistă, care constituie cea mai mare escrocherie a secolului XX!** Iar jidanii care au murit în intervalul 1939-1945 nu au murit fiindcă ar fi fost uciși în mod deliberat și cu prioritate doar pentru că erau jidani, pentru a se conforma definiției date holocaustului pe *site-ul* de la Yad Vashem: „*În centrul Holocaustului a stat decizia de a ucide fiecare evreu – bărbați, femei și copii*“. Această definiție este literalmente falsă și tendențioasă: nu a existat o asemenea decizie nicăieri, ci a existat doar o propagandă coerentă, concertată, consistentă și programată **cu cel puțin O SUTĂ DE ANI ÎNAINTE de Al Doilea Război Mondial**. Așa cum am dezvăluit documentat aici – pe urmele înaintașilor mei revizionisti și negaționiști –, aceeași propagandă a holocaustului a existat și cu 50 de ani înaintea Primului Război Mondial și în timpul acestuia și după Primul Război Mondial, până la al Doilea Război Mondial! Ba, mai mult, între 1933 și 1945 a existat și a funcționat – și încă „într-o **foarte mare măsură** reciproc avantajoasă“, cum a scris cu mână ei chiar Hannah Arendt – *Decizia de Transfer* a jidanilor în Palestina, luată de liderii Germaniei de conivență cu liderii sioniști din Germania și cu liderii *yichouv* din Palestina! *Înțelegerea de transfer, The Transfer Agreement*, a fost aplicată consecvent de Germania, dar în mod descrescător ca pondere numerică din cauza obstrucțiilor comise de Perfidul Albion, în pofida promisiunii făcute prin *Declarația Balfour*, obstrucții la care s-au asociat discret S.U.A., Canada, unele state sud-americane etc. (vezi cazul pachetului *SS Saint Louis*). A existat chiar intenția Germaniei, din aprilie 1944, de **vânzare a unui milion de jidani contra a 10.000 de camioane militare!** A existat chiar și *Paradoxul jidănesc*, semnalat de însuși jidanul Nahum Goldman, constând în faptul – „miraculos“ ar fi putut zice șef-rabinul Moses Rosen dacă n-ar fi fost un mare fariseu! – supraviețuirii a 600.000 de jidani din lagărele de concentrare, care n-ar fi supraviețuit dacă ar fi existat o decizie de exterminare a jidanilor luată la Conferința de la Wannsee și dacă – în mintea liderilor Germaniei – ar fi existat „definiția Holocaustului“, confecționată tendențios și *post factum* de Yad Vashem ca să se conformeze bombardamentului asurzitor al propagandei holocaustice! Pentru că și evreii și jidanii și toți oamenii planetei sunt, realmente, bombardati „zilnic, ceas de ceas și în proporție de masă“, cum zicea Lenin, cu cărți, filme, informații etc. transmise prin toate *mass media* despre „Holocaustul unic“ al „poporului ales“ – mai ales că, atât pe plan global, cât și în România, *mass media* sunt controlate, în cvasitotalitatea lor, de jidani. Dar nu a fost nici un holocaust, ci doar „**înșelătoria secolului XX**“, și nici un „*popor ales*“, ci doar un popor hrăpăreț, barbarul popor khazar, travestit

prin însușirea frauduloasă a cultului iudaic în „popor biblic”. Jidanii au murit, cum subliniază ironic Arthur Butz, „fiindcă în acel timp de război era chiar război – ceea ce holocaustiștii se prefac că ignoră”, la fel ca și fanii lor imbecilizați de propagandă –, deci, din aceleași cauze din care au murit în acea vreme de război toate victimele aparținând celorlalte popoare: din cauza bombardamentelor aviației și artileriei, a rănilor provocate de arme, a epidemiilor – îndeosebi de tifos exantematic, dizenterie și tuberculoză, foarte răspândite atât în armatele, cât și în rândul populației civile din Est și, implicit, a prizonierilor aduși în Germania –, a bolilor individuale, a muncii excesive, a foametei, a frigului, a lipsei de medicamente, a lipsei de locuințe, a condițiilor generale precare de viață provocate de război. De aceea, fiindcă propaganda holocaustică este absolut falsă, urmărind doar escrocarea oamenilor, trebuie condamnată de Tribunalul Penal Internațional de la Haga, activiștii respectivi încarcerați și banii extorcați până acum restituiți!

Firește, este ușor de spus, de scris și chiar de citit. Dar, în virtutea adagiului românesc „Câinele nu pleacă de la măcelărie!” – ați remarcat, desigur, nici dacă dai cu bățul după el, nu pleacă: se îndepărtează puțin și, apoi, revine – nici Israel și organizațiile jidănești care au colectat „banii de Holocaust” nu-i vor restitui. Vor trebui, într-o formă sau alta, luați cu forță! Și aici, categoric, va fi o mare problemă, aproape imposibilă, dat fiind faptul că Israelul este, prin favoarea făcută de S.U.A., o forță nucleară. Concluzia?! Trebuie să fie silit de o forță mai mare: eventual, termonucleară. Oricum, așa cum sugerase premierul Malayeziei, Mahathir Mohamed, „trebuie organizată o cruciadă contra jidanilor”. Probabil ultima cruciadă din Istoria universală.

Iată de ce s-a îndatorat România la F.M.I. pentru mai multe generații: ca să plătim „daune” unor impostori care au tupeul să invoce escrocheria holocaustului. S-a ajuns cu tupeul unor jidani până acolo încât, așa cum releva marele evreu/jidan onest Norman Finkelstein în *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI*, nepoții unora care fuseseră sau chiar muriseră în lagărele de muncă pretind și chiar încasează, acum, despăgubiri de holocaust fiindcă bunicii lor „suferiseră”! Adică suferința acelor din lagăre, care muriseră acolo sau dispăruseră ulterior, de mult timp, era tranzitivă, ca și tifosul din lagăre sau ca gripa spaniolă din 1918! Iată de ce trebuie răsturnate aceste guverne antiromânești și extrem de slugarnice față de organizațiile sioniste internaționale.

Iată de ce, de mai multe ori, am propus ca atât România, cât și toate statele care l-au decorat pe Elie Wiesel să-i retragă respectivele decorații, inclusiv Premiul Nobel pentru Pace, și, având precedentul de la Tribunalul din Budapesta – unde a fost incriminat de către Miklos Grunner

pentru substituire de persoană și asumarea ilegală a identității altui deținut din lagărul de la Buchenwald în care a fost Miklos Grünner, dar în care nu a fost și impostorul mitoman și grafoman Elie Wiesel [200] – să fie incriminat, împreună cu toți propagandiștii proholocaust, la Tribunalul Penal Internațional de la Haga pentru dezinformare, propagandă mincinoasă și extorcare de fonduri. Firește, nu putem ignora observația românească des citată în ultima vreme, mai ales în legătură cu parlamentarii și politiciștri: „Căinele nu pleacă de la măcelărie!” De aceea, nici prădătorii care-și însușesc „banii de holocaust” nu-i vor restitui de bună voie sau în urma unei decizii a Tribunalului Penal Internațional de la Haga. De aceea, trebuie recuperati cu forța. Așa ajungem la îndemnul lui Slavici sau Ahmadinejad.

Marți, 8 aprilie 2014, Senatul a aprobat proiectul de lege propus de poltronul și demagogul Crin-etc.-George Antonescu-Vorbete [201] și ciracii lui de a se mări pedepsele introduse prin criminala O.U.G. nr. 31/2002 [202], referitoare la condamnarea celor care contestă în public „Holocaustul” [203] etc., ordonanță devenită *Legea nr. 107/2006* [204] prin escrocheria juridică numită „aprobarea tacită” și prin imitarea legislației din unele țări occidentale pretins democratice, dar fasciste în realitate. O.U.G. 31/2002 constituie temeiul legal – dar **ilegitim** [205] – al războiului axiologic [206] dus de Israel contra României, acuzată neîntemeiat de holocaust, tot așa cum „războiul preventiv” este pentru S.U.A. pretextul începerii unui război contra oricărei țări în care are ea interese pentru acapararea de resurse naturale, în special energetice: petrol [207], gaze, minereuri etc. și împotriva căreia poate, oricând, declanșa un război sub pretexte teroriste provocate sau doar născocite. Afganistanul și Irakul sunt, în acest sens, exemple „clasice”. În consecință, senatorii care au votat pentru respectivul proiect legislativ sunt vinovați de asociere cu propagandiștii escrocheriei holocaustice, de teapa lui Elie Wiesel, Simon Wiesenthal, Radu Ioanid, Jean Ancel, Stephen S. Wise *et ejusdem farinae* și se fac vinovați de accentuarea holocaustului comis contra poporului român și a culturii sale. Toți acești susținători ai *MISTIFICĂRII SECOLULUI XX* [208] trebuie scoși din viața politică și chiar din viața poporului român. Mulți dintre cei care susțin, în mod fățiș sau tacit, așa-zisul holocaust denunțat în *ÎNȘELĂTORIA SECOLULUI XX* fac parte din *clicocația internă* [209] și/sau externă, între care există o legătură inextricabilă. Un exemplu de strânsă simbioză este „*Triumviratul malefic*” [210]. Un motiv în plus pentru respingerea proiectului de lege propus de Crin Antonescu este că, în urma alegerilor europarlamentare din 25 mai, promotorul ei, același mare demagog Crin Antonescu și-a sfârșit cariera politică fiindcă este „o lichea și om lipsit de substanță și prezență politică serioasă” – cum l-a caracterizat, a doua zi, 26 mai 2014, Ion Iliescu, confirmând, și el, porecla pe care i-am dat-o în 2006: Crin Antonescu-Vorbete; adică demagogul, sau

„gargaragiul“, cum l-a caracterizat, deunăzi, Felix Rache, de la *Antena 3*. Iar în 31 mai, a renunțat și să mai candideze la președinția țării – fiindcă, evident, nu mai avea nici o șansă. Ar fi și rușinos și anormal ca deputații să mai promoveze o lege propusă de un asemenea individ, devenit, deja, un cadavru politic. Ca o răzbunare a Istoriei României sau a Divinității sau, mai știi, a ramurii patriotice a Masoneriei românești vine și faptul că „omul politic“ pe care l-a creat demagogul abject Crin Antonescu, Klaus Iohannis-Frankenstein, s-a întors împotriva lui și vrea să-i ia locul la candidatura de președinte al României. Ați auzit?! Un traficant de copii, de case și de influență, „neamțul“ Klaus Iohannis-Frankenstein, vrea să ajungă președintele României. Se vede și aici mâna răzbunătoare a Germaniei – pentru că, chipurile, România ar fi trădat Germania, deși este exact invers: Germania a trădat România prin Pactul Ribbentop-Molotov și prin Dictatul de la Viena!

Să sperăm că membrii Camerei Deputaților vor fi rămas, în marea lor majoritate, patrioți, vor respinge această aberație legislativă antiromânească și, dimpotrivă, vor propune o lege de abrogare a O.U.G. nr. 31/2002, care a fost transformată în lege prin nelegiuita „aprobare tacită“ – reglementare care, și ea, trebuie scoasă din Constituție. Dar, pentru mai multă siguranță, propun ca intelectualii patrioți să elaboreze și să lanseze pe Internet o petiție pentru abrogarea O.U.G. nr. 31/2002 și a legii aferente.

Propun parlamentarilor ca, între timp, să elaboreze o lege de aprare a românismului și românității, care să conțină articolele din toate legile care conțin cuvintele „antisemitism“ și „xenofobie“, cu variantele lor, să le elimine din text și să le înlocuiască cu „antiromânism“ și „șovinism“. Noi trebuie să apărăm România, poporul român, fiindcă alții se apără singuri.

Unde ești, tu, Țepeș, Doamne!

30. NOTE BIBLIOGRAFICE

[*] Arthur Robert BUTZ. *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry*, pe http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=7.

[1] Vasile I. Zărnescu, „Innegresc țiganii imaginea României?“, *AlterMedia*, 2 noiembrie 2007, pe <http://www.altermedia.info/romania/2007/11/02/innegresc-tigani-imaginea-romaniei/>; preluat și pe: http://bratuldefier.blogspot.ro/2009_03_01_archive.html; <http://islamulazi.ro/forum/index.php?showtopic=2060>.

[2] Vasile I. Zărnescu, „Problema holocaustului (2)“, *AlterMedia*, 28 octombrie 2008, pe <http://www.altermedia.info/romania/2008/10/28/problema-holocaustului-2/>; *idem*, „Holocau\$tul, jidanii și palestinienii“, *AlterMedia*, 22 ianuarie 2009, pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/01/22/holocaustul-jidanii-si-palestinienii/>.

[3] Cf. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Evrei#Etimologie>. Vezi și Paul Goma, *Săptămâna Roșie 28 Iunie-3 Iulie 1940 sau Basarabia și evreii*, Editura Vicovia, 2009, pag. 425-426.

[4] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Limba_idi%C8%99.

[5] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Yiddish_language.

[6] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Hebrew_language.

[7] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Regiunea_Autonom%C4%83_Evreiasc%C4%83.

[8] Vezi <http://www.ziaristionline.ro/2011/02/21/cine-este-acuzatorul-parintelui-justin-parvu-marco-maximilian-katz-implicat-intr-o-spaga-de-25-milioane-euro-pentru-guvernul-nastase/>. Vezi și: <http://www.ziaristionline.ro/2011/08/11/academia-romana-jidanul-ramane-in-dex-katz-nu-este-de-acord-document/>.

[9] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Koestler.

[10] Cf. http://www.amazon.com/Thirteenth-Tribe-Khazar-Empire-Heritage/dp/0091255503/ref=la_B000AQ0AYU_1_4?s=books&ie=UTF8&qid=1397236917&sr=1-4.

[11] Vezi <http://www.altermedia.info/romania/2005/07/30/khazarii-al-treisprezecelea-trib/>.

[12] Cf. <http://www.nkusa.org/>.

[13] Cf. <http://www.nkusa.org/activities/demonstrations/israeliflag.cfm>.

[14] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Declara%C8%9Bia_Balfour_%281917%29.

[15] Cf. <http://conspiratisimistere.wordpress.com/2014/02/08/de-ce-au-ajuns-germanii-sa-i-omoare-pe-evrei-cine-a-declansat-si-la-ce-au-folosit-razboaiele-mondiale/>.

[16] Jack Bernstein, „Viața unui evreu american în Israel“, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2013/05/04/viata-unui-evreu-american-in-israel/>.

[17] Cf. <http://roncea.ro/2013/07/19/video-raoul-sorban-ro-imnul-israelului-este-cucuruz-cu-frunza-n-sus-cules-de-tata-nobilul-compozitor-guilelm-sorban-site-in-memoriaraoul-sorban-4-septembrie-1912-19-iulie-2006/>.

[18] Cf. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Hatikva>. Vezi și Paul Goma, *op. cit.*, pag. 428.

[19] Cf. <https://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8>.

[20] Cf. <http://www.agentia.org/teoria-conspiratiei/doi-ani-de-cand-israel-a-cumparat-romania-vezi-video-307.html>.

[21] Texe Marrs, *DNA Science and the Jewish Bloodline*, pe <http://www.amazon.com/Science-Jewish-Bloodline-Texte-Marrs/dp/1930004818>. Cf.

<http://www.altermedia.info/romania/2014/04/04/inselatoria-secolului-xx-46/>. Vezi și: <http://www.apfn.org/thewinds/library/khazars.html>,

http://www.apfn.org/thewinds/library/khazars_2.html.

[22] Cf. http://revistapresei.hotnews.ro/stiri-subiectele_zilei-12973017-efraim-zuroff-centrul-simon-wiesenthal-rfi-dan-sova-oaspete-binevenit-iran-revoltator-afla-guvern.htm.

[23] Cf. <http://www.badpolitics.ro/tag/marco-maximilian-katz/>.

[24] Vasile Zărnescu, „Radu Ioanid sperjurul: persona non grata“, pe <http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/>.

[25] Cf. <http://www.napocanews.ro/2013/09/ar-fi-o-adevarata-nenorocire-sa-apara-un-zelea-codreanu-in-momentul-de-fata-excrocul-politic-razvan-theodorescu-lehamitea-tinerilor-nu-trebuie-sa-se-transforme-intr-o-misc.html/comment-page-1>.

[26] Cf. <http://ro.altermedia.info/romania/2004/10/21/industria-holocaustului/>.

[27] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Bobby_Fischer.

[28]

Cf.

<https://www.google.ro/search?q=%22Robert+Faurisson%22&safe=off&client=firefox-a&rls=org.mozilla:en-US:official&channel=np&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ei=h8gUU4iyB-aBywOCKYHAAw&ved=0CEMQsAQ&biw=1280&bih=829>.

[29] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Joseph_Goebbels. O prezentare călduroasă și, probabil, exactă, a lui Goebbels o face Alexandru Mateescu Frâncu, aici: <http://ioncoja.ro/textele-altora/alexandru-m-francu-marturii-dupa-70-de-ani/>.

[30] Cf. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Nazism>.

[31] Vezi: *** „Elie Wiesel impostorul sau pseudowiesel (3)“, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/>. Vezi și: <http://robertfaurisson.blogspot.ro/1986/03/un-grand-faux-temoin-elie-wiesel.html>.

[32] Cf. http://ro.altermedia.info/politica/wiesel-ioanid-mizerabilii_22965.html.

[33] Cf. <http://curentul.net/2011/03/10/argumentul-michael-shafir-%C8%99i-negarea-holocaustului/>.

[34] Cf. <http://jurnalulunivulcanolog.blogspot.com/2012/01/propaganda-antiromaneasca-constructia.html>. Vezi și: Ion Coja, „Jean Ancel – nemernicul mântuit“, *AlterMedia*, 25 iulie 2009, pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/07/25/jean-ancel-nemernicul-mantuit/>.

[35] Cf. <http://www.slideshare.net/IApostu/zydokomuna>.

[36] Cf. <http://www.osaarchivum.org/files/holdings/300/8/3/text/53-2-137.shtml>.

[37] *** „Elie Wiesel impostorul sau pseudowiesel“ (1), pe <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/>.

[38] Vasile I. Zărnescu, „Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic (5)“, pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/>.

[39] Cf. Norman Finkelstein, „Chutzpah...“, pe <http://www.amazon.com/Beyond-Chutzpah-Misuse-Anti-Semitism-History/dp/0520245989>. Vezi și: <https://deveghepatie.ro/wordpress.com/2011/10/27/colonel-r-vasile-zarnescu-intre-holocaust-si-holocah/>; <http://middleeastatemporal.wordpress.com/2011/10/27/holocaust-holocah/>; <http://www.justitiarul.ro/holocaustul-evreii-si-palestinienii/>; George PIȘCOCI DĂNESCU, „Apropo de holocaustul din Fasia Gaza“, *AlterMedia*, 2 martie 2009, pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/03/02/apropo-de-holocaustul-din-fasia-gaza/>.

[40] Cf. episodul „Înșelătoria secolului XX (14)“, pe <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/03/inseleatoria-secolului-xx-14/>.

[41] Cf. episodul „Înșelătoria secolului XX (37)“, pe <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/26/inseleatoria-secolului-xx-37/>.

[42] James Bamford, *THE PUZZLE PALACE. A Report on America's Most Secret Agency*. Ed. Penguin Books, 1983, pag. 273-301, pe http://www.amazon.com/Puzzle-Palace-National-Intelligence-Organization/dp/0140067485/ref=pd_sim_b_5.

[43] Pierre de România (Vasile I. Zărnescu), „Slugărnicia pierde România (1)“, pe <http://www.altermedia.info/romania/2010/06/08/slugarnica-pierde-romania-1/>.

[44] Pierre de România (Vasile I. Zărnescu), „Slugărnicia pierde România (7)“, pe <http://www.altermedia.info/romania/2010/06/14/slugarnica-pierde-romania-7/>.

[45] Cf. *supra*, nota 42; <http://www.amazon.com/The-Puzzle-Palace-Intelligence-Organization/dp/0140067485>.

[46] James Bamford, „*BODY OF SECRET. Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency*”. Ed. Doubleday, New York, London, Toronto, Sydney, Auckland, 2001, pe <http://www.amazon.com/Body-Secrets-Ultra-Secret-National-Security/dp/0385499086>.

[47] Cf. Edward Tivnan, ***The Lobby: Jewish political power and American foreign policy***, pe http://books.google.ro/books/about/The_Lobby.html?id=Sp8a_fv6Cv8C&redir_esc=y.

[48] Vezi *supra*, nota 46.

[49] Despre John J. Mearsheimer, aici: http://www.amazon.com/John-J.-Mearsheimer/e/B001H6RT1O/ref=ntt_athr_dp_pel_1.

[50] Despre Stephen M. Walt, aici: http://www.amazon.com/Stephen-M.-Walt/e/B000AP9EE8/ref=ntt_athr_dp_pel_2.

[51] Vezi http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-636-298-9/John-J-Mearsheimer_Lobby-ul-israelian-si-politica-externa-a-Statelor-Unite.

[52] Kevin MacDonald, *Influența evreilor în lume*, Editura Vicovia, 2006. Vezi și Kevin MacDonald, *Understanding Jewish Influence*, pe <http://www.amazon.com/Understanding-Jewish-Influence-Kevin-MacDonald/dp/1593680171>.

[53] Cf. <https://archive.org/details/TheHoaxOfTheTwentiethCentury>.

[54] Cf. <https://archive.org/details/TheHoaxOfTheTwentiethCentury>.

[55] Cf. <http://vho.org/aaargh/fran/histo/harwood/harwood3.html>.

Cf.

http://www.amazon.com/dp/0312204620/ref=rdr_ext_tmb#reader_0312204620.

[57] Cf. <http://www.youtube.com/watch?v=9UIBo3GFgWY&feature=related>.

[58] Cf. <https://sites.google.com/site/spielbergshoax/>.

[59] Cf. http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=1000.

[60] Cf. <http://www.youtube.com/watch?v=NyMVVVBmGVo&feature=relmfu>.

[61] Cf. <http://www.facebook.com/pages/6000000-Jews-were-murdered-during-the-Holocaust-by-the-Nazis-lets-reach-to-6-million-people-who-remember-them/112828732080430>.

[62] Cf. <http://www.stormfront.org/forum/t827788-25/>.

[63] Vezi *supra*, nota 37.

[64] Cf. <http://www.vho.org/aaargh/fran/archRassi/archRassi.html>.

[65] Cf. http://fr.wikipedia.org/wiki/Paul_Rassinier.

[66] Cf. <http://www.vho.org/aaargh/fran/archRassi/prmu/prmu1.html>.

[67] Cf. <http://www.vho.org/aaargh/fran/archRassi/uts/uts.html>.

[68] Cf. <http://vho.org/aaargh/fran/archRassi/vpe/vpe.html>.

[69] Cf. <http://vho.org/aaargh/fran/archRassi/dje/dje.html>.

[70] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Leuchter_report.

[71] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Fred_A._Leuchter.

[72] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Germar_Rudolf.

[73] Cf. <http://www.amazon.com/The-Rudolf-Report-Technical-Holocaust/dp/096798565X>.

[74] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Anti-Defamation_League; <http://www.ihr.org/books/ztn.html>.

[75] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/B%27nai_B%27rith.

[76] Cf. <http://www.globalresearch.ca/fbi-investigated-anti-defamation-league-adl-for-espionage/5360458>.

[77] Vasile I. Zărnescu, „Propaganda holocaustică – un gheșeft super-abstract”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abstract/>.

[78] Cf. <http://vho.org/aaargh/fran/archFaur/1995-2000/RF951218.html>.

[79] Cf. <http://pastebin.com/qgHCaC4r>.

[80] Cf. <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>.

[81] Don Heddeshheimer: *THE FIRST HOLOCAUST — Jewish Fund Raising Campaigns With Holocaust Claims During And After World War One*, pe <http://www.amazon.com/The-First-Holocaust-Raising-Campaigns/dp/1591480035>.

[82] Vezi *supra*, nota 76.

[83] Cf. <http://zioncrimelfactory.com/the-six-million-myth/>;
<http://www.thetruthseeker.co.uk/?p=24369>.

[84] Cf. <http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/>; vezi și:
<http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/marea-minciuna-a-sionismului/>;
<http://ro.altermedia.info/romania/2012/02/08/istoria-victimizarii-evreisti-radacinile-holocaustului/>.

[85] Tom Segev, *The Seventh Million: The Israelis and the Holocaust*, pe <http://www.amazon.com/The-Seventh-Million-Israelis-Holocaust/dp/0805066608>.

[86] Tom Segev, *Le septième million. Les Israéliens et le génocide*. Ed. Liana Levi, 1993, pag. 558, pe <http://www.amazon.fr/Le-Septi%C3%A8me-Million-Tom-Segev/dp/2867461820>.

[87] Cf. http://www.amazon.com/Anti-semitism-Western-Europe-Germany-Austria/dp/B0006PF9BO/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1396983819&sr=1-3.

[88] Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*. Editura Fronde-Ama Tip, 1998, pag. 5, 125-140, pe <http://www.scribd.com/doc/91563547/Garaudy-Roger-Miturile-Fondatoare-Ale-Politicii-Israeliene-Scan>; *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*, Ed. Samizdat, 1999; *AFACEREA ISRAEL*, Ed. Samizdat, f. a.; *STATELE UNITE – AVANGARDA DECADENTEI*; și pe http://archive.org/stream/LesMythesFondateursDeLaPolitiquelsralienne/RGMythes_djvu.txt.
Vezi și: Radu Theodoru, *NAZISMUL SIONIST*, Ed. Miracol, București, 2000.

[89] Cf. Why the number "Six Million"; Ben Weintraub, pe <https://www.goodreads.com/book/show/5793506-the-holocaust-dogma-of-judaism>;
<http://www.amazon.ca/The-Holocaust-Dogma-Judaism-Keystone/dp/0972416005>

[90] Cf. Naomi Seidman, pe <http://www.eliewieseltattoo.com/tag/naomi-seidman/>.

[91] Cf. <http://worldfuneral.3x.ro/articole/eliewiesel.html>.

[92] Vasile I. Zărnescu, „Paul Goma are dreptate! (2)”, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/19/paul-goma-are-dreptate-2/>. Vezi și:
<http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/18/paul-goma-are-dreptate-1/>;
<http://robertfaurisson.blogspot.ro/1986/03/un-grand-faux-temoin-elie-wiesel.html>;
<http://robertfaurisson.blogspot.ro/1993/06/un-grand-faux-temoin-elie-wiesel-suite.html>;
<http://www.radioislam.org/islam/french/textes/wiesel.htm>;
<http://robertfaurisson.blogspot.ro/1986/10/a-prominent-false-witness-elie-wiesel.html>. Similar:
<http://ioncoja.ro/textele-altora/ce-ne-facem-cu-escrocul-si-cu-prostii-care-l-au-crezut-elie-wiesel-nu-i-elie-wiesel/>.

[93] Voicu Tudor, „Iudaizarea Academiei Române”, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2013/03/08/iudaizarea-academiei-romane/>.

[94] Vasile I. Zărnescu, „Wiesel + Ioanid = „Mizerabili””, pe <http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabili/>.

[95] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Stephen_Samuel_Wise.

[96] Cf. <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/03/inselatoria-secolului-xx-14/>.

[97] Voicu Tudor, Vasile I. Zărnescu, „Octavian Goga – 132 de ani de la naștere”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2013/03/25/octavian-goga-132-de-ani-de-la-nastere/>.

[98] În *Adevărul*, 13 august 2003, pe http://www.adevarul.ro/actualitate/Sandu-Mazor-ambasadorul-Israelului-Bucuresti_0_77993445.html.

[99] Cf. http://www.dcnnews.ro/vizita-lui-ponta-un-semn-ca-epoca-gitenstein-s-a-incheiat-corespondenta-din-washington-de-la-bogdan-chiriac_380183.html.

[100] Cf. <http://www.zf.ro/burse-fonduri-mutuale/mark-gitenstein-fost-ambasador-sua-in-romania-devine-consilier-al-astra-asigurari-11888270>.

- clark.
- [101] Cf. <http://roncea.net/index.php/intelmedia/item/148-who-the-big-big-is-wesley-clark>.
- [102] Cf. http://www.liveleak.com/view?i=b36_1359487514.
- [103] Cf. http://www.crimelibrary.com/notorious_murders/not_guilty/koresh/1.html.
- [104] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Chaim_Weizmann.
- [105] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Nahum_Sokolow.
- [106] Benjamin Freedman, pe <http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm>.
- [107] Vezi: <http://conspiratiisimistere.wordpress.com/2014/02/08/de-ce-au-ajuns-germanii-sa-i-omoare-pe-evrei-cine-a-declansat-si-la-ce-au-folosit-razboaiele-mondiale/>.
- [108] Cf. Cristian Tudor Popescu, „Dați afară din țară”, în *Gândul*, 11 mai 2005, pe <http://www.ziaristionline.ro/2012/07/13/crocodilul-ct-popescu-si-putoiul-oparit-mr-ungureanu/>. De pe arhiva ziarului *Gândul*, articolul a fost scos!
- [109] Cf. <http://www.ioncoja.ro/2012/02/ce-lipseste-din-biografia-mirobolantului-intelectual-mihai-razvan-ungureanu/>.
- [110] Cf. <http://www.cotidianul.ro/basescu-i-a-deschis-lui-mr-ungureanu-dosarul-de-tradare-nationala-189877/>. Și la ce i-a folosit?!
- [111] Cf. <http://roncea.ro/2012/09/26/limba-lui-ungureanu-si-o-petitie-pentru-recuperarea-patrimoniului-fundatiei-gojdu-din-ungaria-ignorata-de-basescu-de-peste-un-cincinal/>.
- [112] Vasile Zărnescu, „Problema holocaustului (2)”, în *AlterMedia*, 28 octombrie 2008, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2008/10/28/problema-holocaustului-2/>.
- [113] Cf. <http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroidEW/WieselMauriac.html>.
- [114] Edouard Drumont, *La France juive*; pe <http://www.abebbooks.fr/rechercher-livre/titre/la-france-juive/auteur/edouard-drumont/sortby/3/page-1/>.
- [115] Alphonse Toussenel, „Les juifs, rois de l'époque: histoire de la féodalité financière”, Ed. G. de Gonet, Paris, 1847, pe <https://archive.org/details/lesjuifsoisdel01tous>.
- [116] Cf. <http://www.amazon.co.uk/talmudiste-enti%C3%A8rement-Maximilien-Lamarque-illustrations/dp/B00180V5ZK>.
- [117] Cf. <http://www.amazon.fr/La-conception-mat%C3%A9rialiste-question-juive/dp/2851390589>.
- [118] Cf. <http://www.amazon.com/La-Roumanie-contemporaine-French-Edition/dp/B003A4IFS2>.
- [119] Cf. <http://www.histoireebook.com/index.php?post/2012/07/12/Porter-Carlos-Whitlock-Voici-les-preuves-de-l-holocauste>.
- [120] Cf. <http://www.amazon.fr/L%C3%A9cole-cadavres-Louis-Ferdinand-C%C3%A9line/dp/B0000DOFG0>.
- [121] Cf. <http://www.amazon.fr/Histoire-juive-religion-poids-mill%C3%A9naires/dp/2903279187>.
- [122] Cf. <http://www.amazon.com/The-Controversy-Zion-Douglas-Reed/dp/0984473378>.
- [123] Cf. <http://www.amazon.fr/Pierre-Antoine-Cousteau-LAM%C3%A9rique-juive-Cousteau/dp/B00185ZQSC>.
- [124] Cf. <http://www.amazon.fr/Le-Peril-Juif-DIsrael-Anglo-Saxons/dp/1167595300>.
- [125] Cf. http://www.amazon.fr/s/ref=ntt_athr_dp_sr_1?_encoding=UTF8&field-author=Jouhandeau%20Marcel.&search-alias=books-fr&sort=relevancerank; <http://www.amazon.fr/Le-p%C3%A9ril-Juif-Jouhandeau-Marcel/dp/B0046Y2E00>.
- [126] Cf. <http://jpquino.wordpress.com/2006/03/10/mitterrand-chirac-giscard-mujeres-sexo-y-politica/>.
- [127] Cf. http://www.legalaffairs.org/issues/May-June-2002/story_ignatius_mayjun2002.html.
- [128] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Fran%C3%A7ois_Mitterrand.
- [129] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Roland_Dumas.

- [130] Cf. http://fr.wikipedia.org/wiki/N%C3%A9gation_de_la_Shoah.
- [131] Corvin Lupu, „Impactul problematicei holocaustului asupra României contemporane”, pe <http://www.art-emis.ro/analize/779-impactul-problematicei-holocaustului-asupra-romaniei-contemporane-6.html>.
- [132] George Pișcoci-Dănescu, „Scrisoare deschisă către Vatra Românească...”, *AlterMedia*, 10 februarie 2013, pe <http://www.altermedia.info/romania/2013/02/10/scrisoare-deschisa-catre-vatra-romanesca-si-tuturor-ziaristilor/#more-24590>.
- [133] Vasile I. Zărnescu, „În apărarea lui George Pișcoci-Dănescu”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/03/02/in-apararea-lui-george-piscoci-danescu/>.
- [134] Bernard Camboulives, „Un scandal: librăria română din Paris”, pe <http://www.revista22.ro/un-scandal-libraria-romana-din-paris-859.html>.
- [135] Vasile I. Zărnescu, „Supraordonanța și supraordonatul (1)”, pe <http://bisericasecreta.wordpress.com/2008/11/08/supraordonanta-si-subordonatul-1/>.
- [136] Gheorghe Manole, „Eichman la Ierusalim. Minciuna ca profesie”, pe <http://www.art-emis.ro/analize/845-eichman-la-ierusalim-minciuna-ca-profesie.html>.
- [137] Alexandra Zărnescu, «Hannah Arendt – „Cel mai mare rău din lume este cel pe care nu-l comite nimeni”», pe <http://www.koolhunt.ro/hannah-arendt-cel-mai-mare-rau-din-lume-este-cel-pe-care-nu-l-comite-nimeni/>.
- [138] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Alfred_Milner,_1st_Viscount_Milner.
- [139] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Arthur_Balfour.
- [140] Cf. http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-8951-12-7/Gilbert-Sinoue__Un-vapor-pentru-infern.
- [141] Larry Price (Director), *Hitler's Jewish Soldiers* (2006), pe http://www.amazon.com/Hitlers-Jewish-Soldiers-Larry-Price/dp/B000V6LSQI/ref=pd_sim_b_3?ie=UTF8&refRID=058AF4BHMN5Y8SHRFWC2; Bryan Mark Rigg; Bryan Mark Rigg, *Hitler's Jewish Soldiers: The Untold Story of Nazi Racial Laws and Men of Jewish Descent in the German Military (Modern War Studies)*, pe <http://www.amazon.com/Hitlers-Jewish-Soldiers-Descent-Military/dp/0700613587>.
- [142] Edwin Black, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*, pe <http://www.amazon.com/Transfer-Agreement-Dramatic-Story-Of/dp/1572907703>.
- [143] Cf. <http://robertfaurisson.blogspot.ro/2006/12/les-victoires-du-revisionnisme.html>.
- [144] Cf. http://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html?
- [145] http://www.amazon.com/s/ref=ntt_athr_dp_sr_1?_encoding=UTF8&sort=relevancerank&search-alias=books&ie=UTF8&field-author=Germar%20Rudolf.
- [146] Cf. <http://www.barnesreview.org/dissecting-the-holocaust-the-growing-critique-of-truth-and-memory-p-228.html?cPath=82>.
- [147] Cf. <http://www.barnesreview.org/auschwitz-open-air-incinerations-p-241.html?cPath=82>.
- [148] Cf. <http://www.barnesreview.org/the-gas-vans-a-critical-investigation-p-536.html?cPath=82>.
- [149] http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=18.
- [150] https://archive.org/details/TheMythOfTheSixMillion_117.
- [151] Thomas Dalton, pe http://www.amazon.com/Debating-Holocaust-Look-Both-Sides/dp/1591480051/ref=pd_sim_b_2.
- [152] https://www.vho.org/shop/index.php?main_page=product_info&products_id=329.
- [153] Don Hedgesheimer, pe http://holocausthandbooks.com/index.php?page_id=6.
- [154] <http://www.altermedia.info/romania/2008/10/12/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-1/>.
- [155] <http://www.histoireebook.com/index.php?tag/P%C3%A8re%20Thoma>.

[156] Ben Hecht, *PERFIDY*, pe <http://www.amazon.com/Perfidy-Ben-Hecht/dp/0964688638>.

[157] Cf. <http://criticomblog.wordpress.com/2013/04/19/256-erwahnungen-von-6-000-000-juden-vor-bekanntmachung-durch-die-nurnberger-prozesse/>. Vezi și: <http://www.darkmoon.me/2013/how-six-million-jews-died-complid-by-toshiro/>; <http://www.spikesmind.com/256-references-to-6000000-jews-prior-to-the-nuremberg-trial-announcement/>; https://archive.org/stream/256ReferencesTo6000000JewsPriorToTheNurembergTrialAnnouncement/256ReferencesTo6000000JewsPriorToTheNurembergTrialAnnouncement_djvu.txt.

[158] Cf. <http://chroniclingamerica.loc.gov/lccn/sn83045160/1869-11-07/ed-1/seq-2/>.

[159] Vezi și: <https://www.google.com/search?q=%22The%20Hebraic%20National%2C%20of%20London%2C%20says%20that%20there%20are%20six%20millions%20of%20Jews%20in%20the%20world.%20It%20is%20a%20remarkable%20fact%20that%20the%20numbers%20of%20this%20wonderful%20people%20have%20not%20materially%20increased%20or%20diminished%20since%20the%20time%20of%20King%20Solomon.%20Persecuted%20as%20no%20other%20people%20have%20ever%20been%22>.

[160] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Profe%C8%9Bia_Papilor.

[161] Cf. <http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res=F40E14FC395913738DDDAE0894DD405B8985F0D3>.

[162] Cf. <https://www.google.com/search?q=%22AN%20AMERICAN%20IN%20SEVILLE%22%20%22Traces%20of%20the%20Auto%20da%20Fes%20of%20the%20Inquisition%20Found%20Everywhere%22%20Holocaust>.

[163] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/The_American_Hebrew.

[164] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Treaty_of_Berlin_%281878%29.

[165] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Adolphe_Cr%C3%A9mieux.

[166] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/Alliance_Israelite_Universelle. Vezi și Gabriel Constatintescu, *Evreii în România*, Ed. Fronde, Alba Iulia – Paris, 2000, pag. 68.

[167] Cf. <http://en.wikipedia.org/wiki/File:Glynnartikel.png>.

[168] Cf. <http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/un-supravietuitor-al-holocaustului-elie-wiesel-nu-este-detinut-ul-a-7713-590048.html>.

[169] Cf. http://henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html.

[170] Cf. <http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/>

[171] Cf. http://ro.altermedia.info/politica/mark-gitenstein-diplomat-sau-escroc_24940.html.

[172] Vasile I. Zărnescu, „Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2”, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/>.

[173] Cf. <http://www.mediafax.ro/social/antonescu-de-ziua-holocaustului-sa-luptam-pentru-ca-aceasta-pagina-a-istoriei-sa-nu-fie-rescrisa-11971849>.

[174] Cf. <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/11/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-1/>.

[175] Vasile I. Zărnescu, „Dictatul de la Viena redictat de Ungaria, via U.D.M.R.”, *AlterMedia*, 4 septembrie 2011, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2011/09/04/dictatul-de-la-viena-redictat-de-ungaria-via-u-d-m-r/>.

[176] Teodor Wexler, Mihaela Popov, *ANCHETE și PROCESUL UITATE. 1945-1960*. Documente. Editura Fundația W. Filderman, București, f. a., vol. 1, pag. 17-31, pe <http://www.targulcartii.ro/teodor-wexler/anchete-si-procese-uite-1945-1960-fundatia-w-filderman-184841>.

[177] Cf. http://ro.metapedia.org/wiki/List%C4%83_de_comuni%C5%9Fti_evrei_din_Rom%C3%A2nia.

[178] Cf. <http://www.scribd.com/doc/68602280/Zydokomuna>.

[179] Cf. <http://vladimirrosulescu-istorie.blogspot.ro/2011/09/evreii-in-conducerea-romaniei-pe-calea.html>.

[180] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Ghizela_Vass.

[181] Cf. <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/17/victoria-jane-nuland-marul-otravit-al-sua/>; vezi și: «"Fuck the EU! - Exactly!" - Victoria Nuland & Geoffrey Pyatt», aici: http://www.youtube.com/watch?v=CL_GShyGv3o; similar aici: http://adevarul.ro/international/statele-unite/controversaaparuta-urma-convorbirii-telefonice-atribuite-victoriei-nuland-1_52f43d3ac7b855ff562366dd/index.html.

[182] Cf. <http://a1.ro/news/inedit/cum-era-sa-declanseze-wesley-clark-al-treilea-razboi-mondial-id100171.html>.

[183] Cf. <http://www.evz.ro/detalii/stiri/moneda-rasista-ia-ampoare-intr-o-institutie-occidentala-pentru-o-asfel-de-masura-c.html>.

[184] Vezi și

http://ro.wikipedia.org/wiki/Discu%C8%9Bie:Proiectul_Republica_Sovietic%C4%83_Evreiasc%C4%83.

[185] Cf. http://ro.wikipedia.org/wiki/Marius_Mircu

[186] Cf. Voicu Tudor, „Gheorghe Gheorghiu-Dej (1901-1965)”,

AlterMedia, 16 decembrie 2011, pe

<http://www.altermedia.info/romania/2011/12/16/gheorghe-gheorghiu-dej-1901-1965-110-ani-de-la-nastere/>.

[187] Cf. http://en.wikipedia.org/wiki/George_Soros. „Bunicul lui George Soros (NOTA 10) a colaborat cu naziștii pentru confiscarea averilor evreilor simpli din Budapesta”, pe <http://saccsiv.wordpress.com/2009/01/05/nazismul-partea-2-finantatorii-si-sustinatorii-national-socialismului/>. Vezi și: Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU, „Reinstituirea horthysmului (Ultimul episod)”, *AlterMedia*, 26 iunie 2008, pe <http://www.altermedia.info/romania/2008/06/26/reinstituirea-horthysmului-ultimul-episod/>; I. A., „Miliardarul Sörös urmărit de justiția franceză”, în *Evenimentul zilei*, nr. 2592, 27 decembrie 2000, p. 11; C. I. C., „Miliardarul Soros, pe banca acuzării”, în *Curentul*, 27 decembrie 2000, p. 9; ***, „Naționaliștii din Thailanda îl «așteaptă la cotitură» pe Sörös György”, în <http://www.mti.hu>, 29 ianuarie 2001; Anthony Giddens, „Soros: Franța în pericol”, în *L'Événement du Jeudi*, nr. 681, 20-26 noiembrie 1997, p. 18-19; Pascal Riche, „Procesul intentat lui Soros”, în *Libération*, 28 iulie 1997, p. 14; Reuter, „Opinia lui Soros referitoare la viitorul Uniunii Europene”, în *International Herald Tribune*, 6 noiembrie 1997, p. 15; Evgenii Donceev, „Rasa Bull-Terrier”, în *Sega* (Bulgaria), nr. 38, 2-8 octombrie 1997, pag. 50; Redacția, „Cu mintea pentru Popper și cu inima pentru Europa de Est”, în *Kurier* (Austria), nr. 263, 23 septembrie 1997, pag. 19; Kurt Kister, «George Sörös – jucător la bursă și „mecena”», în *Süddeutsche Zeitung* (Germania), nr. 219, 23 septembrie 1997, pag. 4; Szel Karoly, „Cel mai nerușinat Robin Hood al secolului”, în *Kapu* (Ungaria), nr. 8, 11 septembrie 1997, pag. 62; *Evenimentul zilei*, nr. 1546, 28 iulie 1997, pag. 4; vezi și M.S.C., „Miliardarul Sörös se teme de un crah bursier”, în *Cronica Română*, nr. 1360, 8 iulie 1997, pag. 10; *Bursa*, nr. 158, 8 sept. 1997, pag. 5; Ben Macintyre și Jason Nisse, „Poliția franceză îi interoghează pe asistenții lui George Sörös”, în *The Times*, nr. 65938, 10 iulie 1997, pag. 27; Redacția, „Asemenea unui criminal”, în *Der Spiegel*, nr. 32, 4 august 1997, pag. 118; Redacția, „Asiatismul pus în discuție”, în *Le Monde*, 30 august 1997, pag. 15; Pascal Riche, „Procesul intentat lui Sörös”, în *Libération*, 28 iulie 1997, pag. 14; Paul Blustein, „Sörös contestă că ar fi părtaș la manevrele necurate care să afecteze cursul monedelor naționale din Asia”, în *International Herald Tribune*, 31 iulie 1997, pag. 11; Redacția, „Asemeni unui criminal”, în *Der Spiegel*, nr. 32, 4 august 1997, pag. 118; Redacția, „Sörös a fost acuzat de către Malaysia de complot valutar”, *Adevărul*, nr. 2241, 5 august 1997, pag. 5. Pentru alte aspecte ale cazului George Soros și referințe bibliografice, vezi: Vasile Zărnescu, „TRANSILVANIA – PRETEXTUL DESTĂMĂRII

ROMÂNIEI (2)", *AlterMedia*, 24 iulie 2008, pe

<http://www.altermedia.info/romania/2008/07/24/transilvania-pretextul-destinarii-romaniei-2/>.

[188]. Vasile I. Zărnescu, „Maghiarismul – sorgintea fascismului (2)", *AlterMedia*, 3 aprilie 2010, pe <http://www.altermedia.info/romania/2010/04/03/maghiarismul-sorgintea-fascismului-2/>.

[189]. Alan John Percival Taylor, MONARHIA HABSBURGICĂ, 1809-1918. Editura Alfa. București, 2000, pag. 161, pe <http://www.libraries.net/p/9586/MONARHIA-HABSBURGICA-1809-1918-O-ISTORIE-A-IMPERIULUI-AUSTRIAC-SI>.

[190]. Mark Weber, „Simon Wiesenthal: Fraudulent 'Nazi Hunter'". Vedeți ediția originală, din iarna 1989-1990, pe <http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal.shtml>. Ediția inițială, pe *AlterMedia*, traducerea din 10 și 16 iulie 2004, pe: <http://www.altermedia.info/romania/2004/07/10/impostura-unui-vntor-de-nazisti-i/>;

<http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/>. Vezi și: Vasile I. Zărnescu, „Simon Wiesenthal: impostorul nr. 2", pe <http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/>.

[191] Ilie Bădescu, Mihai Ungheanu (cord.), *ENCICLOPEDIA VALORILOR REPRIMATE. Războiul împotriva culturii române (1944-1999)*. Ed. Pro-Humanitate, vol. 1-2, București, 2000; Mihai Ungheanu, *Holocaustul culturii române: ipoteze de sociologie literară*, 1944-1989, Editura D.B.H., 1999; Dan Zamfirescu, „Războiul împotriva poporului român", Ed. Roza Vânturilor, 2000; Florin Mătrescu, *HOLOCAUSTUL ROȘU*, Ed. Irecson, 2008, pe http://www.librariaeminescu.ro/isbn/973-7694-37-6/Florin-Matrescu_Holocaustul-Rosu-vol-I-II-cu-addenda; Cornel-Dan Niculae, cu titlurile: *Ofensiva iudaismului asupra României*, *Politica filo-sionistă a României*, „Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii". Vezi și: „Evreii vinovați de crime la adresa umanității!!!", pe <http://forum.realitatea.net/showthread.php?t=50277>. Similar, vezi și: Walter Brewitz, *FAMILIA ROTHSCCHILD. De la Marea Finanță la crearea Israelului*. Editura Carpathia, București, 2007.

[192] Vasile I. Zărnescu, „Propaganda holocaustică: un gheșeft super-abject", *AlterMedia*, 20 septembrie 2007, pe <http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/>. Vedeți și aici anexa 3.

[193] Vasile I. Zărnescu, „Turpitudinea năpirlitului Andrei Marga", *AlterMedia*, 31 decembrie 2013, pe <http://www.altermedia.info/romania/2013/12/31/turpitudinea-napirlitului-andrei-marga/>. Vezi și: Comisia Internațională pentru Studiarea Holocaustului în România, *RAPORT FINAL*, Ed. Polirom, 2005, pag. 253.

[194] Vasile Zărnescu, „Turpitudinea ex-regelui Mihai", *AlterMedia*, 22 aprilie 2012, pe <http://www.altermedia.info/romania/2012/04/22/turpitudinea-ex-regelui-mihai/>.

[195] „Arhivele MAPN, înstrăinate dușmanilor României – tăcem?", 2 mai 2013, by eufrosin, pe <http://eufrosin.wordpress.com/2013/05/12/arhivele-mapn-instrainate-dusmanilor-romaniei-tacem/>. Vezi și: Adriana Toma, „Consiliul Memorial al Holocaustului din SUA va avea acces la documentele din arhiva AApN", în *România liberă*, 8 mai 2013, pe <http://www.romanialibera.ro/actualitate/eveniment/consiliul-memorial-al-holocaustului-din-sua-va-avea-acces-la-documentele-din-arhiva-mapn-301381>.

[196] Cornel-Dan Nicolae, „MOSSAD-ul și tehnica militară românească", *AlterMedia*, 2 martie 2012, pe <http://www.altermedia.info/romania/2012/03/02/mossad-ul-si-tehnica-militara-romaneasca/>.

[197] Vasile Zărnescu, „Victoria Ungariei asupra României pe Arcul de Triumf", pe <http://monitorsri.blogspot.ro/2012/01/victoria-ungariei-asupra-romaniei-pe.html>.

[198] Alexandra Zărnescu, *Cuvântul xenofobie trebuie scos din uz*, pe <http://www.altermedia.info/romania/2008/08/29/cuvantul-xenofobie-trebuie-scos-din-uz/>.

[199] Extras din *Revista Mănăstirii Putna* dedicată celui de-al 500-lea an de la nașterea în ceruri a Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, publicat de Mirean, la 25 iunie 2011, pe <http://izestrea.wordpress.com/2011/06/25/cum-a-ramas-manastirea-putna-in-granitele-romaniei/>.

- [200] Cf. http://www.henrymakow.com/translated_from_the_hungarian.html.
- [201] Vasile I. Zărnescu, „Crin Antonescu-Vorbete – Omul cu ochi-de-pește-mort-de-trei-zile”, pe <http://www.justitiarol.ro/crin-antonescu-vorbete-omul-cu-ochi-de-pete-mort-de-trei-zile/>.
- [202] Vasile I. Zărnescu, „Problema holocaustului (1)”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2008/10/27/problema-holocaustului-1/>.
- [203] Cf. http://www.mediafax.ro/social/senat-persoanele-care-minimalizeaza-in-public-holocaustul-pedepsite-cu-inchisoare-sau-amenda-12428270?utm_source=feedburner&utm_medium=feed&utm_campaign=Feed%3A+mediafax%2FQddx+%28Mediafax_ALL%29.
- [204] Cf. http://www.clr.ro/Rep_dil_2002/..%5Crep_htm%5CL107_2006.htm.
- [205] Vasile I. Zărnescu, „Supraordonanța și subordonatul (3)”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/01/10/supraordonanta-si-subordonatul-3/>.
- [206] Vasile I. Zărnescu, „Ubicuitatea războiului axiologic”, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2010/11/12/ubicuitatea-razboiului-axiologic/>. Vezi și: *idem*, în *STUDII ȘI CERCETĂRI DE DACOROMÂNISTICĂ*, nr. 1/2011, pag. 425-442.
- [207] Cf. <http://www.zf.ro/politica/politica-externa/greenspan-principalul-motiv-al-invaziei-din-irak-a-fost-petrolul-3069129/>; <http://www.zf.ro/politica/politica-externa/greenspan-principalul-motiv-al-invaziei-din-irak-a-fost-petrolul-3069129/>.
- [208] Cf. <https://archive.org/details/LaMystificationDuXXeSiecle>.
- [209] Vasile I. Zărnescu, pe <http://ro.altermedia.info/romania/2008/12/17/ati-votat-cleptocrația-ati-ramas-cu-saracia/>.
- [210] Valeriana N. STOICA, „Triumviratul malefic”, pe <http://www.altermedia.info/romania/2008/12/21/triumviratul-malefic/>.

PRECIZARE. Cartea lui Arthur Robert Butz *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY. The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry* a fost tradusă în limba română de Centrul de Cercetări al Librăriei Românești Antitotalitare din Paris, după ediția engleză din 2003 a lui A. R. Butz și după ediția *La Mystification du XXe siècle*, a Editurii La Sfinge, Roma, 2002, și a fost publicată *on line*, în serial, în 51 de episoade, aici:

- 1) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/11/inselatoria-secolului-xx-1/>
- 2) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/12/inselatoria-secolului-xx-2/>
- 3) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/13/inselatoria-secolului-xx-3/>
- 4) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/20/inselatoria-secolului-xx-4/>
- 5) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/22/inselatoria-secolului-xx-5/>
- 6) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/23/inselatoria-secolului-xx-6/>
- 7) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/24/inselatoria-secolului-xx-7/>
- 8) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/25/inselatoria-secolului-xx-8/>
- 9) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/26/inselatoria-secolului-xx-9/>
- 10) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/27/inselatoria-secolului-xx-10/>
- 11) <http://www.altermedia.info/romania/2014/02/28/inselatoria-secolului-xx-11/>
- 12) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/01/inselatoria-secolului-xx-12/>
- 13) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/02/inselatoria-secolului-xx-13/>
- 14) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/03/inselatoria-secolului-xx-14/>
- 15) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/04/inselatoria-secolului-xx-15/>
- 16) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/05/inselatoria-secolului-xx-16/>
- 17) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/06/inselatoria-secolului-xx-17/>
- 18) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/07/inselatoria-secolului-xx-18/>
- 19) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/08/inselatoria-secolului-xx-19/>
- 20) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/07/inselatoria-secolului-xx-20/>
- 21) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/10/inselatoria-secolului-xx-21/>
- 22) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/11/inselatoria-secolului-xx-22/>
- 23) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/12/inselatoria-secolului-xx-23/>

- 24) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/13/inselatoria-secolului-xx-24/>
- 25) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/14/inselatoria-secolului-xx-25/>
- 26) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/15/inselatoria-secolului-xx-26/>
- 27) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/16/inselatoria-secolului-xx-27/>
- 28) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/17/inselatoria-secolului-xx-28/>
- 29) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/18/inselatoria-secolului-xx-29/>
- 30) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/19/inselatoria-secolului-xx-30/>
- 31) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/20/inselatoria-secolului-xx-31/>
- 32) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/21/inselatoria-secolului-xx-32/>
- 33) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/22/inselatoria-secolului-xx-33/>
- 34) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/23/inselatoria-secolului-xx-34/>
- 35) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/24/inselatoria-secolului-xx-35/>
- 36) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/25/inselatoria-secolului-xx-36/>
- 37) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/26/inselatoria-secolului-xx-37/>
- 38) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/27/inselatoria-secolului-xx-38/>
- 39) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/28/inselatoria-secolului-xx-39/>
- 40) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/29/inselatoria-secolului-xx-40/>
- 41) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/30/inselatoria-secolului-xx-41/>
- 42) <http://www.altermedia.info/romania/2014/03/31/inselatoria-secolului-xx-42/>
- 43) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/01/inselatoria-secolului-xx-43/>
- 44) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/02/inselatoria-secolului-xx-44/>
- 45) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/03/inselatoria-secolului-xx-45/>
- 46) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/04/inselatoria-secolului-xx-46/>
- 47) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/05/inselatoria-secolului-xx-47/>
- 48) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/06/inselatoria-secolului-xx-48/>
- 49) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/07/inselatoria-secolului-xx-49/>
- 50) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/08/inselatoria-secolului-xx-50/>
- 51) <http://www.altermedia.info/romania/2014/04/14/inselatoria-secolului-xx-51/>

31. BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

*** *Chestiunea evreilor pământenii*, Tipografia H. Goldner, Iași, 1901.

*** *Planurile iudeo-masonice*. Ed. Antet, 2005.

ARENDT, Hannah, *Eichmann la Ierusalim*. Ed. Humanitas, București, 2007.

BAMFORD, James, *THE PUZZLE PALACE. A Report on America's Most Secret Agency*. Ed. Penguin Books, 1983.

BAMFORD, James, *BODY OF SECRET. Anatomy of the Ultra-Secret National Security Agency*. Ed. Doubleday, New York, London, Toronto, Sydney, Auckland, 2001.

BARDECHE, Maurice, *Nuremberg ou la Terre promise*. Ed. Les Sept couleurs, 1948.

BĂDESCU, Ilie, UNGHEANU, Mihai (coord.), *ENCICLOPEDIA VALORIILOR REPRIMATE*. Ed. Pro-Humanitate, vol. 1-2, București, 2000.

BEHR, Edward, *O AMERICĂ ÎNFRICOȘĂTOARE*. Ed. Humanitas, 1999.

BELLI, Nicolae D., „Tranziția, mai grea decât un război: România 1990-2000”. Ed. Expert, 2001.

BENSON, Ivor, *FACTORUL SIONIST. Influența iudaică asupra istoriei secolului XX*. Ed. Antet, f. a.

BERCLAZ, René-Louis, *ÉCRITS de COMBAT. 1999-2005*. Édition privée hors commerce, septembre 2006.

BETEA, Lavinia, *Stăpânul secretelor lui Ceaușescu. I SE SPUNEA MACHIAVELLI*. Editura Adevărul, 2011.

BLACK, Edwin, *THE TRANSFER AGREEMENT. The Dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish Palestine*. Ed. Dialog Press, USA, 1984.

BOYER, Jean, *Cei mai înverșunați dușmani ai popoarelor noastre*. Ed. Samizdat, f. a.

BRAHAM, Randolph L., *Exterminarea evreilor români și ucraineni în perioada antonesciană*. Ed. Hasefer, București, 2002.

BREWITZ, Walter, *FAMILIA ROTHCHILD. De la Marea Finanță la crearea Israelului. Rothchildzii și era globalizării*, Ed. Carpathia, 2007.

BUGNON-MORDANT, Michel, *AMERICA TOTALITARĂ*. Armele secrete pentru stăpânirea lumii. Ed. Lucman, 1999.

BUTZ, Arthur Robert, *La Mystification du XXe siècle*, Ed. La Sfinge, Roma, 2002.

BUZATU, Gheorghe, *Așa a început holocaustul împotriva poporului român*. Ed. Majadahonda, București, 1995.

CAHAN, Dova, *Un askenaz între România și Eritreea*. Ed. Ratio et revelatio, Oradea, 2013.

CARP, Matatias, *CARTEA NEAGRĂ*. Ed. Diogene, 3 volume, 1994.

CĂTUNEANU, I. C., *ÎN FAȚA PRIMEJDIEI*. Ed. Antet, f. a.

CHOMSKY, Noam, „AȘA E, CUM ZICEM NOI”, Ed. Antet, 2010.

CODREANU, Theodor, *MODELUL ONTOLOGIC EMINESCIAN*. Editura Porto-Franco, Galați, 1992.

CODREANU, Theodor, *EMINESCU INCORECT POLITIC*. Editura Scara, 2014.

COJA, Ion, *HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?*, Texte adunate și comentate de Ion Coja. Ed. Kogaion, 2002.

COJA, Ion, „Schimb holocaust ambiguu contra Premiu Nobel: Amintiri din Transnistria uitate de Norman Manea”, în *SANTINELA*, nr. 17, iunie 2007, pag. 12-13.

COJA, Ion, *MARELE MANIPULATOR*. Ed. Națiunea, București, 2012.

CONSTANTINESCU, Gabriel, *EVREII ÎN ROMÂNIA*. Ed. Fronde, Alba Iulia – Paris, 2000.

Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România, *RAPORT FINAL*, Ed. Polirom, 2005.

CRIȘAN, Radu Mihai, *ISTORIA INTERZISĂ*. Editura Tibo, București, 2008.

DALTON, Thomas, *DEBATING THE HOLOCAUST. A new look at both sides*. Theses & Dissertation Press, New York, 2009.

DELETANT, Dennis, *ALIATUL UITAT AL LUI HITLER – Ion Antonescu și regimul său 1940-1944*. Editura Humanitas, București, 2008.

DIMONT, Max I., *evreii, Dumnezeu și istoria*, Ed. Hasefer, București, 2004.

DROBISCH, Klaus, *Rezistență la Buchenwald*. Ed. Politică, București, 1981.

DUȚU, Alesandru, BOTORAN, Constantin, *SITUAȚIA EVREILOR DIN ROMÂNIA. Vol. I, partea întâi 1939-1941*. Ed. Țara Noastră, Uniunea Vatra Românească, București, 2003.

EMINESCU, Mihai, *Chestiunea evreiască*. Ed. Vestala, București, 2005.

FINKELSTEIN, Norman G., *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI. Reflecții asupra exploatării suferințelor evreiești*, Ed. Antet, f. a.

FINKELSTEIN, Norman G., *TUPEU! Argumentul antisemitismului și maltratarea istoriei*, Ed. Antet, 2010.

FLORESCU, Eugen, *Bestia Brucan*. Ed. Planeta, București, 1996.

FORD, Henry, *The International Jew*. Vol. 1, Martino Publishing, Mansfield Centre, CT, USA, 2010.

FREEDMAN, Benjamin, „A Jewish Defector Warns America: Benjamin Freedman Speaks on Zionism” (cf. <http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm>), tradus în revista *LUMEA Magazin*, nr. 7/2010, publicat pe *AlterMedia*, 6 august 2010, pe

<http://www.altermedia.info/romania/2010/08/06/cine-a-declansat-si-la-ce-au-folosit-razboaiele-mondiale/>.

FUNAR, Gheorghe, *HOLOCAUSTUL ÎMPOTRIVA ROMÂNILOR*. Ed. Gedo, Cluj-Napoca, 2011.

GARAUDY, Roger, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*. Ed. Fronde-Alma Tip, 1998.

GARAUDY, Roger, *PROCESUL SIONISMULUI IZRAELIAN*, Ed. Antet, 1999.

GARAUDY, Roger, *AFACEREA ISRAEL*, Ed. Samizdat, f. a.

GARAUDY, Roger, *Statele Unite, avangarda decadenței*. Ed. Samizdat, f. a.

GHICA, Ion, *SCRISORI CĂTRE VASILE ALECSANDRI*. Ed. Humanitas, București, 2014.

GILADI, Naeim, *BEN GURION'S SCANDALS. How The Haganah and The Mossad Eliminated Jews*, A Dandelion Books Publication, Temple, Arizona, 2003.

GOMA, Paul, *Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia și evreii*. Ed. Vicovia, 2009.

GORCE, Paul-Marie de la, *ULTIMUL IMPERIU. Va fi secolul al XXI-lea american?*. Ed. Lider și Sirius, 1999.

GOVRIN, Yosef, *RELAȚIILE ISRAELO-ROMÂNE LA SFÂRȘITUL EPOCII CEAUȘESCU*. Ed. Efes, 2007.

GRAF, Jürgen, *Holocaustul sub scanner*, Ed. Samizdat, f. a.

HÂRLĂOANU, Alfred, *ISTORIA UNIVERSALĂ A POPORULUI EVREU*. Ed. Zarkony, București, 1992.

HEYDECKER, Joe, LEEB, Johannes, *PROCESUL DE LA NÜRNBERG*. Ed. Orizonturi, București, 2006.

HITCHCOCK, Andrew Carrington, *The Synagogue of Satan*. RiverCrest Publishing, Austin, Texas, USA, 2011.

HEDDESHEIMER, Don, *THE FIRST HOLOCAUST. Jewish fund raising campaigns with holocaust claims during & after World War I*. Published by The Barnes Rewiew, P.O. Box 15877, Washington, DC, 2003.

HERZL, Theodor, *Statul iudeu*. Ed. Antet, f. a.

HRISTEA, Ieronim, *De la steaua lui David la steaua lui Rothschild*, Ed. Țara Noastră, București, 2004.

Institut d'Etudes des Questions Juives, *LA MORPHOLOGIE DU JUIF*, Edition Nouvelles, Vienne-Jerusalem, Samizdat, 2000.

IONESCU, Nae, *Chestiunea evreiască*. Ed. Samizdat, f. a.

IORGA, Nicolae, *ISTORIA EVREILOR ÎN ȚERILE NOSTRE*, Academia Română, Librăriile Socec & comp., București, Leipzig, Viena, 1913.

JELA, Doina, *DRUMUL DAMASCULUI. Spovedania unui fost torționar*. Ed. Humanitas, București, 1999.

KAUTSKY, Karl, *DE LA DEMOCRAȚIE LA ROBIA DE STAT*. Ed. Cultura Națională, București, 1922.

KERSHAW, Ian, *Hitler, germanii și soluția finală*. Ed. Meteor Press, 2010.

KERSHAW, Ian, *HITLER*. Ed. Meteor Press, București, 2012.

KERSHAW, Ian, *SFÂRȘITUL. Rezistența sfidătoare și înfrângerea Germaniei lui Hitler, 1944-1945*. Ed. Corint, București, 2013.

KIELAR, Wieslaw, *Cinci ani la Auschwitz*. Ed. Politică, 1984.

KOESTLER, Arthur, *Al treisprezecelea trib: KHAZARII*. Editura Nagard, 1987.

KOGON, Eugen, *Rețeaua morții*. Ed. Politică, 1987.

LE BON, Gustave, *Rolul evreilor în civilizație*. Ed. Antet, f. a.

LECCA, Radu, *EU I-AM SALVAT PE EVREII DIN ROMÂNIA*. Ed. Roza Vânturilor, București, 1994.

LENGYEL, Olga, *Cuptoarele lui Hitler*, Ed. Daci, Cluj-Napoca, 1986.

LUSTIG, Oliver, *atunci, acolo... la auschwitz*, Ed. Cartea românească, 1977.

MACDONALD, Kevin, *INFLUENȚA EVREILOR ÎN LUME*. Editura Vicovia, 2006.

MANGU, Valeriu, *ÎNLĂTURAREA LUI CEAUȘESCU AȘA CUM VA FI FOST*, Editura Semper Fidelis, București, 2011.

MARX, Karl, *CAPITALUL*, Ed. Politică, București, 1960.

MĂTRESCU, Florin, *HOLOCAUSTUL ROȘU*. Editura Irecson, vol. 1-3, București, 2008.

MEARSHEIMER, John J., WALT, Stephen M., *LOBBY-UL ISRAELIAN ȘI POLITICA EXTERNĂ A STATELOR UNITE*, Ed. Antet, 2008.

MIRCU, Marius, *„Uite-așa se petrecea pe atunci...”*. Editura Glob, Bat Yam, Israel, 2001.

MONASTE, Serge, *PROTOCOALELE DE LA TORONTO. Națiunile unite contra creștinismului*. Ed. Samizdat, 1996.

MOSSÉ, Claude, *„Marile imposturi ale istoriei”*. Ed. Paralela 45, Pitești, 2007.

MURĂRAȘU, Dumitru, *NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU*. Ed. Atos, București, 1999.

NICULAE, Cornel-Dan, *Ofensiva iudaismului asupra României*, Ed. Carpathia, ediția a IV-a, 2010.

NICULAE, Cornel-Dan, *„Războiul nevăzut al evreilor sioniști cu românii”*, Ed. Carpathia, ediția a IV-a, 2011.

NICULAE, Cornel-Dan, *Politica filo-sionistă a României*, Ed. Carpathia Rex, ediția a IV-a, 2012.

NICULAE, Cornel-Dan, *MASONERIE ȘI IUDAISM. Super-think-thank-uri și Cluburi mondiale*. Ed. Carpathia Rex, 2008.

OIȘTEANU, Andrei, *Imaginea evreului în cultura română*. Ed. Polirom, 2012.

OSTROVSKY, Victor, HOY, Claire, *Mossad*, „Academia înșelăciunii”, Ed. Globus, București, 1993.

PAULESCU, Nicolae C., *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*. Ed. Babel – Ed. Vicovia, 2010.

PALTY, Sonia, *Evrei, treceți Prutul!* Ed. Cartea românească, 1992.

PELIN, Mihai, *Legendă și adevăr*, Ed. Edart, București, 1944.

PRANAITIS, I. B., *The Talmud Unmasked – The Secret Rabbinical Teaching Concerning Christians*. Printed in USA. LVOW081229270712.

POLIAKOV, Léon, *BREVIATUL URII. Al III-lea Reich și evreii*. Ed. EST, 2004.

POLIAKOV, Léon, *ISTORIA ANTISEMITISMULUI*, vol. 1-2, Ed. Hasefer, București, 2007.

RADU THEODORU, *NAZISMUL SIONIST*, Ed. Miracol, București, 2000.

RADU THEODORU, *ROMÂNIA CA O PRADĂ*. Ed. Lucman, Buc., 2005.

RADU THEODORU, *ÎNVIEREA LUI IUDA*, Ed. Lucman, București, 2007.

RADU THEODORU, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Ed. Lucman, București, 2008.

RADU THEODORU, *ROMÂNIA, ROMÂNII și COMUNISMUL*, Editura Lucman, București, 2009.

ROGOJAN, Aurel, *FEREASTRA SERVICIILOR SECRETE. România în jocul strategiilor globale*. Ed. Compania, București, 2011.

ROMANESCU, Traian, *MAREA CONSPIRAȚIE EVREIASCĂ*, Ed. Logos, București, 1997.

ROSEN, Moses, *ÎN LUMINA TOREI*. București, 1971.

ROSEN, Moses, *PRIMEJDII, ÎNCERCĂRI, MIRACOLE*. Ed. Hasefer, București, 1991.

ROTARU, Ion, *O ISTORIE A LITERATURII ROMÂNE DE LA ORIGINI PÂNĂ ÎN PREZENT*. Editura DacoRomână, ediția a doua, București, 2009.

SEVERIN, Adrian, *LACRIMILE DIMINEȚII. Slăbiciunile Guvernului Roman*. Ed. Scripta, București, 1995.

SHAHAK, Israel, *Povara a trei milenii de istorie și religie iudaică*. Ed. Samizdat, f. a.

SHAPIRO, Michael, *100 cei mai influenți evrei din toate timpurile*. Ed. Paralela 45, Pitești, 2006.

SOLOMOVICI, Teșu, *Războaiele Mosadului*, Ed. Tess Expres, 1999.

SOLOMOVICI, Teșu, *MOSSAD. ȘIN-BET. AMAN. Istoria serviciilor secrete israeliene*, Ed. Tess Expres, 2006.

SOLOMOVICI, Teșu, *ROMÂNIA JUDAICĂ. O istorie neconvențională a evreilor din România. 2000 de ani de existență continuă*. Ed. Teșu, două volume, 2001.

SOLOMOVICI, Teșu, *SECURITATEA ȘI EVREII. Despre călăi și victime*. Ed. Ziuă, București, 2003.

SOLOMOVICI, Teșu, *SECURITATEA ȘI EVREII. Teroare. Crime. Turnători. Colaboraționiști*. Ed. Teșu, București, 2004.

SOLOMOVICI, Teșu, *ISTORIA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA*. Ed. Teșu, 2005.

SOLOMOVICI, Teșu, *ISTORIA HOLOCAUSTULUI DIN ROMÂNIA. Transnistria, Transilvania de Nord*. Ed. Teșu, 2006.

SUVOROV, Victor, *SPĂRGĂTORUL DE GHEAȚĂ*. Ed. Polirom, 1993.

ȘUȚA, Ioan, STROE, Geo, *DREPTATE ROMÂNIEI*. Editura Dacoromână, ediția a II-a revăzută și adăugită București, 2007.

TAYLOR, A. J. P., *Monarhia habsburgică. 1809-1918*. Ed. ALLFA, București, 2000.

TAYLOR, Kathleen, *Spălarea creierelor. Știința manipulării*. Ed. Paralela 45. București, 207.

TISMĂNEANU, Vladimir, VASILE, Cristian, *PERFECTUL ACROBAT. LEONTE RĂUTU, MĂȘTILE RĂULUI*. Ed. Humanitas, București, 2008.

THION, Serge, *VÉRITÉ HISTORIQUE OU VÉRITÉ POLITIQUE? Le dossier de l'affaire Faurisson. La question des chambres à gaz*. Ed. La Vielle Taupe, Paris, 1980.

TONCIULESCU, Paul Lazăr, *RAMANIA – Paradisul regăsit*, Editura Obiectiv, Craiova, 2002.

TÓTH, Imre, *AHILE. Paradoxele eleate în fenomenologia spiritului*. Editura Științifică, 1969.

TRAȘCĂ, Ottmar, (editor), „CHESTIUNEA EVREIASCĂ” ÎN DOCUMENTE MILITARE ROMÂNE 1941-1944. Ed. Institutul European, Institutul „Elie Wiesel”, 2010.

TUDOR, Voicu, „Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gardian jidan”, în *SANTINELA*, nr. 19, august 2007, pag. 6-7; republicat pe *AlterMedia*, aici: <http://www.altermedia.info/romania/2013/02/18/gheorghe-i-bratianu-a-fost-asasinat-de-un-gardian-jidan-2/>.

TUDOR, Voicu, „Zoe Petre – o mincinoasă nerușinată și încă tolerată”, pe http://ro.altermedia.info/minoritati/zoe-petre-o-mincinoasa-nerusinata-si-ince-tolerata_24317.html.

TUDOR, Voicu, „Fiecare țară se poartă cu evreii săi după cum merită ei”, *AlterMedia*, 7 ianuarie 2013, pe <http://www.altermedia.info/romania/2013/01/07/fiecare-tara-se-poarta-cu-evreii-sai-dupa-cum-merita-ei/>.

TUDOR, Voicu, ZĂRNESCU, Vasile, „Octavian Goga – 132 de ani de la naștere”, *AlterMedia*, 25 martie 2013, aici:

<http://www.altermedia.info/romania/2013/03/25/octavian-goga-132-de-ani-de-la-nastere/>.

ULAM, Adam B., *BOLȘEVICII. Triumful comunismului în Rusia. O istorie intelectuală și politică*. Ed. Corint, București, 2009.

UNGHEANU, Mihai, *Holocaustul culturii române: ipoteze de sociologie literară, 1944-1989*. Ed. D.B.H., București, 1999.

VLĂSCLEANU, Mihaela, *PSIHOSOCIOLOGIA ORGANIZAȚIILOR ȘI CONDUCERII*. Ed. Paideia, București, 1993.

WASSERSTEIN, Bernard, *Disparația diasporei. Evreii din Europa începând din 1945*. Ed. Polirom, 2000.

WATTS, Larry, *FEREȘTE-MĂ, DOAMNE, DE PRIETENII!* Editura RAO, București, 2011.

WATTS, Larry, *CEI DINTÂI VOR FI CEI DIN URMĂ*. Editura RAO, București, 2013.

WEXLER, Teodor, POPOV, Mihaela, *ANCHETE și PROCESE UITATE. 1945-1960. Documente*. Editura Fundația W. Filderman, București, vol. 1 și 2, 2001.

WIESEL, Elie, *Toate fluviile curg în mare*, Ed. Hasefer, București, 2000.

WIESENTHAL, Simon, *Asasinii printre noi*, Ed. politică, București, 1969.

WIGODER, Geoffrey, *Enciclopedia Iudaismului*, Ed. Hasefer, București, 2006.

WOLSKI, Kalixt de, *TAINELE KAHALULUI*, Editura Samizdat pentru literatură și artă, Cetatea Albă, 2005.

ZAMFIRESCU, Dan, „*Războiul împotriva poporului român*“. Ed. Roza Vânturilor, București, 1993.

ZAMFIRESCU, Dan, „*Istoria Românilor văzută de Neagu Djuvara. Fals științific sau trădare de țară?*“ Ed. Roza Vânturilor – Ed. Semne, București, 2013.

ZĂRNEȘCU, Vasile I., „*Ubicuitatea războiului axiologic*“, apud Elena Zamfir, Ilie Bădescu, Cătălin Zamfir, *Starea societății românești după 10 ani de tranziție*, Editura Expert, București, 2000, pag. 892-910. Republicat în *STUDII ȘI CERCETĂRI DE DACOROMÂNISTICĂ*, NR. 1/2011, pag. 425-442.

ZĂRNEȘCU, Vasile I., «*Elie Wiesel + Radu Ioanid = „Mizerabilii“*», publicat în revistele *Justițiarul* (Sibiu), nr. 47-48 (13-14/2002), 26 august 2002, pag. 11, și în *Miorița noastră* (New York), nr. 165, ian.-febr. 2003, pag. 1 și 7-8. Republicat, adus la zi, pe *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., *HOLOCAUST-OLOGII – VECTORI AI RĂZBOIULUI AXIOLOGIC CONTRA ROMÂNIEI*. Studiu publicat în serial în *Justițiarul Național*, aprilie-octombrie 2002; republicat pe site-ul *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., „*Tismăneanu Ticălosu’ și Băsescu Bengosu*“, în *SANTINELA*, nr. 13/2007; republicat pe site-ul *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., „*Teșu Solomovici Dezinformatoru*“, în *SANTINELA*, nr. 14/2007; republicat pe site-ul *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., „*Paul Goma are dreptate!*“, în *SANTINELA*, nr. 6/2006; republicat pe site-ul *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., „*Insecuritatea Securității Naționale*“, studiu publicat în serial în *Justițiarul Național*, în 2006, republicat pe site-ul *AlterMedia*.

ZĂRNESCU, Vasile I., „*SIMON WIESENTHAL – IMPOSTORUL NR. 2*“, *Scrisoare deschisă* publicată pe site-ul *AlterMedia* și depusă pentru d-l premier Victor Ponta cu nr. 2141/12.12.2012; pentru d-na Mona Pivniceru, ministrul Justiției, cu nr. 120466/12.12.2012; pentru d-l Puiu Hașotti, ministrul Culturii și Patrimoniului Național, cu nr. 5410/12.12.2012; pentru d-l ambasador George Maior, directorul S.R.I., cu nr. 46540/12.12.2012.

ZĂRNESCU, Vasile I., «*Falsitatea noțiunii „holocaustolog*»», 28 aprilie 2013, *AlterMedia*, pe <http://www.altermedia.info/romania/2013/04/28/falsitatea-notiunii-holocaustolog/>.

32. ANEXE

ANEXA 1

32.1. Campania „Toarnă-ți vecinul!”

Centrul Simon Wiesenthal din Viena oferă 10.000 de euro pentru informații care pot duce la arestarea și condamnarea presupușilor criminali de război germani.

„Criminalii sînt printre noi!“, „Majoritatea criminalilor naziști scapă nepedepsiți!“; „Aceasta e chiar ultima șansă pentru Austria, care nu a condamnat nici un criminal de război nazist în mai bine de 25 de ani, să îi aducă în justiție pe criminalii de război naziști din Austria, cât timp încă se mai poate face dreptate!“ (Efraim Zuroff, directorul Centrului Simon Wiesenthal din Ierusalim).

Citatele de mai sus nu sunt extrase din vreun manuscris al lui Kafka recent descoperit. Ele fac parte dintr-o campanie desfășurată în Austria de Centrul Simon Wiesenthal „de a aduce în fața justiției“ gardieni din lagăre de concentrare, funcționari ai Gestapoului, orice persoană care s-ar potrivi profilului de „criminal de război“ imaginat de departamentul de marketing al industriei holocaustului.

Mesajul din spatele acestei campanii este cât se poate de simplu: „Turnați-vă bunicii, vecinii, cunoscuții mai în vârstă, ca să-i putem acuza de crime de război. Plătim bine, dar grăbiți-vă! Altfel,ăștia dau colțul și noi rămânem fără obiectul muncii...”

Pe larg: un reportaj realizat de Michael Leidig în *The Scotsman*, pe (<http://www.news.scotsman.com/international.cfm?id=1397982003>).

14 ianuarie 2004

Sursa: <http://ro.altermedia.info/romania/2004/01/14/campania-toarna-ti-vecinul/>

32.2. Holocaustologii mai au o victimă pe conștiință

Este pentru prima oară de la începuturile *AlterMedia* când reproducem un articol dintr-un cotidian, și o facem doar pentru a demonstra unde duce nemernicia unora. Adevăratul vinovat pentru moartea acestui om nu este atât denunțatorul, cât inițiatorii odioasei campanii *Ultima șansă* [1]. Cu nici două luni înainte, Centrul Wiesenthal criticase România pentru inacțiune, întrucât statul român nu a deschis anchete privind presupușii criminali de război descoperiți în urma operațiunii „Ultima șansă”. Sperăm ca Efraim Zuroff *et co.* să fie mulțumiți acum. (Text și foto: *Gândul*) [*AlterMedia*].

Bătrânețea îl ținutise la pat, dar apelativele „fascist” sau „criminal de război” i-au grăbit sfârșitul. Ioan Alexa (96 de ani) era acuzat că ar fi compus „trenurile morții” și că ar fi masacrat evrei la Iași și Dorohoi și primise această veste chiar în ziua în care sărbătorea 71 de ani de mariaj cu Elisabeta. „După un trai așa frumos mi se pregătește o așa odioasă ieșire din viață”, ofta neresemnat bătrânul. După trei luni de amarnice frământări, Ioan Alexa (instructor regional C.F.R., pensionat) a sfârșit-o cu viața. Aproape imediat, la groapă i-a urmat și femeia care i-a fost alături trei sferturi de veac. Nenorocirea a venit peste cei doi la finele anului trecut, cu 7 luni înainte ca Ioan Alexa să fie reabilitat de magistrați. „Patriarhul” căilor ferate – după cum fusese numit într-un necrolog de către foștii elevi – căzuse victima unei ieșențe râvnitoare la recompensa de 10.000 dolari oferită de Centrul izraelit „Simon Wiesenthal” din Ierusalim (celebru în lume pentru aducerea în fața judecătorilor a marilor criminali de război, centru înființat în scopul păstrării memoriei Holocaustului) [2].

Mariana Maxim a făcut denunțul calomnios pe calea undelor. Directorul Centrului evreiesc, Efraim Zuroff, s-a adresat Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare, solicitând investigații din care să reiasă dacă Ioan Alexa ar fi „participat personal la uciderea evreilor în Dorohoi, precum și în Iași, iar după război și-ar fi luat identitatea unui soldat care fusese ucis”. Alături de nonagenar, mai erau pârâți Ion Antonie, Ionel Brotac și Dionisie Alexandru Ghermani, între care unul a răposat și un altul era rezident în Germania). Printr-o rezoluție datată 7 iulie 2006, Ioan Alexa a fost absolvit de orice vină.

„Cine poate reconstitui raționamente de acum 65 de ani?”, se întreba nonagenarul în ziua denunțului. Magistrații militari au reușit, scotocind arhivele și audiind martori care cunoșteau pârâțul încă din

perioada interbelică. „Nu există vreun indiciu în sensul absenței sale motivate sau nemotivate de la locul de muncă (n.r. fost șef de gară la Rafaila, Vaslui). CFR erau considerate o a doua armată a țării. Este greu de acceptat că Alexa Ioan ar fi putut părăsi raza de competență, mai ales în condiții de război“, precizează rezoluția. „Altminteri ar fi fost împușcat“, a completat fiul, Dimitrie Alexa, cadru universitar la Iași, preocupat să reabiliteze memoria tatălui, după cum i-a făgăduit. Denunțătoarea a descris fapte petrecute între 1940 și 1941, deși este născută în 1957. Mariana Maxim nu a putut fi audiată, fiind plecată la muncă în străinătate. „A furnizat telefonic o informație laconică. Motivul real al furnizării informației a fost acela de a obține recompensa de 10.000 dolari oferită pentru cei care ajută la prinderea participanților la Holocaust“, mai precizează rezoluția. Recompensa promisă de instituția evreiască se acordă numai după ce o persoană este dovedită în Justiție de colaboraționism cu naziștii și condamnată irevocabil pentru crime de război (fărădelegi imprescriptibile). „Se reține fără dubii că Ioan Alexa nu a participat la săvârșirea unor asemenea fapte, nu și-a schimbat identitatea dobândită la naștere și nici nu a participat la săvârșirea pogromurilor de la Dorohoi și Iași și nici la alte asemenea atrocități“, conchide hârtia cu antetul Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție. Urmașii lui Ioan Alexa au cerut magistraților să o cerceteze pe Mariana Maxim pentru denunț calomnios.

21 iulie 2006

NOTE

[1]. <http://ro.altermedia.info/romania/2004/01/14/campania-toarna-ti-vecinul/>.

[2]. Celebritate falsă, atribuită din incompetență de către redactorul ziarului. Vedeți <http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/>.

Sursa: <http://www.altermedia.info/romania/2006/07/21/holocaustologii-mai-au-o-victima-pe-constiinta/>.

32.3. Mariana Maxim: nemernica neamului

Acest articol a apărut în *SANTINELA* nr. 9, din 22 sept. 2006. Întrucât dificultățile pecuniare au determinat anularea *sîte*-ului revistei, este necesară republicarea lui, mai ales că, între timp, a sporit numărul agresiunilor antiromânești, comise atât de alogeni, cât și de nemernicii autohtoni.

Urmează textul din *SANTINELA*.

Timp de peste un an de zile, până prin vara anului trecut, în toate orașele României, îndeosebi în stațiile de transport în comun, dar și pe panourile publicitare amplasate în alte locuri vizibile, erau puse niște afișe mari, cu un conținut lacrimogen și cu un titlu de loterie – ***Ultima șansă*** [1] – , prin care cetățenii României erau îndemnați la delațiune. Care erau miza, modalitatea și ținta delațiunii? Recompensa de 10.000\$ U.S.A. pentru furnizarea informațiilor despre cei care au participat la Holocaust, în vederea condamnării lor, în calitate de criminali de război.

Într-unul din articolele publicate în primăvară, în *SANTINELA*, scriitorul Ion Coja, președintele filialei din București a *Vatrei Românești*, tocmai își exprima satisfacția că, din fericire, nu se găsisse nimeni, în România, care să răspundă acestei incitări odioase. Totuși, cum spune o expresie cunoscută, „ar fi fost prea frumos” ca situația să rămână așa. Căci, într-adevăr, în 21 iulie 2006, ziarul *Gândul* semnala un fapt incredibil: o româncă, Mariana Maxim, l-a denunțat pe Ioan Alexa, de 96 de ani, din Iași, cum că ar fi fost un „nazist” care i-ar fi holocaustizat pe evrei.

Cine îndemna la delațiune? „Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din Ierusalim (celebru în lume pentru aducerea în fața judecătorilor a marilor criminali de război, centru înființat în scopul păstrării memoriei Holocaustului)” – mai zice ziarista care a relevat insanitatea individei. Dar aici, din păcate, sunt strecurate două inexactități: 1) centrul „celebru în lume” este organizația lui Simon Wiesenthal [2], care și-a desfășurat activitatea din Viena – loc de întâlnire a tuturor Serviciilor de spionaj, fiindcă Austria este neutră, iar respectivele Servicii au profitat de respectivul statut pentru a-și planta filialele acolo și, firește, Mossadul nu putea să lipsească; 2) „Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din Ierusalim” este un alt centru, care-i poartă numele răposatului Wiesenthal și care are „scopul păstrării memoriei Holocaustului”. Asta, ca acoperire, fiindcă, în

realitate, după cum au dovedit-o afișele sale, are și scopul să mărească lista presupușilor „participanți la holocaust”, de la care să stoarcă bani.

Să remarcăm că, acum, în România se face mare caz de imoralitatea colaboratorilor cu Securitatea, dar nu s-a gândit nimeni să releve imoralitatea atât a Centrului *Wiesenthal*, care incită la denunț, cât și a escroacei Mariana Maxim, care a vrut să scoată bani printr-un denunț calomnios, făcând telefonic: ea și-a închipuit, probabil, că evreii îi vor da, imediat, cele 10 mii de verzișori. Dar pe evrei nu-i păcălești așa ușor. „Directorul Centrului evreiesc, Efraim Zuroff, s-a adresat Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Parchetelor Militare, solicitând investigații din care să reiasă dacă Ioan Alexa ar fi «participat personal la uciderea evreilor în Dorohoi, precum și în Iași, iar după război și-ar fi luat identitatea unui soldat care fusese ucis». Alături de nonagenar, mai erau pârați Ion Antonie, Ionel Brotac și Dionisie Alexandru Ghermani, între care unul a răposat și un altul era rezident în Germania)”, precizează Gabriela Doboș. Adică, altfel spus, evreii voiau să scoată castanele din foc cu mâna Parchetului General al României, după care să spună că, „voi, românii i-ați declarat criminali de război”.

Dar „Nu mor caii când vor câinii!” Această nemernică Mariana Maxim a descris fapte petrecute între 1940 și 1941, deși este născută în 1957; ea nu a putut fi audiată, fiind plecată la muncă în străinătate.

Evident, pe escroacă nu o interesau „adevărul” și „umanismul” clamat de evrei în sordida lor propagandă cu pretinsul „holocaust unic” – deși alte popoare au pierdut mulți mai mulți oameni în Al Doilea Război Mondial –, ci mangoții plătiți de evrei. După cum Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din Ierusalim, la fel, nu era interesat de adevăr, ci de creșterea numărului delatorilor, ca să dovedească ei cât de mult au suferit – de parcă ar fi fost singurii.

Numai că în rezoluția Parchetului, dată la 7 iulie 2006, se menționează: „«Nu există vreun indiciu în sensul absenței sale motivate sau nemotivate de la locul de muncă (șef de gară la Rafaila, Vaslui – n.n.). C.F.R. erau considerate o a doua armată a țării. Este greu de acceptat că Alexa Ioan ar fi putut părăsi raza de competență, mai ales în condiții de război. (...) Se reține fără dubii că Ioan Alexa nu a participat la săvârșirea unor asemenea fapte, nu și-a schimbat identitatea dobândită la naștere și nici nu a participat la săvârșirea pogromurilor de la Dorohoi și Iași și nici la alte asemenea atrocități», conchide hârtia cu antetul Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție. Urmașii lui Ioan Alexa au cerut magistraților să o cerceteze pe Mariana Maxim pentru denunț calomnios”, relevase Gabriela Doboș, în „Nonagenarul «nazist» de la Iași, achitat post-mortem” [3].

Dar nonagenarul avea să moară cu trei luni înainte, de inimă rea, din cauza acestei ticăloase, iar soția lui avea să-l urmeze în eternitate la câteva zile, mai ales că vestea că ar fi compus „trenurile morții” și că ar fi masacrat evrei o primise chiar în ziua în care sărbătorise 71 de ani de mariaj cu Elisabeta.

Nemernica Mariana Maxim poate fi considerată, în mod întemeiat, **asasina** lui Ioan Alexa. Iar Centrul izraelit *Simon Wiesenthal* din România este, la fel de evident, **asasinul moral**, fiindcă, prin promisiunile sale meschine și odioase, a îndemnat-o pe criminala Mariana Maxim la denunț calomnios și cauzator de moarte. Cred că Parchetul General ar trebui să-i impute Centrului *Simon Wiesenthal* cheltuielile pentru cercetările făcute și să-l incrimineze pentru instigare la denunț calomnios, urmat de decesul învinuitului. De remarcat că în mod similar se exprimă și cei care au comentat acest caz pe forumul AlterMedia, care a republicat, **integral**, articolul din *Gândul* [4].

Nemernicei Mariana Maxim și Centrului izraelit *Simon Wiesenthal* i se potrivesc, întocmai, versurile din *Doina* lui Mihai Eminescu: „Cine-au îndrăgit străinii, / Mânca-i-ar inima câinii, / Mânca-i-ar casa pustia, / Și neamul nemernicia!”

Români de pretutindenii! Oriunde o veți întâlni pe nemernica Mariana Maxim, legați-o de stâlpul infamiei, în piața centrală a orașului în care o veți găsi și atârnați-i pe piept textul „Asasină de bătrâni. Denunțătoare jidovită!”

22 septembrie 2006

Recent, un politicastru de mână a enșpea, Mihail Neamțu [5], a recitat poezia lui Radu Gyr [6], „*Ridică-te Gheorghe, Ridică-te Ioane!*”, presupunând că va câștiga adeziunea electoratului dacă va invoca teza naționalistă (cum, anterior, făcuseră și alții: Ion Iliescu, Theodor Stolojan, Valeriu Stoica-Bancrută-Frauduloasă ș.a.). Presupunerea era corectă, dar, vorba aceea, „a dat cu mucii-n fasole”, dezavuând, apoi, personalitatea lui Radu Gyr. Motivul retractării? Presiunea jidanilor rămași [7] neholocaustizați Efraim Zuroff [8], Marco K. Katz [9], Radu Ioanid [10] ș.a. La fel de nemernic se dovedise și deputatul Dan Șova, care își retractase, și el, declarațiile referitoare la inexistența unui pogrom contra *jüden*-ilor care ar fi fost comis de către români la Iași, cum pretinde propaganda holocaustică și s-a dus la Washington, pe banii românilor, ca să-și completeze „educația” în problema *holocash*-ului. Același lichelism l-a manifestat și Răzvan Dumitrescu, în emisiunea sa, când, referindu-se tot la prestația lui Mihail Neamțu, l-a invocat pe ambasadorul S.U.A. la București, Gâtânștein – cum îl persifla Mugur Ciuvică tot în emisiunile lui Răzvan Dumitrescu –, exprimându-și speranța că și Gâtânștein – cu bunic născut

la Botoșani – va lua atitudine contra „legionarismului” de paradă al lui Neamțu. De altfel, și Răzvan Dumitrescu, ca propagandist al U.S.L., îl criticase pe Mark Gitenstein [11] pentru imixtiunea sa în problemele României [12], în favoarea lui Traian Băsescu. Acum, ca să lovească în A.D.R., același intransigent Răzvan Dumitrescu persiflează poezia lui Radu Gyr fiindcă a fost citită de Mihail Neamțu și condamnată de Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului (M.C.A.) [13] – organizație care trebuie interzisă, precum și Centrul Wiesenthal din România!

Pentru a le completa informația referitoare la adevărul despre „**Minciuna secolului XX**” [14], cum dezvăluie Arthur Butz, le recomand acestor poltroni și lichele autohtone – Victor Ponta, Mihail Neamțu, Dan Șova, Răzvan Dumitrescu, conducerii Academiei Române, care a acceptat și a impus schimbarea definiției cuvântului jidan [15] ș.a. –, precum și escrocilor Efraim Zuroff, M. K. Katz, Radu Ioanid, Elie Wiesel [16], Vladimir Tismăneanu, Mihai-Răzvan Ungureanu ș.a. –, lectura inclusiv a cărții *The First Holocaust: Jewish Fund Raising Campaigns with Holocaust Claims During and After World War I* [17], rezumată și aici: „Istoria victimizării evreiești. Rădăcinile Holocaustului” [18]. Această carte este bomboana pe coliva „Holocaustului”!

5 decembrie 2012

Colonel (r.) Vasile I. ZĂRNESCU

NOTE

[1] Cf. <http://ro.altermedia.info/romania/2004/01/14/campania-toarna-ti-vecinul/>.

[2] Cf. <http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/>; <http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/>.

[3] *Gândul*, 21 iulie 2006, pe http://www.gandul.info/articol_11717/nonagenarul_nazist_de_la_iasi_achitat_post_mortem.html.

[4] www.altermedia.info/romania/2006/07/21/holocaustologii-mai-au-o-victima-pe-constiinta/.

[5] <http://voxpública.realitatea.net/politica-societate/mihail-neamtu-e-extremist-fara-sa-stie-86782.html>.

[6] <http://anonymusgerula.wordpress.com/2012/11/14/doi-porci-nicolae-manolescu-si-mihail-neamturadu-gyr-un-oportunist/>.

[7] <http://www.ziare.com/mihail-neamtu/noua-republica/ard-somata-sa-se-delimiteze-de-mihail-neamtu-acuzat-de-antisemitism-1200381>.

[8] http://revistapresei.hotnews.ro/stiri-subiectele_zilei-12973017-efraim-zuroff-centrul-simon-wiesenthal-rfi-dan-sova-oaspete-binevenit-iran-revoltator-afla-guvern.htm.

[9] <http://www.badpolitics.ro/tag/marco-maximilian-katz/>.

- [10] <http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/>.
- [11] <http://epochtimes-romania.com/news/gitenstein-voi-continua-sa-fiu-implicat-in-regiune-chiar-daca-misiunea-in-romania-se-incheie---177228>.
- [12] <http://www.antena3.ro/romania/gitenstein-desfasurarea-unui-referendum-care-nu-este-in-concordanta-cu-constitutia-inacceptabila-175146.html>.
- [13] <http://saccciv.wordpress.com/category/centrul-pentru-monitorizarea-si-combaterea-antisemitismului-din-romania/>.
- [14] <http://www.amazon.com/Hoax-Twentieth-Century-R-Butz/dp/0967985692>.
- [15] <http://www.gandul.info/news/scandalul-unei-definitii-din-romania-ajunge-in-new-york-times-o-organizatie-cere-academiei-romane-schimbarea-felului-in-care-e-explicat-cuvantul-jidan-in-dex-8592036>. Vezi și: <http://www.ziarulnatiunea.ro/2014/05/30/dan-sova-holocaust/>.
- [16] <http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/>.
- [17] http://www.amazon.com/Holocaust-Jewish-Raising-Campaigns-Holocaust/dp/0984631259/ref=sr_1_3?s=books&ie=UTF8&qid=1338897069&sr=1-3.
- [18] <http://ro.altermedia.info/romania/2012/02/08/istoria-victimizarii-evreisti-radacinile-holocaustului/>.

Sursa: <http://www.altermedia.info/romania/2012/12/05/mariana-maxim-nemernica-neamului/>.

32. 4. Propaganda holocaustică: un gheșeft super-abject

Vasile I. Zărnescu

În lucrarea sa, pe cât de celebră, pe atât de contestată de sioniști, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (Editura Antet, 2000) [2], Norman Finkelstein dezvăluie ceea ce un român nu ar fi avut curajul să facă în condițiile actualei legislații execrate de guvernarea antiromânească: anume faptul că toată propaganda și toate pretențiile legate de holocaust sunt o mare escrocherie internațională, dirijată de Consiliul Mondial Evreiesc. E-adevărat că, fiind evreu-american, sioniștii nu au avut curajul să-l dea în judecată pentru defăimare și discriminare – cum s-a întâmplat cu revizioniștii din alte state obediente iudeo-masoneriei, ca Franța, Germania, Austria, Canada etc. De exemplu, Roger Garaudy [3] afirmase, printre altele: „*Nu este vina mea dacă cei care mă acuză sunt tocmai aceia care au organizat o afacere mondială din vânzarea ciolanelor bunicilor lor!*” Și Franța l-a condamnat, prompt, la pușcărie (cu suspendare, fiindcă, atunci, avea peste 80 de ani). Iar Rabbi Arnold Jacob Wolf, Hillel director la Yale University, se lamenta astfel: „*Se pare că, în universitățile noastre, Holocaustul este vândut, nu predat*” (cf. Michael Berenbaum, *After Tragedy and Triumph*, Cambridge, 1990). Dar, ca și N. Finkelstein, A. J. Wolf a scăpat de condamnare atât pentru că era rabin, cât și pentru faptul că în S.U.A. nu s-a ajuns, deocamdată, la starea din România, de lichelim politic deplin față de sioniști, încât să se promulge o lege criminală ca O.U.G. nr. 31/2002, prin care Guvernul, la presiunea evreilor din interior și din afară, te poate băga la pușcărie dacă conțești existența holocaustului.

Dar, între timp, situația internațională s-a mai schimbat în favoarea revizioniștilor, adică a adevărului. Astfel, în urma *Conferinței Internaționale despre „holocaust”*, din 11-12 decembrie 2006, de la Teheran, a fost eliberat, în 20 decembrie 2006, din închisoarea din Austria, revizionistul german Ernst Zündel.

Un alt fapt major, intervenit între timp, este *Protestul* Uniunii Vatra Românească, formulat recent (vezi în subsolul articolului), față de furtul comis de Mossad, la Paris, în 1990, când a sustras Memoriile lui Wilhelm Filderman. Acest *Protest* are **o importanță excepțională** – indiferent dacă Israelul va restitui sau nu manuscrisele, fără să le falsifice, Academiei Române, proprietara lor *de jure*.

Dacă, pe de o parte, aplicăm acestui Protest metoda sociologică de cercetare numită *analiza conținutului* și, pe de altă parte, analizăm furtul

comis de Mossad prin prisma tezei *Omnis determinatio est negatio* – „Orice determinație este o negație“ –, a lui Spinoza (care a fost un evreu deștept, dar, la fel ca Finkelstein, repudiat de evrei!), rezultă că, prin chiar acest furt incalificabil, toată propaganda privind pretinsul holocaust comis de România contra evreilor este, practic, anihilată! Căci, dacă Israelul **fură documentele ca să ascundă dovezile**, atunci înseamnă că totul este o scorneală tipic jidănească, pentru extorcarea de bani a românilor – ca și a celorlalți –, cum, de altfel, a demonstrat N. Finkelstein. Cu forță de necesitate conchidem că, dacă toată propaganda este neîntemeiată în ceea ce privește România – cum și este, în realitate! –, atunci, în baza principiului dominoului, cade, implicit, toată propaganda holocaustică, cu care sioniștii au infestat lumea.

Într-adevăr, această escrocherie cu holocaustul a fost declanșată – așa cum atestă literatura revizionistă în expansiune! – de către escrocul internațional Elie Wiesel. Nu știu dacă el a introdus, în propagandă, termenul de „holocaust“, dar, oricum, acest Wiesel [cu o față de *weasel* (nevăstuică; se pronunță la fel: vizel) și nas de Pinocchio] este vinovat, prin dejecțiile cu care a maculat hârtia (începând chiar cu prima sa porcărie, *Noaptea*), de faptul că a fost principalul vector al acestei propagande. Dar, ținând cont de câte enormități a putut să debiteze în maculatura sa teroristă – spoită, ca să pară cât de cât valoroasă, cu premiul Nobel pentru Pace –, sunt înclinat să cred că tot el a ales acest termen. Pentru că, așa tâmpit cum este, era normal să-l aleagă prost!

Dar, între timp, analiștii subtili ai Mossadului s-au dumirit că *holocaust* înseamnă „sacrificiu“, care este un ritual „al arderii de tot“, în religia lor, și care nu se potrivește deloc – dar deloc! –, conceptual, cu ceea ce pretind ei că s-ar fi întâmplat în Al Doilea Război Mondial – cel puțin pentru faptul că nu au fost arși toți, ci au mai rămas, și încă mulți. Acum, însă, sioniștii s-au trezit din euforia provocată de grămada de bani strânși fără muncă din „industria holocaustului“ și se gândesc să schimbe termenul *holocaust* cu *shoah*, care înseamnă „catastrofă“: „Pardon, scuzați, bonsoar!, nu a fost holocaust, ci a fost shoah! Și încă unic!“ În consecință, vor pretinde bani mai mulți, deoarece, fiind „unic“, înseamnă că valorează mai mult, ca orice marfă care e unicat! Doar e economie de piață, nu?! E-adevărat că un sociolog suedez, Elisav Ucsenraz, enunțase o nouă definiție, mai adecvată și mai clară: **„Economia de piață este relația biunivocă dintre un escroc și un fraier“**; dar noi suntem o țară sub ocupație – suntem ocupați de Tranziția impusă de F.M.I., B.I.R.D., U.E., N.A.T.O.! – și, indiferent ce definiții și teorii am adopta, cu actuala clasă politică obedientă pierdem oricum.

Ca atare, acum, sioniștii vor să pună altă placă ca *trend-ul* propagandei să fie orientat spre shoah. Dar, *dacă nu a fost holocaust* –

fiindcă nu vă mai convine vouă termenul – , înseamnă că trebuie să dați banii înapoi, pentru că ați formulat greșit minciuna! Iar dacă nu a fost holocaust, atunci de ce să fi fost shoah?! Oricum, gheșeftul este super din punctul sionist de vedere – fiindcă i-a umplut și îi mai umple de mangoți, ca orice gheșeft –, dar este absolut abject văzut din partea tuturor celorlalți, escrocați. De aceea propun înființarea Internaționalei Anti-Sioniste.

Sociolog Vasile I. ZĂRNESCU

Anexa: Protestul Uniunii Vatra Românească

Față de **atitudinea incalificabilă a statului Israel și a Mossad-ului**, care își permit să sustragă documente istorice extrem de importante privitoare la istoria Holocaustului pentru a le distruge sau falsifica, documente pe care le împiedică astfel să intre în circuitul firesc al informației și dezbaterii științifice. În mod specific reclamăm dispariția manuscrisului Memorii de Wilhelm Filderman, document care ar fi trebuit să figureze ca *sursa de informații istorice cea mai importantă pentru așa zisul Holocaust din România*.

Wilhelm Filderman a fost liderul necontestat al evreilor din România o lungă perioadă, inclusiv în anii 1940-1944, anii de persecuții anti-evreiești soldate – zic unii – cu uciderea a 400.000 de evrei. Sunt mai multe documente rămase de la Wilhelm Filderman care infirmă această cifră. Era de așteptat ca *Memoriile* lui Filderman să aducă argumente decisive în disputa dintre istoricii care afirmă Holocaustul din România, din Transnistria, și cei care îl contestă. **Dorința testamentară a lui Wilhelm Filderman a fost ca imediat după căderea comunismului *Memoriile* sale să ajungă în proprietatea Academiei Române spre a fi publicate.** Intervenția Mossadului, petrecută la începutul anului 1990, a împiedicat desfășurarea normală a lucrurilor. S-a ajuns astfel la situația absurdă și profund imorală ca România să fie azi acuzată de holocaust și să i se ceară despăgubiri materiale imense, iar acuzatorii ei, adică comunitatea evreiască internațională, susținută de statul Israel, de Mossad, să ascundă documentele istorice și probele juridice cele mai importante privitoare la soarta evreilor din România acelor ani.

Contăm pe evreii care se simt solidari cu amintirea lui W. Filderman, cu memoria victimelor Holocaustului, contăm pe toți cei care își trăiesc viața în respectul adevărului, iar nu în minciună, și așteptăm ca domniile lor să intervină cum va crede de cuviință fiecare pentru a-i determina pe deținătorii ilegali ai *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să restituie prețiosul document proprietarului de drept, Academiei Române, spre a fi pus la dispoziția cercetătorilor științifici, a publicului interesat!

Considerăm că nu este vorba de un interes strict românesc, ci dimpotrivă: cauza adevărului, în general, și în mod deosebit a adevărului

despre Holocaust, depășește orice delimitare politică sau geografică. Interesul este deopotrivă românesc și evreiesc! Este planetar! Global!

Mărturia lui Wilhelm Filderman nu poate lipsi din nici o discuție privitoare la soarta evreilor din România anilor 1940-44. Nimeni nu are voie să ascundă această mărturie! Gestul Mossadului, recte al guvernului din Israel, de a ascunde mărturia lăsată de Wilhelm Filderman, este echivalent cu recunoașterea faptului că aceste memorii contrazic și infirmă teza oficială a evreimii mondiale cu privire la holocaustul din România, din Transnistria. (Și, implicit, din alte părți! – n. red.)

Amintim, în acest context, soarta pe care a avut-o *Jurnalul* scriitorului evreu Mihail Sebastian, ale cărui însemnări zilnice au așteptat la Tel Aviv o jumătate de secol până au fost publicate, iar când au fost publicate nu a fost greu nimănui să-și dea seama că au fost falsificate, grosolan modificate pentru a se potrivi cu teza Holocaustului din România, pe care cei mai mulți evrei cinstiți o resping. Menționăm și fondul de arhivă *Dosarul suferințelor unei familii evreiești*, constituit în 1947 pe baza unei anchete efectuate de Congresul Mondial Evreiesc asupra tuturor familiilor de evrei din România (cu preponderență în Transilvania), care au avut de răspuns unui chestionar cu peste 80 de întrebări referitoare la intervalul 1939-1944. Acest fond de documente a fost scos din circuitul public sau al cercetării științifice. Se pare că a fost distrus... Cu cât se întârzie restituirea manuscrisului *Memoriilor* lui W. Filderman către Academia Română, cu atât mai mari sunt șansele ca textul original al *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să fie și el falsificat sau distrus.

Dorim ca protestul nostru să ajungă la cunoștința opiniei publice mondiale, a organizațiilor și instituțiilor internaționale dedicate adevărului, păcii și bunelor relații dintre popoare și state. Dorim să cunoaștem punctul de vedere al evreilor, lideri ai evreimii mondiale sau oameni de rând, al căror respect față de victimele Holocaustului trebuie să fie garanția corectitudinii cu care acest subiect este abordat de autoritățile evreiești, din Israel sau de aiurea. Considerăm că **orice încercare de tănuire, falsificare sau distrugere a documentelor legate de Holocaust este dovada lipsei de respect și de compasiune sinceră pentru victimele Holocaustului.**

Cerem organizațiilor oneste civile din Israel, liderilor religioși și cercurilor academice evreiești să se pronunțe public în această chestiune, a *Memoriilor* lui W. Filderman, și să ofere cât mai repede soluția impusă de regulile normalității, ale onestității și legalității: **restituirea către Academia Română.**

În numele colegilor din Uniunea Vatra Românească,
București, 15 iunie 2007

Ion COJA

NOTE

[1]. Vasile I. Zărnescu, „Propaganda holocaustică: un gheșeft super-abject“, *AlterMedia*, 20 septembrie 2007, pe <http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abject/>.

[2]. <http://www.altermedia.info/romania/2004/10/21/industria-holocaustului/>

[3]. <http://www.altermedia.info/romania/2004/01/09/delictul-de-opinie-tinta-a-unui-scandal-ideologic-fara-precedent/>.

Articolul a fost preluat de:

<http://www.marcfievet.com/article-12537236.html> și de
<http://bisericasecreta.wordpress.com/2007/09/20/propaganda-holocaustica-un-gheeft-super-abject/>

32. 5. Simon Wiesenthal: impostorul nr. 2

Scrisoare deschisă adresată

d-lui Victor Ponta, premierul României,

d-nei Mona Pivniceru, ministrul Justiției,

d-lui Puiu Hașotti, ministrul Culturii și Patrimoniului Național,

d-lui George Maior, directorul Serviciului Român de Informații

În articolul „Mariana Maxim: nemernica neamului“, publicat în septembrie 2006, republicat, recent, aici [1], cerusem Parchetului General de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție să incrimineze Centrul „Simon Wiesenthal“ pentru instigare la denunț calomnios, în cadrul campaniei „**Ultima șansă**“ [2], soldată cu moartea nonagenarului Ioan Alexa, acuzat, neîntemeiat, de participare la pretinsul holocaust al evreilor din România, în speță la situația din Iași, din anii 1940-1941. Parchetul General indicat mai sus nu a făcut-o; probabil că cei din conducere și-or fi zis că, de vreme ce tot a murit, n-avea rost să-și deranjeze prețioasele lor funduri de pe scaun și, apoi, tot murea, fiindcă avea 96 de ani. În plus, este evident că a intervenit, în conștiința lor, și lichelismul manifestat față de membrii „poporului ales“, personalizați de Centrul „Simon Wiesenthal“ din Ierusalim! Campania de incitare la denunțuri începuse, în Europa Occidentală, în 2003, după cum relevă ziaristul austriac Michael Leidig în articolul „*Austrians split by 'shop a Nazi' campaign*“, preluat în presa britanică [3].

Numai că respectivul Centru poartă numele unui impostor, unui escroc, Simon Wiesenthal – care, deci, nu are cum să fie un individ „ales“, măcar în sensul de „distins, de valoare“. Nepedepsirea acestor impostori care se folosesc cu nonșalanță de numele acestui escroc le-a permis să intervină, încontinuu, în viața publică a României și să facă presiuni asupra autorităților române: să nu mai tipărească *monedele jubiliare* [4] despre patriarhii României, să modifice explicația cuvântului „jidă“ din DEX, să condamne recitarea poeziei lui Radu Gyr etc. Dacă îi evaluăm după notorietatea și nocivitatea acțiunilor acestor impostori agresivi, am obține următoarea clasificare: *Elie Wiesel – impostorul nr. 1*, cf. notele [5] și [6]; *Simon Wiesenthal – impostorul nr. 2*, nota [7]; Radu Ioanid – impostorul nr. 3, nota [8]; Marco Maximilian Katz – impostorul nr. 4 [9]; Efraim Zuroff – impostorul nr. 5, cf. [10]. Agresiunile acestora de propagandă a

Holocaustului – **Minciuna secolului XX**, cf. [11] – au fost larg comentate și condamnate în presa românească.

Întrucât acțiunile acestor escroci constituie agresiuni inadmisibile la adresa securității naționale, a demnității, imaginii, istoriei și valorilor tradiționale ale României, solicit interzicerea activității acestor organizații în România, iar membrii acestora să fie declarați *persona non grata*. În acest scop, vă prezint, ca argument necesar și suplimentar, față de bibliografia de mai jos, articolul lui Mark Weber, „**Simon Wiesenthal: Fraudulent ‘Nazi Hunter’**”.

Note bibliografice

[1] http://ro.altermedia.info/antisistem/mariana-maxim-nemernica-neamului_24170.html;

[2] http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/campania-toarna-ti-vecinul_940.html;

[3] http://www.fpp.co.uk/docs/Wiesenthal/Shop_a_Nazi.html;

[4] <http://www.evz.ro/detalii/stiri/moneda-rasista-ia-amploare-intr-o-institutie-occidentala-pentru-o-asfel-de-masura-c.html>;

[5] http://ro.altermedia.info/politica/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3_23018.html;

[6] <http://www.ziaristionline.ro/2011/09/13/bomba-elie-wiesel-a-preluat-identitatea-unui-alt-detinut-de-la-auschwitz-raportul-final-al-lui-iliescu-asupra-holocaustului-ar-putea-deveni-maculatura-prin-impostura-lui-wiesel/>;

[7] <http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal.shtml>;

[8] http://ro.altermedia.info/general/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata_23987.html;

[9] <http://www.civicmedia.ro/plangere-penala-la-adresa-lui-marco-maximilian-katz-pentru-denunt-calomnios-si-incitare-la-ura/>;

[10] http://revistapresei.hotnews.ro/stiri-subiectele_zilei-12973017-efraim-zuroff-centrul-simon-wiesenthal-rfi-dan-sova-oaspete-binevenit-iran-revoltator-afla-guvern.htm;

[11] <http://www.amazon.com/Hoax-Twentieth-Century-R-Butz/dp/0967985692>.

12 decembrie 2012

Colonel (r.) Vasile I. Zărnescu,

Redactor șef al revistei **SANTINELA**

„Simon Wiesenthal: Fraudulent ‘Nazi Hunter’“

Mark Weber, director of *The Institute for Historical Review*, IHR

De mai bine de 40 de ani, Simon Wiesenthal vânează sute de criminali naziști, prin intermediul „Centrului pentru Documentare Evreiască” din Viena. Pentru activitatea sa ca cel mai cunoscut „vânător de naziști” al lumii, el a primit mai multe recunoașteri și medalii, inclusiv cea mai înaltă distincție a Germaniei. La o ceremonie de la Casa Albă din august 1980, președintele Carter, cu ochii plini de lacrimi, i-a acordat medalia de aur decernată de Congresul SUA. Președintele Reagan l-a lăudat în noiembrie 1988 ca pe unul dintre „eroii adevărați” ai secolului 20.

Această legendă vie a fost descrisă în termeni elogioși de Laurence Oliver în al său film de ficțiune „Băieții din Brazilia” (*The Boys From Brazil*) și de Ben Kingsley în filmul pentru televiziune „Criminali printre noi: povestea lui Simon Wiesenthal” (*Murderers Among Us: The Simon Wiesenthal Story*). Una dintre cele mai proeminente organizații pro-holocaust îi poartă numele: „Centrul Simon Wiesenthal din Los Angeles”.

Reputația lui Wiesenthal ca autoritate morală este nemeritată. Omul pe care *The Washington Post* îl numea „Îngerul răzbunător al Holocaustului” [1] manifestă o puțin cunoscută, dar foarte documentată, amoralitate față de adevăr. El a mințit în legătură cu aventurile sale din perioada războiului, și-a măsluit realizările postbelice ca „vânător de naziști” și a răspândit în mod voit minciuni josnice despre presupuse atrocități germane.

Relatări diferite

Szymon (Simon) Wiesenthal s-a născut pe 31 decembrie 1908 în Buczacz, un oraș din Galiția (azi Buhaci, în Ucraina) în partea de răsărit a Imperiului Austro-ungar. Tatăl său era un prosper comerciant de zahăr.

În ciuda a tot ce s-ar scris despre el, nu este clar ce anume a făcut Wiesenthal în timpul războiului, sub ocupația germană. El a furnizat povești contradictorii în trei relatări privind activitățile sale din timpul războiului. Prima a fost furnizată sub jurământ în timpul sesiunii de interogatorii din mai 1948, realizată de un oficial al comisiei americane pentru crime de război de la Nürnberg [2]. A doua este un sumar al vieții sale, oferit de Wiesenthal ca parte a Cererii de Ajutor din ianuarie 1949, adresată Comitetului Internațional pentru Refugiați [3]. A treia relatare este inclusă în autobiografia sa, *Criminali printre noi*, publicată în 1967 [4].

Inginer sovietic sau mecanic în fabrică?

La interogatoriul său din 1948, Wiesenthal a declarat că „între 1939 și 1941” el ar fi lucrat ca „inginer-sef sovietic în Lvov și Odessa” [5]. Conform cu aceasta, el a declarat în 1949 că din decembrie 1939 până în aprilie 1940 a lucrat ca arhitect în portul Odessa. Însă potrivit autobiografiei sale, el a petrecut perioada dintre jumătatea lui septembrie 1939 și iunie 1941 în orașul Lvov condus de sovietici, unde a lucrat ca „mecanic într-o fabrică ce produce arcuri de pat” [6].

Relativă libertate

După ce germanii au preluat controlul asupra Galiției, în iunie 1941, Wiesenthal a fost adus pentru o vreme în lagărul de concentrare Janowska de lângă Lvov, de unde a fost transferat după câteva luni într-un lagăr pentru lucrări de reparații (OAW) din Lvov, pentru căile ferate din Polonia administrată de germani. Wiesenthal a declarat în autobiografia sa că acolo a lucrat ca „tehnician și proiectant”, că a fost bine tratat și că superiorul său imediat, care era „în secret, un anti-nazist”, chiar îi permitea să poarte două pistoale. Biroul său era într-o „colibă mică de lemn”, iar el se bucura de „o relativă libertate, putând să se plimbe prin șantier” [7].

Luptător la partizani?

Următoarea perioadă a vieții lui Wiesenthal – din octombrie 1943 până în iunie 1944 – este cea mai obscură, iar ceea ce povestește el despre această perioadă e contradictoriu. La interogatoriul său din 1948, Wiesenthal a afirmat că a fugit din lagărul Janowska din Lvov și că s-a alăturat „unui grup de partizani care acționa în zona Tarnopol-Kamenopodolsk” [8]. El a declarat că a fost „partizan între 6 octombrie 1943 până la mijlocul lui februarie 1944” și că unitatea sa a luptat împotriva forțelor ucrainene, atât cele din Divizia SS „Galiția”, cât și cele din forțele de partizani independente UPA [9].

Wiesenthal a declarat că a avut gradul de locotenent și, apoi, cel de maior, și că era responsabil cu construirea de buncăre și linii de fortificații. Deși nu a fost explicit, el a sugerat că această (presupusă) unitate de partizani făcea parte din *Armia Ludowa* („Armata Populară”), o forță militară comunistă polonă, creată și controlată de sovietici [10].

El a afirmat că împreună cu alți partizani a pătruns în Lvov în februarie 1944, unde au fost „ascunși de prieteni din A.L. [Armata Populară]”. Pe 13 iunie 1944, grupul a fost capturat de Poliția Secretă germană. (Deși partizanii evrei găsiți în ascunzători erau deseori executați, Wiesenthal a declarat că el a fost cruțat.) Wiesenthal a spus cam aceeași

poveste și în declarația din 1949. El a declarat că a fugit din prizonierat la începutul lui octombrie 1943 și că, apoi, „a luptat împotriva germanilor ca partizan în păduri” timp de opt luni – din 2 octombrie 1943 până în martie 1944. După aceea a stat „ascuns” în Lvov, între martie și iunie 1944.

Wiesenthal oferă o poveste total diferită în autobiografia sa din 1967. El povestește că după ce a fugit de pe șantierul de reparații, pe 2 octombrie 1943, a stat ascuns în casele unor prieteni până pe 13 iunie 1944, când a fost descoperit de poliția polonă și germană și trimis într-un lagăr de concentrare. Despre activitatea sa ca partizan nu pomenește nimic [11].

Potrivit interogatoriului din 1948 și autobiografiei din 1967, el a încercat să se sinucidă pe 15 iunie 1944, tăindu-si venele. În mod remarcabil, a fost salvat de la moarte de doctorii germani SS și s-a refăcut într-un spital SS [12]. A rămas în lagărul de concentrare din Lvov „cu rații duble” pentru o vreme și, apoi, spune el în autobiografia sa, a fost transferat în diferite lagăre de concentrare. A petrecut ultimele luni de război în mai multe lagăre, până când a fost eliberat de americani din Mauthausen (Austria) pe 5 mai 1945 [13].

Și-a inventat Wiesenthal trecutul de partizan glorios? Sau a încercat să-și ascundă activitatea de luptător comunist? Sau în realitate lucrurile stau cu totul altfel – o realitate de care îi este rușine?

Agent nazist?

A lucrat Wiesenthal în mod voluntar pentru opresorii săi din timpul războiului? Această acuzație a fost formulată de cancelarul austriac Bruno Kreisky, tot de origine evreiască și șef pentru mulți ani al Partidului Socialist Austriac. În timpul interviului cu jurnaliștii străini din 1975, Kreisky l-a acuzat pe Wiesenthal că folosește „metode mafiote”, respingând pretențiile acestuia de „autoritate morală” și sugerând că acesta ar fi fost agent pentru autoritățile germane. Unele dintre cele mai pertinente remarci, apărute în revista austriacă de știri *Profil*, includ:

Îl cunosc pe d-l Wiesenthal numai din rapoarte secrete, care sunt foarte urâte, foarte proaste. Afirm aceasta în calitate de Cancelar Federal... Și afirm că d-l Wiesenthal avea o altă relație cu Gestapo decât aveam eu. Da, aceasta se poate dovedi. Nu pot spune mai multe [acum]. Restul îl voi declara în instanță.

Relația mea cu Gestapo este clară. Am fost deținutul lor și am fost interogat. Relația lui era una diferită, pot spune, și asta se poate vedea clar. E destul de rău ce am spus deja aici. Însă nu se poate ascunde doar acuzându-mă pe mine că îi pățez onoarea în presă, așa cum poate s-ar gândi. Nu e chiar atât de simplu, pentru că asta ar însemna un mare

proces în instanță... Un om ca acesta nu are dreptul să se pretindă o autoritate morală. Asta e ceea ce afirm. Nu are dreptul... Un om care, după părerea mea, e agent și folosește metode mafiote... Un astfel de om trebuie să plece...

Nu e deloc un domn, și nici o autoritate morală... Nu ar trebui să pretindă că e o autoritate morală... D-I Wiesenthal a trăit în acea perioadă în sfera de influență nazistă fără să fie persecutat. Corect? Nu s-a ascuns și nu a fost persecutat, da? E clar? Probabil știți, nimeni nu putea risca asta.

El nu era un „submarin“... adică se dădea la fund și se ascundea, ci umbla liber fără riscul persecuției. Cred că e destul. Erau multe ocazii să devii agent. El nu a fost obligat să fie agent Gestapo. Erau multe alte slujbe [14].

Ca răspuns la aceste afirmații șocante, Wiesenthal a început să pregătească o acțiune în instanță împotriva Cancelarului. În cele din urmă atât Wiesenthal, cât și Kreisky au dat înapoi, evitând un conflict juridic major.

Miturile de la Mauthausen

Înainte de a deveni faimos ca „vânător de naziști“, el și-a făurit un nume ca propagandist. În 1946, Wiesenthal publica *KZ Mauthausen*, o lucrare de 85 de pagini, care conținea schițele lui amatoricești, prin care urmărea să descrie ororile din lagărul de concentrare de la Mauthausen. Un desen prezintă trei deținuți legați de niște stâlpi, executați de germani [15].

Desenul este absolut fals (vezi foto alăturată). A fost copiat, cu mici modificări, de pe fotografii apărute în revista *Life* în 1945, care prezentau executarea prin împușcare în decembrie 1944 a trei soldați germani care fuseseră capturați spionând în spatele liniilor în timpul Bătăliei de la Bulge [16]. Sursa desenului lui Wiesenthal este evidentă pentru oricine îl compară cu fotografiile din revista *Life* [17].

Caracterul iresponsabil al acestei cărți este demonstrat și de citarea extensiv de către Wiesenthal a presupusei „mărturii de pe patul de moarte“ a comandantului de la Mauthausen, Franz Ziereis, potrivit căreia patru milioane de oameni au fost gazați cu monoxid de carbon în lagărul satelit de la Hartheim [18]. Această afirmație este total absurdă și nici un istoric serios al Holocaustului nu o acceptă [19]. Potrivit „mărturiei“ lui Ziereis citată de Wiesenthal, germanii ar fi omorât alte zece milioane în Polonia, Lituania și Letonia [20]. De fapt, această „mărturie“ frauduloasă a fost obținută prin tortură [21].

După ani de zile, Wiesenthal continua să mintă în legătură cu Mauthausen. Într-un interviu din 1983 acordat cotidianului *USA Today*, el afirma despre experiența sa de la Mauthausen: „Am fost unul dintre cei 34 de deținuți rămași în viață, dintre cei 150.000 aduși acolo” [22]. Aceasta este o minciună fățișă. Se pare că anii nu au menajat memoria lui Wiesenthal, pentru că în autobiografie el scria că „aproape 3.000 de deținuți au murit la Mauthausen după ce americanii ne-au eliberat pe 5 mai 1945” [23]. O fostă deținută, Evelyn Le Chene, a declarat în lucrarea sa despre Mauthausen, că erau 64.000 de deținuți în lagăr, atunci când acesta a fost eliberat în mai 1945 [24]. Potrivit *Enciclopediei Iudaice*, cel puțin 212.000 deținuți au supraviețuit internării în complexul Mauthausen [25].

După război, Wiesenthal a lucrat pentru Biroul pentru Servicii Strategice al S.U.A. (premergător C.I.A.) și pentru Corpul de Contraspionaj al armatei S.U.A. (C.I.C.). De asemenea, a fost vicepreședinte al Comitetului Central Evreiesc din zona de ocupație americană din Austria [26].

„Săpun uman“

Wiesenthal a pus în circulație una dintre cele mai macabre povești

ale Holocaustului, acuzația că germanii ar fi fabricat săpun din cadavrele evreilor uciși. Conform acestei povești, literele „R.I.F.” de pe bucățile de săpun ar fi însemnat „Grăsime evreiască pură” („*Rein judisches Fett*”). În realitate, inițialele însemnau „Centrul Național pentru Aprovizionare cu Grăsime Industrială” („*Reichsstelle für industrielle Fettversorgung*”) [27].

Wiesenthal a promovat legenda despre „săpunul uman” în articolele publicate în 1946 în revista comunității evreiești din Austria, *Der Neue Weg* („Drum nou”). Într-un articol intitulat „RIF”, el scria: «Teribilele cuvinte „transport pentru săpun” au fost prima oară auzite la sfârșitul lui 1942. Era la Autoritatea Generală [Polonă], iar fabrica era în Galiția, la Belzec. Din aprilie 1942 până în mai 1943, 900.000 de evrei au fost folosiți ca materie primă în această fabrică». După ce cadavrele erau transformate în diferite materii prime, scrie Wiesenthal, „ce rămânea, materia grasă reziduală, era folosită pentru a fabrica săpun”.

El continuă: „După 1942, cei de la Autoritatea Generală știau destul de bine ce era săpunul RIF. Lumea civilizată nu poate crede bucuria cu care naziștii și femeile lor de la Autoritatea Generală se gândeau la acest săpun. În fiecare bucată de săpun ei vedeau un evreu care fusese în mod miraculos pus acolo, astfel ca să nu devină un al doilea Freud, Ehrlich sau Einstein“ [28].

Ca orice poveste senzațională despre atrocitățile comise de germani în Al Doilea Război Mondial, și povestea cu săpunul din cadavre de evrei a ajuns departe. Evreul Richard Würmbrand, convertit la creștinism protestant și devenit predicator, menționa și el această poveste în predicile lui, mirându-se retoric „cum au putut germanii, un popor, de altfel, civilizată, să facă așa ceva?!“

Într-un alt articol plin de imaginație, scris în 1946 și intitulat „Fabrica de Săpun Belzec“, Wiesenthal pretinde că mase de evrei au fost exterminate folosindu-se dușuri pentru electrocutare: *«Oamenii, împinși de S.S., letoni și ucraineni, intrau pe ușa deschisă a „băii“. Puteau intra cinci sute de persoane odată. Podeaua „sălilor de baie“ era din metal. Din tavan atârnav dușuri. Când sala era plină, S.S.-iștii dădeau drumul unui curent electric de 5.000 de volți prin podeaua de metal. În același timp, curgea apă din dușuri. Un țipăt scurt și execuția era gata. Un medic S.S. pe nume Schmidt constata printr-o fereștrică că victimele sunt moarte. Se deschidea a doua ușă, intra „comandoul morții“ și scotea rapid cadavrele. Totul era gata pentru următorii 500 [29].*

Astăzi nici un istoric serios nu acceptă poveștile cu cadavrele evreilor care erau transformate în săpun sau cu evreii care erau electrocuțați la Belzec (sau în altă parte). Imaginația lui Wiesenthal în ale istoriei nu se limitează la secolul 20. În cartea sa din

1973, *Pânzele speranței*, el pretindea că Cristofor Columb era de fapt un evreu, iar istorica lui călătorie din 1492 către emisfera nordică ar fi fost, de fapt, o căutare a unei noi patrii pentru evreii din Europa [30].

Desigur, Wiesenthal nu se înșeală mereu. În 1975 și, din nou în 1993, el a recunoscut public că „pe teritoriul german nu a existat nici un

lagăr de exterminare“ [31]. El a admis implicit că afirmațiile făcute la Nürnberg și în alte locuri, că Buchenwald, Dachau și alte lagăre din Germania ar fi fost „lagăre de exterminare“, nu sunt adevărate.

„Povești“ despre Eichmann

În cei peste 40 de ani de „vânat naziști“, rolul lui Wiesenthal în localizarea și capturarea lui Adolf Eichmann este deseori considerată cea mai mare realizare a sa. (Eichmann a condus departamentul S.S. pentru afaceri evreiești. A fost răpit de agenți israelieni în Argentina, în mai 1960, și spânzurat la Ierusalim, după un proces intens mediatizat.)

Isser Harel, oficialul israelian care a condus echipa care l-a

capturat pe Eichmann, a declarat fără echivoc că Wiesenthal nu a avut „absolut nici o legătură“ cu capturarea. (Harel a fost șef al Mossadului și al Shin Bet, serviciile de informații externe și interne ale Israelului.) [33].

Wiesenthal nu numai că „nu avut nici un rol“ în acțiune, a spus Harel, dar, de fapt, a pus în pericol întreaga operațiune Eichmann. Într-un manuscris de 278 de pagini, Harel a respins orice pretenție a lui Wiesenthal privind presupusul său rol în

identificarea și capturarea lui Eichmann. Pretențiile lui Wiesenthal și ale prietenilor acestuia privind presupusul rol crucial în capturarea fostului ofițer S.S., a afirmat Harel, nu au nici un temei de fapt. Multe dintre afirmațiile și întâmplările descrise de Wiesenthal în două cărți, a spus oficialul israelian, sunt „fantasmagorii“ [34].

„Rapoartele și declarațiile lui Wiesenthal din acea vreme arată fără echivoc că nu avea habar de Eichmann“, a spus Harel [35]. De exemplu, chiar înainte de capturarea lui Eichmann în Argentina, Wiesenthal îl localiza prin Japonia și Arabia Saudită [36].

Caracterizându-l pe Wiesenthal ca pe un oportunist de carieră, Harel a conchis: „Toate informațiile oferite de Wiesenthal înainte de operațiune au fost de valoare zero, iar uneori chiar ne-au pus pe o pistă falsă” [37].

Acuzații gratuite în cazul Walus

Unul dintre cele mai spectaculoase cazuri ale lui Wiesenthal l-au implicat pe Frank Walus, un american din Chicago, născut în Polonia. Într-o scrisoare din 10 decembrie 1974, el afirma că Walus „i-a dat pe evrei pe mâna Gestapoului”, la Czystochowa și Kielce în Polonia în timpul războiului. Scrisoarea a provocat o investigație a guvernului S.U.A. și un proces în instanță [38]. *The Washington Post* a analizat cazul într-un articol din 1981, numit „Nazistul care nu era: Cum a reușit vânătoarea de vrăjitoare a unui judecător, a presei și a investigatorilor să transforme un om nevinovat într-un criminal de război”.

Materialul, aparținând Asociației Barourilor Americane, afirmă: «În ianuarie 1977, guvernul S.U.A. l-a acuzat pe Frank Walus din Chicago că ar fi comis atrocități în Polonia în Al Doilea Război Mondial. În anii care au urmat, acest muncitor pensionat a contractat datorii de peste 60.000 USD pentru a se apăra. El a compărut la tribunal alături de unsprezece supraviețuitori evrei din timpul ocupației germane din Polonia, care au declarat că l-au văzut omorând copii, o bătrână, o tânără, un cocoșat și alți oameni... Dovezi zdrobitoare arată că Walus nu numai că nu este criminal de război nazist, dar el nici măcar nu a fost în Polonia în timpul războiului. ... Într-o atmosferă de ură și aversiune vecină cu isteria, guvernul a persecutat un om nevinovat. În 1974, Simon Wiesenthal, faimosul „vânător de naziști” din Viena, l-a denunțat pe Walus că „a executat acțiuni pentru Gestapo în ghetourile Czystochowa și Kielce, și că a predat un număr de evrei Gestapoului” [39].

Săptămânalul *Reader* din Chicago a publicat un articol detaliat despre acest caz în 1981, numit „Persecutarea lui Frank Walus: Cum să prinzi un nazist: Guvernul S.U.A. dorea un criminal de război. Astfel, cu ajutorul lui Simon Wiesenthal, al politiei izraeliene, al presei locale și al judecătorului Julius Hoffman, s-a inventat unul” [40]. În articol se afirma: «... E logic să presupunem că „rapoartele” primite de Wiesenthal [împotriva lui Walus] erau de fapt zvonuri... Cu alte cuvinte, Simon Wiesenthal nu avea nici o dovadă împotriva lui Walus. Cu toate acestea, el l-a denunțat.»

În timp ce judecătorul Hoffman se ocupa de cazul Walus, Holocaustul era subiectul favorit al posturilor de televiziune. În acea vreme, în aprilie 1978, Simon Wiesenthal a venit la Chicago, unde a dat interviuri lăudându-se cu depistarea lui Walus. „Cum a contribuit vânătorul de naziști la prinderea lui Walus”, a scris *Sun-Times* într-un articol semnat de Bob

Olmstead. Wiesenthal a afirmat că „nu i s-a întâmplat niciodată să se înșele”. „Știu că mii de oameni așteaptă să greșesc”, a spus el.

După un adevărat război juridic, omul care a fost demonizat și atacat fizic ca „măcelarul din Kielce” a putut în cele din urmă să dovedească că a petrecut anii războiului ca muncitor la o fermă din Germania. Frank Walus a murit în august 1994, sărac lipit pământului și plin de amărăciune.

Obstinația lui Wiesenthal în cazul Walus ar fi trebuit să-i îndepărteze aura de investigator de încredere. Însă reputația lui de Teflon a supraviețuit și acestui caz.

Erori în cazul Mengele

Mare parte din mitul despre Wiesenthal se bazează pe vânărea lui Joseph Mengele, doctorul de la Auschwitz, cunoscut ca „Îngerul Morții”. Wiesenthal pretindea cu regularitate că este pe urmele lui Mengele. Wiesenthal a declarat că informatorii lui l-au „văzut” sau tocmai „l-au scăpat” pe misteriosul doctor în Peru, Chile, Brazilia, Spania, Grecia și încă vreo șase locuri din Paraguay [41].

Cel mai frapant incident a avut loc în vara lui 1960. Wiesenthal declarase că Mengele se ascunde pe o mică insulă grecească, de unde tocmai fugise cu câteva ore înainte. Wiesenthal a continuat să persiste în această poveste, dând și detalii precise, chiar și după ce un reporter pe care îl angajase să verifice l-a informat că povestea era falsă de la cap la coadă [42].

Potrivit unui alt raport Wiesenthal, Mengele a pus la cale în 1960 asasinarea uneia dintre fostele sale victime, o femeie chipurile sterilizată la Auschwitz. După identificarea ei și a tatuajului specific lagărului, la un hotel din Argentina unde locuia și el, Mengele ar fi aranjat omorârea ei de teamă că femeia l-ar fi putut da de gol. S-a dovedit însă că femeia nu fusese niciodată într-un lagăr de concentrare, că nu avea nici un tatuaj, că nu-l întâlnise niciodată pe Mengele și că decesul ei a fost un accident pe munte [43].

Mengele cina regulat la cele mai fine restaurante din Asuncion, capitala Paraguayului, afirma Wiesenthal în 1977, și, chipurile, se plimba prin oraș cu o armată de gărzi de corp, într-un Mercedes negru [44].

Wiesenthal anunța, în 1985, că este „100 la sută sigur” că Mengele se ascunde în Paraguay și acuza familia Mengele din Germania că ar ști unde anume se află acesta. S-a dovedit, însă, că Wiesenthal bătea câmpii. S-a stabilit definitiv că Mengele murise în 1979 în Brazilia, unde trăise ani de zile într-o sărăcie anonimă [45]. Ambasadorul Israelului în Paraguay între 1968 și 1972, Benjamin (Benno) Varon, a remarcat în 1983 despre

campania Mengele: „Wiesenthal face declarații periodice cum că urmează să-l prindă, probabil pentru a obține fonduri pentru activitățile sale, iar numele lui Mengele este întotdeauna bun pentru prins pești“. Wiesenthal „a eșuat lamentabil“ în cazul Mengele, a afirmat diplomatul cu altă ocazie [46]. Despre cazul Mengele, fostul șef al Mossad a opinat că „nebunia lui Wiesenthal frizează patologicul“ [47]. În realitate, marele dosar Mengele de la Centrul de Documentare al lui Wiesenthal de la Viena era un maldăr de informații inutile, care, în opinia lui *London Times*, „contribuiau la susținerea mitului său auto-făurit, oferind o mărunță satisfacție celor care păreau să aibă nevoie de un răspuns final în problema lui Mengele“ [48].

În viziunea lui Gerald Posner și John Ware, coautori ai cărții *Mengele: Povestea completă*, Wiesenthal a petrecut ani de zile cultivându-și cu asiduitate „o imagine mitică de detectiv neobosit, pornit pe urmele unui omnipotent și sinistru Mengele și a unei uriașe rețele naziste“. Grație „abilității sale de a juca în fața galeriei“, au conchis Posner și Ware, Wiesenthal „și-a compromis definitiv credibilitatea“ [49].

„Incompetență și aroganță“

Eli Rosenbaum, un oficial din cadrul Biroului pentru Investigații Speciale al guvernului S.U.A., responsabil cu „vânarea de naziști“ și investigator pentru Congresul Evreiesc Mondial, a analizat cu atenție reputația de „vânător de naziști“ pe care și-a cultivat-o Wiesenthal, într-o carte din 1993, intitulată *Trădarea* [50]. De exemplu, afirmă Rosenbaum, „toate rapoartele lui Wiesenthal îl plasau pe Mengele prin toate țările din America Latină, mai puțin în cea în care se afla de fapt – Brazilia“ [51]. Wiesenthal, scrie Rosenbaum, este un investigator „patetic de ineficient“, care „a depășit de mult bufoneria și închipuirea de sine“. Mare parte din ilustra sa carieră, a afirmat Rosenbaum, e caracterizată de „incompetență și aroganță“ [52].

Bruno Kreisky și-a concentrat atitudinea față de acest „vânător de naziști“ în aceste cuvinte: «*Inginerul Wiesenthal, sau ce-o fi el, mă urăște pentru că știe că îi detest activitatea. Grupul Wiesenthal este o mafie cvasipolitică care lucrează împotriva Austriei folosind metode josnice. Wiesenthal este cunoscut ca o persoană care nu prea iubește adevărul, care nu e prea selectiv în metodele sale și care folosește șmecherii. Pretinde că este „vânătorul lui Eichmann“, deși toată lumea știe că aceasta a fost acțiunea unui serviciu secret, iar Wiesenthal încearcă doar să se laude cu asta*» [53].

„Comercializarea“ Holocaustului

„Centrul Wiesenthal din Los Angeles“ îi plătește „vânătorului de naziști“ de la Viena suma anuală de 75.000 de dolari pentru folosirea numelui său, a declarat în 1988 directorul Muzeului Holocaustului Yad Vashem din Israel.

Atât Centrul, cât și Wiesenthal „comercializează“ și „vulgarizează“ Holocaustul, a adăugat directorul. Wiesenthal a avansat cifra de „11 milioane care au fost omorâți în Holocaust – șase milioane de evrei și cinci milioane de ne-evrei“, a declarat oficialul de la Yad Vashem. Întrebat de unde a scos aceste cifre, Wiesenthal a răspuns: „Ne-evreii nu dau atenție dacă nu le menționezi și pe victimele lor“. Wiesenthal „a ales «cinci milioane (ne-evrei)» pentru că dorea un număr «diplomatic», unul care să indice un număr mare de victime printre ne-evrei, dar nicidecum unul mai mare decât al evreilor...” [54].

„Wiesenthal și Centrul din Los Angeles care îi poartă numele nu fac altceva decât să vulgarizeze Holocaustul“, comenta *The Jewish Press*, un săptămânal care se pretinde a fi cel mai mare ziar de limbă engleză al comunității evreiești din America.

În ultimii ani, Wiesenthal a fost preocupat de creșterea efectului pe care îl are revizionismul la adresa Holocaustului. În „Mesaj de la Simon Wiesenthal“, publicat de Centrul care îi poartă numele, el spunea: „Astăzi, când văd creșterea antisemitismului aici în Europa... popularitatea lui Le Pen, a lui David Duke, a revizioniştilor Holocaustului, sunt convins mai mult ca oricând de nevoia unui Beit Hashoah – Muzeu al Toleranței“ la Los Angeles [55].

Wiesenthal este întrebat frecvent de ce nu îi iartă pe cei care i-au persecutat pe evrei. Răspunsul lui constant este acela că deși el îi poate ierta în nume propriu pe aceștia, nu are dreptul să-i ierte în numele altora [56]. Pe baza acestei logici complicate, însă, el nu are nici dreptul de a acuza și a persecuta pe cineva în numele altora. Wiesenthal nu și-a limitat niciodată „vânătoarea“ la cei care l-au persecutat pe el personal.

„Mânat de ură“

Este dificil de spus ce anume îl motivează pe acest om. Caută faimă și aprecieri? Sau încearcă doar să mascheze un episod rușinos din trecutul său?

În mod evident, lui Wiesenthal îi plac aprecierile pe care le primește. „Este un om cu un ego puternic, mândru de mărturiile despre sine și de laudele primite“, menționează *Los Angeles Times* [57]. Bruno Kreisky a oferit o explicație mai simplă. El a spus despre Wiesenthal că este „mânat de ură“

[58]. Din perspectiva înșelătoriilor, minciunilor și incompetenței sale dovedite, laudele deșănțate aduse acestui om vrednic de dispreț sunt o tristă reflecție a coruptibilității venale și a auto-înșelătoriei vremurilor noastre.

Note

1. Quoted in: M. Weber, „'Nazi Hunter' Caught Lying“, *The Spotlight* (Washington, DC), Oct. 26, 1981, p. 9.
2. Interrogation of S. Wieselenthal on May 27 and 28, 1948, conducted by Curt Ponger of the Interrogation Branch of the Evidence Division of the Office (U.S.) Chief of Counsel for War Crimes. Interrogation No. 2820. On file at the National Archives (Washington, DC), „Records of the U.S. Nürnberg War Crimes Trials Interrogations, 1946-49“, Record Group 238, microfilm M-1019, roll 79, frames 460-469 and 470-476. Also cited in: „New Documents Raise New Doubts About Simon Wieselenthal's War Years“, *The Journal of Historical Review*, Winter 1988-89 (Vol. 8, No. 4), pp. 489-503.
3. PCIRO (International Refugee Organization, Austria) „Application for Assistance“ filled out and signed by Wieselenthal. Dated Jan. 16, 1949. (This was a trial exhibit in the Walus court case. Photocopy in author's possession.)
4. Simon Wieselenthal, *The Murderers Among Us: The Simon Wieselenthal Memoirs*. Edited by Joseph Wechsberg. (New York: McGraw Hill, 1967)
5. Interrogation of S. Wieselenthal, May 27, 1948, pp. 1-2.
6. *The Murderers Among Us*, p. 27.
7. *The Murderers Among Us*, pp. 29-35. This account is not inconsistent with his 1948 and 1949 statements; See also: Simon Wieselenthal, *Justice Not Vengeance* (New York: Grove Weidenfeld: 1989), pp. 7-9.
8. Interrogation of May 27, 1948, p. 2. In a signed 1945 statement, Wieselenthal wrote: „... I escaped on October 18, 1943, from the Lemberg [Lvov] hard labor camp where I was kept as a prisoner during my two years of labor at the railroad works... and went into hiding until joining Jewish partisans on November 21, 1943, who operated there. It was while fighting in the partisan ranks against the Nazis that we managed to collect and bury for safekeeping considerable amount of evidence... When the partisans were dispersed by the Germans I fled to Lemberg on February 10, 1944, and again went into hiding. On June 13, 1944, I was found during a house to house search and was immediately sent to the famous Lacki camp, near that city...“ Source: „Curriculum Vitae of Ing. Wieselenthal, Szymon“. SHAEF, Subject: War Crimes, July 6, 1945. Records of USAEUR, War Crimes Branch, National Archives (Suitland, Maryland), Records Group 338, Box 534, Folder 000-50-59. Wieselenthal's alleged partisans activities are also recounted in Alan Levy, *The Wieselenthal File* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1994), pp. 50-53.
9. Interrogation of May 28, 1948, pp. 1-2.
10. Interrogation of May 28, 1948, p. 5.
11. *The Murderers Among Us*, pp. 35-37.
12. *The Murderers Among Us*, pp. 37-38; Interrogation, May 27, 1948, p. 2, and May 28, 1948, p. 5; A. Levy, *The Wieselenthal File* (1994), p. 54.
13. *The Murderers Among Us*, pp. 39-44; Interrogation, May 27, 1948, pp. 2-3.
14. Interview with foreign journalists in Vienna, Nov. 10, 1975. Text published in: „War Wieselenthal ein Gestapo-Kollaborateur?“, *Profil* (Vienna), No. 47, Nov. 18, 1975, pp. 16, 22-23; Reprinted in: Robert H. Drechsler, *Simon Wieselenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), pp. 215-218, 222-223; Quoted in part in A. Levy, *The Wieselenthal File* (1994), p. 349, and in, S. Wieselenthal, *Justice Not Vengeance* (New York: 1989),

- pp. 7, 299. Kreisky was not alone in charging that Wiesenthal had collaborated with the German Gestapo. Wim Van Leer, columnist for the English-language daily Jerusalem Post, stated in May 1986 that a high-level police official in Vienna, citing confidential police records, had told him during the early 1960s that these and other charges against Wiesenthal were true. Source: J. Bushinsky, „Nazi hunter sues over charges of links to Gestapo“, *Chicago Sun-Times*, Jan. 31, 1987.
15. Simon Wiesenthal, *KZ Mauthausen* (Linz and Vienna: Ibis-Verlag, 1946). Facsimile reprint in: Robert H. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), p. 64.
 16. „Firing Squad“, *Life* magazine, US edition, June 11, 1945, p. 50.
 17. M. Weber and K. Stimely, „The Sleight-of-Hand of Simon Wiesenthal“, *The Journal of Historical Review*, Spring 1984 (Vol. 5, No. 1), pp. 120-122; *D. National-Zeitung* (Munich), May 21, 1993, p. 3.
 18. S. Wiesenthal, *KZ Mauthausen* (1946). See also facsimile reprint in: Robert H. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), pp. 42, 46. This “confession” is a somewhat altered version of Nuremberg document NO-1973; A new edition of Wiesenthal’s 1946 book has been published under the title *Denn sie Wussten, was sie tun: Zeichnungen und Aufzeichnungen aus dem KZ Mauthausen* (Vienna: F. Deuticke, 1995). I am grateful to Robert Faurisson for bringing this to my attention. He points out in a July 1995 essay that Wiesenthal has deleted from this new edition both the “death bed confession” of Zierys as well as his drawing of the three Mauthausen inmates.
 19. According to the *Encyclopaedia Judaica* („Mauthausen“, Vol. 11, p. 1138), a grand total of 206,000 persons were inmates of Mauthausen and its satellite camps (including Hartheim) at one time or another.
 20. S. Wiesenthal, *KZ Mauthausen* (1946). Facsimile reprint in: R. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation*, p. 47.
 21. R. Faurisson, „The Gas Chambers: Truth or Lie?“, *The Journal of Historical Review*, Winter 1981, pp. 330, 361. See also: Hans Fritzsche, *The Sword in the Scales* (London: 1953), p. 185; Gerald Reitlinger, *The Final Solution* (London: Sphere, pb., 1971), p. 515; M. Weber, “The Nuremberg Trials and the Holocaust,” *The Journal of Historical Review*, Summer 1992 (Vol. 12, No. 2), p. 182.
 22. *USA Today*, April 21, 1983, p. 9A.
 23. *The Murderers Among Us*, p. 44.
 24. Evelyn Le Chene, *Mauthausen: The History of a Death Camp* (London: 1971), pp. 166-168 and 190-191.
 25. „Mauthausen“, *Encyclopaedia Judaica* (New York and Jerusalem: 1971), vol. 11, p. 1138.
 26. C. Moritz, ed., *Current Biography 1975* (New York: H.W. Wilson, 1975), p. 442; Wiesenthal interrogation of May 27, 1948, p. 3.
 27. Mark Weber, „Jewish Soap“, *The Journal of Historical Review*, Summer 1991 (Vol. 11, No. 2), pp. 217-227; See also: Robert Faurisson, „La savon juif“, *Annales d'Histoire Revisionniste* (Paris), No. 1, *Printemps* 1987, pp. 153-159.
 28. *Der Neue Weg* (Vienna), No. 17/18, 1946, pp. 4-5. Article entitled „RIF“ by „Ing. Wiesenth“ (Simon Wiesenthal).
 29. *Der Neue Weg* (Vienna), Nr. 19/20, 1946, pp. 14-15. Article entitled „Seifenfabrik Belsetz“ („Belzec Soap Factory“), by „Ing. S. Wiesenth“.
 30. S. Wiesenthal, *Sails of Hope* (Macmillan, 1973).
 31. Letters by Wiesenthal in *Books and Bookmen* (London), April 1975, p. 5, and in *Stars and Stripes* (European edition), Jan. 24, 1993, p. 14. Facsimile of *Stars and Stripes* letter in *The Journal of Historical Review*, May-June 1993, p. 10; In 1986 Wiesenthal lied about his 1975 statement. In a letter dated May 12, 1986, to Prof. John George of Central State University in Edmond, Oklahoma (copy in author’s

possession), Wiesenthal wrote: „I have never stated that 'there were no extermination camps on German soil.' This quote is false, I could never have said such a thing“.

32. For example, in a letter (dated Sept. 13, 1993), published in *The New York Times*, Sept. 29, 1993, Wiesenthal boasted: „I succeeded in putting a number of Nazis on trial who had perpetrated horrendous crimes in the Nazi era, including Adolf Eichmann, Franz Stangl, Gustav Wagner,...“
33. S. Birnbaum, „Wiesenthal's Claim on Eichmann Disputed by Former Mossad Head“, *Jewish Telegraphic Agency Daily News Bulletin* (New York), April 4, 1989. (Dispatch dated April 3).
34. J. Schachter, „Wiesenthal had no role in Eichmann capture“, *The Jerusalem Post*, May 18, 1991. Facsimile reprint in *Christian News*, May 27, 1991, p. 19. See also: Ruth Sinai, „Wiesenthal's role in Eichmann's capture disputed“, Associated Press, *The Orange County Register*, Feb. 25, 1990, p. A 26; L. Lagnado, „How Simon Wiesenthal Helped a Secret Nazi“, *Forward* (New York), Sept. 24, 1993, pp. 1, 3.
35. J. Schachter, *The Jerusalem Post*, May 18, 1991 (cited above). Facsimile in *Christian News*, May 27, 1991, p. 19.
36. Arnold Forster, *Square One* (New York: 1988), pp. 187-189. (Forster was general counsel of the Anti-Defamation League, a major Zionist organization.)
37. J. Goldberg, „Top Spy Says Wiesenthal Lied About His Exploits“, *Forward* (New York), Nov. 12, 1993, pp. 1, 4; R. Sinai, „Wiesenthal's role...“, *The Orange County Register*, Feb. 25, 1990 (cited above).
38. Michael Arndt, „The Wrong Man“, *The Chicago Tribune Magazine*, Dec. 2, 1984, pp. 15-35, esp. p. 23; Charles Ashman and Robert J. Wagman, *The Nazi Hunters* (New York: Pharos Books, 1988), pp. 193-195.
39. „The Nazi Who Never Was“, *The Washington Post*, May 10, 1981, pp. B5, B8.
40. „The Persecution of Frank Walus“, *Reader* (Chicago), Jan. 23, 1981, pp. 19, 30. After Wiesenthal was ultimately proven wrong in a similar case in Canada, the Toronto Sun newspaper commented in an editorial: „It seems that material provided by professional Nazi hunter Simon Wiesenthal is wrong, but repeated anyway [in the media]“. (Quoted by M. Weber in *The Journal of Historical Review*, Spring 1984, pp. 120-122.)
41. Gerald L. Posner and John Ware, *Mengele: The Complete Story* (New York: Dell, 1987), pp. 220-221; Gerald Astor, *The 'Last' Nazi: The Life and Times of Dr. Joseph Mengele* (Toronto: Paperjacks, 1986), p. 202.
42. G. Posner and J. Ware, *Mengele: The Complete Story* (cited above), p. 220.
43. G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), pp. 179-180; G. Astor, *The 'Last' Nazi* (cited above), pp. 178-180.
44. *Time* magazine, Sept. 26, 1977, pp. 36-38. Cited in: G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), p. 219.
45. „Hunting the 'Angel of Death'“, *Newsweek*, May 20, 1985, pp. 36-38. See also: M. Weber, „Lessons of the Mengele Affair“, *Journal of Historical Review*, Fall 1985 (Vol. 6, No. 3), p. 382. On Wiesenthal's distortion of truth in the Mermelstein-IHR case, see: M. Weber, „Declaration“, *Journal of Historical Review*, Spring 1982 (Vol. 3, No. 1), pp. 42-43; M. Weber, „Albert Speer and the 'Holocaust'“, *Journal of Historical Review*, Winter 1984 (Vol. 5, Nos. 2-4), p. 439.
46. *Midstream*, Dec. 1983, p. 24. Quoted in: G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), p. 219; *Los Angeles Times*, Nov. 15, 1985, p. 2.
47. J. Schachter, „Wiesenthal had no role in Eichmann capture“, *The Jerusalem Post*, May 18, 1991. Facsimile reprint in *Christian News*, May 27, 1991, p. 19.
48. Tom Bower in *The Times* (London), June 14, 1985, p. 14. Quoted in: G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), pp. 222-223.
49. G. Posner and J. Ware, *Mengele* (cited above), pp. 222-223.

50. *Betrayal*, by Eli M. Rosenbaum, with William Hoffer. Published in 1993 by *St. Martin's Press* (New York). Reviewed by Jacob Heilbrunn in *The New York Times Book Review*, Oct. 10, 1993, p. 9.
51. Quoted in L. Lagnado, „How Simon Wiesenthal...“, *Forward* (New York), Sept. 24, 1993, p. 3.
52. *The New York Times Book Review*, Oct. 10, 1993, p. 9; *Forward* (New York), Sept. 24, 1993, p. 3.
53. „Was hat Wiesenthal zu verbergen?“, *D. National-Zeitung* (Munich), Nov. 11, 1988, p. 4.
54. David Sinai, „News We Doubt You've Seen“, *The Jewish Press* (Brooklyn, NY), Dec. 23, 1988. Based on report in the Israeli newspaper *Ha'aretz*, Dec. 16, 1988.
55. „A Message from Simon Wiesenthal“, Response: *The Wiesenthal Center World Report*, Winter 1992, p. 11.
56. Charles Ashman and Robert J. Wagman, *The Nazi Hunters* (New York: Pharos Books, 1988), p. 286; A. Popkin, „Nazi-Hunter Simon Wiesenthal: 'Information is Our Best Defense'“, *Washington Jewish Week*, Oct. 29, 1987, p. 2.
57. Quoted in: M. Weber, *The Spotlight*, Oct. 26, 1981, p. 9.
58. Quoted in *D. National-Zeitung* (Munich), July 8, 1988, p. 7, and in, R. Drechsler, *Simon Wiesenthal: Dokumentation* (Vienna: 1982), p. 199.

Ediția originală, din iarna 1989-1990:
<http://www.ihr.org/leaflets/wiesenthal.shtml>.

Ediția inițială, traducerea din 10 și 16 iulie 2004:
<http://www.altermedia.info/romania/2004/07/10/impostura-unui-vntor-de-nazisti-i/>;
<http://www.altermedia.info/romania/2004/07/16/impostura-unui-vntor-de-nazisti-ii/>.

Între timp, articolul lui Michael Leidig a fost republicat și în alte câteva reviste *on line*.

P.S. *Scrisoarea deschisă* a fost depusă pentru d-l premier Victor Ponta cu nr. 2141/12.12.2012; pentru d-na Mona Pivniceru, ministrul Justiției, cu nr. 120466/12.12.2012; pentru d-l Puiu Hașotti, ministrul Culturii și Patrimoniului Național, cu nr. 5410/12.12.2012; pentru d-l ambasador George Maior, directorul S.R.I., cu nr. 46540/12.12.2012.

Sursa: <http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/>

32. 6. Wiesel + Ioanid = „Mizerabilii“

Motto:

„...Nu vă temeți!

*Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală
și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut“!*

Matei, 10, 26

Am publicat articolul cu titlul de mai sus în revistele *Justițiarul* (Sibiu), nr. 47-48 (13-14/2002), 26 august 2002, pag. 11, și în *Miorița noastră* (New York), nr. 165, ian.-febr. 2003, pag. 1 și 7-8. Mă folosesc de această ocazie pentru a-mi exprima, încă o dată, admirația pentru patriotismul și curajul dovedit de directorii acestor reviste – d-l Marius-Albin Marinescu și d-na Eleonora Păunescu – și, totodată, pentru a-mi exprima deplina gratitudine fiindcă au făcut acest serviciu poporului român, cu riscul de a-și atrage represiunea jidanilor. Întrucât aceste publicații au avut un tiraj redus și nici nu au avut ediții electronice, pe Internet, este necesar să îl republic aici, deoarece este la fel de actual și, mai mult, caracterizarea pe care le-am făcut-o acestor doi ticăloși a fost confirmată de informațiile recente.

Urmează textul redactat în august 2002.

Inițial, am apreciat gestul memorialistului evreu Elie Wiesel, originar din România, de a reveni în locurile natale. Am considerat că el dă, astfel, ocazia opiniei publice internaționale să afle nu numai despre copiii îmbolnăviți de SIDA prin vaccinuri importate din Occident, despre „copiii străzii“ abandonați ca urmare a sărăcirii populației prin declinul rapid al economiei României – declin provocat de corupția instituționalizată, de „corupția fără corupți“ din România etc. etc. –, ci și despre oameni care, după ce au petrecut pe aici „cei șapte ani de-acasă“, au primit Premiul Nobel pentru Pace. Iar, acum, iată, d-lui Wiesel i s-a acordat „Steaua României“ în rang de Mare Ofițer și va fi numit membru de onoare al Academiei Române pentru „opera“ sa. Prin aceasta, el ar face, potențial – credeam eu, naiv fiind –, un serviciu benefic României, deoarece, printre altele, dă ocazia Academiei Române să aibă, în rândurile membrilor săi, și un deținător al Premiului Nobel, fiindcă alți români cu operă mare – precum Nicolae Paulescu, descoperitorul insulinei, Ștefan Odobleja, creatorul ciberneticii – nu au reușit să îl obțină.

Dar, pe de altă parte, deplângem faptul că, stând prea puțină vreme în România, d-l Wiesel nu a reușit să cunoască particularitățile poporului nostru. Din această cauză, răspunzând întrebării unei ziariste – de ce este „trist” –, se lamentează într-o formă illogică și neacademică: „Mă întorc într-un loc care este un cimitir pentru neamul meu” (cf. *Adevărul*, 30.07.2002, pag. 1 și 2). Dacă sintagma „neamul meu” înseamnă genitorii d-lui Wiesel (părinții și bunicii), atunci afirmația este insutenabilă, căci părinții săi au rămas în cimitirele lagărelor în care au fost exterminați (dacă, cumva, au un mormânt). Dacă „neamul meu” înseamnă comunitatea evreiască trăitoare în România, afirmația este illogică, ipocrită și, în esență, denigratoare la adresa României. Pentru că cimitirul este, din străvechime, un loc sfințit, aflat în vatra satului (respectiv, a orașului), unde se află „neamul nostru” – adică ascendenții fiecăruia dintre noi: părinții, moșii și strămoșii noștri. Din acest motiv revin oamenii în locurile natale: fiindcă, de obicei, acolo este, printre altele, și cimitirul cu „neamul” lor. Desigur, cu excepția cazurilor celor care o fac doar din „poză”, pentru „imagine”, cum se pare că este și cazul d-lui Elie Wiesel.

Așadar, d-le Wiesel, de aceea revin în locurile natale coreligionarii dvs. emigrați în Israel: pentru a-și revedea mormintele genitorilor. Pe de altă parte, din ce în ce mai mulți evrei emigrați în Israel vor să revină în România. În 1989, mai erau, aici, vreo 8-9 mii, iar acum au ajuns la circa 30.000. Dacă, din 1939 până în 1989, au dus-o atât de rău, iar acum nu mai este atât de bine ca înainte de 1989, de ce mai vor evreii să revină în România?! Pentru că nu vin doar să facă turism și să-și vadă, cu drag, smerenie și nostalgie, cimitirele evreiești.

Totuși, unii vin și pentru a cinsti memoria morților lor din cimitirele evreiești existente în România. Iată de ce expresia dvs., spusă cu „tristețe”, „Mă întorc într-un loc care este un cimitir pentru neamul meu”, devine, cu necesitate, o agresiune contra României. Și, deci, este în contradicție cu decorația primită acum și cu viitoarea dvs. calitate de membru de onoare al Academiei României. Prin această formulare injurioasă (admitem că ziarista în cauză a știut engleză și a tradus bine) vă situați în continuarea acțiunilor unor atentatori la adresa imaginii României, care practică terorismul imagologic, psihologic și mediatic, printre care se numără și numitul Radu Ioanid. Acest provocator nu a avut de suferit cu nimic de pe urma trecerii lui și a părinților săi prin România, nici când părinții săi au comis fapte penale. Dimpotrivă, nu a avut decât de câștigat, ca dovadă că, după ce în România a predat socialismul științific, în S.U.A. a întors-o cu 180 de grade și, cameleon fiind, a ajuns „om” și predă, acum, exclusivismul iudaic (sionist) – adică a ajuns, propulsat de alții, un fel de ghid (director!) la muzeul unui holocaust care nu are nici o legătură cu România, dar prin care este agresată axiologic România. Ba, numitul Radu Ioanid și-a însușit

și despăgubirea pentru apartamentul avut în România, pe care, cu nerușinarea tipică mercantilismului „neamului” său – motiv pentru care zarafii au fost alungați din Templu de Iisus –, vrea, acum, să îl obțină pe cale judecătorească. În acest scop, a mințit instanța de judecată că, la emigrare, nu fusese despăgubit. Pentru acest simplu sperjur ar trebui băgat, prompt, la pușcărie, conform prevederilor în cauză ale Codului penal. Dar, pentru că el este evreu, este „foarte clar” că el „este mai presus de Lege”, iar în 22 august 2002, când are termen de judecată, nu numai că nu va fi condamnat pentru sperjur, ci, dimpotrivă, va și câștiga fostul lui apartament, ca să facă acolo un „muzeu” al holocaustului! Căci judecătorii care compun instanța nu au „gândirea independentă și suverană”, ci au una năclăită de lichelismul politic moștenit încă din vremea regimului socialist.

Numitul Radu Ioanid se situează în contradicție cu valorile semnificate de decorațiile – mai vechi și mai noi – primite de d-l Wiesel și duce, practic, un război axiologic contra României, provocând, prin acțiunile sale, apariția antisemitismului aici, unde el încă nu există. De altfel, a doua zi după interviul din *Adevărul*, în *mass media* românești a apărut citatul din panseurile „antume” ale lui Wiesel: „**România a ucis, a ucis, a ucis!**” Din acest motiv, acum, aș fi preferat ca respectivul citat să fi făcut parte, deja, din scrierile „postume” ale acestui „profesor”; probabil că este același tip de profesor ca „bestia” Brucan, după cum bine a fost etichetat acesta de către d-l Eugen Florescu. De aceea, sugerăm autorităților ca, în mod asimetric decorării d-lui Elie Wiesel – pentru că nu mai poate să îi retragă decorațiile, ca regina Angliei, lui Ceaușescu, *post mortem* –, să îl declare măcar pe Radu Ioanid *persona non grata*.

De aceeași parte a baricadei se situează și afirmația culturnicului ministru al Culturii și Cultelor, Răzvan Theodorescu, anume că „în România nu a existat holocaust, dar a participat la holocaust” (*sic*). Acest sofism ministerial are aceeași dimensiune criminală ca și „judecata” Tribunalului „Poporului” – dar, în fond, dirijat de U.R.S.S. –, care l-a condamnat pe Mareșalul Ion Antonescu pentru că a participat la lupta contra comunismului sovietic – comunism demolat, ulterior, de papa Ioan Paul al II-lea, cu ajutorul C.I.A., prin intermediul sindicatului polon „Solidaritatea”. Or, așa cum electricianul care a condus „Solidaritatea” a ajuns președintele Poloniei și i-a fost acordat Premiul Nobel pentru Pace deoarece a luptat pentru doborârea comunismului, tot așa Mareșalului Ion Antonescu trebuie să i se acorde, *post mortem*, aceeași valoare și nu să fie satanizat.

În mod just, Partidul Unității Națiunii Române a cerut un referendum național referitor la infamanta O.U.G. nr. 31/2002, care „constituie o denigrare a României” (cf. *Curentul*, pag. 2; *Curierul Național*, pag. 3, ambele din 3-4 aug. 2002). De fapt, prin satanizarea Mareșalului

Ion Antonescu se urmărește culpabilizarea României, cu scopul de a i se cere „despăgubiri” – 50.000 de dolari S.U.A. pentru fiecare dintre cei „400.000 de evrei uciși în România”; care, ulterior, vor ajunge la 700.000, precum semnala prof. Ion Coja, în lucrarea sa *Marele Manipulator*. Prin asemenea mașinații li s-au cerut „despăgubiri” Germaniei și Elveției de către cei care au pus la cale „afacerea holocaustului”, prin care „se exploatează suferința evreiască”, după cum se exprimă, exemplar, un membru onest al rasei, Norman G. Finkelstein, în deja faimoasa lui carte *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (Editura Antet, 2000) [1]. Dar de ce organizatorii „*holocash*”-ului nu au cerut despăgubiri și U.R.S.S.-ului și, acum, Federației Ruse, care „au ucis, au ucis, au ucis” la evrei *en gros* și *en détail*, începând cu Troțki, Buharin, Kamenev, Zinoviev și ceilalți lideri evrei care au condus Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, până la sutele de mii de evrei anonimi care au sfârșit în gulagurile staliniste?! Nu are Federația Rusă de unde să le dea bani, sau, dimpotrivă, „teoreticienii” „*holocash*”-ului, precum Elie Wiesel și Radu Ioanid, nu au avut și nu au, nici acum, curaj să-i ceară, pentru că Rusia a fost și a rămas prea puternică, în comparație cu „suferința” și „onestitatea” și „notorietatea” unor alde Wiesel și Ioanid?!

După cum vedeți, despre sutele de mii de evrei omorâți în cei 80 de ani de socialism sovietic victorios, marii „suferitori” pentru „unicitatea” holocaustului evreiesc tac mîlc. *Silentium lugubrum*. În schimb, incriminează România, care i-a salvat pe evrei – cum recunoaște rabinul Wilhelm Filderman, în testamentul său, trecut sub tăcere de zarafii suferinței evreiești –, pentru că România a rămas fără Aliați, precum în preajma Ultimului Război Mondial, dar a rămas și o vacă de mulș pentru „rapacitatea jidănească”, după exprimarea lui Marx, trecută, la fel, sub tăcere.

Există un contrast evident între, pe de o parte, personalitatea unor evrei care fac cinste „neamului” lor, precum prof. univ. N. G. Finkelstein, lingvistul Noam Chomsky, filosoful Roger Garaudy, șef-rabinul Alexandru Șafran, șef-rabinul Filderman, evreul ortodox Nicolae Steinhart și mulți alții, și, pe de altă parte, jigodismul șef-rabinului Moses Rosen, al unui Elie Wiesel, Radu Ioanid *et ejusdem farinae*. Acest contrast mi-a amintit de gestul unui librar rămas, și el, „sărac și cinstit”, în Franța ocupată de nazism, precum suntem și noi în România ocupată de Tranziție: francezul, ca să nu îi fie violată proprietatea, pusese, pe niște suporturi, în vitrina librăriei sale din Paris, portretele lui Mussolini și Hitler. Dar, fiind și patriot, etalase sub ele, pe lângă alte cărți, arhicunoscuta operă a lui Victor Hugo, „*Mizerabili*”. Desigur, după o vreme, unii ofițeri S.S. „s-au prins” că titlul „*Mizerabili*” îi indica pe Mussolini și Hitler. Nu știu dacă librarul în cauză a expiat ieșind pe coșul de fum al vreunui lagăr hitlerist. Dar, probabil, ca să

nu se mai repete situația jenantă comisă de acel patriot și modest vânzător de cărți în vremea colaboraționismului franco-german – dar nu și vânzător de țară, cum fuseseră unii dintre conducătorii lui, de atunci, și cum sunt câțiva dintre ai noștri de azi –, Franța a dat, recent, o lege prin care l-a condamnat pe filosoful francez Roger Garaudy [2] pentru că ar fi antisemit! Nu degeaba un istoric francez a spus că Franța a fost cobaiul istoriei. Dar, este suficient că a fost Franța. De ce, atunci, s-a mai confectionat Ordonanța de Urgență nr. 31/2002, deși nu exista și nu există nici o situație de urgență?! Pentru că nu avem, și noi, un librar și o carte numită „*Mizerabili*”, care să ne arate cine sunt mizerabilii noștri?! Dar, recent, s-a tradus cartea *Acești imbecili care ne conduc*, a lui André Santini, ex-vicepreședinte al Adunării Naționale a Franței! Apoi, avem, în schimb, una autohtonă, numită *Apel către lichele*! Sau O.U.G. nr. 31/2002 a fost dată pentru ca România, pe lângă faptul că, între anii 1945-1961, în epoca experimentului sovietic, a fost poligon de încercări politico-sociale, să mai fie cobai și în etapa neocapitalistă de după 1989, sub supravegherea doctorală a guvernanților postdecembriști?!

August 2002

EPILOG

Așa cum anticipasem la începutul lunii august 2002 – când fusese redactat articolul –, judecătoria-lichele care au compus instanța de fond au admis acțiunea impostorului Radu Ioanid, iar escrocul acesta i-a obligat pe ocupanții legali ai fostului apartament al lui R. Ioanid să îl evacueze, deși unul dintre copiii familiei respective era nevătător și nici sentința de fond nu fusese investită cu titlul „definitivă și irevocabilă”. Dar, așa cum am mai relevat, în episodul al 5-lea al studiului „*Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic*” [3], sentința instanței de fond avea să fie recurată, familia de români amărășteni avea să câștige definitiv, iar escrocul Radu Ioanid se dovedise, realmente, escroc și sperjur. Numai că nu a fost condamnat pentru sperjur, fiindcă este jidan și, în plus, este cetățean-american și, deci, este mai presus de lege – deși trebuia băgat la pușcărie sau, cel puțin, declarat *persona non grata*, cum propusesem în 2002.

Dar, confirmarea supremă că acești doi jidani nemernici sunt escroci și impostori – cum susținusem eu, pe urmele autorilor numiți „revizioniști” – a fost făcută de recenta „bombă” de presă care a „explodat” în *Jurnalul național* [4], din 12 septembrie 2011, articolul lui Istvan Deak, «**Un supraviețuitor al Holocaustului: „Elie Wiesel nu este deținutul A-7713”**»: „Scritorul american de origine română, Elie Wiesel, a fost dat în judecată de un supraviețuitor al Holocaustului, Grüner Miklos, pe motiv că purtătorul Premiului Nobel din 1986 și-ar fi însușit identitatea deținutului A-

1773. Grüner Miklos, stabilit în localitatea suedeză Malmö, susține că are dovezi certe că Elie Wiesel nu este persoana cu care a petrecut aproape un an la Auschwitz“ (*sic*). Din această cauză, data de 12 septembrie 2011 va deveni – cel puțin în România – o „aniversare“ similară cu faimosul „9/11“, 11 septembrie 2001, și în același sens: comemorarea prăbușirii Turnurilor Gemene este o minciună [5] la fel de mare ca pretenția lui Elie Wiesel că ar fi fost victima „holocaustului“ – transformat de el și păpușarii lui în *holocaust*. În ultima vreme, această concluzie este afirmată [6], tot mai mult, de publicații occidentale [7], pe lângă unele cărți cu argumentație solidă privind această impostură terifiantă: *L'effroyable imposture*, de Thierry Meyssan (apărută încă în 2002) [8], *11 septembrie. Mitul* [9], de Roberto Quaglia, ZERO [10], coordonată de Giulietto Chiesa.

Dar, referitor la frazele de la începutul fragmentului citat mai sus, am postat acest comentariu:

Vasile Zarnescu

September 18, 2011 – 3:49 pm [11]

«Este falsă menționarea „de origine română“, căci nu este român, ci jidan (sionist) – cu precizarea pe care am mai făcut-o în ale articole (și asupra căreia voi reveni), că evreii nu sunt jidani, iar jidanii nu sunt evrei, ci sioniști. Faptul că este un impostor l-au relevat lucrările multor scriitori, ca, de ex., Robert Faurisson [12] sau ca studiul unei evreice americane, Naomi Seidman [13], *Elie Wiesel and the Scandal of Jewish Rage* [14] („Elie Wiesel și scandalul furiei evreiești“), publicat în *Jewish Social Studies*, în decembrie 1996. Pe baza acestor mențiuni, am repetat și eu că este un impostor, un escroc internațional, îndeosebi în serialul „Paul Goma are dreptate“ [15].

Dar, a doua zi, 13 septembrie 2011, s-a republicat articolul lui Istvan Deak pe *site-ul* www.ziaristionline.ro [16], sub titlul concluziv: **„BOMBA: Elie Wiesel a subtilizat identitatea unui alt deținut de la Auschwitz. Raportul Final al lui Iliescu asupra Holocaustului ar putea deveni maculatură prin impostura lui Wiesel!“**

Numai că această concluzie este **parțială**, deci incorectă fiindcă nu este completă. Căci, cum spune Hegel, „Numai întregul este adevărul“: într-adevăr, efectele dezvăluirii nemerniciei lui Elie Wiesel se repercutează și asupra raportului escrocului de calibru mai mic Vladimir Tismăneanu, promovat de președintele Traian Băsescu la rang de „dascăl“ al nației – aspect pe care l-am relevat în articolul „Tismăneanu Ticălosu’ și Băsescu Bengosu“ (în revista *SANTINELA*, nr. 13, 18 ian. 2007, pag. 8-9; republicat, în 11 iulie 2010, pe *AlterMedia*) [17]. Evident, concluzia trebuie extinsă la întreaga propagandă sionistă antiromânească, răspândită prin institutele bugetofage conduse de Elie Wiesel și Vladimir Tismăneanu, fiul N.K.D.V.-istului Leon Tismăneanu (vezi Larry Watts, *FEREȘTE-MĂ*,

DOAMNE, DE PRIETENI! Editura RAO, București, 2011, pag. 106, 238, 348, 358, 402), de Horia Roman Patapievici, fiul N.K.D.V.-istului și Gestapo-vistului Dionis Patapievici [18]. Toate cărțile publicate de aceștia și acoliții lor trebuie date la topit și făcută hârtie igienică din ele, iar autorii și promotorii lor trebuie băgați la pușcărie pentru producerea vulnerabilităților la adresa securității României, prin denigrarea ei și inducerea vinovăției de „holocaust” cu scopul estorcării de circa 20 de miliarde de euro și obligării României la retrocedarea averilor jidanilor emigrați după 1947, sub pretextul că au fost siliți de „regimul comunist” – pe care l-au impus tot ei – să plece, confiscându-li-se, chipurile, averile, deși fuseseră despăgubiți cu toții – așa cum am demonstrat în cazul escrocului Radu Ioanid.

Dar implicațiile imposturii escrocului Elie Wiesel prin substituirea de persoană trebuie extrapolate la întreaga propagandă mondială privind așa-zisul holocaust – scorneala teribilă cu care sioniștii terorizează lumea de vreo patru decenii, extorcând Germania și Elveția de zeci de miliarde de dolari. M-am referit la acest fenomen în studiul „Literatura holocaustică: cașcavalul secolului”, în care relevasem că „Nicolae Ceaușescu, în loc să se fi lăudat că ar putea construi bomba atomică, mai bine o realiza, pe tăcute, ca Israelul, iar acum nu ne-ar mai fi fost impusă, și nouă, povara despăgubirilor și lecțiilor despre holocaust de către Marele Escroc Elie Wiesel și acoliții lui, Ion Iliescu, Adrian Năstase și noua garnitură de la Putere, Traian Băsescu, Călin Popescu-Tăriceanu, Bogdan Olteanu-Conspiratu’ (netotu’ Ghizelei Vass) și trena de lipitori-escroci ca Vladimir Tismăneanu (fiul politrucului Leon Tismenițchi), Andrei Oișteanu (nepotul de frate al lui Leonte Răutu, *politruk*-ul de la „Ștefan Gheorghiu”), Aurel Vainer, M. K. Katz, Muia Benjamin, R. Ioanid și ceilalți coreligionari ai lor, care ne jefuiesc și ne spurcă în propria noastră țară, printre altele, prin odiosul *Raport final*” (cf. *SANTINELA* nr. 9, 27 septembrie 2006, pag. 4, partea întâi, și *SANTINELA* nr. 10, 24 octombrie 2006, pag. 4, partea a doua) – republicat pe *AlterMedia*, în 12 și 13 octombrie 2008 [19].

Am subliniat, ulterior, inconsistența acestei propagande în articolul „Propaganda holocaustică: un gheșeft super-abject”. Aici am arătat că, de vreme ce sioniștii încearcă să retragă utilizarea cuvântului „holocaust” – întrucât și-au dat seama că nu se potrivește realității, fiindcă Elie Wiesel, care se făcuse promotorul acestei propagande, se dovedise cam tâmpițel, căci nu alesese bine noțiunea – și, în consecință, au propus termenul „Shoah”, tot cu majusculă! Retragerea cuvântului „holocaust” și înlocuirea lui cu „shoah” reprezintă premisa abstractă a deplinei falsități a teoriei „holocaust”-ului! Dar, conchideam eu, de vreme ce au greșit termenul, înseamnă că, au mințit, din premise, iar noul cuvânt găsit, „shoah”, devine o găselniță compromisă din start (în *SANTINELA*, nr. 19, august 2007, pag. 2, republicat pe *AlterMedia*, în 20 septembrie 2007) [20].

Și, iată!, Dumnezeu nu lovește cu parul, ci cu adevărul: „...Nu vă temeți! Căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut“ (Matei, 10, 26). Extrapolarea la nivel mondial a concluziei este întemeiată pe faptul că situația s-a internaționalizat: maghiarul Miklos Grüner, stabilit în Suedia, intențează, la Budapesta, procesul pentru furt de identitate jidanului naturalizat american Elie Wiesel, ajuns o „calamitate literară din cauza pidosnicilor (*troufignolages*, în original – n.n., V.I.Z.) francezului François Mauriac“ [21] .

Concluzia finală: pentru că s-a dovedit a fi un impostor, un terorist periculos pe plan mondial, Norvegia trebuie să îi retragă escrocului Elie Wiesel „Premiul Nobel pentru Pace“ [22]. Anglia, Franța, S.U.A. celelalte decorații acordate, iar România decorația *Steaua României*, calitatea de membru de onoare al Academiei Române; de asemenea, trebuie interzisă propaganda pro-holocaust, întrucât este eminamente falsă și exclusiv mercantilă; instituțiile dirijate de Elie Wiesel și Vladimir Tismăneanu trebuie desființate și banii iroșiți recuperați de la aceștia, iar Elie Wiesel, Vladimir Tismăneanu, Radu Ioanid, M. M. Katz, L. Benjamin, H.-R. Patapievici și toți ceilalți propagandiști ai minciunii cu holocaustul trebuie declarați – așa cum am solicitat constant – *persona non grata* și alungați, urgent, din țară. În scopul eliminării efectelor nocive ale propagandei holocaustice, guvernul trebuie să ia măsurile necesare să se traducă, în tiraj de masă și la prețuri ieftine, cărțile celor care au negat holocaustul: Arthur Butz, Abraham Léon, Adrien Arcand, Jean-Marie Boisdefeu, Maurice Bardèche, Joaquin Bochaca, Antonio José de Brito, Carlos W. Porter, Enrique Aynat, Eric Delcroix, Paul Eisen, Israel Shamir, John Mearsheimer, Stephan Walt, J.-A. Mathez, Norberto Ceresole, J. B. Pranaitis, Paul Rassinier, Wilhelm Stäglich, Moshe Sharett, Livia Korach, Thies Christophersen, Vincent Monteil, Mark Weber, Stephen Sizer, Herman Otten, Douglas Reed, Joel S. A. Hayward, Edwin M. Wright, Robert Faurisson, Jürgen Graf, Germar Rudolf, Lenni Brenner, Carlo Mattogno, David Hoggan, Barbara Kulaszka, Serge Thion, Don Heddesheimer, Bruno Gollnisch, Edward S. Herman, Roger Garaudy, Ingrid Weckert, Charles E. Weber, Jack Bernstein, Theodore J. O’Keefe, Josef Ginsburg, Allan C. Brownfeld, Israel Shahak, John Sack, **Alfred M. Lilienthal**, **Benjamin Freedman** [23], Naomi Seidman, Noam Chomsky, **Uri Avnery**, Victor Ostrovsky, David Duke, Lasse Wilhelmson, Richard E. Harwood, Maxime Pale și mulți alții. În același sens, trebuie abrogată, în regim de urgență, O.U.G. nr. 31/2002 și legea care a validat-o, iar consecințele aplicării acesteia trebuie prompt înlăturate, în primul rând prin eliminarea lecțiilor despre holocaust, introduse în mod samavolnic în manualele elevilor.

NOTE

- [1] http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/industria-holocaustului_1731.html.
[2] http://ro.altermedia.info/noua-ordine-mondiala/delictul-de-opinie-tinta-a-unui-scandal-ideologic-fara-precedent_924.html.
[3] http://ro.altermedia.info/politica/holocaust-ologii-vectori-ai-rzboiului-axiologic-5_10948.html#more-10948.
[4] <http://www.jurnalul.ro/stiri/observator/un-supravietuitor-al-holocaustului-elie-wiesel-nu-este-detinutul-a-7713-590048.html>.
[5] <http://www.9am.ro/stiri-revista-presei/Incredibil/199892/VIDEO-Exista-dovezi-ca-9-11-a-fost-o-minciuna.html>.
[6] <http://www.ae911truth.org/>.
[7] <http://www.digitaljournal.com/article/297349>.
[8] http://en.wikipedia.org/wiki/Thierry_Meyssan.
[9] <http://www.comedonchisciotte.org/site/modules.php?name=News&file=article&sid=4122>.
[10] <http://www.gqitalia.it/viral-news/articles/2011/9/zero-2-le-pistole-fumanti-di-giulietto-chiesa-dimostrano-che-l-1109-e-un-falso>.
[11] <http://www.ziaristionline.ro/2011/09/13/bomba-elie-wiesel-a-preluat-identitatea-unui-alt-detinut-de-la-auschwitz-raportul-final-al-lui-iliescu-asupra-holocaustului-ar-putea-deveni-maculatura-prin-impostura-lui-wiesel/#comment-7880>.
[12] http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Faurisson.
[13] <http://radioislam.org/wiesel/eng/girls.htm>.
[14] <http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html>.
[15] http://ro.altermedia.info/politica/paul-goma-are-dreptate-1_10780.html#more-10780; http://ro.altermedia.info/politica/paul-goma-are-dreptate-2_10789.html#more-10789; http://ro.altermedia.info/politica/paul-goma-are-dreptate-3_10800.html#more-10800.
[16] <http://www.ziaristionline.ro/>.
[17] http://ro.altermedia.info/general/tismaneanu-ticalosu%E2%80%99-si-basescu-bengosu%E2%80%99_20219.html.
[18] <http://victor-roncea.blogspot.com/2008/08/cazul-patapievici-i-rzboiul-agenilor.html>.
[19] http://ro.altermedia.info/politica/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-1_9847.html#more-9847; http://ro.altermedia.info/politica/literatura-holocaustica-cascavalul-secolului-2_9855.html#more-9855.
[20] http://ro.altermedia.info/opinii/propaganda-holocaustic-un-gheeft-super-abstract_7658.html.
[21] <http://www.vho.org/aaargh/fran/tiroirs/tiroirEW/WieselMauriac.html>.
[22] http://ro.wikipedia.org/wiki/Elie_Wiesel.
[23] <http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm>.

2 octombrie 2011

Sociolog Vasile I. Zărnescu

Sursa: <http://www.altermedia.info/romania/2011/10/02/wiesel-ioanid-mizerabilii/>

Republicat si semnalat pe:

http://www.ne-cenzurat.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=25919:wiesel--ioanid--mizerabilii&catid=1:dezvaluiri&Itemid=7
<http://rapcea.ro/2011/10/wiesel-ioanid-mizerabilii/>
<http://infoportal.realitatea.net/articol-din-actualitate~info-2690125~wiesel-ioanid-mizerabilii.html>
<http://stiri.ortodoxe.org/agentii-de-stiri/altermedia/wiesel-ioanid-mizerabilii>.

32. 7. Falsitatea noțiunii „holocaustolog“

Din cauza ignoranței [1] sau a superficialității [2] unor autori, în ultimii ani s-a răspândit nepermis de mult, din păcate, termenul de „holocaustolog“, deși cuvântul corect este „holocaustist“. Noțiunea „holocaustolog“ induce ideea de autoritate științifică pe care ar avea-o un activist al holocaustismului, căci lasă impresia că „holocaustologia“ – pe care, nu-i așa, o practică „holocaustologul“ – ar fi „știința“ care studiază „holocaustul“, deoarece cuvântul „holocaustologie“ este calchiat după metoda și format din componentele academice care desemnează activitățile științifice: „holocaust“ și „logos“, *lege*, *rațiune*, precum în noțiunile biologie, arheologie, istoriologie, fiziologie, politologie, sovietologie, marxologie etc. Or, în problema holocaustului nu poate fi vorba de „știință“, ci doar de escrocherie. Eu am folosit noțiunea „holocaust-olog“, cu această grafie: „holocaust-olog“, în studiul „Holocaust-ologii – vectori ai războiului axiologic“, republicat, în serial, pe *AlterMedia*, al cărui ultim episod poate fi accesat pe <http://www.altermedia.info/romania/2009/01/05/holocaust-ologii-vectori-ai-razboiului-axiologic-5/>, unde, la începutul textului sunt indicate *hyperlink*-urile care trimit la primele patru episoade. Pentru a vă economisi timpul, vă rog să citiți acest episod, al cincilea, în forma adusă la zi, aici: <http://www.altermedia.info/romania/2012/09/21/radu-ioanid-sperjurul-persona-non-grata/>.

În ultimele trei-patru decenii, mișcarea istorică numită în Occident „revizionistă“ a demonstrat că propaganda pro-holocaust este absolut reprehensibilă, deoarece „holocaustul“ este o născocire diabolică a organizațiilor sioniste pentru a strânge bani pe care i-au folosit pentru susținerea activităților sioniste – nici un ban adunat din mila celorlalți neajungând la evreii sau jidanii aflați, realmente, în suferință din cauza vicisitudinilor istorice. O demonstrează suficient de bine, în mai multe cărți, Noam Chomsky și, în mod scandalos pentru „corectitudinea politică“, Norman Finkelstein, în deja celebra sa carte, repudiată de sioniști, *INDUSTRIA HOLOCAUSTULUI* (cf. http://en.wikipedia.org/wiki/The_Holocaust_Industry). Înaintea lui Norman Finkelstein, cel care a demascat escrocheria holocaustică aranjată de sioniști a fost Benjamin Freedman, în discursul său din octombrie 1961, ținut la Hotelul Willard din Washington D.C., publicat sub titlul „*A Jewish Defector Warns America: Benjamin Freedman Speaks on Zionism*“ (cf. <http://www.sweetliberty.org/issues/israel/freedman.htm>). Discursul, în rezumat, a fost tradus în revista *Lumea* nr. 7/2010, pag. 54-57, fiind preluat

și pe alte *site-uri*. Apoi a apărut mișcarea istorică revizionistă, cu Paul Rassinier [3], Robert Faurisson [4], Roger Garaudy, Rudolf Germar [5], Ernst Zündel [6] și toți ceilalți mari istorici antiholocaustiști.

În anul 2003, în panoplia literaturii zise revizioniste, dedicate demascării escrocheriei internaționale cu „Holocaustul” unic, a apărut lucrarea lui Don Heddesheimer, „*The First Holocaust: Jewish Fund Raising Campagns with Holocaust During and After World War I*”, cu mai multe ediții (vezi <http://zioncrimfactory.com/wp-content/uploads/2011/09/The-First-Holocaust.pdf>). Acribia științifică a unor cercetători dedicați adevărului a produs și lucrarea „**140 Occurrences Of The Word Holocaust & The Number 6,000,000 Before The Nuremberg Trials Began – 140 de apariții ale cuvîntului Holocaust și ale numărului 6.000.000 înainte ca Procesul de la Nüremberg să înceapă**” (vezi <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>), precum și „**Marea minciuna a sionismului**”, care este prezentarea în rezumat a lucrării lui Don Heddesheimer (pe <http://relhit.wordpress.com/2011/05/30/>).

Înainte ca numărătoarea victimelor evreiești și jidănești să se fi terminat, în 1945, escroci și ticăloși ca Leon Poliakov, Ilya Ehrenburg, Elie Wiesel [7] – promotorul postbelic al propagandei pro-holocaust –, Michael Shafir [8] – acuzat de unii că ar fi poponar [9], dar descris documentat de către Larry Watts, în monumentală sa carte „*FEREȘTE-MĂ, DOAMNE, DE PRIETENI*”, ca denigrator acerb al României, cât a lătrat la Radio „*Europa liberă*”, eșuat, acum, ca „profesor universitar” la Universitatea din Cluj-Napoca, spre ghinionul studenților ardeleni –, Radu Ioanid [10], Norman Manea și alții ca ei au și conchis că ar fi fost vorba de șase milioane de „evrei” uciși, deoarece cunoșteau aceste cuvinte din propaganda anterioară: prima folosire – de către un rabin! – a cuvîntului „șase milioane” fusese semnalată încă în anul 1900! Iar „reputată” *Enciclopedia Britanică*, în ediția din 1902, indica și România ca fiind participantă la holocaust – așa cum avea să peroreze, după un secol, inclusiv ignobilul academician Răzvan Theodorescu [11], în Parlamentul României! Așadar, după ce timp de cinci decenii sioniștii au clamat în toată presa controlată de ei – și aproape **toată presa era controlată de ei**, cum sublinia și Benjamin Freedman, în 1961, după cum, azi, în România, la fel, sioniștii controlează aproape toate *mas media* [12] –, adică din 1900 până în 1945, cum că șase milioane de evrei sunt maltratați și vor fi uciși, cu toate că nu aveau de unde să știe numărul evreilor (de fapt, al jidanilor) din Europa, iată că, la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial, au socotit că muriseră, deja, șase milioane de evrei [13], deși chiar nemernica Hannah Arendt – și ea o virulentă denigratoare [14] a României – scrisese, în iunie 1964, că „numărul total al victimelor Soluției Finale este o simplă presupunere – între

patru și șase milioane – și nu a fost niciodată confirmat...” (vezi Hannah Arendt, *Eichman la Ierusalim. Raport asupra banalității răului*. Editura Humanitas, București, 2007, pag. 5). Recent, cică unii cercetători „americani” au descoperit că nu fuseseră uciși numai șase milioane de evrei, ci între 15 și 20 de milioane [15]! Probabil că, văzând demonstrarea falsității sintagmei „șase milioane de evrei uciși”, s-au gândit să mărească numărul victimelor, pentru a cere și mai mulți bani, dacă tot e vorba de un gheșeft. Dar chiar marja de estimare – între 15 și 20 de milioane – atestă falsitatea descoperirii „științifice” a americanilor: o marjă de cinci milioane, adică 25 la sută din totalul estimat, nu mai este o marjă de eroare, ci o aberație. Când vor descoperi cercetătorii „americani” și câți indieni-americani au fost exterminați în „marșul spre Vest” al „pionierilor” yankei?!

Între timp, propagandiștii sioniști și-au dat seama de inadecvarea și inconsistența folosirii noțiunii de „holocaust” și au trecut la utilizarea cuvântului „*shoah*” [16]. Or, așa cum am mai relevat în articolul „**Propaganda holocaustică – un gheșeft super-abject**” [17], de vreme ce au ales cuvântul greșit, „holocaust”, care, acum, nu le mai convine, și vor să-l înlocuiască cu „*shoah*” [18], înseamnă că trebuie să restituie banii încasați pentru „holocaust”, pentru că au ales greșit cuvântul care sintetizează minciuna. Și, în plus, toți cei care au făcut și mai fac propagandă pro-holocaust trebuie băgați la închisoare pentru dezinformare și extorcare de fonduri necuvenite; implicit, organizații ca Institutul „Național” de Studiere a Holocaustului „Elie Wiesel” [19] – plătit de Guvernul României –, Centrul „Simon Wiesenthal” [20], „Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului” al lui Marco K. Katz [21] trebuie interzise.

28 aprilie 2013, *Intrarea Domnului în Ierusalim*

Colonel (r.) Vasile I. Zărnescu

NOTE

[1]. Ion Coja, „Holocaust în România: demență sau prostie evreiască sau sionistă”, pe <http://www.ioncoja.ro/holocaust-in-romania/dementa-sau-prostie-evreiasca-sau-sionista/>.

[2]. <http://asymetria-anticariat.blogspot.ro/2013/04/regimul-de-la-bucuresti-nu-l-vrut-paul.html>

[3]. http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Rassinier

[4]. http://en.wikipedia.org/wiki/Robert_Faurisson

[5]. <http://www.vho.org/GB/Books/trr/>

[6]. http://en.wikipedia.org/wiki/Ernst_Z%C3%BCndel

[7]. <http://deveghepatriei.wordpress.com/2012/04/10/colonel-r-vasile-zarnescu-impostorul-si-mitomanul-elie-wiesel-elucubratiile-sionistului-radu-ioanid-directorul-muzeului-din-washington-colaborator-al-sri-ului/>

[8]. <http://www.altermedia.info/romania/2008/09/27/dincolo-de-colt-cioclii-sau-insolenta-lui-michael-shafir-5/>

- [9]. <http://michaelshafir.blogspot.ro/2012/02/michael-shafir-gay-jew.html>
- [10]. http://ro.altermedia.info/politica/wiesel-ioanid-mizerabilii_22965.html
- [11]. <http://www.cdep.ro/pls/steno/steno.stenograma?ids=5307&idm=3,04&idl=1>
- [12]. <http://deveghepatriei.wordpress.com/2011/07/14/adevaratii-stapani-ai-presei-din-romania/>
- [13]. <http://radioislam.org/historia/french/index.htm>
- [14]. <http://www.art-emis.ro/analize/845-eichman-la-ierusalim-minciuna-ca-profesie.html>
- [15]. <http://jurnalul.ro/special-jurnalul/lagarele-naziste-din-romania-argument-pentru-o-concluzie-soc-a-istoricilor-americiani-holocaustul-de-trei-ori-mai-mare-638248.html>
- [16]. http://en.wikipedia.org/wiki/The_Holocaust
- [17]. <http://www.altermedia.info/romania/2007/09/20/propaganda-holocaustic-ungheeft-super-abject/>
- [18]. <http://www.merriam-webster.com/dictionary/shoah>
- [19]. <http://ro.altermedia.info/romania/2011/11/13/elie-wiesel-impostorul-sau-pseudowiesel-3/>
- [20]. <http://ro.altermedia.info/romania/2012/12/12/simon-wiesenthal-impostorul-nr-2/>
- [21]. <http://www.civimedia.ro/plangere-penala-la-adresa-lui-marco-maximilian-katz-pentru-denunt-calomnios-si-incitare-la-ura/>

Sursa: <http://www.altermedia.info/romania/2013/04/28/falsitatea-notiunii-holocaustolog/>.

32. 8. Delictul de opinie, țintă a unui scandal ideologic fără precedent

Gabriel Stănescu

Sunt locuri a căror simplă vedere îți inspiră un sentiment ciudat, ceva între teamă și curiozitate. Fantoma lor te urmărește oriunde te-ai afla, răscolindu-te. *Librairie de Savoir*, singura librărie și editură românească din Paris este unul din acele *mauvaises affaires* de care societatea contemporană nu duce lipsă. De câțiva ani, forțat, librăria se află sub o altă administrație.

Povestea e lungă și dramatică. George Pișcoci Dănescu, fondatorul ei, a devenit nu numai una din acele *persona non grata* în Paris, ci și – din păcate – o persoană intruvabilă, nimeni neștiind unde viețuiește în prezent. Am încercat să-l găsesc în scurta mea vizita la Paris de la începutul acestei veri, dar nimeni nu mi-a putut oferi o adresă, un număr de telefon. Scârbit de toate câte i s-au întâmplat, se pare că omul s-a retras pe plaiurile natale, însă nimeni nu știe să spună unde, în ce localitate.

Mi-l amintesc, student la filosofie ca și mine, mai mare cu câțiva ani, serios, adâncit în lecturi fundamentale. A susținut examenul de licență cu o teza privind moștenirea platoniciană în gândirea medievală. Se pare că intenționa să susțină doctoratul în filosofie cu Mircea Eliade. Cel puțin așa se zvonea printre foștii săi colegi, la scurt timp după ce reușise să se refugieze în Franța, o performanță care pentru noi, cei rămași în țară, nu putea fi ignorată, dacă nu cumva devenise chiar de invidiat în contextul marginalizării la maximum a învățământului superior de profil umanist.

Toate necazurile i s-au tras de la scandalul declanșat, în februarie 1996, în urma publicării în *samizdat* a cărții lui Roger Garaudy, *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne*. Scriind această „autobiografie a ereziei sioniste“, Garaudy a violat, după propria-i mărturisire, un tabu: acela de a critica politica izraeliană, apărută acum în Franța de legea Gayssot-Fabius, adoptată la 13 iulie 1990, lege care reinstaurează, într-o democrație de tip occidental, delictul de opinie, datând din epoca celui de-Al Doilea Imperiu. De remarcat că proiectul acestei legi a fost combătut, în Adunarea Națională de atunci, de chiar actualul Ministru al Justiției.

Ce s-a întâmplat, de fapt? La 4 aprilie 1996, cartea filosofului francez Roger Garaudy, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, primul

samizdat din Istoria Occidentului, este pus la vânzare la *Librăria Românească* din Paris, singura librărie din Franța care acceptă să o depoziteze. Fidel principiului său de a se împotrivi gândirii unice și terorismului intelectual, așa cum a făcut-o și în anii negri ai dictaturii lui Ceaușescu, George Pișcoci Dănescu și-a asumat de data aceasta un risc enorm, care avea să devină în cele din urmă fatal fondatorului editurii și Librăriei Antitotalitare din Paris. Numai între 1 iulie 1996 și 15 februarie 1998, librăria a fost ținta a douăsprezece atentate și agresiuni rămase nepedepsite de organele polițienești din Paris. În ziua de 16 iulie 1996, un comando sionist ataca pentru prima dată *La Librairie du Savoir*, însă proprietarul acesteia scapă cu o fractură craniană și diverse contuzii. Localul editurii și librăriei este devastat și câteva mii de volume sunt distruse.

Politia franceză nu numai că nu-i poate identifica pe făptași, ci, dimpotrivă, supune săptămânal personalul editurii și librăriei la percheziții polițienești. Marele filosof, care mai bine de o jumătate de secol și-a publicat cărțile sub egida celor mai mari edituri franceze, e nevoit să înoate împotriva curentului, declarând public că Franța din epoca Mitterrand-Chirac a devenit o țară totalitară în care gândirea este reprimată prin legi și măsuri polițienești. El riscă chiar o comparație: aceea dintre Franța de azi și Uniunea Sovietică din timpul lui Stalin. Paralela e, desigur, mult exagerată, însă cert este faptul că, prin politica lor prosovietică, comuniștii francezi care au dominat scena politică după cel de-Al Doilea Război Mondial au acceptat modelul de comunism impus de Stalin în Uniunea Sovietică și cel al lui Mao în China, ignorând sau camuflând crimele abominabile ale comuniștilor sub masca unui fals umanism și a unei periculoase „inventii” ideologice: lupta permanentă dintre clase. Fidel crezului său politic, Garaudy este exclus în 1970 din Biroul Politic al Partidului Comunist Francez, după ce a afirmat că Uniunea Sovietică nu este o țară socialistă.

Între timp, cartea *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, tipărită, inițial, într-un tiraj confidențial și într-un modest *samizdat* patronat de Librăria și Editura Antitotalitară din Paris, a făcut ocolul lumii. Până în decembrie 1997 au fost vândute peste două milioane de exemplare în 24 de țări. În 1998, cartea este publicată la București în traducere românească.

Controversa dintre susținătorii lui Garaudy, acuzat de revizionism, și adversarii săi, „exterminaționiști”, continuă imediat după debutul „afacerii Garaudy” în februarie 1996, în lunile aprilie și mai ale aceluiași an.

Pentru o înțelegere mai exactă a evenimentelor, vom derula „filmul” întâmplărilor pe scurt. Ziarul *La Croix* publică un articol inchizitorial „*Terminal Garaudy*”: la 11 martie Tipografia Corlet, care tipărise ediția

confidențială a cărții lui Garaudy, refuză să mai tipărească ediția publică samizdat. Tipografia nu explică motivele reale ale refuzului, dar se pare că este vorba de anumite presiuni oculte. Se va apela la o altă tipografie, dar se vor face aceleași presiuni, nici unul dintre furnizorii tipografiei nu vor accepta să o aprovizioneze cu hârtie. În ziua de 4 aprilie, samizdatul lui Roger Garaudy este expus în vânzare liberă la Librăria Românească din Paris.

La 15 aprilie 1966, Abatele Pierre, figură populară a vieții publice franceze, adresează filozofului Roger Garaudy o scrisoare de solidaritate cu *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, nu fără ecou în presa franceză. Astfel, în 20 aprilie 1966, ziarul *Le Monde* publică un articol critic, în cel mai pur stil stalinist, intitulat „Abatele Pierre susține aberațiile negaționiste ale lui Roger Garaudy”.

La 18 aprilie are loc la Hotelul Imperial din Paris o conferință de presă la care participă Garaudy, avocatul său, Jaques Verges, George Pișcoci Dănescu, jurnaliști, diplomați, atașați de presă, personalități ale lumii arabe. A doua zi, *mass media* franceze informează despre apariția primului samizdat din istoria Occidentului. Ce i se reproșează autorului? În primul rând, punerea în discuție a unor „adevăruri” de mult știute. Garaudy respinge dogmatismul și cere dezbaterea istorică liberă. I se răspunde că dezbaterea s-a încheiat la Nürnberg. În fapt, replică Garaudy, adevărul istoric nu coincide cu ceea ce procesul de la Nürnberg a scos în evidență. Abia în 1996 filosoful începe să înțeleagă ceea ce demonstrase încă din 1979: minciuna istorică a camerelor de gazare și a genocidului prin gazare*. Argumentul său este că nu a putut fi produs nici un text care să ateste că „soluția finală” a problemei evreiești a fost, pentru naziști, exterminarea.

Controversa dintre susținătorii lui Garaudy, acuzați de revizionism, și adversarii săi, porecliți și „exterminaționiști”, continuă în intervalul 21-26 aprilie 1996. Primii susțin că nu a existat nici un genocid, dovadă că an de an plăcile comemorative de la Auschwitz, schimbate mereu, menționează un număr din ce în ce mai redus de victime, de la 6 milioane, la 4 milioane și, relativ recent, doar un milion și jumătate. Comentariul aparține Abatelui Pierre. El, însă, nu convine președintelui Ligii Internaționale contra Rasismului și a Antisemitismului, din care prezidiu de onoare face parte însuși Abatele Pierre.

Săptămânalul *Le Point* din 27 aprilie 1996 publică un articol documentat asupra revizionismului istoric și a scandalului iscat de apariția cărții lui Garaudy. Articolul se încheie cu o frază a Abatelui Pierre: „Este intolerabil să nu putem spune o vorbă despre lumea evreiască de-a lungul istoriei fără să fim etichetați drept antisemiți”. Aceste cuvinte au fost

multiplicate sub forma unor afișe care au fost lipite la vedere pe zidurile și locurile de afișaj ale Parisului.

În ziua de 27 aprilie, Marele Rabin al Parisului, Sitruk, acceptă ideea unei dezbateri istorice publice cu privire la realitatea sau falsitatea „genocidului nazist” și Roger Garaudy, Robert Faurisson, Pierre Guillaume, Serge Thion, George Pișcoci Dănescu, Henry Rocques, Librăria Românească, Editura *La Vieille Taupe* acceptă imediat propunerea. Fără nici o explicație însă, Rabinul Sitruk retrage propunerea chiar a doua zi. Ba mai mult, *Librairie de Savoir*, situată pe Strada Malebranche la numărul 5, în vecinătatea Sorbonei, este atacată de un grup de sioniști rebeli care vor încerca să-l intimideze pe George Dănescu. Dovedind curaj și tact, acesta continuă să difuzeze imperturbabil cartea lui Garaudy. Se decide întărirea pazei în jurul Librăriei românești și a persoanei fondatorului acesteia, persoana cea mai expusă, asupra căreia s-ar putea declanșa atacuri directe și lașe.

La 29 aprilie 1996, cotidianul *Libération* anunță hotărârea Abatelui Pierre de a refuza să condamne tezele revizioniste ale lui Garaudy. În vârstă de 85 de ani, Abatele Pierre răspunde celor de la Liga Internațională contra Rasismului și Antisemitismului, care-i devin adversari, astfel: „Spre deosebire de Garaudy, care este mereu gata să dezbată deschis aceste probleme, voi nu acceptați nici un fel de dialog cu nimeni”. În chip de concluzie a polemicii, Abatele Pierre e bucuros să constate următoarele: „În sfârșit un tabu a căzut! Nu ne vom mai lăsa etichetați în mod abuziv drept antievrei sau antisemiți pentru simplul fapt că cineva dintre noi consideră că nu toți evreii au urechea muzicală a lui Mozart”. Drept răspuns, Liga îl expulzează pe Abatele Pierre din prezidiul de onoare.

În ziua de 30 aprilie 1996, ierarhia catolică franceză declară că nu intenționează să se amestece în polemica istorică iscată de cartea lui Garaudy, însă, a doua zi, Conferința episcopală decide contrariul, condamându-l pe Abatele Pierre în termeni severi, afirmând că exterminarea evreilor este un fapt arhicunoscut, care nu poate fi contestat de nimeni.

La data de 2 mai 1996, publicația *L'Événement du jeudi* publica articolul intitulat Abatele Pierre sare în ajutorul lui Le Pen și al lui Faurisson, în timp ce Librăria românească din Paris este vizitată de o nouă echipă de bătauși. George Pișcoci Dănescu rezista intimidărilor, rămânând fidel lui Garaudy. Pentru apărarea librăriei se formează comitete de vecini și prieteni care patrulează pe străzile din jurul librăriei.

Pe 9 mai 1996, ziaristul american Joseph Sobrau publică în ziarul *The Wanderer* un articol în favoarea Abatelui Pierre și a lui Roger Garaudy. Iată un pasaj semnificativ: „Dacă el (Abatele Pierre) ar fi negat divinitatea

Domnului Iisus Christos, toată presa lumii l-ar fi reclamat pentru remarcabila sa independență de spirit“.

Pe 23 mai 1996 ziarul *Libération* consemnează într-o recenzie un articol din ziarul egiptean *Al-Ahram*, oficios al guvernului. Cotidianul egiptean reproșează ziarului francez „propaganda sionistă la care se pretează“ cu privire la Roger Garaudy, pus sub urmărire în Franța și acuzat de delict de opinie pentru că încearcă să se exprime liber într-o țară care nu încetează să dea lecții de democrație.

În ziua de 29 mai 1996, presa franceză anunța că Abatele Pierre a părăsit definitiv Franța și că a obținut azil politic în Italia, stabilindu-se la o mănăstire din Praglia. Ziarul *Le Figaro* comentează un interviu pe care Abatele Pierre l-a acordat cotidianului *Corriere de la Serra*: „Dacă Biserica Franceză s-a înjosit până la a-mi închide gura, aceasta este din cauza faptului că o puternică mafie sionistă a intervenit în acest sens“.

În primele zile ale lunii iunie 1996 Roger Garaudy publica o broșură intitulată „*Dreptul de a răspunde. Răspuns la linșarea ziaristică a Abatelui Pierre și a lui Roger Garaudy*“. Autorul remarca faptul că nici unul dintre criticii săi nu a contestat faptul că mulți șefi sioniști ai epocii au colaborat cu Hitler, fiind pregătiți să obțină beneficii de pe urma acestei colaborări, în cazul în care Germania ar fi fost învingătoare în cel de-Al Doilea Război Mondial. Nici unul din criticii săi nu a vorbit despre terorismul care se practică astăzi în Israel, oamenii politici comportându-se dincolo de culoarea lor politică și ignorând cu desăvârșire legile internaționale. Roger Garaudy vorbește despre un așa-zis tabu al Nürnberg-ului, un fel de Afacere Dreyfus pe dos. Despre cartea sa *Miturile Fondatoare ale Politicii Izraeliene* autorul considera că a avut parte nu de o critica, ci de un cor de urlete, un ocean de ură.

În ceea ce-l privește pe Abatele Pierre, care a înțeles *Biblia* în mod profetic, sionismul a practicat o lectură „tribală“, integristă a *Bibliei*. De aici provine sentimentul de superioritate al evreilor asupra restului omenirii. Garaudy afirmă că Israelul nu are nici un viitor în cadrul comunității internaționale atâta timp cât nu renunță la sionism, practică sinonimă colonialismului. Totodată, filosoful cere abrogarea de urgență a legii Gayssot-Fabius, întrucât aceasta lege califică delictul de opinie crimă împotriva umanității numai în cazul în care sunt lezate interesele evreilor. Pentru abrogarea acestei legi staliniste, va trebui sesizată Curtea Supremă de la Strasbourg. Numai așa milioanele de francezi de bună credință se vor putea elibera de ceea ce Garaudy numește „sclavajul holocaustului cerebral din epoca postbelică“.

În ziua de 10 iunie, Parchetul din Lausanne ordona confiscarea Miturilor fondatoare ale politicii izraeliene. Cartea se vindea la acea dată în două

librării elvețiene din Geneva. Cu aceeași ocazie sunt confiscate și alte cărți semnate de Robert Faurisson și alți istorici revizionști.

La 26 iunie 1996, ziarul *Le Monde* anunța că pe panourile de afișaj din capitala Franței a apărut următoarea întrebare: „Și dacă Abatele Pierre are dreptate?” A doua zi, *L'Événement du Jeudi* publica pe copertă fotografia Abatelui Pierre sub titlul „*Holocauste: La victoire des révisionnistes*”. În fapt, teroarea sionistă împotriva gândirii libere devine și mai sălbatică. În aceeași zi, Tribunalul din Bordeaux condamnă librăria Ulise și pe librarul Jean Luc Lurdi, părinte a unsprezece copii, la o lună de închisoare cu suspendare și la 5.000 de franci amendă pentru că a prezentat și vândut diferite cărți cu caracter antisemit.

În ziua de 10 iulie, Roger Garaudy și Pierre Guillaume sunt inculpați pentru faptul de a fi publicat prima ediție, confidențială, a *Miturilor fondatoare ale politicii izraeliene*. În mod separat, Garaudy este inculpat pentru că a tipărit ediția publică a acestei cărți, precum și broșura „*Dreptul de a răspunde*”.

Dacă bilanțul atentatelor împotriva librăriei românești nu se poate reprezenta decât în registru tragic, în schimb bilanțul cărților vândute la sfârșitul anului 1996 în 16 țări este de un milion de exemplare, iar la sfârșitul anului următor va fi de două milioane de exemplare vândute în 24 de țări.

Volumul *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene* al filosofului Roger Garaudy, publicat inițial într-o ediție confidențială, apoi într-un modest samizdat patronat de Librăria Românească Antitotalitară din Paris, a făcut înconjurul lumii, fiind acum expus în vitrinele librăriilor din America de Sud și de Nord, în Japonia, Filipine, Iran, Grecia, Polonia, Portugalia, Egipt, Italia, Spania etc. În schimb nu poate fi expus și vândut fără riscuri nici în Franța, dar nici în Elveția, Germania și Belgia. În zilele de 8, 9, 15 și 16 ianuarie 1998, are loc procesul lui Roger Garaudy și Pierre Guillaume în fața celei de-a XVII-a Camere a Tribunalului din Paris.

Filosoful francez insistă asupra faptului că Franța a devenit o țară totalitară în care gândirea liberă este interzisă și sancționată prin legi și măsuri polițienești. În loc să-și facă mea culpa și să accepte „vinovăția”, Garaudy îi va acuza el însuși pe acuzatorii săi. La 27 februarie 1998, tribunalul parizian îl condamnă pe Garaudy la 120.000 franci amendă și la plata cheltuielilor de judecată, care reprezintă încă o dată valoarea amenzii. În timpul pronunțării sentinței, câteva zeci dintre prietenii și simpatizanții lui Garaudy au fost agresați. Au fost grav răniți mai mulți zariști arabi. Editorul primei ediții (confidențiale) este achitat, în schimb, George Pișcoci Dănescu este condamnat la două luni de închisoare cu suspendare și 20.000 de franci amendă.

La 26 februarie 1998, Roger Garaudy împreună cu avocatul Jacques Verges lansează cartea *Procesul libertății*, în care consemnează diversele înscenări judiciare care au însoțit *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*. Filosoful francez considera legea Gayssot-Fabius, în baza căreia avea să fie condamnat a doua zi, ca având un caracter rasist și fascist. De acum înainte, oricine, în Franța, poate fi judecat și condamnat în baza așa-zisului delict de opinie.

Cum a fost posibil așa ceva într-o țară democratică, în care Constituția asigură cetățenilor francezi dreptul la opinie, libertatea cuvântului și a conștiinței? Nu cumva legea Gayssot-Fabius din 13 iulie 1990, care reinstaurează în Franța delictul de opinie, intra în contradicție cu drepturile fundamentale ale omului, unanim acceptate de către organizațiile internaționale și cu Constituția franceză, care nu poate accepta drept vină de neiertat delictul de opinie în cadrul unui sistem democratic?

Critica lui Garaudy nu este altceva decât denunțul unui camuflaj ideologic și al politicii Israelului, care pretinde a fi răspunsul lui Dumnezeu la Holocaust, când se știe că noul stat nu era singurul refugiu al victimelor lui Hitler ci, dimpotrivă, cea mai mare parte a imigranților izraelieni nu erau supraviețuitorii Holocaustului, ci evrei din țările arabe. Mărturia aparține lui Itzac Shamir, cel care oferise alianța sa lui Hitler, până la arestarea sa de către englezi pentru colaborare cu dușmanul și pentru terorism.

Un alt camuflaj deconspirat de Garaudy, după cum singur mărturisește în prefața cărții, este substituirea Dumnezeului lui Israel cu statul lui Israel, transformat, după expresia filosofului francez, în „portavion nuclear și submersibil al stăpânilor provizorii ai lumii”. O altă camuflare pe care cartea încearcă să o înlăture este încercarea statului Israel de a justifica teologic agresiunile mercenare împotriva statelor din regiune, printr-o lectura integristă a textelor revelate, în așa fel încât fiecare țară invadată să devină acea „țară promisă” a profeților lui Israel, așa cum stă scris în Vechiul Testament.

Asupra Holocaustului se aplică același camuflaj ideologic, atâta timp cât, conform primelor placi comemorative de la Auschwitz, numărul victimelor era de 4 milioane de victime, ca, apoi, să se ajungă azi la un număr de un milion. Acesta „umflare” a cifrelor reale servea unui mit modern: acela al celui mai mare genocid din istorie, ca și cum tragedia relativ recentă a Gulagului și cele 60 de milioane de amerindieni din America, sau cele 100 de milioane de negri sau victimele de la Hiroșima și Nagasaki, sau cele 50 de milioane de morți ai celui de-Al Doilea Război Mondial n-ar fi însemnat nimic. De aici concluzia că evreii „foarte dur loviți nu au fost singurii”. De ce oare *mass media* nu ne informează despre celelalte tipuri de genocid din istoria omenirii, insistând doar asupra acestui camuflaj, desemnat printr-un termen teologic „holocaust”, căruia i se da un

caracter sacru? În *Dreptul de a răspunde*, broșura publicată în iunie 1996, Garaudy, cerând abrogarea legii totalitare Gayssot-Fabius, răspunde: „Știu foarte bine cine comanda și cine teleghidează președinții de republici, de parlamente, de partide, șefi de ziare, de biserici!”

De fapt, conchide Garaudy, nu e necesar de a stabili „o contabilitate macabră asupra suferinței evreiești exagerând cu mult cifrele pentru a crea impresia celui mai mare genocid din istorie”. Garaudy încearcă să demonstreze prin probe ale unor specialiști în domeniu că niciodată nu au fost terminate camerele de gazare și, deci, Hitler nu a avut timp să aplice „soluția finală”. „Tot ce se poate spune, afirmă filozoful francez, este că nici o expertiză nu a fost ordonată, nici de tribunalul de la Nürnberg, nici de un alt tribunal care a avut de judecat, apoi, criminalii de război, pentru a stabili în mod definitiv care a fost arma crimei”.

Noua contribuție la istoria critică a lumii contemporane, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, pune sub semnul întrebării nu numai „miturile” sionismului ci, mai ales, reprezintă o luare curajoasă de poziție față de sentința de la Nürnberg, în numele adevărului istoric, punct de vedere etichetat imediat drept antisemit de cei care se simt vinovați că au compromis adevărul istoric, făcând din vânzarea „ciolanelor bunicilor lor o afacere mondială”.

Material publicat în numărul din nov.-dec. al revistei „Origini – Romanian Roots”, care apare în S.U.A.

*** ROGER GARAUDY**

Fost lider comunist francez, filozof, revizionist, recent convertit la islamism, Garaudy a fost anchetat, judecat și condamnat pentru cartea sa „*The Founding Myths of Israeli Politics*”, „*Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*”. Apropiat al altor revizionisti de marcă precum dr. Robert Faurisson și Barbara Kulaszka. A fost condamnat la o amendă de 50.000 \$. Procesul său a fost o farsă, iar prestația sa în fața curții – dezamăgitoare.

În România, cărțile sale, *Miturile fondatoare ale politicii izraeliene*, *Afacerea Israel* și *Procesul sionismului israelian* au fost publicate la editura Samizdat.

Sursa: <http://www.altermedia.info/romania/2004/01/09/delictul-de-opinie-tinta-a-unui-scandal-ideologic-fara-precedent/>

33. Lista ilustrațiilor

Fig. 1. „Ta Shu Wu” sau „You Shall Return 6 Million”: sintagma ebraică din Talmud care a stat la baza interpretării cabalistice „Vă veți întoarce cu *șase milioane* mai puțin!”

Fig. 2. **7 noiembrie 1869**, în *MEMPHIS DAILY APPEAL*. **Prima apariție** găsită a sintagmei „*șase milioane*”.

Fig. 3. **7 mai 1899**. În *The New York Times*, **prima apariție** găsită a cuvântului „*holocaust*”.

Fig. 4. **11 iunie 1900**. Rabinul S. S. Wise câinează jidanii în *The New York Times*.

Fig. 5. **1902**. *Encyclopaedia Britannica*, vol. 25, pag. 482, „Rusia și România degradează *șase milioane* de jidani”.

Fig. 6. 29 ianuarie 1905, *The New York Times*: „Sfârșitul sionismului, poate.”

Fig. 7. 25 martie 1906 – Dr. Paul Nathan (...) are convingerea fermă că „politica Guvernului rus pentru „soluția” problemei evreiești este exterminarea sistematică și criminală».

Fig. 8. 13 noiembrie 1910 – În raportul anual al Comitetului Jidănesc American se susține că, din 1890 din 1890, Rusia a avut o politică de „expulzare sau exterminare” a *șase milioane* de jidani.

Fig. 9. **1911** – Max Nordau și Teodor Herzl au avertizat asupra „anihilării a *șase milioane* de oameni”.

Fig. 10. 2 decembrie 1914. *The New York Times*: „Apel pentru ajutorarea a „*șase milioane*” de jidani.

Fig. 11. 25 iunie 1915. *The Jewish Criterion* (Pittsburgh): „Anihilarea a „*șase milioane*” de jidani...”

Fig. 12. **1917** – Sioniștii Chaim Weizmann și Nahum Sokolow influențează guvernul britanic să emită documentul cunoscut sub denumirea *Declarația Balfour*. **S.S. Wise** a contribuit la conceperea *Declarației Balfour*.

Fig. 13. Transformarea *cabalistică* a numărului 6 din Torah în *Șase Milioane* în propaganda holocaustică.

Fig. 14. 8 septembrie 1919. Imediat după Primul Război Mondial, jidanii pretind că încă „*șase milioane*” sunt în pericol de a muri. Se cere stoparea pogromului contra jidanilor ucraineni.

Fig. 15. 18 septembrie 1919. În *Fort Wayne Journal Gazette* din 18 septembrie 1919, pag. 2, sloganul „Save Six Million”.

Fig. 16. 19 octombrie 1919. Nathan Straus îngroașă și el minciunea despre cele „*șase milioane*”.

Fig. 17. 31 octombrie **1919** – În *The American Hebrew*, Martin H. Glynn cere „stoparea crucificării jidanilor”.

Fig. 18. 20 iulie 1921 – Jidanii pun iarăși rola cu cele „*șase milioane*” de victime pentru a contracara ofensiva „rușilor albi”.

Fig. 19. 29 decembrie 1931 – Doar jidănimea suferă de foame...

Fig. 20. **24 martie 1933**. „*Iudeea declară război Germaniei*”.

Fig. 21. 1933. Se face propagandă boicotării produselor germane.

Fig. 22. 9 ianuarie 1938. „*Șase milioane*” de jidani sunt victime ale guvernelor statelor europene, cu nouă luni înainte de *Noaptea de Cristal*.

- Fig. 22 bis. 22 februarie 1939. În *The Evening Independent*, St. Petersburg, Florida, „Şase milioane de jidani disperaţi...”
- Fig. 23. 1939, 13 octombrie – În *The Jewish Criterion*: „...şase milioane de jidani vor fi anihilaţi ca urmare a unui plan nazist”.
- Fig. 24. 26 iunie 1940. Jidanii pretind, încă o dată, că „şase milioane sunt condamnaţi la distrugere”.
- Fig. 25. Cele „şase milioane” în *The Times* (Londra) în toamna lui 1945.
- Fig. 26. **8 ianuarie 1945**. În *The New York Times*: Jacob Lestchinsky anunţă „şase milioane” de jidani morţi.
- Fig. 27. 15 martie 1945. Ilya Ehreburg: „Lumea **acum ştie** că Germania a ucis *şase milioane* de jidani”.
- Fig. 28. 34 de facsimile de presă cu propagandă **holocaustică** între 31 octombrie 1869 şi 17 februarie 1945.
- Fig. 29. 5 mai 1990 – *The Jerusalem Post*, din 05.05.1990: „**Naziştii nu au făcut niciodată săpun din grăsime umană**”.
- Fig. 30. Afişul filmului *Symphony of Six Million* (1932).
- Fig. 31. Evaluarea victimelor holocaustului: de la 9.000.000 la 74.000.
- Fig. 32. **Curăţirea etnică** a Palestinei între 1946-2008.
- Fig. 33. Propagandă **holocaustică** în prima jumătate a secolului XX.
- Fig. 34. Jidani **persecuţaţi** în Bucureşti, fiind puşi să măture străzile.
- Fig. 35. *SANTINELA*, nr. 19/aug.2007, pag. 1.
- Fig. 36. *SANTINELA*, nr. 19/aug.2007, pag. 6.
- Fig. 37. *SANTINELA*, nr. 19/aug.2007, pag. 7.
- Fig. 38. Coperta cărţii *LOBBY-UL IZRAELIAN şi politica externă a Statelor Unite*, de John J. Mearsheimer & Stephen M. Walt.
- Fig. 39. Coperta cărţii lui Thomas Dalton, *DEBATING THE HOLOCAUST*.
- Fig. 40. Coperta cărţii lui Edwin Black, *THE TRANSFER AGREEMENT*.
- Fig. 41. Coperta cărţii lui Arthur Butz, *THE HOAX OF THE TWENTIETH CENTURY*.
- Fig. 42. Coperta cărţii lui Ben Weintraub, *The Holocaust Dogma of Judaism*.
- Fig. 43. KKK protestează contra „înşelătoriei holocaustului”.
- Fig. 44. Spălarea creierelor copiilor cu *holohoax*.
- Fig. 45. Moise dă jidanilor în secret a 11-a poruncă: „Nu uitaţi să menţineţi controlul asupra *mass media*!”
- Fig. 46. Ziduri în Israel. <http://www.changesinlongitude.com/palestine-murals-on-security-wall-in-israel/>.
- Fig. 47. „JDL is the second most active terrorist group”, FBI says.
- Fig. 48. Piatra funerară a „săpunului din grăsime de jidan”.
- Fig. 49. Opinia lui Mahmoud Ahmadinejad despre existenţa statului Israel.
- Fig. 50. Efectele idiotismului din M.A.I., prin care se blasfemiază România.

34. ILUSTRATII

תָּשׁוּבוּ

TaShuVU

YOU SHALL RETURN

In the days when slavery existed, the Torah decreed that there must come a time when every man goes free. Even those who resold themselves after six years of servitude, and had their ears pierced for voluntary enslavement, could not remain beyond the time of the Jubilee.

וּקְדַשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִישִׁים שָׁנָה וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ
לְכָל-יִשְׂרָאֵל יוֹבֵל הוּא תְּהִיָּה לָכֶם

(Ve-kidashtem et shenat ha-ḥamishim shanah u-keratem
deror ba-arez le-khol yoshveha yovel hi tihyeh lakhem)

“And ye shall hallow the fiftieth year and proclaim liberty
throughout the land unto all the inhabitants thereof.”

[Leviticus 25:10]

These are the words chosen to be inscribed on the Liberty Bell. It is in the Jubilee year that “ye shall return every man unto his possession and ye shall return every man unto his family.”

The Hebrew word for “ye shall return,” תָּשׁוּבוּ (TaShuVU), seems to be spelled incorrectly. Grammatically it requires another ו (vav). It ought to read תָּשׁוּבוּ (TaShUVU).

Why is it lacking the letter ו (vav), which stands for 6? תָּשׁוּבוּ (without the “vav”) is a prediction to the Jewish people of ultimate return to their national homeland. תָּשׁוּבוּ in numbers adds up to 708: ת (tav) = 400, ש (shin) = 300, ב (vet) = 2, ו (vav) = 6. When we write the year, we ignore the millennia. In 1948 on the secular calendar, we witnessed the miracle of Jewish return to Israel. On the Hebrew calendar it was the year 5708. That was the year pre-

Fig. 1. „Ta Shu Wu“ sau „You Shall Return 6 Million“: sintagma din Talmud interpretată cabalistic și fantasmagoric „Vă veți întoarce cu șase milioane mai puțin!“

The Jewish People,

The *Hebrew National*, of London, says that there are six millions of Jews in the world. It is a remarkable fact that the numbers of this wonderful people have not materially increased or diminished since the time of King Solomon. Persecuted as no other people have ever been, they have maintained their ancient faith, and though for hundreds of years they were liable at any time to be exterminated in almost any kingdom of Europe, and thousands of them were put to death every year, by the most cruel torments, yet they were not very much reduced in number during all those dark ages. Now that their persecutions have been generally stopped in all civilized nations, this fact does not seem to have caused the descendants of Israel to increase much, and not many more of the race adore Elohim in the days of prosperity than in those of adversity.

There is a reason for this difference in the increase of the Jewish people compared with that of all the families of the earth. What is the cause of the strange phenomena we cannot yet tell, but it will be explained to future generations.

In the mean time the House of Israel is a standing miracle—a record before the eyes of this unbelieving nineteenth century of the truths of the prophecies from those of Moses to those of Malachi.

Fig. 2. 7 noiembrie 1869. Ziarul MEMPHIS DAILY APPEAL. Articol cu prima apariție găsită a sintagmei „șase milioane”.

AN AMERICAN IN SEVILLE

New York Times (1857-Current file); May 7, 1899
ProQuest Historical Newspapers The New York Times
pg. 14

AN AMERICAN IN SEVILLE

Traces of the Auto da Fes of the
Inquisition Found Everywhere.

A FREE-THINKING SPANIARD

Catholic and Protestant Views of the
Passion Week Processions—A
Collection of Relics.

SEVILLE, April 12.—All Spaniards venerate the name of Isabel la Catolica, nor is the impressionable De Amicis the only foreigner who has trembled and wept before the enshrined memorials, jewel box, mirror, missal, and crown of her royal womanhood. She is a precious figure in poor Spain's sunset revery—a saint beneath a conquering standard, a silken lady in a soldier's tent. Yet this peerless, Queen, merciful, magnanimous, devout, "the shield of the innocent," caring supremely for the glory of God and the good of her country, gave consent, albeit reluctant, to the establishment of the Inquisition, Christianity's chief scandal and Spain's most fatal blight. So ironic were the stars of Isabel.

Wherever one moves in Spain the sickening breath of the auto da fé lingers in the air. In such a square, we read, was once a mighty holocaust of Jews; beneath our feet, we are told, is a mass of human bones and cinders. This sunshiny Seville,

Fig. 3. 7 mai 1899. În *The New York Times*, prima apariție găsită, până acum, a cuvântului „holocaustul jidanilor“.

RABBI WISE'S ADDRESS.

Rabbi Wise said, in part:

"The day will never come when I will care less for Zion, when there will be any one who will strive more for the glorious ideals of Zionism.

"Two great conventions of Jews are being held to-night. In Chicago there is a conference of charities called together by men who minister to the wants of the poor. They have assembled to see that too much charity is not given to the unworthy. Their purpose is right. But ours is the greater charity. We have assembled not to see that the Jew does not get too much, but that every Jew shall get the right to live.

"There are 6,000,000 living, bleeding, suffering arguments in favor of Zionism. They come not to beg, but ask for that which is higher than all material things. They seek to have satisfied the unquenchable thirst after the ideal. They ask to become once again the messengers of right, justice, and humanity.

"Your Christian friends will honor you if you have enough self-respect to care for your own people. Say that you are not a Jew, and you will be hated as a Jew, nevertheless. But say that you are an American Jew, and strive for the best principles of the race, you will be respected and the Zionist name honored.

"Of Israel and Zion one thing is true. They can conquer. God is our leader, and with the General of the heavenly hosts to lead who will say that we go not to victory?

"In the old Greek games, the man who won the race was not he who went fastest, but the one who bore a lighted torch to the end of the course.

"We Zionists have entered a race, the torch of liberty, charity, and justice in our hands.

"The race will be won, not because we are fastest but because that lamp is a light unto the world. It will never be extinguished.

"Come, brethren, the lamp is in your hands; run the race and may God give you the victory forever."

Other speakers were Dr. M. Mintz, Dr. Robert L. Halperin of Chicago, and the Rev. Dr. R. Drachman.

The Zion hymn by the Rev. Dr. H. Pereira Mendes, was sung at the conclusion of the speaking. The band of the Hebrew Sheltering Guardian Society Orphan Asylum, under direction of I. L. Fauerbach, played a number of selections.

Fig. 4. 11 iunie 1900. Rabinul S.S. Wise căinează jidanii în *The New York Times*.

10th Edition of the Encyclopaedia Britannica (1902) Entry for 'Antisemitism'

While the main activity of anti-Semitism has manifested itself in Germany, Russia, Rumania, Austria-Hungary and France, its vibratory influences have been felt in other countries when conditions favourable to its extension have presented themselves. In England more than one attempt to acclimatize the doctrines of Marr and Treitschke has been made. The circumstance that at the time of the rise of German anti-Semitism a premier of Hebrew race, Lord Beaconsfield, was in power first suggested the Jewish bogey to English political extremists. The Eastern crisis of 1876-1878, which was regarded by the Liberal party as primarily a struggle between Christianity, as represented by Russia, and a degenerating Semitism, as represented by Turkey, accentuated the anti-Jewish feeling, owing to the anti-Russian attitude adopted by the government. Violent expression to the ancient prejudices against the Jews was given by Sir J. G. Tollemache Sinclair (*A Defence of Russia*, 1877). Mr T. P. O'Connor, in a life of Lord Beaconsfield (1878), pictured him as the instrument of the Jewish people, "moulding the whole policy of Christendom to Jewish aims." Professor Goldwin Smith, in several articles in the

Baron de Hirsch founded a colossal scheme for transplanting persecuted Jews to new countries under new conditions of life, and endowed it with no less a sum than £9,000,000 (see HIRSCH, MAURICE 88).

Though anti-Semitism has been unmasked and discredited, it is to be feared that its history is not yet at an end. While there remain in Russia and Rumania over **six millions of Jews** who are being systematically degraded, and who periodically overflow the western frontier, there must continue to be a Jewish question in Europe; and while there are weak governments, and ignorant and superstitious elements in the enfranchised classes of the countries affected, that question will seek to play a part in politics.

LITERATURE.—No impartial history of modern anti-Semitism has yet been written. The most comprehensive works on the subject, *Israel among the Nations*, by A. Leroy-Beaulieu (1893), and *L'antisemitisme, son histoire et ses causes*, by Bernard Lazare (1894), are collections of studies rather than histories. M. Lazare's work will be found most useful by the student on account of its detached standpoint and its valuable bibliographical notes. A good list of works relating to Jewish ethnography will be found at the end of M. Harkavy's study of the subject, *Les Juifs*, in the *Dictionnaire universel d'ethnographie* (1884). To these should be added Adolf

Fig. 5. 1902. *Encyclopaedia Britannica*, v. 25, p. 482, „Rusia și România degradează „șase milioane“ de jidani.

END OF ZIONISM, MAYBE.

Jewish Preacher's View of Uprising in Russia.

The Rev. Dr. M. H. Harris spoke in the Temple Israel, Fifth Avenue and One Hundred and Twenty-fifth Street, yesterday morning at the regular services on the "Russian Situation." He prefaced his remarks by reference to the Testaments and to history to show that the people had gradually received a larger sphere of freedom from nations and Governments for the exercise of their powers and duties.

He declared that a free and a happy Russia, with its 6,000,000 Jews, would possibly mean the end of Zionism, since the abolition of the autocracy would practically eliminate the causes that brought Zionism into existence.

Russia, he said, seemed to prefer its own bloody experience in learning the power of the people to profiting by the experience and the history of other nations.

Fig. 6. 29 ianuarie 1905, *The New York Times*: „Sfârșitul sionismului, poate“.

In 1906, A Jewish publicist told an audience in GERMANY that the Russians had a "solution" of the Jewish question which meant systematic extermination of Six Million Jews ...

The New York Times

Published: March 25, 1906
Copyright © The New York Times

Dr. Paul Nathan's View of Russian Massacre

STARTLING reports of the condition and future of Russia's 6,000,000 Jews were made on March 12 in Berlin to the annual meeting of the Central Jewish Relief League of Germany by Dr. Paul Nathan, a well-known Berlin publicist, who has returned from an extensive trip through Russia as the special emissary of Jewish philanthropists in England, America, and Germany, to arrange for distribution of the relief fund of \$1,500,000 raised after the massacres last Autumn.

Dr. Nathan paints a horrifying picture of the plight and prospects of his coreligionists, and forecasts at any hour renewed massacres exceeding in extent and terror all that have gone before. He left St. Petersburg with the firm conviction that the Russian Government's studied policy for the "solution" of the Jewish question is systematic and murderous extermination.

Dr. Nathan read to the meeting a circular addressed to the garrison of Odessa, calling upon the soldiers to "rise and crush the traitors who are plotting to upset the holy Government of the Czar and substitute for it a Jewish empire." →

He concluded with an appeal to the Jewish money powers of the world to arrest Russia's career as a borrower. The financiers of the world should call a halt to Russia, not only for humanitarian reasons, but for practical reasons. Russia's bankruptcy is an established fact, he added.

HolocaustDenier.com

Fig. 7. 25 martie 1906 – Dr. Paul Nathan (...) are convingerea fermă că „politica Guvernului rus pentru „soluția“ problemei evreiești este exterminarea sistematică și criminală».

FOURTH ANNUAL REPORT OF THE AMERICAN JEWISH COMMITTEE

NOVEMBER 13, 1910

RUSSIA

The position of our co-religionists in Russia grows increasingly deplorable, and recent advices from that country indicate that there is little likelihood of any relief being afforded.

The situation is of the gravest. It may be doubted whether Jewry has ever confronted a greater crisis since the overthrow of the Jewish state by the Roman Empire. Not even the horrible persecutions of the times of the Crusades or the expulsion from Spain and Portugal affected so large a mass of our co-religionists.

Russia has since 1890 adopted a deliberate plan to expel or exterminate six millions of its people for no other reason than that they refuse to become members of the Greek Church, but prefer to remain Jews. To carry out this purpose, it has used several methods. Wholesale assassinations (called pogroms), have been employed in order to arouse the religious fanaticism, the greed, and the savagery of the needy, the ignorant and the depraved among the Russian people. Horrible as these pogroms are, their effects are trivial compared with those which have followed other methods countenanced by that Government. The Jewish inhabitants of the congested Pale of Settlement are being harassed by restrictions on their ordinary activities, by practical denial to a serious extent of the right to educate their children, and by having thrust upon them by force, large numbers of their co-religionists who had settled in other places within the Empire and had there been usefully employed. By this insidious process, the Russian Government wickedly and artificially creates unnatural conditions that enable it to twist economic and social laws into the service of persecution, and it believes that by their operation the ultimate expulsion or destruction of the Jews of Russia is assured. From the point of view of that Government, this method has the further advantage that it avoids the cry of horror

Fig. 8. 13 noiembrie 1910 – În raportul anual al Comitetului Jidănesc American se susține că, din 1890, Rusia a avut o politică de „expulzare sau exterminare” a șase milioane de jidani. Idee reluată sistematic.

REFERENCE NOTES

ABBREVIATIONS:

C.C. 124/53 in the D.C. Jerusalem: Criminal Case 124/53 in the District Court of Jerusalem.

"Eichmann Confessions" published in *Life*, November 28 and December 5, 1960: as dictated by him to Danish Nazi officer William Sassen, the summary of which appeared in *Life* magazine.

1. Ratified by the League of Nations on July 24, 1922.
2. British White Paper Cmd. 6079 of 1939: PALESTINE: Statement of Policy.
3. Debate in the British House of Commons, May 24, 1939.
4. *The New Judea* (official organ of the Zionist Organization of England) XIII (April, 1937).

As distinct from this attitude of Weizmann stood the alarm of Max Nordau and Vladimir Jabotinsky.

In the Zionist Congress of 1911, 22 years before Hitler came to power, and three years before World War I, Nordau said, "How dare the smooth talkers, the clever official blabbers, open their mouths and boast of progress. . . . Here they hold jubilant peace conferences in which they talk against war. . . . But the same righteous Governments, who are so nobly, industriously active to establish the eternal peace, are preparing, by their own confession, *complete annihilation for six million people*, and there is nobody, except the doomed themselves, to raise his voice in protest although this is a worse crime than any war . . ."

Vladimir Jabotinsky, in 1936, declared: "It is not our task to establish in Palestine a home for *selected people*, not even a state for a small portion of our people. The aim of our efforts is to organize a systematic *massive Jewish evacuation* from all the countries in which they live . . ."

And in April, 1940, he declared in New York, "The transfer of millions of Jews to their homeland will *save the European Jewry from extermination*," and again, "*evacuation of the masses is the only cure for the Jewish catastrophe*."

5. Article by S. N. Behrman in Weisgal, Meyer, editor. *Chaim Weizmann—The Builder of Zion, The Statesman, The Scientist*. Jerusalem: Hebrew University.
6. The State of Israel was proclaimed and established on May 14, 1948. Weizmann was appointed president of Israel by the Provisional Government in June, 1948 (*Who's Who in Israel*, 1952). He was sworn in as President nine months later on February 17, 1949. Weizmann

Fig. 9. 1911 – Max Nordau și Teodor Herzl **au avertizat** asupra „anihilării a șase milioane de oameni”. Notă în pag. 254 a cărții *PERFIDY* a lui Ben Hecht.

APPEAL FOR AID FOR JEWS

New York Times; Dec 2, 1914

APPEAL FOR AID FOR JEWS.

American Committee Tells of Suffering Due to the War.

The American Jewish Relief Committee, called into being at a conference of more than 100 national Jewish organizations which was held at Temple Emanu-El on Oct. 25 to consider the plight of more than 6,000,000 Jews who live within the war zone, has elected Louis Marshall Chairman, Cyrus L. Sulzberger Secretary, and Felix M. Warburg Treasurer, and has issued the following appeal:

Fig. 10. 2 decembrie 1914. *The New York Times*: „Apel pentru ajutorarea a „șase milioane“ de jidani.

be their God, and they shall be my people." (XXXI-33) Wordsworth, a Christian writer, is a better theologian than Dr. Deans, for he finds God in the stones and brooks and flowers of the field. God has always spoken to the hearts of men. What puzzles us is the interpretation modern Christians place upon the acts of Europeans who profess Christianity, and supposedly hear the voice of God, yet laud the continuance of the present war. If we judge religion by its fruit, instead of the "new covenant" being the message of the "prince of peace," it is rather emphasizing the verse in Matthew, "Think not that I am come to send peace on earth. I come not to send peace but a sword." (X-34).

May we suggest to the preachers of America that instead of proving how much better their book is than our own, they limit their efforts to making the lives of their parishioners square with the high ideals they profess.

CONGRATULATIONS.

"Lend a Hand" is the appropriate name of a journal which has just published its initial number. Edited by Mr. Charles I. Cooper, of the United Hebrew Relief Association, it is intended to give publicity to the work of our local philanthropies. The idea is a splendid one, and the paper deserves every encouragement. We trust that its appeals for various articles will be successful, and we are sure that its portrayal of recent cases will interest our people in the society's work.

RUDOLPH I. COFFEY.

STAND BACK

By Joseph D. Snitzer.

The most dreaded, and most feared, has happened! The wanderer's staff has been forced once more into the hands of the much-suffered Russian Jews and as in the infamous days of Ferdinand and Isabella, they are turned loose in a cruel world with a long, perilous and aimless journey before them.

Four weeks ago I cautioned American Jews to exercise more tact and diplomacy in their utterances and to cease attacking one nation in favor of the other, for "the World Jew" may come to harm our un-called-for propaganda. "We unto us"—this prediction has come true.

No less a personage than Chief Rabbi Ehrenpreis of Sweden, cables the following appeal:

"From trustworthy sources I learn that the entire Jewish population of the provinces of Kovno, Kurland and part of Suwalki, 200,000 persons all told, were expelled from their places of settlement.

10,000 of unfortunate brethren and sisters were expelled from those places some days ago. Together with these 20,000 new martyrs, 300,000 Jews are now wandering about homeless and starving.

As a thunderbolt from heaven came this last edict. The unfortunate did not even have enough time to bury their dead, to care for their wounded, to prepare the sick for the frightful and aimless journey.

All had to grab the wanderer's staff and go—mothers and daughters, grandfathers and grandchildren.

As soon as the heilich edict was proclaimed, the Jews protested with the only means available—tears and lamentations. This only influenced the blood-thirsty government to grant them a stay long enough to bury the dead and to take as much of their property as they could possibly carry. PROVIDED LIVING HOSTAGES ARE LEFT WITH THE GOVERNMENT AS A GUARANTEE THAT NONE OF THE JEWS REMAIN BEHIND.

This deadly insult was resented by the tortured and despairing Jews and rather than leave their brethren in the hands of the modern Titus, they resigned to fate all their property and leaving the dead to bury the dead, they have merely taken along the sick and wounded.

Many of the died while enroute and the wanderers had to leave them in the open field. . . . Terrible and frightful is their ruin.

Over a million rubles must be secured at once for the support of these unfortunate.

American Jews, help! Help is imperative and urgent! The misfortune is too gigantic to postpone it for even another moment.

RABBI EHRENPREIS.

300,000 Jews were thus transformed, by one stroke of the pen of a Russian cannibal, into paupers and penniless beggars. 300,000 Jews were in the course of a few hours exiled from their homes, without even being granted enough time to bury their dead and to care for their sick.

Think of this appalling catastrophe and your blood will freeze, your heart will cease beating and your hair will stand on edge.

History hardly knows of a parallel. The destruction of the Temple by Titus was accompanied with less refined barbarities and blood-curdling atrocities, than this twentieth century world war.

The annihilation of the six million Jews now congregated in the Russian domains goes on in a well defined and systematic manner. It is to Nicholas' advantage to subject his "beloved Jews" to a slow and excruciating death, rather than to a quick, yet conspicuous extermination.

And while this tragedy is being enacted on the blood soaked soil of Poland, humane governments are looking idly on. Their leaders who waste so much breath preaching the "Peace on earth and good will towards men" fable, dare not check the assassin's murderous hand.

The finger of scorn is also pointed at England. It is intimated in certain newspapers, that England who is in a position to materially lighten the burden of the Jews in Russia has done absolutely nothing in this

respect. I will go a step further and say that she deliberately neglected to do something—and yet if we IMPARTIALLY dissect and analyze all the pros and cons in this matter, we must exonerate England from all possible blame and fix the responsibility elsewhere. The stand of almost the entire Jewish press, which from the very first day of the war declared itself emphatically pro-German and hostile to England, has much to do with it. The logic of those editors is hard to follow. We stand of almost of course, and all of us abhor the accursed land of the Czar, but to foist such feelings of aversion and enmity on England is a grievous mistake. Because one hates Russia, it is hardly reason enough to make France and England the target for most vicious attacks. Israel Zangwill has almost been declared by certain pro-German scribes as a Russian agent and assaults were showered upon him in such an incessant and prolific stream, that the great Jew had to withdraw from public life broken hearted. Every unfortunate incident has been magnified and every insignificant yet unpleasant circumstance which form an uncontrollable element in every national crisis, has been frightfully exaggerated. British anti-German riots were pronounced by them as pogroms against Jews; because a few wealthy Jews of Germanic origin were compelled to resign from their public offices, they interpreted it as an undeniable sign of Jewish prosecution in England and the reorganization of the British cabinet and the thereof ensuing disposal of the few Jewish cabinet members, has been branded as an unheard of Anti-Semitic act.

I speak not thus to mitigate the merits of Germany and Austria as regards the Jewish nation, but I leave it to the staunchest friends of Germany to decide, whether England and France can be rightfully condemned. We leave it to them to show, where and when these two countries proved themselves less friendly to Jews than Germany. Do they forget that Zangwill had back of him the bona fide promise of the British government to emancipate the Russian Jew, when there were no such promises made by the other side? Do they know that the yellow press of Germany is even now carrying on a very disastrous crusade against Jews and Judaism, and that throughout the Fatherland the breach of relations between Germany and the United States is directly attributed to the unsavory policy of the "Jew" Durnberg? Do they realize that even the Prince of Battenberg, a relative of King George, had to resign from his offices, that even Kitchener is being arraigned by British newspapers and that along with the deposed Jewish cabinet members, even a man like Churchill went down?

NOT THAT WE REGARD ENGLAND AND FRANCE A PARADISE FOR JEWS, NOT THAT WE CONSIDER THEIR GOVERNMENTS IDEAL GOVERNMENTS, BUT CERTAINLY THEY ARE NOT INFERIOR TO THOSE OF GERMANY AND AUSTRIA, AND INSPIRED AGITATION IN FAVOR OF ONE TO THE DETRIMENT OF THE OTHER RESULTS IN ENGLAND'S INDIFFERENCE TO THE PERSECUTIONS OF THE JEWS AND THEIR HEART RENDING CALAMITIES.

Is it for you, American Jews, to take sides? Is it for you to point out to England her salvation; to condemn her alliances, to reveal at her misfortune? Who are those orators, scribes and pseudo-thinkers who in spite of a proclaimed neutrality dare openly and publicly to further the interests of a belligerent; who go even so far as to criticize this government's war policy? Who are they who recalcitrate about the President's action and in words of blackest venom denounce his every move? Who has given these self-appointed spokesmen, a right to speak for the Jewish nation and thus jeopardize the welfare of a people? WHO HAS AUTHORIZED THEM TO STOOE PIGEON UNADVISEDLY AT THE EXPENSE OF OUR UNFORTUNATE BROTHERS AND SISTERS IN RUSSIA?

"Truths would they teach or save a sinking land?
All their motives distrust, and few understand."

Vain illusionists, who have striven for a prismatic bubble on a receding wave. Why scorned you one government, aroused the wrath of another, when absolutely no reward awaits your pains? You deceived yourselves with a painted beauty and thus invoked the inevitable penalty. You have failed to study the past, you ignored the dictums of the present—behold then the future. A path of torture, strewn with corpses; a monstrous river of blood, wreckage and ruin; a graveyard where your nest and your home only yesterday were basking in the golden glory of a rosate sun. You have scorned England, because you hated Russia; you have sworn enmity undying and inextinguishable to the land of the Muscovites and meted it on the land of Beaconsfield and Montefiore; you have desecrated the cradle of liberty and equality—behold then the hair raising result.

As Jews you should sympathize with all those belligerents, who in needy moments consoled and assisted us, regardless of how they are lined up in the battlefield. Then you would have been truly neutral, then you would have shown the true American spirit. Remember, that after all that has been said or done, your sympathies are of little MILITARY VALUE to the warring nations, but while encouragement unconsciously promotes mutual appreciation, vicious attacks serve to antagonize and incite dangerous passions.

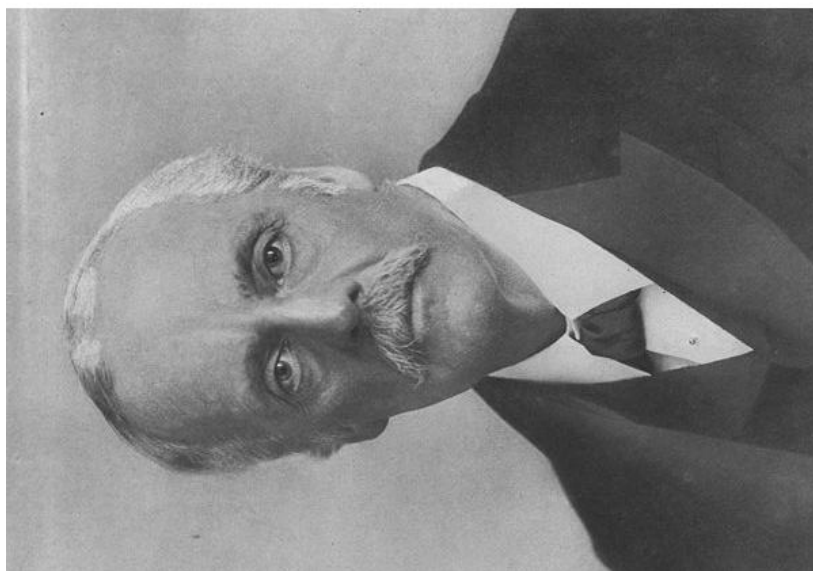
This is human nature and its laws are all-powerful and mighty. It listens not to baseless arguments or groundless presumptions—never will you be able to thwart its tendency to defy its sovereign power.

Stand then back. You have tarried too long on a dangerous and

The Jewish Criterion (Pittsburgh)

June 25, 1915

Fig. 11. 25 iunie 1915. The Jewish Criterion (Pittsburgh): „Anihilarea a șase milioane de jidani...“.

Foreign Office,

November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-Jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

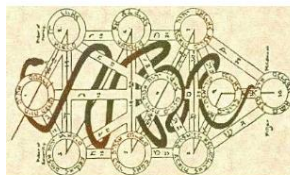
I should be grateful if you would bring this declaration to the knowledge of the Zionist Federation.

Yours sincerely,
Arthur Balfour

Fig. 12. 1917 – Sioniștii Chaim Weizmann și Nahum Sokolow presează guvernul britanic să emită *Declarația Balfour*. Rabinul S.S. Wise este printre „presari”. În medalion, Lordul marionetă Balfour.

600,000 letters in the Torah:
(ie Books of Genesis, Exodus, Leviticus,
Numbers, and Deuteronomy)
The Israelites did not leave Egypt until
there was 600,000 of them. One for
each letter in the Torah, the most
sacred writings in Judaism.

The number ten in Judaism
represents the Sefirot, through which
God reveals himself and everything
in the physical realm and
metaphysical realms are created.
Ten represents 'divine projection'

Jewish kabbalists believe the Torah
and Jewish souls are literally part of
God. Therefore, the 600,000 souls
of Israel, which are 'pieces of the
Divine', when multiplied by 'divine
perfection' come to Six Million.

Fig. 13. **Transformarea cabalistică** a numărului 600.000 din Torah în Șase Milioane.

UKRAINIAN JEWS AIM TO STOP POGROMS

**Commission to Visit Europe and
Prepare a Memorandum for
President Wilson.**

LANSING GIVES PERMISSION

**Mass Meeting Hears That 127,000
Jews Have Been Killed and
6,000,000 Are in Peril.**

"We come out now before the world with the determined slogan. 'Those pogroms must stop,'" said the President in his annual message. "It is only a question of holding these facts continually before the civilized world: we must not permit the world to slumber. This fact that the population of 6,000,000 souls in Ukraina and in Poland have received notice through action and by word that they are going to be completely exterminated—this fact stands before the whole world as the paramount issue of the present day."

HolocaustDenier.com

Fig. 14. **8 septembrie 1919**. Imediat după Primul Război Mondial, jidanii pretind că încă „șase milioane” sunt în pericol de a muri. Se cere stoparea pogromului contra jidanilor ucraineni.

FORT WAYNE TO HELP THE JEWS

Millions Are Dying in Eastern
Europe, and Call for Life-
Saving is Heard

THOMAS HEADS CAMPAIGN

Announcement was made yesterday of the early opening of a campaign in Fort Wayne and Allen county for the purpose of securing a large fund for the saving of the lives of perishing Jews in the eastern portion of Europe.

Albert E. Thomas, who has been a leading factor in the success of many of the war drives, has accepted the chairmanship of the campaign, with Herman H. Pollak as vice-chairman. A complete working organization will soon be announced for the drive which will open here on the 5th or 6th of October.

This is a nation-wide campaign in response to the startling news, reported by everyone who has come back to tell the story, that under the most favorable circumstances fully one million people will die this winter of starvation in Poland, Lithuania, Galicia, Palestine, Turkey and Siberia. Herbert Hoover, recently returned, verifies this claim, and states that six million war sufferers are absolutely destitute in these regions.

At a meeting of the members of the Ashduth Vesholom synagogue, the conditions were reviewed and every person present pledged his earnest support of the campaign which will begin directly after the close of the coming celebration of Fort Wayne's peace centennial.

Rabbi A. L. Weinstein is one of the most enthusiastic leaders in the campaign, and he already is preparing to respond to the call for help in the speaking campaign in other cities than Fort Wayne.

It is hoped that the campaign in Indiana will result in the securing of a fund of not less than \$1,000,000. Allen county's quota has not been announced; in fact, it is probable that no definite quota will be fixed, although it is probable that a minimum of \$50,000 will be the goal of the workers who will go forward under the leadership of Mr. Thomas and Mr. Pollak. The state slogan is "Save Six Million." As that is the approximate number of persons now in imminent danger of perishing. The national quota is placed at \$35,000,000.

President Urges Help.

President Wilson in a recent letter to Jacob H. Schiff, says: "From statements which I have previously made, you know how sincere my belief is that the American public, irrespective of race or creed, should respond liberally to the call for help from stricken Europe, and I feel confident that the needs of the Jewish people in the war zones will find a ready response from their co-religionists in this country."

Vice President Marshall says: "We have made this fight of ours, not only that all the traditions of the republic may be preserved, but that we may lend a helping hand to every suffering, sighing son of God the world around. Among them, none have suffered longer, nor appealed to us greater, than the persecuted Jew. Proved by your works, your protestations of brotherhood are not mere lip service."

The people of Fort Wayne and Allen county are asked to reflect deeply on the need of the hour—to remember that although the war is over, thousands upon thousands of people will perish of starvation and exposure unless immediate aid comes from America. Every dollar subscribed goes to the work of life saving. The money to pay for the campaign has already been provided from private sources.

Fort Wayne Journal Gazette (Indiana) September 18, 1919, p.2

Fig. 15. În Fort Wayne Journal Gazette din 18 septembrie 1919, pag. 2, se publică sloganul „Save Six Million“.

6,000,000 JEWS IN BREAD LINE, STRAUS WRITES

More Than Third of Entire
 Race in World Reduced to
 Despair in Europe

PITIFUL PICTURE DRAWN

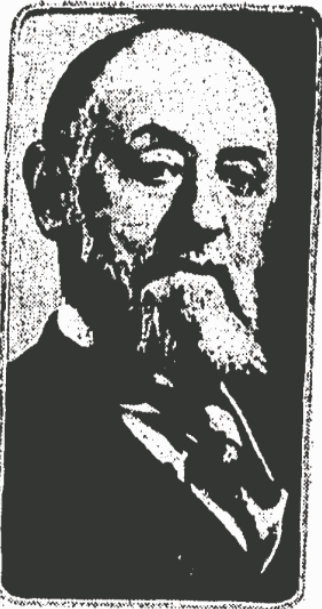
Appeal Issued for Mothers
 Driven Insane by Seeing
 Children Starved

By NATHAN STRAUS

NEW YORK, October 18.—Terrible as conditions have been for the last five years among the destitute Jews of Eastern Europe, they have never before been so appalling as they are at the present moment. With the coming of winter the climax of tragedy has been reached, according to the latest reports from American Jewish relief workers, in every part of these stricken countries. At no time since hostilities ceased has the suffering been so intense as it is now among the Jews in these unfortunate lands. Six million Jews, out of the 16,000,000 in the world, or considerably more than a third of the entire Jewish race, are today standing in bread lines or getting the soup on which they live from the soup kitchens of the Joint Distribution Committee of American Funds for Jewish War Sufferers.

ORPHANS LIVE ON STREETS

NATHAN STRAUS,
 noted philanthropist and
 merchant, who pleads for the
 relief of destitute Jewish people
 in Eastern Europe.

help of the Joint Distribution Committee of American funds for Jewish War Sufferers.

Every month this summer 27,000 Jewish children were sent to vacation homes to recover their strength, depleted by starvation. Last month 500 additional children were sent from Vienna to Holland, where private homes were to receive them and 500 other invalids were sent from Vienna to Trieste to convalesce.

Extensive as it seems, the aid now

HolocaustDenier.com

Fig. 16. 19 octombrie 1919. „Filantropul și negustorul“ Nathan Straus îngroașă scorneala despre cele „șase milioane“.

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the illimitable possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. *We may not be their keepers but we ought to be their helpers.*

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessities of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked and to feed the hungry becomes a religion at whose altar men of every race can worship and women of every creed can kneel. In this calamity the temporalities of man's fashionings fall away before the eternal verities of life, and we awaken to the fact that from the hands of one God we all come and before the tribunal of one God we all must stand on the day of final reckoning. And when that reckoning comes mere profession of lips will not weigh a pennyweight; but deeds, mere intangible deeds, deeds that dry the tear of sorrow and allay the pain of anguish, deeds that with the spirit of the Good Samaritan pour oil and wine in wounds and find sustenance and shelter for the suffering and the stricken, will outweigh all the stars in the heavens, all the waters in the seas, all the rocks and metals in all the celestial globes that revolve in the firmament around us.

Race is a matter of accident; creed, partly a matter of inheritance, partly a matter of environment, partly one's method of rationalization; but our physical wants and corporeal needs are implanted

WHITTIER?

in all of us by the hand of God, and the man or woman who can, and will not, hear the cry of the starving; who can, and will not, take heed of the wall of the dying; who can, and will not, stretch forth a helping hand to those who sink beneath the waves of adversity is an assassin of nature's finest instincts, a traitor to the cause of the human family and an abjurer of the natural law written upon the tablets of every human heart by the finger of God himself.

And so in the spirit that turned the poor widow's votive offering of copper into silver, and the silver into gold when placed upon God's altar, the people of this country are called upon to sanctify their money by giving \$35,000,000 in the name of the humanity of Moses to six million famished men and women.

Six million men and women are dying—eight hundred thousand little children are crying for bread.

And why?

Because of a war to lay Autocracy in the dust and give Democracy the sceptre of the Just.

And in that war for democracy 200,000 Jewish lads from the United States fought beneath the Stars and Stripes. In

the 77th Division alone there were 14,000 of them, and in Argonne Forest this division captured 54 German guns. This shows that at Argonne the Jewish boys from the United States fought for democracy as Joshua fought against the Amalekites on the plains of Abraham. In an address on the so-called "Lost Battalion," led by Colonel Whittlesley of Pittsfield, Major-General Alexander shows the fighting stuff these Jewish boys were made of. In some way or another Whittlesley's command was surrounded. They were short of rations. They tried to get word back to the rear telling of their plight. They tried and they tried, but their men never got through. Paralysis and stupefaction and despair were in the air. And when the hour was darkest and all seemed lost, a soldier lad stepped forward, and said to Col. Whittlesley: "I will try to get through." He tried, he was wounded, he had to creep and crawl, but he got through. To-day he wears the Distinguished Service Cross and his name is ABRAHAM KROTOSHSNSKY.

Because of this war for Democracy six million Jewish men and women are starving across the seas; eight hundred thousand Jewish babies are crying for bread,

Fig. 17. 31 octombrie 1919 – În *The American Hebrew*, Martin H. Glynn cere „stoparea crucificării jidanilor“.

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

New York Times (1857-Current file); Jul 20, 1921;

ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2006)

pg. 2

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

***Massacre Threatens All Jews as
Soviet Power Wanes, Declares
Kreinin, Coming Here for Aid.***

Copyright, 1921, by The Chicago Tribune Co.

BERLIN, July 19.—Russia's 6,000,000 Jews are facing extermination by massacre. As the famine is spreading, the counter-revolutionary movement is gaining and the Soviet's control is waning. This statement is borne out by official documents presented to the Berlin Government, which show that numerous pogroms are raging in all parts of Russia.

Fig. 18. 20 iulie 1921 – Jidanii pun clișeul cu cele „șase milioane” pentru a contracara ofensiva „rușilor albi”.

WAY LAUNCHES W DEPARTMENT

of Communications
inaugurated by Can-
adian Pacific

NEIL NAMED CHIEF

Covers Supervision
All Lines — Other
motions and Retire-
ments Noted

ing with the new year, an-
dition will be added to the
nts of the Canadian
railway, the Department of
ications. This inform-
s announced yesterday by
all, vice-president of the
ho department will have
on over the company's
n, telephone and a radio
ing services.
ad of the department will
Neil, who succeeds John
on his retirement.
anges are announced by
nt Hall, as follows: T.
to be general manager...

SIX MILLION JEWS FACE STARVATION

Bad Conditions in South-
Eastern Europe Reported
by Rabbi Wise

FEARS CRISIS AT HAND

Chairman of American Joint
Distribution Committee
Makes Appeal to Cana-
dian Jewry for Help

Six million Jews in Eastern Eur-
ope face starvation, and even
worse, during the coming winter.
If additional funds are not col-
lected by the American Joint Dis-
tribution Committee to meet an
estimated budget of \$2,500,000 un-
precedented havoc and misery will
rule to the everlasting shame of
humanity at large, Rabbi Jonah
Wise, of New York, chairman for
1931, told a large gathering of lead-
ers in Montreal Jewish communal
life at a luncheon meeting at the
Montefiore Club, Guy street, yes-
terday.

themselves and to
responsible for the
The Christmas
of Mrs. Hutherfo
S. T. Blacklock
Sutherland; while
homo present Incl
Angus, president;
berton, honorary
Mrs. W. A. Gra
treasurer.

The 60 children
between the ages
a splendid Chris
On Friday they v
cial dinner with
pudding. At thi
presented prizes
and obedience du
senior and junior
donated by Mr.
six dolls for the
given by Forbes.
great surprise, a
ent for each child.
Christmas seals a
much appreciated
ren Hale.

Rotarians' J

The first family
real Rotary Club
day in the Windso
wives, sons and d
the members of th
ular weekly lu
Over 600 guests
the meeting will
instead of 12.45.

The speaker will
Douglas, and Mrs.
sing several solos,
will be broadca
CKAC at 1.10 p.m.

AWARD OF \$

Decision Rende

Fig. 19. 29 decembrie 1931 – Doar jidănimia suferă de foame...

Dr. Ivel
LASTIC CHEESE
Aids digestion
2d., 6d. & 8½d. each.
Sole & Retailers for the Western States

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY
Jews Of All The World Unite In Action

**BOYCOTT OF
GERMAN GOODS**

**MASS DEMONSTRATIONS IN
MANY DISTRICTS**

DRAMATIC ACTION

"Daily Express" Special Political Correspondent.
ALL Israel is uniting in wrath against the Nazi onslaught on the Jews in Germany.

Adolf Hitler, swept into power by an appeal to elemental patriotism, is making history of a kind he least expected. Thinking to unite only the German nation to race consciousness he has roused the whole Jewish people to a national renaissance.

Forty-four million Jews dispersed throughout the world have banded together as the Jewish People. The German persecutors of the religious, sectional differences and antagonisms have been submerged in one common aim—to stand by the 600,000 Jews of Germany who are the Jewish People.

demitted, and to compel Germany to end its campaign of violence and suppression directed against its Jewish minority.

World Jew has made up its mind not to rest content in face of this revival of medieval Jew-hating.

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

THE "Daily Express" has sent a special representative on an unusual mission. He is touring the north in search of highwages. In his tour he is going to tell the facts about all classes of wages, high and low. He is going to show low wages reduce the morale of the community. He is going to show how courageous spending reacts favorably throughout the community. In his first attempt it is revealed that the workers of Middlesbrough have been able to make a gesture in the form of high wages.

received an increase of 3¢ a week. Their wages are not high, but this is a step in the right direction. It is a bright spot in an otherwise black town—brought low by wage cuts and false economy.

[illegible]

Bill in
The Dail

**MR. DE VALERA
AND STATE
CONTROL**

SECRET MEASURE

**Instantly Exposed* Special Correspondent
DUBLIN, Thursday.**

WHILE Mr. Jack O'Shea, the official announcer of the Government's new policy, was delivering his acceptance speech, the remnants of the latest Irish literary prize fund between lucky ticket-holders in the "Piano Ball" on to-day I was intending to call on the Secretary of the Free State Government introducing a Bill which might change the whole face, scope, and purpose of these

NO CLUE
A mysterious measure entitled "The Public Hospitals Bill, 1932," appeared in the agenda for this afternoon's meeting of the Mail.

The Bill was set down for formal introduction, and a motion to the effect was moved in a six or seven-minute speech by Mr. Sean O'Kelly, Minister of Local Government.

**MR. MacDONALD EXPLAINS
HIS TOUR**
"PEACE CAN BE KEPT IN
EUROPE"

MR. RAMSAY MACDONALD faced a crowded House of Commons yesterday afternoon when he spoke about his visits to Paris, Geneva, and Rome, and his talks with Signor Mussolini.

LATE NEWS

LABOUR LEADER
BEREAVED

[illegible]

Increasing Programmes on Page Fifteen.

and discussed steadily and peacefully in recognition of the emotional nature of the issues.

JUDEEA DECLARĂ RĂZBOI GERMANIEI Jidani din toată lumea în acțiune, Daily Express, 24 martie 1933

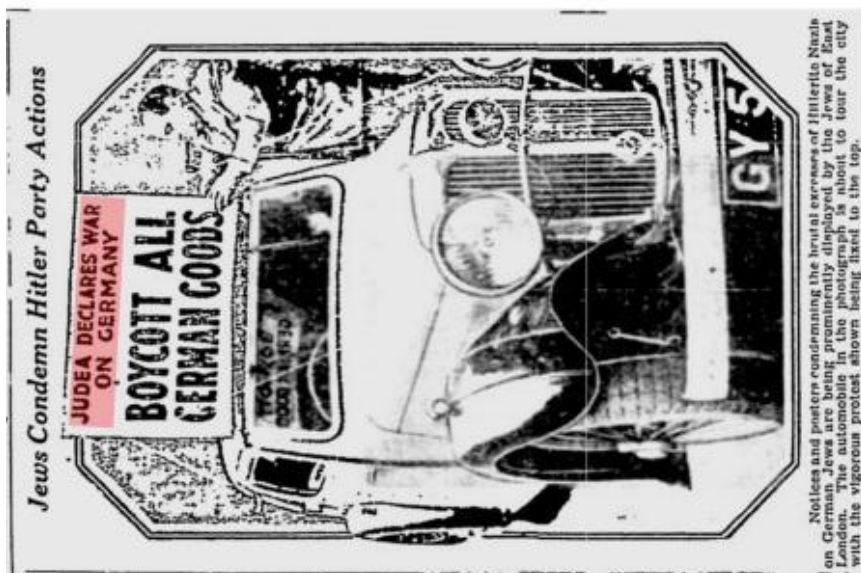

Fig. 21. 1933. Se face propagandă pentru boicotarea produselor germane.

PERSECUTED JEWS SEEN ON INCREASE

New York Times (1857-Current file); Jan 9, 1938;

ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - pg. 12

PERSECUTED JEWS SEEN ON INCREASE

Dr. Kahn Returns With Report
of Rise in Europe of Those
Deprived of Rights

6,000,000 VICTIMS NOTED

25,000 Refugees Said to Be
in Need—Rumania Menaces
800,000 With Anti-Semitism

The number of Jews deprived of their rights and economic opportunity in Europe increased greatly last year, Dr. Bernhard Kahn, European director of the American Jewish Joint Distribution Committee, said on his arrival here last week from Europe.

The new Government of Rumania has threatened to outlaw 800,000 Rumanian Jews, "disregarding peace treaties, minority treaties and the constitution of the country," said Dr. Kahn.

government except sometimes in cases of physical violence and public disturbance," he said.

"It is a matter for encouragement, however, that many outstanding personalities and some political parties in Poland are courageously raising their voices against the inhuman treatment of the Jews and the poisonous atmosphere of anti-Semitism.

"In Germany the Jews are being driven out of the last economic positions. Increased oppression is swelling the number of refugees and emigrants. More than 15,000 Jews had to leave Germany during the last year and in the middle of the year the German laws of racial discrimination were extended to the 12,000 Jew in Upper Silesia (the Danzig corridor) "

Dr. Kahn said there are 25,000 refugees in Europe, the greater number of them living in need and in demoralizing uncertainty. He expressed the hope that the inter-governmental conference at the League of Nations would take up the refugee problem again in February.

"Five to six million in all are today the victims of governmental anti-Semitism and policies of unchecked anti-Semitic propaganda and persecution. All these millions are in danger of losing their rights as citizens. Their economic existence is constantly menaced and for thousands upon thousands their

Fig. 22. 9 ianuarie 1938. „Şase milioane“ de jidani sunt victime ale guvernelor statelor europene, cu nouă luni înainte de *Noaptea de Cristal*.

The Evening Independent

ST. PETERSBURG, FLORIDA, WEDNESDAY, FEBRUARY 22, 1939.

Jewish Relief Appeal Starts Here Tomorrow

More than 200 volunteers will begin tomorrow a thorough canvass of St. Petersburg in behalf of the local campaign of the United Jewish Appeal for Refugees and Overseas Needs. It is the largest and most intensive drive ever conducted by American Jews for relief and reconstruction in Europe, immigration and resettlement in Palestine and integration of refugees into the life of the United States.

Milton S. Lew, chairman of the local campaign, said today that the appeal represents the greatest effort in the history of the American Jews to relieve distress abroad to provide new immigration opportunities in Palestine. "The lives of many hundreds of thousands of persecuted men, women and chil-

carry mail, and lastly will take on passengers.

The Pacific clippers cut the average passage time between San Francisco and Manila from 24 days to five. The Atlantic air fleet will use the same figures in reverse. The five-day passage of the fastest liners will be cut to 24 hours.

dren depend upon our success in this drive," he reported to his campaign workers.

Appeal to All Creeds

Chairman Lew explained that the appeal will be made to all creeds and races because the agents of terror and hatred now aroused in Europe are levied against all religions in general. Once unleashed these powers cannot easily be stopped.

"Intolerance," Lew stated, "is as anti-Christian as it is anti-Jewish. The fiction of racial superiority is so alien to our American traditions that we cannot understand the callousness of many European nations toward the helpless victims. I feel that Americans of all creeds can join to prove to the world once more that while American democracy lives, humanity and compassion shall not die."

6,000,000 Helpless

Lew pointed out that there are six million Jews in Europe today fighting desperately against intolerance and despair. For them the support of the united appeal is crucial, he said.

The national quota sought in the

Fig. 22bis. 22.02.1939. În *The Evening Independent*, St. Petersburg, Florida, „...șase milioane de jidani disperați...”. 1939EveningIndependentSixMillion.jpg.

REVIEW OF EVENTS

It is as yet too early today to comprehend the full extent of the tragedy which has overtaken the world. The conflict has just started. It is now still limited to four countries. The extent of its possible spread is not as yet known. But the tragedy which has overtaken the millions of people in the war zone as well as the 3,000,000 Jews in Poland and the 800,000 Jews in Germany and her possessions is sufficiently great to defy the imagination and stir the deep sympathy of those who still be-

These past few months are memorable ones in the light of Jewish as well as world history. But the era of constant change in which we live makes necessary now and then the summarizing of what actually has taken place during a given period. By special arrangements with the editors of the Contemporary Jewish Record, and this magazine we bring you this timely resume of Jewish world events

—THE EDITOR

leave in mercy, justice and the protection of the weak. Scarcely two months before Hitler's aggression against Poland, Herr Hans Ziegler, a ranking official in the Propaganda Ministry, emphasized, ac-

cording to a dispatch by the Jewish Telegraphic Agency, in his book entitled "Juden und der Weltkrieg," that one of the worst-while results of the coming world war would be the annihilation of the six million Jews in

By The Editors Of
Contemporary Jewish Record

East and Central Europe. Other warnings of the same dire character have been uttered by Nazi leaders and publications for the past several years.

Today, two-thirds of the Jewish population in Poland is under Nazi occupation. Even the infrequent dispatches from the war front indicate that the Jews were the twofold victim of Nazi hatred and retaliation, first as citizens of Poland, and secondly, as Jews. The Nazi propaganda machinery is feverishly at work in an effort to drive a wedge between the Jews and the Poles. In line with its set policy, pursued before the hostilities commenced, Nazi propaganda attempts to convince the Poles that their enemy is the Jew and not the Nazi aggressor. At the same time, an effort is made to portray the Polish civilian resistance as stemming mainly from Jews, in order to justify wanton retaliation and goad the German soldiers and civilian population to more frightful acts. Frequent bombardments of Polish towns have been directed in many cases at the Jewish quarters. Polish Jews knew that their very existence is at stake in this war. For the part of Poland, occupied by the Nazis, there may be a puppet government, Slovak style, pending a change in fortune. For Jews there is but death, exile and persecution. Nor is there any escape for them. If the pattern established by the U.S.S.R. will be followed in the regions occupied by the Russian forces, Jews in these localities will face persecution for their religious beliefs, Zionist activities and democratic sympathies.

As was not the case in the last war, in which the Jews of Germany shed blood for the glory of the grateful "Vaterland," they are held there today as hostages to become again the scapegoats in the event of the defeat of the Nazi forces.

The problem of Palestine has attained a new complexion against the background of the new world situation. It continued to loom large until the outbreak of hostilities. It was evident from the utterances and actions of the Colonial Minister, Mr. Malcolm MacDonald, that the British Government was determined to put into effect the measures outlined in the White Paper, and to break the resistance of the Jewish community. This was reflected in the suspension of Jewish immigration into Palestine during the six months beginning October 1, 1939, as a retaliation for the continuous stream of "illegal" immigration of German and other refugees. Jews were heartened by the publication of the report of the League of Nations Permanent Mandates Commission, four of whose seven members declared the White Paper an unmistakable violation of the terms of the Mandate. In the meantime, attention was shifted to Geneva where the Twenty-First Biennial World Zionist Congress was opened on August 16.

The Congress met under the threatening clouds of war, a circumstance which influenced both the procedure and the tenor of the addresses and discussions. Because of the emergency situation in Zionism, elections were not held in a number of countries. The labor group was strongly represented as usual, and its coalition with the liberal General Zionists (Group A) still dominated the scene in spite of minor disagreements. The major differences which transcended all group lines ranged about the type of resistance to be undertaken against the British policy. While the Congress went on record as unanimously opposed to any compromise in Palestine at the expense of Jewish rights. (Continued on page 26)

FRED ASTAIRE
has the right combination
of great acting and dancing
to give you more pleasure

THEY HAVE THE Right Combination

FOR MORE PLEASURE

Chesterfield blends the *Right Combination* of the finest American and Turkish tobaccos to give you a milder, better-tasting smoke with a more pleasing aroma . . .

And when you try them you'll find that these are the qualities Chesterfield has above all others in giving you *More Smoking Pleasure. THEY SATISFY.*

For your pleasure...
The Right Combination
of the world's best
cigarette tobaccos

Chesterfield

Copyright 1939,
LIGGETT & SMITH
TOBACCO CO.

The Jewish Criterion (Pittsburgh) Oct 13, 1939

Fig. 23. 13 octombrie 1939. În *The Jewish Criterion*: „...șase milioane de jidani vor fi anihilați ca parte a unui plan nazist“ (<https://www.stormfront.org/forum/t893694-2/>).

THE PALM BEACH POST

Tuesday Morning, June 25, 1940

DOOM OF EUROPEAN JEWS IS SEEN IF HITLER WINS

NEW YORK, June 24.—(AP)—
Dr. Nahum Goldmann, administrative committee chairman of the World Jewish Congress, said today that if the Nazis should achieve final victory "6,000,000 Jews in Europe are doomed to destruction."

"Their only hope for future existence lies in the ability of Great Britain to resist the Nazi conquest," declared Dr. Goldmann, who arrived here Friday from Geneva.

He issued a statement calling upon United States Jewry to take leadership in mobilizing Jews in North and South America for an organized defense program.

Fig. 24. 26 iunie 1940. Jidanii pretind, încă o dată, că „șase milioane sunt condamnați la distrugere“, chiar înainte ca lagărele de concentrare să fie construite.

The Times (London)
Aug 14, 1945

PALESTINIAN JEWS' PROTEST

ORDERLY MEETINGS

THE ORDERLY MEETINGS which took place in this, the biggest purely Jewish city in the world, today, started to protest in advance of the arrival of the Jewish Agency in the city. The protests were for the purpose of making it clear to the British Government that the Jewish people in Palestine were not prepared to accept a situation in which they were to be treated as second-class citizens.

There were no disorders and no damage. The meetings were held in the city of Haifa, where the Jewish Agency is based. The meetings were held in the city of Haifa, where the Jewish Agency is based. The meetings were held in the city of Haifa, where the Jewish Agency is based.

The Times (London) Sept 22, 1945

RETURN OF JEWS TO PALESTINE

IMMEDIATE DECISION URGED

ZIONIST APPEAL

The solution proposed by the World Zionist Conference yesterday was to come into effect with the Jewish Agency. The solution proposed by the World Zionist Conference yesterday was to come into effect with the Jewish Agency. The solution proposed by the World Zionist Conference yesterday was to come into effect with the Jewish Agency.

The Times (London)
Oct 9, 1945

TO THE EDITOR OF THE TIMES

SIR—The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine.

TO THE EDITOR OF THE TIMES

SIR—The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine.

TO THE EDITOR OF THE TIMES

SIR—The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine.

TO THE EDITOR OF THE TIMES

SIR—The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine.

TO THE EDITOR OF THE TIMES

SIR—The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine. The Jewish Agency has been asked to consider the possibility of a mass immigration of Jews to Palestine.

Fig. 25. Dar și în *The Times* (Londra), în toamna lui 1945, se insistă pe cele „șase milioane”, care încă nu fuseseră numărate la Nürnberg.

6,000,000 JEWS DEAD

New York Times (1857-Current file); Jan 8, 1945;

ProQuest Historical Newspapers The New York Times (1851 - 2006)
pg. 17

6,000,000 JEWS DEAD

Jacob Lestchinsky Estimates Reduction in Europe Since '39

The Jewish population in Europe has been reduced from 9,500,000 in 1939 to 3,500,000, it was estimated yesterday by Jacob Lestchinsky, exiled economist and newspaper man, in an address at the nineteenth annual conference of the Yiddish Scientific Institute. Mr. Lestchinsky, who is research secretary of the institute, spoke at the closing sessions of a three-day conference at the Hotel Park Central and attended by delegates from Jewish educational and cultural groups.

"Of the 6,000,000 European Jews who have died, 5,000,000 had lived in the countries under Hitler's occupation," he said.

Other speakers included Dr. Harry M. Orlinsky, Professor of Bible at the Jewish Institute of Religion; Prof. Abraham Heschel of Hebrew Union College, Cincinnati, and Joseph Opatoshu, vice president of the institute's executive board.

Reproduced with permission of the copyright owner. Further reproduc

Fig. 26. 8 ianuarie 1945. În *The New York Times*: Jacob Lestchinsky anunță „șase milioane” de jidani morți.

Oct 31, 1869

Feb 10, 1889

Sep 12, 1891

Mar 15, 1896

Jun 11, 1900

Nov 27, 1902

RELIGIOUS INTERFERENCE

AN INDICTMENT OF RUSSIA

RUSSIA AND RELIGIOUS LIBERTY

ZIONISTS' MASS MEETING

PLEA FOR ZIONISM

Oct 20, 1904

Jan 29, 1905

Nov 1, 1905

Mar 25, 1906

Mar 13, 1910

Apr 11, 1910

ZANGWILL HERE TO AID JEWISH COLONY SCHEME

END OF ZIONISM, MAYBE.

Dr. Paul Nathan's View of Russia's Massacre

MANY JEWS FLEE FROM RUSSIA

RUSSIAN JEWS IN SAD PLIGHT.

Oct 31, 1911

Dec 10, 1911

Dec 2, 1914

Jan 14, 1915

Oct 18, 1918

Sep 8, 1919

CHURCHES IN PLEA TO CZAR FOR JUSTICE

CONDITION OF JEWS IN RUSSIA WORST IN ITS HISTORY

APPEAL FOR AID FOR JEWS.

JEWS INDIFFERENCE TO WAR AID REBUKED

\$1,000,000 FUND TO REBUILD JEWRY

UKRAINIAN JEWS AIM TO STOP PROGRESS

Nov 12, 1919

Apr 12, 1920

May 3, 1920

May 9, 1920

May 16, 1920

Jul 20, 1921

TELLS SAD PLIGHT OF JEWS.

HOOPER PLEA NETS \$1,800,000 FOR JEWS

ASK \$2,500,000 HERE FOR EUROPE'S NEEDY

JEWISH CAMPAIGN EXTENDED A WEEK

NEW YORK CITY LAGS IN JEWISH CAMPAIGN

BEGS AMERICA SAVE 6,000,000 IN RUSSIA

Mar 29, 1933

Sep 8, 1935

Aug 8, 1936

Feb 23, 1938

May 2, 1938

Jan 15, 1939

ALDERMEN VOTE HITLER PROTEST

WORLD'S STATES OF JEWISH PARLEY

"Jewish Tragedy" Pictured

NATION IS WARNED OF ANTI-SEMITISM

MASARYK TO WORK FOR ZIONIST CAUSE

Jan, 1939

Jan 8, 1945

Feb 11, 1945

Feb 17, 1945

3 JEWISH GROUPS UNITE FOR REFUGEES

WORSE PLIGHT SEEN FOR EUROPE'S JEWS;

Schwartz Says Only 1,500,000 Jews Are Left In Europe

Fig. 28. 34 de facsimile de presă cu propagandă holocaustică între 31 octombrie 1869 și 17 februarie 1945.

A2 THE GLOBE AND MAIL, WEDNESDAY, APRIL 25, 1990

Human fat wasn't used by Nazis, Israel's Holocaust Museum says

Revised

FBI IS A EM

Israel's Holocaust Museum, rebutting a common belief, said yesterday that the Nazis never made soap from human fat of murdered Jews during the Second World War.

"Historians have concluded that soap was not made from human fat. When so many people deny the Holocaust ever happened, why give them something to use against the

truth?" said Shmuel Krakoski of the Yad Vashem Museum.

Israeli Holocaust historian Yehuda Bauer said there is no evidence Nazi Germany used corpses for soap, although it did use skin for lampshades and hair for mattresses.

He said many Jews believed murdered families had been turned into soap because the Nazis themselves propagated the idea as "a sadistic tool for mental torture."

THE JERUSALEM
POST
INTERNATIONAL EDITION

Nazis never made human-fat soap

By BILL HUTMAN

Yad Vashem, the Israel Holocaust Memorial Authority; last week upheld the recent statement by Professor Yehuda Bauer, an eminent Holocaust historian, that no Nazis ever made soap from human fat.

No documentation exists to back up such allegations against the Nazis, Yad Vashem spokesman Menachem Fogel said. That is the position Yad Vashem is always held."

Bauer, a professor at the Hebrew University and head of the International Centre for Research on anti-Semitism, said at Winzoo House in Tel Aviv, "The Nazis never made soap from Jews because they did not have such technology."

Shmuel Krakoski, archives director at Yad Vashem, explained that the reason many believed, and still believe, that the Nazis made such soap was because during the war the Germans started rumours to that effect.

"What is clear is that soap was made on which the letters RIS were inscribed, and there was propaganda that this soap was made from furs," said Krakowski. RIS supposedly stood for *Rein*

The Nazis did however use the skin and hair of humans to make various products, said Krukoski.

THE ACPW — Professor Theodore T. Allen, head of the John Hay Library's Historical Society department and regarded as one of the foremost researchers at the University, has denied the first. He recently quoted charge that the Nazis used the bodies of Jewish death camp victims to make

The National Youth Union for Transferring became for this group were not known at that time, Rainer held Sunday at a religious memorial service for the dead.

The camp inmates were persuaded to believe any horror stories about their punishment, and the Nazis were content to let them go on believing the myths.

[illegible]**Vehicle Owner**

"There were all kinds of rumors," he said, "nothing that a New York Times writer during the war suggested that Jews were gassed."

Holocaust expert rejects charge that Nazis made soap from Jews

Other witnesses speculated that the Jews were killed in the Belzec camp by mistake (in what was then a camp for sick Jews) because the Jews were so close to the railroad.

[illegible]

“It’s fairly reliable that the pro-
nouns were there before, but I can’t say
whether they were in the house,” said
Muller.

JTA, which will use Chase Newsday's New York edition, is owned by JTA Corp.

Fig. 30. Afișul filmului *Symphony of Six Million* (1932).

Fig. 31. Evaluarea victimelor „holocaustului”: de la 9.000.000 la 74.000.

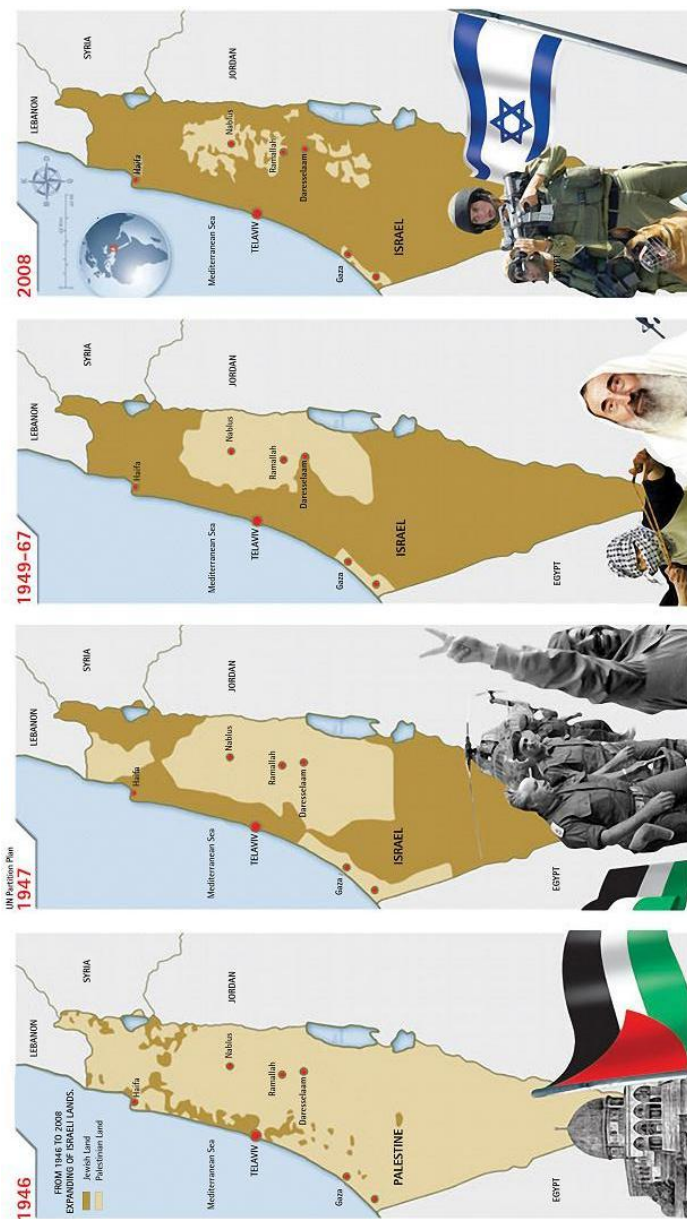

Fig. 32. **Curățirea etnică** a Palestinei între 1946-2008 comisă de Israel.

Sep 16, 1903

THE MACEDONIAN MASSACRES

I am a Jew, and I think that I speak on behalf of all these of the same faith when I say I think that the articles being published in the "Morning Post" are so untrue that they will be for posterity to look upon, to behold the crime that is to-day being perpetrated in Macedonia by the British and Turkish. The miseries of those thousands of Christians daily slaughtered! What a scene of suffering and blood! and we stand- ing here that

May 16, 1903

MORE DETAILS OF THE KISHINEFF MASSACRE

In Some Places Jews Managed to Defend Themselves. "We charge the Russian Government with responsibility for the Kishineff massacre. We say it is steeped in the eyes in the guilt of this holocaust. If Europe does not disavow their crime from this day forth, this barbarian power it wrings its humanity down as a sham, its civilization as organized hy-

Jun 1, 1933

GERMAN POET IS SAFE.

Else Lasker-Schuler, Reported Missing, is Located in Zurich. Else Lasker-Schuler, the poet, one of a number of prominent German Jews reported to have disappeared without a trace, is alive and safe at Zurich, Switzerland, Dr.

Dr. Margrethos said he had received a letter from the poet Zurich a few days ago, stating that she had run away from the holocaust and was destined to be perfectly safe. He added that she had

May 31, 1936

AMERICANS APPEAL FOR JEWISH REFUGE

Pro-Palestine Federation Asks Britain to Take a Strong

Course in Holy Land. The petition, in expressing the opinion of enlightened Christian nations, is signed by the American Jewish Immigration Council, urging a larger Jewish immigration into Palestine, stressed the intolerance of the British Government toward Jews in "the European holocaust."

Oct 2, 1941

YOM KIPPUR ENDS IN PLEA FOR PEACE

Day of Atonement Sermons Bid Nations of the World

Build a New Order. Perilous the terrible cost of war. Bearing in mind, when the day of peace comes, the inferno through which the human race is now passing, the peace-makers may so order the pattern of the future as to avoid the likelihood of another holocaust."

Fig. 33. Propagandă **holocaustică** în prima jumătate a secolului XX.

Fig. 34. Jidani **persecutați** în București, fiind puși să măture străzile.

„În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluționar“
George Orwell

SANTINELA

Periodic național: **Combate impostura și apără demnitatea**

Prețul 1Leu

Anul III, Nr. 19 — August 2007 — 16 pagini * Director: Ilie NEACȘU

PREȘEDINTELE BOGDAN OLTEANU INCITĂ LA ASASINAREA PREȘEDINTELUI TRAIAN BĂSESCU

**HORTHYSMUL
U.D.M.R.!**

Niște țigăni și-au pus cortul în fața Teatrului Național ca să aștepte „starea de sănătate civică” (!) a românilor. Bogdan Olteanu, comendat cu ele afirmația, intențiată, a președintelui Traian Bănescu, „țigăncă împuțată”, a declarat: „Ultimul președinte care nu a avut nimic de învățat a fost împușcat în decembrie 1989; Asta sper să scape cu viață”. Faptul că netotul kominternistei Ghizela Vass „speră să scape” înseamnă că știe de pregătirea unui asasinat contra celui din față. Oricum, fiind premierului Tăriceanu în fața asasinatului, fiind conștient că este jurist, trebuia arestat imediat și inculpat pentru terorism. Domnule Bănescu, chiar așa de rău ai ajuns, că vâ amenințat cu asasinarea un pârjăndu propulsat de nașul său președinte al Camerei Deputaților și nu-l puteți pune la punct pe moftangul-al-3-lea-om în stat?!

Horthysmul U.D.M.R. ♦ Propaganda holocaustică: o afacere super-abiectă ♦ Contra-raport Tisminetky-Bănescu ♦ Biserica Ortodoxă Română și Securitatea Națională ♦ Gheorghe I. Brătianu a fost omorât de un gadian jidan! ♦ Protestul Uniunii Vatra Românească față de furtul Mosadului ♦ Calvarul meu din Kuwait - Jurnal de imigrant ♦ Cine a „excomunicat-o” pe deputata Mona Muscă?! ♦ Ce s-a întâmplat cu doamna Mona Muscă?! ♦ Demolări de legende: relația România-Vatican ♦ De ce a fost înălțat ambasadorul John Bukovsky? ♦ Despre Patriarhul Teoctist numai adevărul! ♦ Eminescu - victimă a trei comploturi ♦ Comunicatul Asociației Naționale a Pensionarilor din România ♦ Emanciparea ♦ Concediu pe litoral

Presa de limbă ungară din România vorbește, de 18 ani, de metoda „pașilor murați” pe care trebuie să o aplice U.D.M.R., iar presa românească vorbește, de tot atâta timp, de metoda „pașilor murați” pe care o practică U.D.M.R. Diferența rezidă, așadar, în faptul că presa românească nu face decât să constate succesele politice pe care le înregistrează U.D.M.R. în lupta ei permanentă contra României. În plus, presa din România nu relevă, uneori aproape săptămânal, „șantajul” pe care-l face U.D.M.R. asupra guvernului.

Alte publicații au derăluit și alte aspecte la fel de importante despre U.D.M.R., dar mai ales, cel mai important: duplicata ilegală a U.D.M.R., deoarece este o organizație culturală a etnicilor maghiari, dar este participată la alegeri și este prezentă în Parlamentul României ca partid politic, dar nu este partid politic, întrucât nu este înregistrată în Registrul partidelor politice! Deci, prezența ei în Parlament este absolut ilegală, dar nimeni nu ia nici o măsură pentru a remedia situația, de parcă toți românii ar fi niște zombi. Și, probabil, într-o anumită măsură și niște zombi, de vreme ce acceptă cu seninătate această situație devenită intolerabilă, întrucât U.D.M.R. a început să acționeze contra României pe față, cu marșurile, maghiarizările și, în sinele lor, dar și în publicațiile în limba maghiară, de prostia românilor.

Între-adevăr, U.D.M.R. s-a manifestat ca organizație fascistă, revansardă, în esență horthystă, încă de la apariția ei. De fapt, chiar mulți dintre liderii ei sunt descendenți direcți ai celor care au constituit MADOSZ-ul - organizație, care, la rândul ei, provenea din asocierile faștelor organizații horthyste ceneacionu în țara noastră și care se amplasau de sângele românilor asasinati în vremea cât a acționat Diktatul de la Viena și care au năpădit subit în „comuniste”. Iar pe măsură ce obține succese, U.D.M.R. devine și mai imperioasă. Astfel, în 1992, U.D.M.R. a înșălat „Declarația de autonomie de la Cluj-Napoca”, în anii următori declarația de autonomie a așa-zisului „Ținut Secuiesc”. Și, tot așa,

(Continuare în pagina 2)

SANTINELA

GHEORGHE I. BRĂTIANU A FOST Ministerul Administrației și Internelor refuză

Gheorghe I. Brătianu s-a născut la 3 februarie 1898, la Ruginoasa, județul Iași. Era nepotul lui I. C. Brătianu și fiul lui Ionel I. C. Brătianu — două dintre personalitățile reprezentative al vieții politice ale României moderne. Primul a fost prim-ministru al țării în timpul războaiului din 1877-1878, care a dus la căderea independentă de Stat a României. Al doilea a fost prim-ministru în timpul Războiului pentru întregirea Neamului.

Absolvent, în 1916, al Liceului Național din Iași (fosta Academie Mihăilescă), se înscrie în 1917 la Facultatea de Drept a Universității din Iași, pe care o absolvă în 1920. În 1921 se înscrie la cursurile de la Universitatea Sorbona, precum și la *École Pratique des Hautes Études* și *École des Chartes*. În luna iunie 1923 obține diploma de doctor în filozofie la Universitatea din Cernăuți, fapt care îi va permite ocuparea unei funcții la Universitatea din Iași. În anii 1926-1938 se implică activ în viața politică a țării. Se înscrie în Partidul Național Liberal. A fost mai mult oprit deputat (1927-1928, 1931-1932, 1933-1937). La 9 iunie 1930 este exclus din P.N.L. datorită acceptării revenirii la tron a prințului Carol, ca rege al României sub numele de Carol al II-lea. Târziu, la 24 seama de gresala făcută și revine la vechiul partid liberal sub conducerea lui Constantin (Dinu) Brătianu (1866-1950), la 10 iunie 1938.

La propunerea lui Nicolae Iorga, la 23 iunie 1928, Secțiunea istorică a Academiei Române îl alege membru corespondent. Gheorghe I. Brătianu împlinește 30 de ani. În anul 1929 a promovat doctoratul la Sorbona sub îndrumarea lui Ferdinand Lot, cu teza principală *Recherches sur le commerce grec dans la Mer Noire aux XIIIe et XIVe siècles*, apărută în același an la Paris și consacrată elogios în presa de specialitate. În anii care au urmat, a desfășurat o activitate științifică susținută în același timp cu activitățile politice. Publică mai multe lucrări, între care cea mai interesantă este cartea *O genă și un miracol istoric: poporul român*. În luna septembrie 1938 face parte din delegația română, condusă de N. Iorga, la cel de-al doilea VIII-lea Congres Internațional de Științe Istorice din Zürich. Comunicarea sa *de nouă istoria a Europei în Evul Mediu: sfârșitul lumii antice și începutul Orientului* s-a bucurat de o largă audiență. Publică în două volume lucrarea *Acțiunea politică și militară a României în lumina corespondenței diplomatice de la I. C. Brătianu*. În anii premergători războaiului, Gheorghe I. Brătianu s-a apropiat de mișcarea naționalistă română, a militat pentru o apropiere de Germania. El a rămas constant pe poziție că Uniunea Sovietică reprezintă cel mai mare pericol pentru existența Statului Român și că o alianță cu ea este contrară intereselor sale. Majoritatea conducătorilor Uniunii Sovietice din acea perioadă erau evrei și făcuseră tot ce era posibil ca U.R.S.S. să nu recunoască Uniunea Basarabiei cu România și să se manifestase agresiv la adresa României. Eveniri din toată Europa hotărâseră, încă din 1929, înființarea Israelului. Evreii erau teroriști moldovei de la Nistru până la Munții Carpați, de aceea s-au opus cu înverșunare revenirii Basarabiei la Patria Mamă. Numai că rușii care sunt un popor creștin, ortodox ca și românii, nu au admis așa ceva și i-au spus clar, că meargă de unde au migrat, dinspre Golful Persic, prin milenii IV-I.Hr., spre câmpurile mănăstire ale Mesopotamiei (vezi Dr. Șerban Micleviciu, *Trecerea de stăpân la 22 decembrie 1989*, pag. 139).

Gheorghe I. Brătianu considera că apropierea de Germania este o necesitate pentru păstrarea intactă a granițelor țării. În anii 1935-1939 a făcut frecvente deplasări în capitalele europene, unde a avut convorbiri cu numeroși conducători ai statelor respective. La 16 noiembrie 1936, a fost primit de Hitler, fiind primul om politic român care s-a întâlnit cu Führerul. Gheorghe I. Brătianu s-a pronunțat împotriva unei alianțe cu sovieticii și a arătat că România are de îndeplinit o misiune la Nistru și la Marea Neagră, aceea de a opri răspândirea judeo-comunismului în Europa. Evrei nu i-au iertat această atitudine.

În iunie 1940 începe războiul și nu sânt răpite Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Goluț, care nu întrau în componența Uniunii Sovietice. Comportamentul evreilor din aceste provincii, în timpul evreilor Armatei Române, a fost profund antionănesc. Agresivitatea, ostilitățile și crimele săvârșite de evrei împotriva românilor de către evrei în această etapă l-au îngrozit pe militarii Armatei Sovietice și chiar pe conducătorii Uniunii Sovietice. Profund marcat de evenimentele, Brătianu va răspunde atât ca istoric, cât și ca om al ștampii. Patriciu.

La 1 octombrie 1940, devine profesor titular la Facultatea de Filozofie și Litere a Universității București, la locul lui Nicolae Iorga, care se pensionase. La 27 noiembrie

Gheorghe I. BRĂTIANU

este asasinat savantul Nicolae Iorga. Vestea l-a zguduit profund. A participat la înmormântarea (Cimitirul Bellu Militar), alături de marii cetrari ai țării, în frunte cu președintele Academiei Române, C. Rădulescu Motru. În cartea **GHEORGHE I. BRĂTIANU ISTORIE ȘI POLITICĂ**, de Petre Otu și Aurel Pentelescu (Editura Corint, București 2003, pag. 64), este scris: „Gheorghe I. Brătianu a fost singurul profesor de la Facultatea de Litere care a luat cuvântul public, în fața studenților și profesorilor, împotriva uciderii lui Nicolae Iorga. Nicușor Beldiceanu, în acel moment student, reținea că Gheorghe I. Brătianu a condamnat ucidera lui Iorga și a cerut susținerii pătraterii unui moment de reevaluare. De asemenea, savantul a cerut unor studenți legionari, care protestau față de această decizie să părăsească sala. După moartea tragică a lui Nicolae Iorga, Gheorghe I. Brătianu a fost numit director al Institutului de istorie din București.

În timpul guvernării lui Ion Antonescu, savantul Gheorghe I. Brătianu a adoptat o atitudine rezervată, nefiind de acord cu modul de guvernare. A fost chemat de Antonescu și i-a oferit postul de Ministru de Externe și chiar de vicepreședinte al Consiliului de Miniștri. Când a văzut modul cum conduce țara Ion Antonescu, a refuzat postul oferit și s-a dedicat mai mult activității științifice. Ca o revoltă a războiului sovietic din 26 iunie 1940, scrie studiul *Moldova și frontierele sale istorice*. În 1943 s-a scris lucrarea *Basarabia. Drepturile naționale și istorice*, cu speranța că Mariele Puteri nu vor mai încălca principiul de drept și respectarea națiunii etnice și lingvistice.

La 28 mai 1942, Academia Română conflictivă alegerea lui Gheorghe I. Brătianu printre membrii săi, în locul rămas vacant după moartea lui N. Iorga. În Secțiunea Istorică, fiind, la 44 de ani, cel mai tânăr dintre aceștia. În vara anului 1941 a fost concentrat și a participat chiar din primele zile la războiul antisovietic, nu eum scriu unui istoric iudeo-bolșevic, că a plecat voluntar pe Frontul din Răsărit. În anul 1941 a îmbrăcat uniformă de căpitan de artilerie și s-a dus pe front în loc să accepte conducerea Ministerului de Externe, post pe care generalul Ion Antonescu i-l a oferit cu insistență. Etapele în care savantul a fost supus obligațiilor militare au fost: 12 iulie-30 septembrie 1941 și 16 iulie-24 septembrie 1942. În luna august 1942 a însoțit trupele Corpului de Cavalerie în Crimeea, după căderea Sevastopolului. Văzând evoluția războiului și bombardamentele devastatoare ale aviației anglo-americane, Gh. I. Brătianu a înțeles demersurile marșalului Ion Antonescu pentru încheierea armistițiului. La sfârșitul lunii aprilie 1944, publică documentul: *Scrisoare deschisă d-lui W. G. Lelland, președintele Comitetului Internațional al Științelor Istorice din Washington*, tipărită la 21 aprilie 1944 în ziarul *Curierul*, cu o prezentare, la fel de vibrată, semnată de Penfil Secareu. În acest document, Gheorghe I. Brătianu arată adevăratele dimensiuni ale bombardamentelor americane, care au distrus printre altele obiective și urmărirea: Universitatea București, Institutul Cantacuzino, sediul lăbăreștii Cartea Românească, Impremăriile Dacia Traiană. Numai război din 4 aprilie 1944, desfășurat asupra Capitalei (zona Gara

de Nord) a produs peste 1.450 de victime în rândurile populației civile. Într-o cimitir (fostul cimitir Calvin) din Capitală, poartă de atunci numele „Cimitirul 4 aprilie” (Se pare că data de 4 aprilie 1944, scrisă 4.4.44, are o semnificație masonică și, după opinia unor numești, bombardamentul a fost ales, deosebit, deliberat pentru acea zi! Nota Red)

Și parec nu erau suficiente covorele de bombe explozive și incendiare aruncate din avioanele anglo-americane, din bombardiere erau aruncate bombeane otrăvite, jucării pentru copii explozive și alte invenții de-ale „civilizației” americane. Foarte mulți copii au murit atunci, după au se gustat din bombanele împrăștiate deasupra localităților de aviație „alături”.

Savantul istoric Gheorghe I. Brătianu s-a implicat deosebit de activ în acțiunea pentru condamnarea caracterelor destructiv al bombardamentelor anglo-americane asupra teritoriului românesc. În intervalul aprilie-august 1944, Nichifor Crainic, în articolul *Trăvea faptă suferă*, tipărit în revista *Argo* *Românești*, din 25 iulie 1944, scria: „O parte din pământul sfânt al țării e corupt de barbarii Uralilor, vâzduhul năvălind de barbari de peste Atlantic. Am ascultat și eu în ultimul timp, la radio *Vocea Americii* și tam-tam! Londra, într-o românescă altă de iudeie gargarisă, care ne asmută fără încetare să ne predăm Sovietelor”. Paradoxal, dar rușii nu s-au prelat la asemenea acțiuni patologice de teroriste. Caracterul unor astfel de aceste bombardamente anglo-americane rămâne condamnat, mai ales a acela care au vizat stațiile și distrugeră multe obiective nemilitare și a populației civile.

Românii au fost implicați în război fără voia lor. Rușii, la sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial, și-au închipuit că ei sunt învingătorii. Învingătorii au fost alții, nici rușii și nici occidentali. Gabriel Constantinescu, fiul al scriitorului Paul Constantinescu (1895-1981), în cartea *Evreii în România* scrie: „Evreii au provocat războiul, ei l-au întreprins și ei l-au câștigat” (Editura Fronde, Paris 2000, la pag. 189).

De peste presupuseze vecuri trăim cu slavii. Impresia înconjurată de ei, Trăitului împănat cu slavii mai puțin intim la început, dar ajungând la o simbioză în locurile noastre pe urmă, care a dus la romanizarea slavilor a fost mereu în limba, care se mai pot deslășui și astăzi. Cuvântul „spărsesc” îl mai spus două bătrâni, tineri jermușca” lucrul lor. Relațiile de prezențe între poporul român și poporul slav s-au deteriorat în urma invaziilor iudeice, survenite după anul 1828, când jidani au hotărât să întemeieze statul Israel pe teritoriul Ucrainei Subcarpatice, Maramureșului, Bucovinei, Voliniei și Podoliei. Așa a apărut antipatitudinea rușilor și românilor, care reacție normală de apărare. Rușii, care sunt un popor creștin ortodox, vecin și prieten cu poporul român, nu au admis prezența evreilor pe aceste teritorii și le-au spus răspicat să plece în Golful Persic, de unde au migrat.

Savantul Gheorghe I. Brătianu rămâne un produs al culturii române dintre cele două războaie mondiale, profund naționalist și european. El a fost adversar înverșunat al iudeo-bolșevismului și al revizionismului maghiar. Evreii nu i-au iertat. După 1944 este înlăturat din viața politică și științifică. În seșina din 9 mai 1946, Gheorghe I. Brătianu a comprărit în procesul Mareșalului Ion Antonescu. Depozitia sa a fost distrusă de autoritățile iudeo-bolșevice. În anul 1947 este suspendat de la Universitate și de la conducerea Institutului de Istorie Universitar „N. Iorga”. I s-a fixat domiciliul obligatoriu.

În vara anului 1947 i s-a propus expatrierea, la care refuză a fost vehement. „Brătianu nu dezertază din România”. După cum declară academiciana Cornelia Bodea, prezenta la îndeplinirea deciziei Alexandru Rosetti și Gheorghe Brătianu, când Rosetti îi înmâna un pașaport semnat de ministru de Externe — iudeana Ana Pauker —, savantul istoric a replicat: „Mă numesc Brătianu, domnișor Bodea!”.

Ana Pauker nu a mai suportat înfruntarea și a ordonat să fie arestat și trimis în închisoare. Gheorghe I. Brătianu a fost funcționar public pe care le deținea, în funcția domiciliului lui funcționar (în strada Biserica Poza Chitu nr. 26) și i-au fost interzise contactele externe. În anul 1948 a fost înlăturat din Academia Română. În noaptea de 78 mai, 1950 este arestat și internat în închisoarea din Sigheș. Fără să se înteneze procesul. În penitenciarul din Sigheș, Gheorghe I. Brătianu a fost supus la torturi groaznice, unde a decedat în noaptea de 24 spre 25 aprilie 1953. Gheorghe I. Brătianu a lăsat două mari cărți, care au rămas pe front și a susținut prin scris drepturile României asupra Basarabiei. Gheorghe I. Brătianu nu a abdicat de la crezul vieții sale

Fig. 36. Revista SANTINELA, nr. 19/august 2007, pag. 6.

OMORÂT DE UN GARDIAN JIDAN! să îl denunțe! „Prietenii știu de ce!”

cu toate chinurile și torturile la care a fost supus.

Asupra morții lui Gheorghe I. Brătianu s-au emis multe ipoteze – exterminare, sinucidere, boală etc. Pe această temă s-au scris chiar mai multe studii și cărți, dintre care menționez: *Gheorghe I. Brătianu. Enigma morții sale*, Editura Fundația Academia Civică, București 2003; *Gheorghe I. Brătianu. Istoria și Politica de Petre Ōu și Aurel Pențescu*, Grupul Editorial Corint București 2003; studii introductive la cărțile lui Gheorghe I. Brătianu, *O enigmă și un miracol istoric: poporul român*, Editura Corint București 2003, și, respectiv, *Basarabia după război național și istoric*, ediție îngrijită de Florin Retaru, Editura Semne, București, 1995 etc. Declarațiile unor deținuți de penitenciarul Sighet din acea vreme, pe lângă faptul că sunt mincinoase, sunt chiar denigratoare la adresa lui Gheorghe I. Brătianu. Este ridicolă cartea lui N. Carandino, intitulată „File de istorie”, în care publică amintirile lui de deținit la închisoarea din Sighet. Printre alte murdării la adresa lui Gheorghe I. Brătianu, scrie că savantul s-a spânzurat cu un cârpar din care a făcut un fel de frânghie. Savantul n-a avut nici măcar cârpar! Este rușinos că a preot greco-catolic, părintele Delman, a declarat că n-a fost bățut nici în închisoarea de la Sighet. Este drept că preotii greco-catolici din penitenciarul Sighet, în număr de 21, nu efectuau corvezile din închisoare: mîltărit, curățat, tăiat lemne, bucatărie etc., care era o adevărată binefacere pentru deținuți. Și acolo a funcționat răutatea catolicilor și greco-catolicilor împotriva ortodocșilor.

Gărzienii de la penitenciarul Sighet li băteau îngrozitor pe deținuți. Cei mai feroci erau gardienii evrei și unguri. După măriturile lui Vasile Ciolpan, fostul director al închisorii, cel mai bestial gardian din căi au avut în Sighet, deci nu cel mai bestial. Alcoolic învernat cu un eșaf degenerat, mai mult mîrșă, decât vorbind, când îl vedeai pentru prima dată avea impresia unui Minus ha trinis, de aceea și porecla lui (Vasile Ciolpan a refuzat să îmi divulge numele adevărat). Am văzut din gura lui că fusese trimis, în vremea lui Antonescu la Hamburg, în Germania, pentru muncă în fabrică (vezi *Cinci ani și două luni în penitenciarul de la Sighet*, Editura Fundației Culturale Române, pag. 118). Fostul director al penitenciarului Sighet, Vasile Ciolpan, care trăiește, trebuie să fie obligat de

Ion I. C. BRĂTIANU

autoritățile române să divulge numele adevărat al evreului gardian care l-a asasinat pe Gheorghe Brătianu.

Profesorul Constantin C. Giurescu, a cărui măritur nu poate fi pusă la îndoială, descrie astfel omorârea lui Gheorghe I. Brătianu:

„În după amiaza zilei de 24 aprilie 1953 eram în camera noastră, nr. 17, când, pe la orele patru și jumătate-cinci, am auzit afară în curtea cea mare, glasul lui Gheorghe I. Brătianu. Fusese scos la spîmînbare și din ceea ce spunea rezulta că are o neînțelegere cueful de secție care-l supăra, cu faimosul Pîhrentanțop. «Ce caști acolo?» făcând vocea acestuia din urmă, el fiind la-am spus eu să te duci? Aici mi-ai spus!», răspunde Gheorghe I. Brătianu, se pare că umbliă după o unealtă, vreo greblă sau vreo mătură pentru curățatul curții; nu vedeam ce se întâmplă afară, auzeam numai: „Aici, hai?!” răzînd bestia și, în mo-

mentul acela, auzim o lovitură surdă, de pumn. „Păstele și Dumnezeu mă-ții, Iașă că am să-ți arăt eu (ie. Mișcă surd), spune tot Pîhrentanțopul, după câteva secunde. Pe când era sus pe pasarele de la etajul doi, am auzit încă o lovitură, se pare că de data asta o palmă și apoi, ușa de la o celulă deschizându-se cu violență și o nouă serie de înjurături și calificative triviale. Asta a fost pictura care a făcut să se verse paharul; în cursul nopții – noaptea de 24 spre 25 aprilie 1953 – Gheorghe Brătianu s-a sinucis, tîndu-și venele gâtului” (cf. Constantin C. Giurescu, op. cit., pag. 119).

Cred că profesorul Constantin C. Giurescu se înșală în privința morții lui Gheorghe I. Brătianu, care era un om profund credincios. Ceea ce nu știe profesorul Constantin C. Giurescu sau nu a vrut să spună este faptul că gardianul Pîhrentanțop a intrat în celulă cu savantul, continuînd să-l bătă. Savantul nu s-a lăsat umilit, a răposat și, după o luptă violentă, gardianul l-a omorât cu o tuică metalică pe care l-a înșip-o în gât. Așa s-a explicat sîngele care era pe tavan, perete, uchi etc. Este dureros și regretabil că se ascunde numele criminalului, aruncîndu-se vina asupra gardianului Lavăț Vasile, ucraianen ortodox, originar dintr-un sat de lângă Sighet. Deși ucraianen, era un om de mare omie, incapabil să facă rău vreunui deținit (vezi cartea *Gheorghe I. Brătianu – Enigma morții sale*, pag. 23, și cartea *Cinci ani și două luni în penitenciarul de la Sighet*, pag. 119, 120 și 121).

Profesorul Constantin C. Giurescu, care avea afinități istorice, a considerat că nu e convenabil să spună complet adevărat. Este rușinos că Alexandru Rădu, din Statele Unite, a inventat povestea că gardianul Lavăț Vasile l-ar fi omorât pe Gheorghe I. Brătianu.

Profesorul I. Brătianu a bucată de la crezul viciilor sale și a reușit să plătească acei act de fidelitate cu prețul propriii sale existențe. Și-a sacrificat viața pentru a-și apăra convingerile.

Preșupănd, prin absurd, că s-ar fi sinucis, prof. Gheorghe I. Brătianu n-a sinucis din înțeles, ci s-a sinucis ca protest istoric, exact așa cum fondatorul neoschizmei, Clovin Vincent, s-a sinucis în 1940, când armata germană a intrat în Paris, și exact așa cum marele medic italian s-a reușit să scape și s-a sinucis în 1945, când armata sovietică a intrat în Viena.

Spre glorie și eternă recunoștință.

17 ianuarie 2007

Voicu TUDOR

PROTESTUL UNIUNII VĂTRA ROMÂNEASCĂ FAȚĂ DE FURTUL MOSADULUI

Considerăm **inecalificabilă atitudinea statului Israel și a Mossad-ului**, care îi permit să sustragă documente istorice extrem de importante privitoare la istoria Holocaustului pentru a-l distruge sau falsifica, documente pe care le împiedică astfel să intre în circuitul firesc al informației și dezbaterii științifice. În mod specific **reclamăm dispariția manuscrisului Memoriilor** de Wilhelm Filderman, document care ar fi

trebuit să figureze ca sursa de informații istorice cea mai importantă pentru așa zisul Holocaust din România.

Wilhelm Filderman a fost liderul necostat al evreilor din România o lungă perioadă, inclusiv în anul 1940-1944, anii de persecuții anti-evreiești solitate – ze, uni – cu uciderea a 400.000 de evrei. Sunt mai multe documente rămase de la Wilhelm Filderman care infirmă această cifră. Era de așteptat ca *Memoriile* lui Filderman să aducă argumente decisive în disputa dintre istoricii care afirmă Holocaustul din România, din Transnistria, și cei care îl contestă. *Dorința* testamentară a lui Wilhelm Filderman a fost ca *immediat după căderea comunismului Memoriile sale să ajungă în proprietatea Academiei Române* spre a fi publicate. Intervenția Mossadului, petrecută la începutul anului 1996, a împiedicat deșăurirea normală a lucrării. S-a ajuns astfel la situația absurdă și profund imorală ca România să fie azi acuzată de holocaust și să i se ceară despagubiri materiale imense, iar acuzații ar fi, adică comunitatea evrească internațională, susținută de statul Israel, de Mossad, să ascundă documente istorice și probe juridice cele mai importante privitoare la istoria evreilor din România acelor ani.

Conștient pe evreii care se simt solidari cu amintirea lui W. Filderman, cu memoria victimelor Holocaustului, conștient pe toți cei care își trăiesc viața în respectul adevărului, iar nu în minime, și așteptăm cu demnitate și rădăciune să determinăm pe deținătorii ilegali ai *Memoriilor*

lui Wilhelm Filderman să restituie prețioșul document proprietății de drept, Academiei Române, spre a fi pus la dispoziția cercetătorilor științifici, a publicului interesat!

Considerăm că nu este vorba de un interes strict românesc, ci dimpotrivă: cauza adevărată, în opinia noastră, și în mod doborât a adevărului despre Holocaust, depășește orice delimitare politică sau geografică. Interesul este deopotrivă românesc și evreiesc! Este placut! Global! **Marturia lui Wilhelm Filderman nu poate lipsi din nici o discuție privitoare la adevărul evreilor din România anilor 1940-44.** Nimeni nu are voie să ascundă această măritur! Furtul Mossadului, recit al guvernului din Israel, de a ascunde măritura lașă de Wilhelm Filderman, este echivalent cu recunoașterea faptului că aceste mărituri **contrazic și infirmă vrea de altă a crimelor mondiale** cu privire la holocaustul din România, din Transnistria (S. implic, din alte părți – nota red.).

Amintim, în acest context, acuză pe care a avut-o *Junada* scitlonilor lui Efraim Șabat, al cărui însemnări zilnice au așteptat la Tel Aviv o umităte de secol până au fost publicate, iar când au fost publicate nu a fost grun nimeni evreiesc să se pronunțe public în această chestie, a *Memoriilor* lui W. Filderman, și să ofere cât mai repede soluția imediat de reglementare normală: ale-oesteștii și legalizării *restituirii lor către Academia Română*.

În numele colegilor din Uniunea Vătra Românească,

chestionăm cu peste 80 de întrebări referitoare la intervalul 1939-1944. Acest fond de documente a fost scos din circuitul public sau al cercetării științifice. Se pare că a fost distrus. Cu cât se înfățișează restituiră manuscrisului *Memoriilor* lui W. Filderman către Academia Română, cu atât mai mult sunt șansele ca textul original al *Memoriilor* lui Wilhelm Filderman să fie și el falsificat sau distrus.

Dorim ca protestul nostru să ajungă la cunoștința opiniei publice mondiale, a organizațiilor și instituțiilor internaționale decise adevărului, păcii și bunelor relații dintre popoare și state. Dorim să cunoaștem punctul de vedere al evreilor, lideri ai evreimii mondiale sau oameni de rând, al căror respect față de victimele Holocaustului trebuie să fie garanția corectitudinii cu care acest subiect este abordat de autoritățile evreiești, din Israel sau de afară. Considerăm că orice încercare de tălmăcire, falsificare sau distrugere a documentelor legate de Holocaust este dovadă lipsit de respect și de conștiință sinceră pentru victimele Holocaustului.

Cerem organizațiilor oneste civile din Israel, liderilor religioși și cercetării academice evreiești să se pronunțe public în această chestie, a *Memoriilor* lui W. Filderman, și să ofere cât mai repede soluția imediat de reglementare normală: ale-oesteștii și legalizării *restituirii lor către Academia Română*.

În numele colegilor din Uniunea Vătra Românească,

București, 15 iunie 2007

Ion COJA

Fig. 37. Revista SANTINELA, nr. 19/august 2007, pag. 7.

John J. MEARSHEIMER
Stephen M. WALT

LOBBY-UL ISRAELIAN

**și politica externă
a Statelor Unite**

*Un puternic grup american de interese a generat
haos în Orientul Mijlociu, provoacă mari daune
Israelului și amenință viitorul păcii.*

Ediția
Antet

Fig. 38. Coperta cărții lui John J. Mearsheimer și Stephen M. Walt, „LOBBY-UL IZRAELIAN și politica externă a Statelor Unite”.

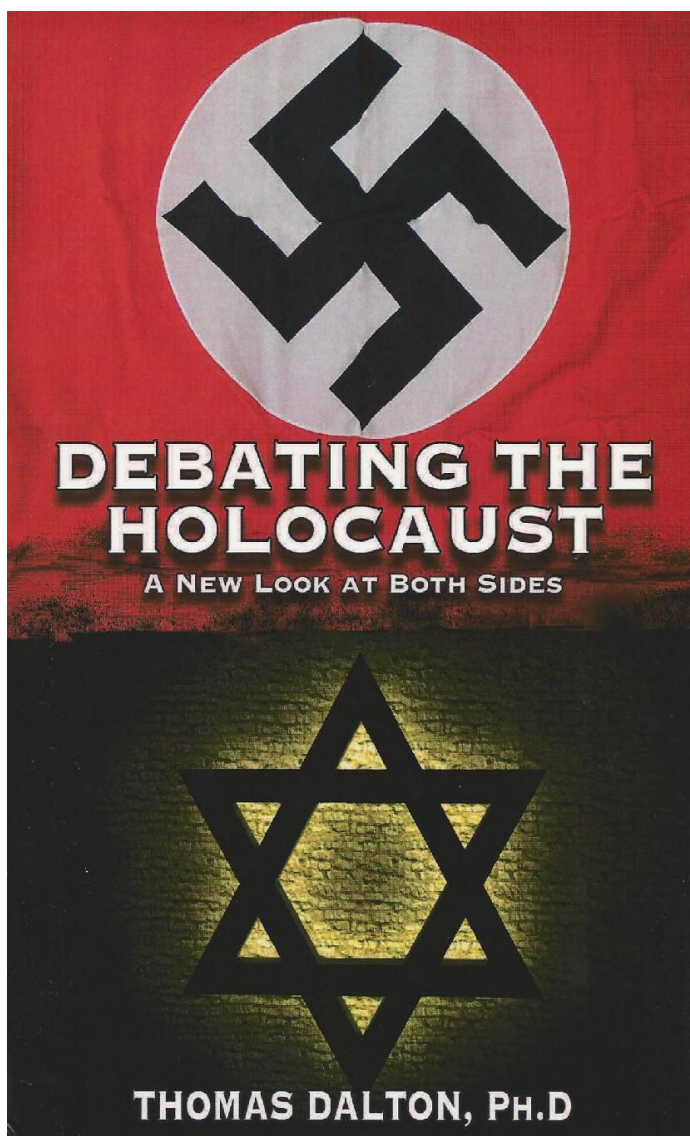

Fig. 39. Coperta cărții lui Thomas Dalton, „*DEBATING THE HOLOCAUST*”.

Copyrighted Material
AWARD-WINNING INTERNATIONAL BESTSELLER

The Transfer Agreement

The Dramatic Story
of the Pact Between
the Third Reich
and Jewish Palestine

25th Anniversary Edition

EDWIN BLACK

The New York Times best-selling author
of *IBM and the Holocaust* and *War Against the Weak*

Afterword by Abraham H. Foxman

Copyrighted Material

Fig. 40. Coperta cărții lui Edwin Black, „**THE TRANSFER AGREEMENT**.
*The dramatic Story of the Pact Between the Third Reich and Jewish
Palestine*“.

"We have known about it [The Hoax of the Twentieth Century] for some time. But we didn't want to give it any publicity and help the sales. Now it's too late; it's out in the open and we have to face it squarely."
 —Abbot A. Rosen, Chicago Executive Meeting, AHC, Pittsburgh Press, Jan. 26, 1977

First published in 1976, this slightly revised and enhanced edition of *The Hoax of the Twentieth Century* is the seminal work of "Holocaust" revisionism and still the most widely read on the subject.

In 502 pages of penetrating study and lucid commentary, Dr. Butz gives the reader a graduate course on the subject of the Jews of World War Two Europe — concluding not only that they were not virtually wiped out, but what's more, that no evidence exists to date to confirm that there was ever any Hitler attempt to do so.

Chapter by solidly referenced chapter, Dr. Butz applies the scientist's rigorous clinical technique to every cornerstone of the legend. He focuses on the post-war crimes trials where the prosecution's false "evidence" was secured by coercion and even torture. He re-examines the very German records so long misrepresented; he critiques the European demographics, which do not allow for the loss of the "Six Million"; he re-evaluates the concept and technical feasibility of the "gas chambers" with some startling conclusions; and he separates the cold facts from the sheer tonnage of disinformation that has served as a formidable barrier to the truth since the end of WWII.

This is the book that has caused unprecedented shockwaves throughout the academic world, including the press and the public. It has caused the denunciation of those unable to refute its thesis — the most hysterical reactions to it coming from those whose own historical views cannot withstand the light of honest review.

Now in its third edition, five major supplements have been added to bring the reader up-to-date on the continuing "Holocaust" controversy and its impact almost everywhere World War Two is discussed. A best-seller by any meaningful standard, yet still ignored and maligned by the people who have known of it but have never even made the effort to read it, *The Hoax of the Twentieth Century* is a book you must read if you want a clear picture of the scope and magnitude of the historical cover-up of our age, who is behind it, and what can be done to put an end to it.

ISSN 1529-7748
 ISBN 0-9679856-9-2

9 780966 967856

HOLOCAUST Handbooks Series
 Volume Seven
 Theses & Dissertations Press
 PO Box 257768
 Chicago, IL 60625, USA

Arthur R. Butz · *The Hoax of the Twentieth Century*

Arthur R. Butz

The Hoax of the Twentieth Century

The Case Against the Presumed
 Extermination of European Jewry

Fig. 41. Coperta cărții lui Arthur Butz, *THE HOAX of the Twentieth Century*.

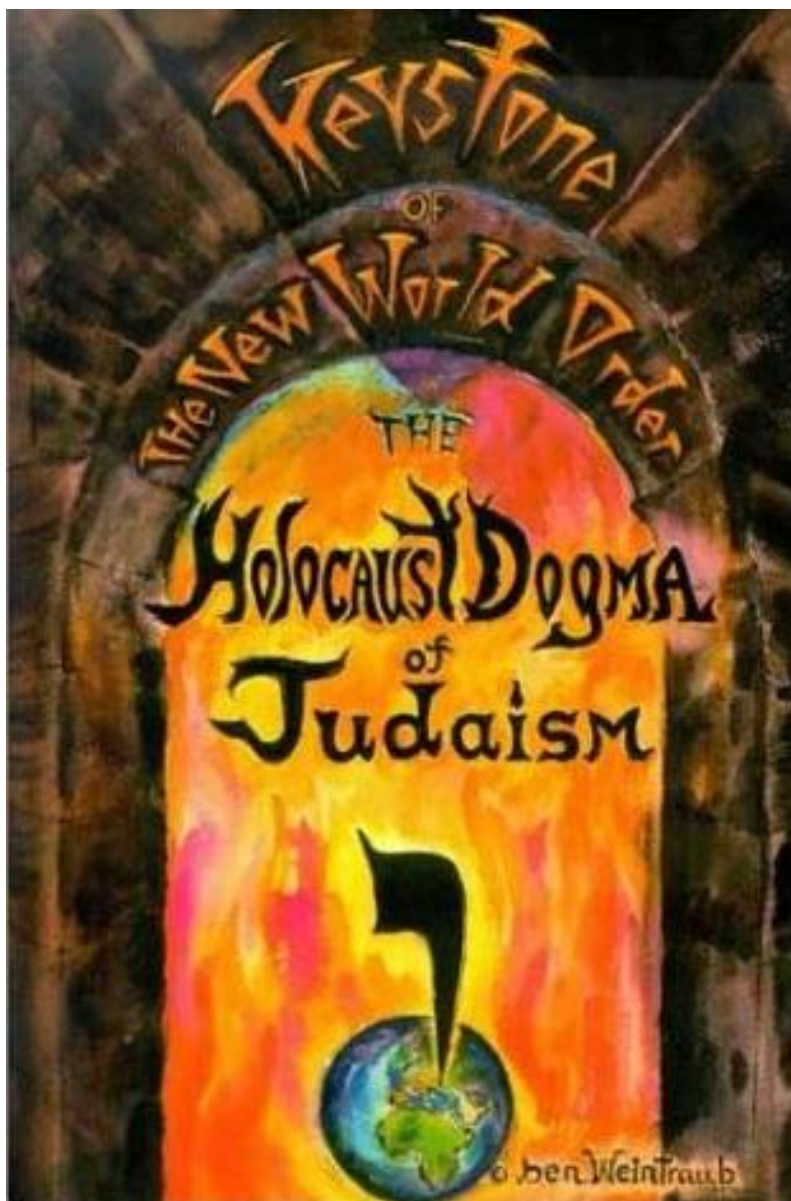

Fig. 42. Coperta cărții lui Ben Weintraub „*The Holocaust Dogma of Judaism*“.

Fig. 43. KKK protestează cu lozinca „Holocaustului – o gigantică înșelătorie sionistă“.

Holohoax brainwashing children: spălarea creierilor copiilor cu holohoax,
adică cu minciuna despre holocaust, "Înșelătoria secoluluiXX"

Fig. 44. Spălarea creierelor copiilor cu *holohoax*, adică cu născocirile despre holocaust.

Fig. 45. Moise dă jidanilor în secret a 11-a poruncă: „Nu uitați să mențineți controlul asupra *mass media*!”

Fig. 46. Ziduri in Israel. <http://www.changesinlongitude.com/palestine-murals-on-security-wall-in-israel/>.

JDL is the second most active terrorist group, FBI says

Group linked to Santa Ana bombing death.

By Adam Dawson
The Register

LOS ANGELES — The Jewish Defense League, blamed by the FBI for the October bombing death of Alex Odeh in Santa Ana, is the second most active terrorist group in the United States, according to FBI reports.

The bombing occurred Oct. 11 at the West Coast headquarters of the American-Arab Anti-Discrimination Committee. Odeh, 41, was the head of the committee's West Coast office.

The JDL, which began as a security patrol to protect Orthodox Jews in New York City in 1968, has changed over the years into a con-

"I don't care what the FBI has said in the past. The man (Odeh) has become a martyr, and the FBI is laying it on our doorstep. They are killing us."

Irv Rubin
director, Jewish Defense League

may be connected to the group. Bonner said those incidents, including two in Los Angeles and the attempted bombing of the American-Arab Committee's Boston office, are under investigation.

"I don't care"

"I don't care"

Fig. 47. JDL is the second most active terrorist group, FBI says.

Fig. 48. Piatra funerară a „săpunului din grăsime de jidani” îngropat în cimitire din Focșani. Cf. <http://art-emis.ro/analize/151-sapunul-rif-o-legenda-fabricata1.html>; și: <http://ioncoja.ro/holocaust-in-romania/monumentul-celei-mai-abjecte-minciuni-din-istoria-lumii/>.

ISRAEL'S EXISTENCE

“AN INSULT TO HUMANITY.”

Jerusalem
PRAYER TEAM

SHARE THIS STORY

Fig. 49. Opinia lui Mahmoud Ahmadinejad despre existența statului Israel: „Israel must be wiped off the map” – „Israel trebuie șters de pe hartă” (http://web.archive.org/web/20070927213903/http://www.iribnews.ir/Full_en.asp?news_id=200247).

